

БРАД МЕЛЦЪР

ПЕТИЯТ УБИЕЦ

БРАД МЕЛЦЪР ПЕТИЯТ УБИЕЦ

Превод: Гриша Атанасов

chitanka.info

Мелцър си е спечелил правото да се нареди до Джон Гришам, Скот Търоу и Дейвид Балдачи.

Списание People

История и мистерия се преплитат в сюжет, изпълнен с напрежение и неочаквани обрати... Бийчър е невероятен герой, който изнася историята на раменете си и със сигурност ще ви стане симпатичен.

Washington Post

Бийчър Уайт, героят от „Вътрешен кръг“, се завръща за ново приключение!

В цялата история на САЩ е имало повече от двадесет опита за покушение над президенти. Четири от тях са били успешни.

Привидно, между убийствата няма никаква връзка. Привидно, всеки от убийците е действал самостоятелно, преследвайки свои собствени цели.

Единствено Бийчър Уайт забелязва връзка между престъпленията и открива, че четиримата убийци са работили заедно, за една и съща организация. Въпросът е коя е тази организация? Какво цели? И кой е тайнственият пети убиец, който извършва възстановки на убийствата на Линкълн, Гарфилд, Маккинли и Кенеди?

*На баща ми, Стюи Мелцър,
който живя шумно, обичаше силно и винаги знаеше
къде може да се намери вкусна храна*

ПРОЛОГ

Вашингтон, окръг Колумбия

Някои погребения са изпълнени с въпроси. Други са изпълнени с отговори. Това беше изпълнено с тайни. Траурната церемония беше насрочена за 9 часа сутринта, но началото се бавеше. Всички знаеха защо.

Насядали на разположените нагъсто пейки, над двеста опечалени се опитваха да си придадат безразличен вид, но все хвърляха погледи към дъното на църквата.

Не се озъртаха за ковчегата от тъмно дърво на д-р Стюарт Палмиоти — той вече беше разположен в предната част на църквата, при амвона. Не се озъртаха за семейството му. И бившата му съпруга, която му бе причинила толкова много мъка, и приятелката му Лидия, която му беше дала толкова много щастие, бяха на първия ред, на двете противоположни страни. Роднини, приятели и колеги изпълваха останалите места. Типично погребение.

Но едно нещо не беше типично — всеки опечален беше принуден да мине през детектор за метал, преди да бъде допуснат вътре.

Тук беше Вашингтон, окръг Колумбия. Всеки знаеше какво означава това.

Той щеше да дойде. Единственият, който имаше значение. Президентът на Съединените щати.

Естествено, Сикрет Сървис изчакаха всички да заемат местата си. След това, без никакво предупреждение, задните врати се затвориха, а после се разтвориха.

— Речта Ви, сър — прошепна един от помощниците и му подаде папка с възпоменателното слово.

Стиснал папката и раздразнен, че опечалените бяха видели помощника, президентът пристъпи напред и всички глави се извърнаха към него. Обикновено, когато той влизаше някъде, се свиреше „Слава на водача“. Днес залага беше тиха.

Стиснал челюсти и вперил право напред погледа на прочутите си сиви очи, президентът Орсън Уолъс тръгна сам по главната пътека, сякаш беше на сватба за един.

Беше свикнал да го зяпат. Това беше част от работата му. Но докато продължаваше напред по пътеката, дори и най-могъщият човек в света се оказа неподготвен за внезапното секване на дъха, което го застигна. Реалността на момента стисна гърдите му. Това беше погребението на най-добрия му приятел.

Да те зяпат непознати беше едно. Но тук бе пълно с роднини и приятели, хора, които се обръщаха към президента на малко име.

Палмиоти и Уолъс бяха израснали в Охайо и бяха преминали през началното училище, гимназията, колежа и Университета на Мичиган — винаги заедно. Когато Уолъс бе избран за губернатор. Палмиоти го последва. Те бяха заедно в онази нощ, за която никога не говореха. А когато Уолъс спечели Белия дом, някой спомена, че щом Джордж Буш-старши бил избран за президент, назначил свой скъп приятел за лекар в Белия дом с разбирането, че понякога най-доброто лечение е просто да има с кого да поговориш. Особено с някого, който те познава добре. И знае тайните ти.

На президента идеята му хареса. В деня на встъпването в длъжност на Уолъс, д-р Стюарт Палмиоти оглави медицинското звено на Белия дом, с кабинет в непосредствена близост до Западното крило.

— Направи толкова много за него... Знаеш, че той те обичаше — прошепна приятелката на Палмиоти, Лидия, когато президентът най-сетне стигна до първия ред. Гласът й... тялото й... цялата трепереше, когато стана от мястото си и прегърна Уолъс.

Президентът отвърна на прегръдката й, но запази мълчание и бавно се запъти към далечния край на първия ред, като се престори, че не забелязва в навалищата тяхната учителка по история от дванадесети клас.

Но истинската болка на президента не беше предизвикана от това, че виждаше стари приятели. Идваше от увереността му, че той е отговорен за всичко.

Вярно — президентът не беше дръпнал спусъка. Но тъкмо той беше изпратил Палмиоти по следите на архивиста Бийчър.

Бийчър бе научил какво бяха извършили президентът и Палмиоти през най-лошата нощ от живота си; в колежа, преди

двадесет и шест години. Бийчър бе разбрал, че са удряли с бейзболна бухалка и ключове от кола през лицето един човек от родния си град. И че Палмиоти и бъдещият президент, заедно със сестрата на Уолъс, бяха разбили очната орбита на мъжа, бяха смазали лицето му и набили парчета от черепа в мозъка му, предизвиквайки необратими мозъчни увреждания.

Най-лошото от всичко бе, че Бийчър — и групата, с която работеше — никога нямаше да се откаже... никога нямаше да спре да търси... не и преди да успее да докаже какво се бе случило в онази нощ преди години.

Бийчър и неговият така наречен Кръг Кулпър.

Тъкмо те биха могли да нанесат реални щети — те знаеха тайната на Уолъс и Палмиоти. Макар че това не бе единствената тайна, която президентът криеше.

Президентът на Съединените щати зае мястото си в далечния край на пътеката и се вгледа в ковчега на най-добрия си приятел.

Точно в този момент телефонът започна да вибрира в джоба му. Президентът Уолъс погледна надолу и го извади само колкото да прочете последното съобщение на екрана:

„Как върви погребението ми?“ — питаше д-р Стюарт Палмиоти.

ЧАСТ I

ПЪРВОТО УБИЙСТВО

— Какво ще си помисли госпожица Харис, като гледа как съм се вкопчила в теб? — попита Мери Линкълн, стиснала ръката на съпруга си.

— Нищо особено няма да си помисли — отвърна Ейбрахам Линкълн.

Това са последните думи на Линкълн преди Джон Уилкс Бут да вкара куршум в мозъка му.

ГЛАВА 1

Наши дни

Вашингтон, окръг Колумбия

Рицаря^[1] познаваше историята му. И неговата съдба. Всъщност никой не беше ги изучавал по-задълбочено от Рицаря.

Като обви карамеления бонбон с език, той дръпна спусъка точно в 10:11 минути вечерта.

Оръжието — старинен пищов — изпусна сиво-синкаво облаче дим и изтръгна струя кръв и частички плът, които обляха дървените пейки на църквата „Свети Йоан“, историческата сграда, издигаща се през улицата точно срещу Белия дом.

— Т-ти ме простреля... — извика ректорът, и се хвана за рамото. Усещаше, че ключицата му е раздробена, докато залиташе и се препъваше по централната пътека.

Кръвта не спираше. Но изстрелът от пищова на Рицаря не беше смъртоносен. В последния момент ректорът, който управляваше църквата „Свети Йоан“ от близо десет години, се беше отместил.

Рицаря просто стоеше там и го чакаше да падне. Строгата бяла гипсова маска, която носеше, гарантираше, че жертвата му няма да успее да види добре лицето му. Но ректорът все още имаше сили.

Рицаря прибра пищова в джоба си и тръгна спокойно, почти тържествено по пътеката, към богато украсения олтар.

— Помощ! Някой... Моля ви! Някой да ми помогне! — ректорът, шейсетинагодишен мъж с розови бузи, се задъхваше, докато тичаше и се оглеждаше назад към смразяващата бяла, подобна на посмъртна маска, която го следваше.

Имаше причина Рицаря да избере църква, при това тъкмо тази, наричана „Църквата на президентите“, защото всеки президент, като се почне от Джеймс Мадисън, се бе молил тук.

Същото се отнасяше и за саморъчната татуировка на кожата между собствените му палец и показалец. Рицаря беше довършил татуировката снощи, като използва бяло мастило, тъй като то бе невидимо с просто око. Бяха му нужни пет игли, които той събра

заедно и топеше в мастилото, и общо четири часа, през които дупчи кожата си отново и отново като бършеше кръвта.

Позволи си една-единствена почивка: веднага след като завърши първата част — инициалите. След това извади от джоба си пожълтяла колода карти за игра, прелисти купите, спатиите и карите, за да се спре на... пиките.

В речника пиките бяха определени като лопати. Но когато четирите цвята на картите са били въведени преди векове, всеки е имал свое тайно значение. Пиката не беше инструмент за копаене. Беше острие на копие.

Оръжие на рицар.

— Имам нужда от помощ! Моля... има ли някой! — изпищя ректорът, докато се отдалечаваше в паника и сви рязко надясно през двойните врати към дългия коридор, който обикаляше залата.

Рицарят го последва със съвършено равномерна крачка по извития коридор към църковните канцеларии. Вдишваше и издишваше ритмично под бялата гипсова маска.

Отпред, иззад ъгъла, чу слабото пиукане на мобилен телефон. Ректорът се опитваше да се обади на 911.

Но подобно на своя герой, който бе извършил същото преди много години. Рицаря не оставяше нищо на случайността. Пластмасовото сиво устройство в джоба му беше с размерите на телефон и можеше да заглуши всеки мобилен сигнал в радиус от петдесет метра. Мобилните заглушители бяха незаконни в Съединените щати. Но струваха под 200 долара в британските уебсайтове.

Зад ъгъла, където бяха разположени основните църковни канцеларии, се чуваше тъпо думкане от блъскане с рамо по дърво — ректорът беше осъзнал, че дръжката на входната врата е махната. После се затръшва силно вътрешна врата. Ректорът се беше скрил в някой от кабинетите.

В далечината тихият звук на полицейските сирени се усилваше. Нямаше начин да е успял да се обади на 911, но дори и да беше, в лабиринта бяха останали само задънени изходи.

Рицаря погледна надясно, после наляво и провери някогашните салони на църквата, сега използвани за сбирки на Анонимните алкохолици и за „Вечерни срещи“, организирани за местните

самотници. Тази част на сградата, известна като Енорийски дом, беше почти толкова стара, колкото самата църква, но не толкова добре поддържана. На партера всички високи врати от черешово дърво към стаите бяха отворени. С изключение на една.

Рицаря завъртя рязко овалната месингова дръжка и разтвори широко вратата. Сирените определено звучаха все по-силно. В далечния ляв ъгъл, до библиотеката, ректорът плачеше и още се опитваше да отвори единствения прозорец, закован от Рицаря преди часове.

Рицаря се приближи като се плъзна покрай стъклената витрина, без да погледне към прекрасната колекция от петдесет старинни кръста, положени върху червено кадифе.

— Не можеш да го направиш! Бог никога няма да ти прости! — възкликна ректорът.

Рицаря пристъпи към него и го стисна за простреляното рамо. Под маската търкаляше карамеления бонбон с език. Издърпа от колана си ножа.

От едната страна на острието му бяха гравирани с киселина думите „Земя на свободните/Дом на храбрите“, а от другата страна „Свобода/Независимост“. Също като на ножа, притежаван от неговия герой преди повече от век.

Пое дълбоко дъх за последно, така че се почувства в безтегловност, и стисна карамеления бонбон в менгемето на кътниците си.

— З-защо го правиш? — умолително попита ректорът докато сирените ставаха все по-оглушителни.

— Не е ли очевидно? — Рицаря вдигна ножа и го заби право в гърлото му. Карамеленият бонбон се строши на две. — Подготвям се за президента на Съединените щати.

[1] За целите на повествованието в превода се придържаме към традиционните наименования в стандартната колода карти — рицар, кралица, крал, вместо приетите у нас вале, дама, поп. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Има истории, които никой не знае. Скрити истории. Обичам такива истории.

А тъй като работя в Националния архив, си изкарвам прехраната като откривам такива истории. Но в 7:30 сутринта, когато вратите на асансьора се плъзват настрани и оглеждам притихналия коридор на четвъртия етаж, започвам да разбирам, че някои от тези истории са още по-скрити, отколкото съм си мислел.

— Нищо? — пита Тот, който ме чака пред нашия кабинет. Начинът, по който рови с пръст в занемарената си брада, подсказва, че знае отговора.

— По-малко от нищо — потвърждавам, понесъл папката върху разтворените си длани в ръкавици, и се озъртам пак, за да се уверя, че сме сами.

Аристотел „Тот“ Уестман е моят ментор тук, в Архива, и човекът, който ме научи, че най-добрите архивисти са онези, които не спират да търсят. На седемдесет и две години той вече има огромен опит.

Той е и човекът, който ме покани в Кръга Кулпър.

Кръгът, създаден от Джордж Вашингтон.

Знам. И аз реагирах така. Но да, онзи Джордж Вашингтон.

Преди двеста години, но време на Войната за независимост, Вашингтон изградил своя собствена частна шпионска мрежа. Тя му помогнала не само да спечели войната, но и да защити президентството. Кръгът все още съществува и днес, а сега и аз съм част от него.

— Бийчър, ти знаеше, че той няма да ни улесни.

— Не искам да е лесно. Търся възможното. Но сякаш там няма нищо за намиране.

— Винаги има нещо за намиране. Обещавам.

— Как не, обещавах ми вече от два месеца — казвам, като имам предвид колко време мина, откакто Тот и аз започнахме да идваме в 7 часа сутринта — преди да се е появил някой от другите архивисти — и

да преравяме тайно всяка президентска папка, до която успяхме да се доберем.

— Какво очакваше? Че ще погледнеш на буквата П и ще откриеш всичко, което ти трябва, за Злия президент? — предизвиква ме Тот.

— Всъщност, Злия президент ще се намира на З.

— Не и ако това е първото му име. Макар че зависи и от раздела — пояснява Тот, надявайки се несполучливата шега да разведри настроението ни. Не се получава. — Въпросът е, Бийчър, че знаем най-трудното за научаване: знаем какво са направили Уолъс и Палмиоти; знаем как са го направили; и кога са приключили с тяхната бейзболна бухалка и остриите като бръснач ключове за кола, знаем дори, че са докарали един млад мъж до постоянна кома и са го оставили да умре. Сега всичко, което ни остава да направим, е да го докажем. Мисля, че трябва да ускорим темпото.

Докато произнася тези думи Тот прекарва пръсти надолу по металните шнурчета на своята каубойска вратовръзка, за която не осъзнава, че е същата социална отживелица като магазинчето в Скотсдейл, откъдето я е купил през 1994 г. Работата е там, че познавам Тот. И познавам този тон.

— Защо казваш, че трябва да ускорим темпото? — питам.

Тот най-напред замълчава и пак оглежда коридора.

— Тот, ако знаеш нещо...

— Един от нашите хора — започва той, като използва израза, който употребява, когато има предвид други членове на Кръга Кулпър. — Един от тях е говорил с някого в Сикрет Сървис, попитал е какво знаят за теб. И знаеш ли какво е отговорил човекът от службата? Нищо. Нито звук. Знаеш ли какво означава това, Бийчър?

— Означава, че се притесняват от мен.

— Не. Означава, че президентът вече знае как ще свършат нещата. Всичко, което прави в момента, е да си подготвя история за прикритие.

Тот оставя думите си да отзвучат и отново проверява коридора. Казвам си, че доказателството е все още в Архива... някъде... в някоя папка. Купата сено не е никак малка. Националният архив е хранилище за най-важните документи на правителството на САЩ, от оригиналната Декларация за независимост до окървавената розова шапка на Джаки Кенеди, от оригинала на речта на Рейгън за

„Империята на злото“ до картите за проследяване, послужили да бъде открит и ликвидиран Бин Ладен. Над десет милиарда документа — ние подслоняваме и каталогизираме всяко жизненоважно досие, запис и доклад, произведени от правителството.

Както винаги казвам, това означава, че ние сме сграда, пълна с тайни — особено за действащите президенти, тъй като съхраняваме всичко от училищните им свидетелства с оценки и годишниците им до, на теория, стара забравена медицинска документация, която може да докаже какво в действителност е правил президентът Уолъс през онази нощ преди двайсет и шест години.

— Мислил ли си да поръчаш документите му от маратона? — пита Тот.

— Вече го направих. Дойдоха тази сутрин.

В продължение на два месеца пресяхме всяко парченце пъзел от здравната история на президента Уолъс: от колежа, когато е бил в курсовете за офицери от запаса, до медицинския преглед, когато се ражда дъщеря му и той купува първата си застрахователна полица, до рентгеновата снимка, направена, когато е още губернатор и участва в Маратона на морската пехота, въпреки че има пукната кост на крака. Това спукване привлича националното внимание към Уолъс като политик, който никога не се отказва. Надявахме се, че ще ни донесе нещо още по-добро. Но като всеки медицински документ, свързан с президента, всичко отново се оказва празно, празно, празно.

— Той не може да скрие всичко, Бийчър.

— Кажи го на медицинските досиета на Рузвелт — отговарям. Тот не възразява. През 1945 г., четиридесет и осем часа след като Франклин Делано Рузвелт умира, неговите медицински записи са откраднати и унищожени. Никой не ги е намерил оттогава.

— Щом рентгеновата снимка на Уолъс е безполезна, какво е това? — пита Тот и сочи папката, която все още държа с разтворена длан.

— Просто нещо, което извадих от сбирките ни за Гражданската война. Писмо от сина на Ейбрахам Линкълн, който говори за годините, прекарани в Белия дом.

Тот знае, че когато съм нервен, обичам да чета стари истории. Но знае също, че нищо не ме изнервя повече от най-обърканата история от всички — семейната ми история.

— Майка ти се е обадила, докато си бил долу, нали? — пита Тот.

Кимам. След сърдечната операция на майка ми я помолих да ми се обажда всяка сутрин, за да знам, че е добре. Баща ми почина, когато бях на три години. Мама е всичко, което ми остана. Но както винаги, не се беше обадила майка ми. А сестра ми Шарън, която живее там и се грижи за нея. На всеки две седмици изпращам част от заплатата си у дома, но Шарън върши истинската работа.

— Добре ли е майка ти? — пита Тот.

— Същото както винаги.

— Тогава е време да се съсредоточиш върху проблем, с който можеш да се справиш — казва Тот като махва към главната врата на нашата зала и ми напомня, че каквото и да замисля президентът Уолъс, там могат да бъдат нанесени основните щети. Но когато пристъпваме вътре, забелязвам двама мъже в костюми, застанали до моята преграда, и започвам да си мисля, че президентът е много по-напред, отколкото смятахме.

— Бийчър Уайт? — пита по-високият от двамата, макар че от начина, по който тъмните му очи се втренчват в мен, разбирам, че знае отговора. Има тясно лице, а партньорът му широко, което се опитва да компенсира с грижливо подстригана брада. Нито един от двамата не изглежда щастлив. Или приятелски настроен.

— Това съм аз. Аз съм Бийчър. А вие сте...? — питам, но нито един от тях не отговаря. Докато Тот накуцва и се клатушка към собствената си преграда, виждам, че и двамата ми посетители носят златни значки с познатата петолъчна звезда. Сикрет Сървис.

Поглеждам зад тях към Тот, който надушва нещо гнило също като мен.

— Имате ли нещо против да отговорите на няколко въпроса? — пита агентът с тясното лице и показва за миг значката си, на която пише Едуард Харис. Преди да успея да отговоря, добавя. — Винаги ли идвате на работа толкова рано, г-н Уайт?

Нямам представа къде е капанът за мечки, но вече чувствам как пружините му се обтягат. Последния път, когато видях президент Уолъс, му казах, че ще направя всичко по силите си, за да открия улики и да докажа какво са извършили той и покойният му приятел Палмиоти. В отговор най-могъщият човек в света се наведе напред през голямото си махагоново бюро в Западното крило и ми заяви,

сякаш беше абсолютен факт, че той лично ще ме изтрие от лицето на Земята. Затова, когато двама агенти на Сикрет Сървис ми задаваха въпроси преди осем сутринта, знаех, че каквото и да искаха, ме очакваха някакви неприятности.

— Харесва ми да идвам в седем — казвам на агента, макар че, ако се съди по изражението на лицето му, това не е новина за него. Бързо си припомням наум всеки служител или охранител на долния етаж, който ме е виждат да се ровя в поверителната президентска документация и може да ги е предупредил. — Не знаех, че да идваш рано на работа е проблем.

— Няма проблем — казва агент Харис безизразно. — А по кое време обикновено се прибирате вкъщи? И по-конкретно, кога се прибрахте снощи?

— Малко след 8 — отговарям. — Ако не ми вярвате, попитайте Тот. Той ме закара до вкъщи и ме остави там.

Все още застанал до вратата с безценното писмо на Робърт Тод Линкълн в ръце, кирам към преградата на Тот.

— Приемам това. Тот ви е оставил. Това означава, че той не знае къде сте бил между осем снощи и около шест тази сутрин, нали? — пита агентът с козята брадичка, макар вече да не прозвучава като въпрос.

Тогава за първи път забелязвам, че нито едно от тези момчета няма микрофон на ръката или слушалка в ухото, като агентите от Сикрет Сървис около президента. Тези двамата не се занимават със защита. Те са следователи. И все пак, мисията на службата е да защитава президента. А ние в Кръга Кулпър защитаваме президентството. Разликата не е никак малка.

— Бяхте ли с някого друго снощи, Бийчър? — включва се агент Харис.

Тот ми хвърля поглед от своята преграда. Капанът за мечки е на път да щракне.

— Винаги ли носите ръкавици по време на работа? — добавя агент Харис и сочи белите ми памучни ръкавици.

— Само когато боравя със стари документи — казвам като отварям папката и му показвам покритото с кафяви петна писмо на Робърт Тод Линкълн, което все още е в отворените ми длани. — Ако не възразявате...

Те се отдръпват от преградата ми, но не много.

Когато се вмъквам вътре и внимателно поставям писмото на Линкълн на бюрото си, забелязвам, че клавиатурата ми е необичайно завъртяна, а един от моите купове хартия е малко наклонен. Вече са претърсили нещата ми.

— Носите ли такива ръкавици у дома с вас? — пита агент Харис.

— Извинете — казвам, — но обвинявате ли ме в нещо?

Те си разменят погледи.

— Бийчър, познавате ли някого на име Ози Андрюс? — пита накрая агент Харис.

— Кой?

— Просто ми кажете, ако го познавате. Ози Андрюс.

— С такова глупаво име като Ози, щях да си спомням, ако го познавах.

— Значи никога не сте се срещали? Никога не сте чували името?

— Какво всъщност питате?

— Открито е тяло — казва агент Харис. — Един пастор в църква в центъра е намерен убит снощи около 10 часа. Прерязано гърло.

— Това е ужасно.

— Да, така е. За наше щастие, когато столичната полиция отива там, успяват да задържат заподозрян. На име Ози. Мотаел се зад църквата веднага след убийството. И когато претърсват джобовете на Ози, се оказва, че този убиец има вашето име и телефонен номер в портфейла си.

— Какво? Това е смешно.

— Значи не знаете нищо за това убийство?

— Разбира се, че не!

Следва дълга пауза.

— Бийчър, как бихте описали мнението си за президент Орсън Уолъс? — прекъсва го агент Харис.

— Извинете ме?

— Не се интересуваме от политическите ви възгледи. Обаче църквата „Свети Йоан“ е толкова близо до Белия дом... нали разбирате. Длъжни сме да попитаме.

Обръщам се към Тот, който вече не само надушва гнилото; вече можем и да го видим. Преди два месеца, когато президентът погребва най-добрия си приятел, той се закле, че ще погребе и мен. Мислех си,

че ще дойде посред нощ със скиорска маска. Но бях забравил с кого си имам работа. Тот ми казва, че президентът е взел главата ми на мушка, а след това изведнъж се появяват двама типове от Сикрет Сървис? Това беше истинското отмъщение на Уолъс — да ме свърже с убийство, да изпрати службите, но да запази чисти ръцете си с маникюр, докато те ме снимат в профил и анфас.

— Къде е този Ози сега? — питам. — Бих искал да знам кой е той.

— Съжалявам, не знаех, че заподозрените могат да поставят искания.

— Значи сега съм заподозрян? Добре, тогава ме изправете срещу моя обвинител. Той още ли е в ареста?

За първи път и двамата агенти замълчават.

— Какво, да не сте го пуснати? — питам.

Отново мълчание.

— Значи сте намерили заподозрян за убийството, но вече сте го освободили? И си мислите, че можете да дойдете тук и да го лепнете на мен? Съжалявам, но освен ако не сте тук, за да ме арестувате, приключваме.

— Можете ли да отговорите само на един последен...?

— Достатъчно. Довиждане — казвам и им посочвам вратата. Забавят се трийсетина секунди, колкото да покажат, че изборът да си тръгнат е техен, а не мой.

Когато вратата се затръшва след тях, чувам Тот да шепне зад мен.

— Ти си най-добрият, Чес. Оценявам го — казва той зад своята преграда.

Едва сега осъзнавам, че Тот е говорил по телефона през цялото време, а когато чувам името Чес, ми става ясно в колко голяма опасност съм всъщност. Наистина съм загазил.

Когато Вашингтон за първи път създава Кръга Кулпър, той избира невзрачни, обикновени хора, защото никой не се заглежда в тях. Единственото му друго правило е следното: дори и той не бива никога да научава имената на всички останали членове. По този начин, ако един от тях бъде заловен да предава информация, врагът никога няма да бъде в състояние да проследи останалите.

Това е истинската причина, поради която Кръга Кулпър успява да просъществува и до днес — както и защо те имат пръст във всичко от

Войната за независимост до Хирошима и Залива на прасетата. Преди Бюрото за специални операции или ЦРУ тези момчета са написали учебника по пазене на тайни. Така че, когато става въпрос за другите членове на Кулпър, срещал съм лице в лице само един, освен Тот. Той е лекар, наричат го Хирурга. Само толкова, без име. Той източи литър и половина от кръвта ми за спешен случай. Но има и още един член, за когото ме предупредиха.

Тот го нарича Чес, съкратено от Честен измамник, което значи, че пък когато става въпрос за хакване, ако имаме нужда от нещо, Чес ще ни го набави. Единственото, което иска в замяна, е да купуваме от скаутските бисквитки на племенницата му.

— Дължиш ми още една кутия „Самоас“ — чувам Чес от мобилния на Тот.

— Искаш да кажеш „Карамел Дилайтс“ — отговаря Тот.

— Не ми пука, че са сменили името. За мен са „Самоас“ — казва Чес с гласа на генератора за преобразуване на текст в реч, отделящ всяка сричка в думата са-мо-ас. Звучи като робот от 1960-те.

Никой никога не е чувал истинския му глас.

Според казаното от Тот, Чес е един от Седмината. В случай на национално извънредно положение, ако интернет и нашата компютърна инфраструктура се сринат, седем души в правителството на САЩ са в състояние да ги възстановят. Трябва да присъстват петима от седемте, за да го направят. Преди да напусне правителството, Чес е бил един от тях.

Готина история, нали? И не е единствената. Според Хирурга, Чес не е пенсиониран технически гений. Той е деветнайсетгодишен смотаняк, който, подобно на всеки талантлив хакер, спипан от правителството на САЩ, е нает да работи за правителството на САЩ. Скаутските бисквитки всъщност са на сестра му.

Не ми пука коя история е вярна. Всичко, което ме интересува, е никой да не е по-бърз от Честния измамник, когато се стоварят неприятностите.

Тот ми подава телефона си над преградата. На екрана е снимката на човек с щръкнала черна коса, застанал пред светлосива стена. Полицейската снимка на моя обвинител Ози. Изглежда на моята възраст, но е трудно да се определи по-точно, защото лицето му... дясното му око е леко хлътнало, от което изглежда постоянно сънлив, а

лицето му е цялото в подутини и сякаш покрито с лъщящ маджун. Мисля, че е пострадал от изгаряне.

Тогава забелязвам очите му. Те са бледозлатисти, с цвета на бяло вино.

Зад мен, вратата на залата ни се отваря, когато влиза някой колега. Едва го чувам. Кожата ми изстива така, сякаш ще се напука и опада от тялото ми.

Познавам само един човек със златисти очи. Изучавам снимката, вглеждам се отвъд изгарянията. Не. Това е невъзможно. Не може да е той.

Но знам, че е той.

Маршъл.

ГЛАВА 3

Двадесет години по-рано

Сагамор, Уисконсин

Маршъл не чу раздирането.

Както би постъпил всеки петокласник, той действаше твърде бързо, когато отвори с ритник вратата откъм мястото за пътници. Макар и в малкия и обичайно мудар град Сагамор, още преди баща му да паркира колата, Маршъл вече беше навън на студа. Хукна към задницата на колата и използва цялата си сила, за да извади инвалидната количка на баща си от багажника.

Беше само на десет години, най-дребният в своя клас, но на Маршъл винаги му казваха, че е пълничък, а не дебел — че теглото му е перфектно, само трябва да навакса на ръст. Той също го вярваше, в тревожно очакване на деня, когато бог щеше да уравни нещата и да го направи да прилича повече на съучениците си петокласници — висок като Винсът или кльошав като Бийчър.

Маршъл беше учтиво дете — дори прекалено — с толкова строга майка, че го беше научила, ако се налага да пръцне, да излезе от стаята. Дисциплината беше дълбоко вкоренена в дома на семейство Лъск, а главното правило бе да се грижиш за татко.

— На вашите услуги, сър — обяви Маршъл. Беше шега, на която баща му винаги се мръщеше, докато той докарваше инвалидната количка до шофьорската врата.

— На три — каза баща му, извърна тялото си и даде сигнал на Маршъл да блокира колелата на количката и да я задържи на място.

— Едно... Две...

— Три...! — казаха Маршъл и баща му едновременно. Бащата на Маршъл използва цялата сила на ръцете си, за да се прехвърли от мястото на водача към инвалидната количка, размахвайки остатъците от краката си във въздуха.

Казано с медицински термини, Тимъти Лъск беше претърпял двойна ампутация. В нощта на инцидента, докато караше бременната си съпруга към болницата, кафяв миниван, управляван от жена, която

изпаднаше в епилептичен припадък, се заби в колата им. Слава богу, Маршъл се роди без драскотина. Съпругата на Тимъти, Черийз, също беше добре. Докторите отрязаха натрошените крака на Тимъти точно под коленете.

— Внимавай... — каза Маршъл, когато баща му се изтласка от колата и се стовари с цялото си тегло в инвалидната количка. Мразеше баща му да се хвърля така, но той винаги беше раздражен и нетърпелив, когато се окажеше заклещен в снежно време. Наистина, съседите помагаха да се изрине пътеката на семейство Лъск — но това не значеше, че могат да разчистят целия град. За човек в инвалидна количка зимата беше проклятие.

— Държиш ли я? — излая баща му, когато тръшването му на седалката накара количката да поднесе леко назад и да се плъзне по последните остатъци от киша по земята. Чуканът на левия му крак се удари в металната основа на подлакътника.

— Хванах я — отвърна Маршъл, намести очилата си с дебели стъкла и започна да маневрира с количката, за да преодолее бордюра. Двайсет години по-късно всяка нова улица щеше да бъдат оборудвана с понижен бордюр, а инвалидните колички щяха да тежат едва пет килограма. Но в онзи ден, в Сагамор, Уисконсин, бордюрите бяха непрекъснати, а инвалидните колички тежаха по дваайсет килограма.

Бащата на Маршъл наклони назад количката с едно бързо движение и успя да се намести.

Стиснал дръжките на инвалидната количка, Маршъл нагласи предните колела върху бордюра. Сега идваше най-трудната част. Маршъл не бе силен, беше и с наднормено тегло, но знаеше какво да прави. Поставил длани под дръжките, бутна и повдигна, стиснал зъби. Баща му натискаше колелата, като се опитваше да помогне. Дланите на Маршъл станаха червени, с малки бели островчета там, където се впиваха дръжките. Вложиха всичките си сили...

Дръннн.

Никакъв проблем. Прехвърлиха бордюра, фасулска работа.

— Върховно — промърмори Маршъл.

Потеглиха, баща му въртеше колелата пред него, без да имат план къде да отидат. Тимъти просто искаше да излезе навън, да се разходят по главната улица „Дикинсън“... да хапнат сандвич с яйце в

„Данза“. Може би да се отбият в книжарница „Фарис“. Но всичко това се промени, когато бащата на Маршъл каза:

— Трябва да отида.

— Какво означава това? — попита Маршъл. — Къде да отидеш?

— Трябва да отида — каза той и посочи надолу. Внезапната паника в гласа на баща му накара Маршъл да настръхне.

— Трябва да акаш ли? — попита Маршъл.

— Не! Трябва да пикая.

— Но нали...? — Маршъл замълча, чувствайки как от прилива на кръв лицето му почервява. — Не е ли торбичката за това? — попита той, като се потупа по външната страна на своето ляво бедро, но посочи торбичката за уриниране, която баща му носеше.

— Съдра се — каза баща му, като оглеждаше безлюдната улица и още се опитваше с все сили да не повишава глас. — Торбичката ми се съдра.

— Как може да се скъса? Ние дори не сме... — Маршъл спря и погледна назад към колата им. — Разкъсал си я, когато слезе от колата, нали?

Втурна се след баща си, стисна дръжките и добави:

— Сега трябва да се върнем в колата и пак да изминем целия път до вкъщи.

— Няма да издържа до вкъщи.

Маршъл замръзна.

— К'во?

Баща му спря инвалидната количка и остана с наведена глава и с гръб към сина си. Щеше да произнесе тези думи веднъж, нямаше да ги повтори:

— Няма да издържа, Маршъл. Ще се изпусна.

Маршъл зяпна, но не успя да отрони нито дума. През по-голямата част от живота си, заради инвалидната количка, беше почти на едно ниво с очите на баща си. Но никога не го бе забелязвал до този момент.

— Аз мога да ти помогна, татко.

Маршъл хвана дръжките, завъртя количката обратно и я забута усилено по тротоара. Най-близкият магазин беше магазинът за дрехи „Лестър“.

Баща му мълчеше. Но Маршъл виждаше как се намества неловко в седалката си.

— Почти стигнахме — увери го Маршъл, докато бързаше с усилие, навел глава като разярен бик.

Чу се силно дрънни, когато металната стъпенка на инвалидната количка се блъсна в циментовото стъпало.

— Имам нужда от помощ! Отворете! — извика Маршъл и заудря с юмрук по стъклената врата на „Лестър“. Малката камбанка, която обявяваше всеки клиент, зазвъня остро от ударите.

— Татко, облегни се назад! — изкрещя Маршъл, когато баща му се надигна в количката, а една от служителките, около тридесетгодишна жена с лоши зъби и идеално права кестенява коса, отвори входната врата на магазина.

— Това е спешен случай! Хванете количката отпред! — изкрещя Маршъл, а жената се подчини и се наведе. Той нагласи длани поддръжките. — На три... — добави. — Едно... Две...

Последва ново силно дрънни когато задните колела на количката изкачиха първото стъпало и се запънаха пред второто.

— Почти стигнахме! Само още едно! — каза Маршъл.

— Няма да успеея — настоя баща му.

— Ще успеем, татко. Обещавам, че ще успеем!

— Господине, трябва да спрете да мърдате — добави служителката и се приготви да вдига отново.

— Хайде — настоя Маршъл с пресекващ глас. — Последното. На три...!

— Марш, съжалявам. Не мога.

— Можеш, татко! На три...! — помоли го Маршъл.

Баща му поклати глава, в очите му напиреха сълзи. Вкопчи се в подлакътниците на седалката си с треперещи ръце, сякаш се опитваше да се изтръгне от кожата си... от седалката... Сякаш се опитваше да избяга от собственото си тяло.

— Едно... Две...

С едно последно дрънни инвалидната количка се блъсна и преодоля прага на магазина, и когато се озоваха вътре ги обгърна вълна от топлина.

Маршъл видя как множеството клиенти, почти всички майки с деца, обикалящи между стелажите с дрехи, извързват глави към тях.

Всичко щеше да бъде наред.

— Чакайте, струва ми се, че нещо се разля — обяви служителката.

Звукът не можеше да се сбърка. Несекващото трополене на струйка по дървения под. Когато го чу, Маршъл не погледна надолу. Не можеше.

— О, боже — избъбря служителката. — Това да не е...?

— Пиш-пиш — петгодишно момиченце започна да се кикоти и да сочи растящата локва под количката на бащата на Маршъл.

От мястото, където стоеше, зад инвалидната количка, вкопчил се в дръжките, за да се задържи прав, Маршъл можеше да види само гърба на баща си. В продължение на години се беше питал колко висок всъщност с баща му. Но точно в този момент, докато баща му се свиваше в седалката си, а урината все още се стичаше и капеше от чукачето на крака му, Маршъл знаеше, че баща му никога няма да изглежда по-малък.

— Ето... — извика съобразителна клиентка и извади някакъв плат от чантата си. Маршъл я познаваше. Работеше с майка му в църквата. Съпругата на пастор Рийс, всички я наричаха Щурчето. — Ето, Маршъл, нека да ви помогна.

В пристъп на вина и милозливост всички служители и клиенти в магазина последваха примера ѝ, започнаха да хвърлят хартиени кърпи върху изцапаното, да водят любезни разговори и да се преструват, че такива неща се случват постоянно. Сагамор все още беше малък град. Град на църквата. Град, който, откакто беше станал инцидентът с Лъск, постоянно беше загрижел за Маршъл... за майка му... и особено за горкия му баща в онази инвалидна количка.

Но докато жените се суетяха около него, Маршъл не гледаше нито баща си, пито локвата урина. Единственото нещо, което забеляза, беше русото момче с рошава коса, втренчено в него от ъгъла на магазина, облегнато на един от рафтовете.

Беше едно да бъдеш унизен пред групичка непознати. И съвсем друго — да бъдеш унизен пред някого, когото познаваш.

— Маршъл, обадохме се на майка ти. Тя идва — наведе се и му каза съпругата на пастора.

Маршъл кимна, преструвайки се, че всичко е наред. Но не откъсваше очи от русото момче в ъгъла — неговия съученик от пети

клас Бийчър, който също не отместваше поглед.

В очите на Бийчър имаше загриженост и тъга. Имаше и съпричастност. Но единственото, което видя Маршъл, беше съжаление.

ГЛАВА 4

Наши дни

Вашингтон, окръг Колумбия

— Чакай, познаваш ли го? — пита Тот, когато влизам зад преградата му и се взирам в полицейската снимка на Маршъл. Краката ми се вдървяват, тялото ми се вцепенява, чувствам кожата си сякаш всичката кръв във вените ми внезапно се е втвърдила.

— Бийчър.

— Името му не е Ози. Това е Марш. Маршъл. В седми клас му викахме Маршмалоу^[1].

— Кога си го виждал за последен път?

— Не и след прогимназията.

— А той познава ли нея? — пита Тот.

Вдигам поглед от телефона. Мислех, че капанът е заложен от президента. Но от въпроса на Тот, разбирам, че той е притеснен дали капанът не е нейно дело — на другия човек, който идва от нашия малък град.

Клементин.

Моята детска любов, първата ми целувка, момичето, което преди два месеца разкри безмилостния побой, извършен от президента, и се опита да го изнудва с това.

Знам. Трябва да подобря вкуса си по отношение на жените.

— Мислиш, че Клементин...?

Вратата на залата ни се отваря зад нас. Другите архивисти започват да пристигат. Почесвам русата коса на тила си и вдигам пръст. Време е да продължим разговора навън. Когато излизаме в коридора, той гъмжи от сутрешните тълпи. Агентите от Сикрет Сървис отдавна са си отишли, но и двамата мълчим, устремени към металната врата, зад която са потъналите в мрак библиотечни стелажи в сърцето на Националния архив. Лампите със сензори за движение се включват една след друга и светлината ни следва докато отминаваме ред след ред претъпкани с книги рафтове.

— Мислиш, че Клементин има нещо общо с това убийство, така ли? — питам, като се старая да говоря тихо, и завивам наляво след Тот, който спира в нашето обичайно скривалище, при ръждясалата метална маса в дъното на реда.

— Имаше нещо общо с предишното, нали? — пита Тот. — Когато се появи миналия път, използва твоя достъп до Архива, за да изнудва президента Уолъс. Тогава простреля и уби Палмиоти, изчезна с доказателството за побоя, извършен от президента, а междувреме едва не съсипа живота ти. Наистина ли искаш да видиш какво може да направи на бис?

— Няма как да знаеш дали ще има бис.

— Бийчър, нейният баща е Нико Адриан — казва той, имайки предвид убиеца, който някога се опита да вкара куршум в президента, и сега разполага с постоянна стая в психиатричната клиника „Света Елизабет“. — Знаеш, че Клементин се връща. Тя знае за Кръга Кулпър. Така че, ако все още продължава да преследва президента...

— Не го преследваше. Изнудваше го за информация за баща си.

— Вярваш ли го? Тя не твърдеше ли също така, че умира от някакъв новооткрит рак. И че твоят собствен мъртъв баща всъщност е жив?

— Лъжеше за баща ми!

— Знам, но знам също и колко те е заболяло. Клементин не е просто манипулаторка, Бийчър. Тя е ловец, не се различава от баща си. Преследва президента, уби Палмиоти и с удоволствие ще убие отново. Единствената причина да се свърже с теб беше, защото й трябваше изкупителна жертва. Точно както в момента — казва Тот, а сивата му брада грее в мрака сред стелажите. — Виж, ти знаеше, че е само въпрос на време. Клементин не изнудваше президента за пари. Тя искаше информация за собствения си баща и знаеш, че все още жадува за нея. Така че, ако се опитва да предложи нещо на президента или просто да си отмъсти на теб, защото я спря миналия път, не е ли това най-добрият начин да го направи — като помогне на президента да те уличи в убийство така, че да не можеш да се измъкнеш? Трябва само да се свърже със стария си приятел Маршъл...

— Те не са стари приятели — казвам.

— Не се ли познаваха?

— Дори и да са се познавали, не са били близки.

Тот замълчава, обмисляйки информацията.

— Ти осъзнаваш ли, че родният ти град е пълен с откачалки?

Кимам, като все още държа телефона на Тот и се вирам в снимката на Маршъл. Заради грапавата кожа, която прави лицето му унило, и начина, по който е хлътнало дясното му око, Марш изглежда най-малко десет години по-възрастен от мен. И жертва на десет пъти повече страдания.

— Значи смяташ, че Клементин няма пръст в това, а президентът е изпратил Маршъл? — пита Тот.

— Нямам представа. Знам само, че две минути след като ти ми казваш за намерението на президента да ми размаже физиономията, внезапно съм обвинен в престъпление, което трябва да се разследва от столичната полиция, но магически се озовава в ръцете на Сикрет Сървис. А чу ли какво казаха тези агенти? Ченгетата са арестували Маршъл за убийството, но той някак си вече е на улицата? Не ти ли се струва, че нещо намирисва?

— Може да е пуснат под гаранция? — предполага Тот.

— Не е плащал гаранция — казва роботизиран глас през телефона на Тот. Честния измамник.

Пронизвам Тот с поглед.

— Оставил си го да слуша през цялото време?

— Няма регистрирано освобождаване под гаранция — прекъсва ни Чес. Казва се само освободен. Или нямат нищо срещу него, или Маршъл има могъщи приятели, които не се притесняват да се обаждат за големи услуги.

Няма нужда Тот да ми го казва. Това е то. Президентът отвърща на удара.

Когато започнах в Архива, научих, че добрите архивисти следват правилата, а великите архивисти следват своите предчувствия.

— Твърдят, че е убил пастора? — питам, все още загледан в полицейската снимка на Марш.

— Да, с твоето име в джоба. Защо?

— Просто така.

Тот е сляп с едното око, но въпреки това вижда всичко.

— Бийчър, познавам този поглед. И знам, че ум като твоя никога не пропуска нищо — това те прави голям архивист. Но каквото и да си

мислиш за Маршъл, трябва да престанеш със спомените. Той вече не е твоят приятел от детството.

Разбира се, Тот е прав. Гледам изгореното лице на Марш, превърнато почти в маска. После се връщам в мислите си обратно в Уисконсин, прехвърлям старите спомени и търся връзки. Може би това е нов капан от Клементин. Или от президента, който иска да ми запуши устата и все още ме обвинява за смъртта на най-добрия си приятел. Или може би той преследва Кръга Кулпър. Но докато безжизнените очи на Марш ме гледат...

— Мога да ви вкарам на местопрестъплението — обявява Честния измамник през телефона на Тот.

Звучи сякаш това е добра новина. И наистина е така. Колкото повече информация, толкова по-добре. Но в главата ми все още звучи предишното предупреждение на Тот — президентът вече знае как свършва всичко. Затова докато бързаме край стелажите и пробуждаме автоматичните светлини по пътя си, не мога да се отърся от чувството, че всичко, което правим сега...

... Е точно това, което иска президентът.

[1] Вид меки бонбони. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Жълта полицейска лента прегражда страничната врата.

Тот е твърде стар, за да се промуши под нея. Дръпва я рязко и я оставя да се развява във въздуха като опашка на хвърчило. Следвам го бавно към сцената на престъплението.

Когато влизаме в църквата „Свети Йоан“, тя ми заприличва на стара къща в колониален стил, претърпкана с канцеларски мебели.

— Ще ударите ли по един подпис за мен? — прозвучава дружелюбен глас.

Вдясно от нас един мъж с ниско подстригана руса коса и атлетична фигура, подчертана от тъмния му костюм, се приближава с такава авторитетна крачка, че дори Тот прави стъпка назад.

— Тук сме, за да се видим с Хейдън Дониъс — казва Тот, макар че на мен името не ми говори нищо.

— Само се подпишете. Тетрадката е ей там — продължава човекът и сочи към старинна масичка, а мускулите на ръката му се издуват от движението. — Ето ви химикалка, но да не я откраднете — шегува се той и пъха синьо-оранжева химикалка от Университета на Вирджиния в ръцете на Тот.

След миг вече е изчезнал и ни оставя насаме с...

— Хейдън Дониъс... — казва висок мъж с мек глас и старомоден костюм от три части. С разтревожено ръкостискане с двете ръце, той се представя като изпълнителен директор на църквата. — А вие сте приятелят на...

Тот го прекъсва с кимване. Двамата си разменят дълъг поглед, а аз си спомням какво каза Тот, когато за първи път ме покани в Кръга Кулпър. Членовете му са малко, но приятелите им са много.

— А-аз наистина... Оценяваме, че идвате — казва Хейдън с треперещ глас, но Тот вече се е плъзнал покрай масичката, пренебрегвайки листа за подписи и оглежда широкия прозорец вдясно.

Разбирам какво гледа Тот. През прозореца, над гъстите дървета в парка „Лафайет“ се открива прекрасен изглед към най-известната

забележителност на града. Белият дом. Домът на президента Орсън Уолъс.

— Дяволски близо до убийството — казвам с бърз поглед към него.

Тот кимва, съвсем наясно колко подозрително е това и колко познато изглежда.

Преди два месеца беше Клементин. Днес е Маршъл. Двама убийци, и двамата от същия мой мъничък роден град, и двамата толкова близо до президента на Съединените щати. Става дори още по-лошо, когато се замислям колко бързо извадиха Маршъл от ареста, въпреки че уж е заподозрян в убийство. Дори Тот да не ми беше казал, че президентът се прицелва в мен, колко хора имат такива връзки?

— Трябва да започваме — казва Тот, знаейки, че единственият начин да спрем президента, е да докажем какво върши в действителност.

Когато ни повежда навътре, Хейдън изглежда уморен, сякаш е бил на крак цяла нощ.

Оглеждам се наоколо. В цялата църква има едва шест канцеларии. Сградата е малка. Ректорът, чието гърло е прерязано, не е просто някакъв колега. Бил е приятел на Хейдън.

— Съжалявам, момчета — спира ни млад чернокож полицай, когато приближаваме канцеларията в дъното на основната зала. — Детективите казаха никой да не влиза, докато не се върнат от обяд и криминалистите не приключат.

— Но това е моят кабинет — протестира Хейдън. — Трябва да си върша работата.

Полицаят кимва, но не се помръдва.

— Щом са казали никой, това значи никой. Аз не определям правилата, докато не ми дадат костюм и вратовръзка.

Той очаква да възразим, но от нашето място пред вратата можем да видим всичко вътре. Двама криминалисти единият азиатец, другият плешив обикалят из кабинета, водят си бележки и правят последни снимки. В ъгъла няколко жълти пластмасови табелки със стрелки за посоката отбелязват капките кръв, опръскали библиотеката и прозореца. Там убиецът е прерязал гърлото на ректора.

Всичко го има в доклада на полицията, който Чес е успял да вземе за нас докато идвахме насам. Един изстрел отзад, прерязано

гърло отпред. Хейдън ни повежда по коридора към същинската църква и пейките, но внезапно забавя крачка, когато стигаме до отворените двойни врати, преградени с жълта полицейска лента.

Като ни води тук, той нарушава правилата. Нарушава закона. За щастие знае, че някои неща са по-важни.

— Обещайте, че ще действате бързо — моли ни той, а аз повдигам полицейската лента и се втурвам вътре. Таванът се издига нагоре, разкривайки богато украсени балкони, внушителен купол и витражи, които изпълват Църквата на президентите с калейдоскоп от утринна светлина. Залата се простира назад колкото половин футболно игрище, заето от пейки, а познатата църковна миризма на розови свещи, стари книги и застоял въздух ме връща към детството, събужда спомените за собствения ми мъртъв баща.

— Смятат, че убиецът е започнал оттук — казва Хейдън и ни повежда по пътеката. От двете ни страни, върху подлакътника на всяка пейка, на малки златни плочки са изписани дарителите. Всяка пейка носи име, с изключение на онази, която е на около една трета от пътя до олтара: пейка 54. Златната плочка гласи просто *Пейка на президента*.

Изненадан съм, че президентът не седи на първия ред казва Тот.

— Вината е на Джеймс Мадисън — обяснява Хейдън. — Когато става президент, му предлагат да си избере едно от предните места, но той казва: „Искам там“. Така че го настаняват като човек от народа. Точно по средата, като всички останали.

— И президентът Уолъс спазва това? — питам аз.

— Той е бил тук само веднъж. Някои лидери са по-набожни от други. Но дори и президентите искат да са част от историята.

Докато произнася тези думи, сочи навътре между пейките. На пода има четири молитвени стойки за коленичене, тапицирани с възглавнички. Всяка възглавничка носи различно име с ярки златни букви: Джордж У. Буш. Барак Обама. Лиланд Манинг. И една стара — първата отпреди двеста години, на която пише Джеймс Мадисън.

— Къде е тази на президента Уолъс?

— Получават я едва когато напуснат поста — казва Хейдън, все още притеснен, че трябва да побързаме, и крачи към дъното на залата. На всяка пейка има още възглавнички. Роналд Рейгън. Удроу Уилсън. Бил Клинтън. Хари Труман. В даден момент всеки от тях е идвал тук и

е превивал коляно пред господ. Сигурно носи смирение. Но като си представям сегашния президент и силите, които заплашва да отрици срещу мен — не искам дори да мисля за това.

Стигаме до най-задния ред, където последните две пейки също са оградени с полицейска лента, тук убиецът е изстрелял първия си куршум в ректора. Още табелки с малки стрелки на тях отбелязват пръските кръв по пейките и по дървения под. Този път, обаче, знам коя е пейката, която гледаме — тя е по-прочута от всички останали, взети заедно.

Пейката на Линкълн.

Това е последната пейка, на най-задния ред. Някога, през 60-те години на XIX век, Линкълн пресичал улицата от Белия дом, промъквал се на тази пейка отзад, а след това изчезвал, преди да е свършила църковната служба. Върху златна плоча на стената пише: *Той винаги беше сам.*

— Значи убиецът е стрелял по ректора от тази пейка? — пита Тот.

Хейдън казва нещо, но аз не го чувам. Изучавам пейката... дървената седалка... пода от солиден паркет. Но колкото повече се вглеждам... Нещо не е както трябва.

— Добре, видяхте пейката. Можем ли вече да тръгваме? — моли Хейдън.

Не помръдвам.

— Бийчър, какво не е наред? — пита Тот. — Виждаш ли нещо?

Не отговарям.

До мен Тот върти химикалката, която все още опира във върха на брадата си. Здравото му око следва моя поглед по пейката, нагоре към прозореца с витраж над нея, после по задната стена на църквата, на едно равнище с облегалката на пейката. Той все още не го вижда.

— Трябва да тръгваме — казва Хейдън. — Детективите ме накараха да се обадя на всичките ни служители. Казаха, че трябва да си останат къщи, така че ако ви заварят тук...

— Хейдън, имам нужда от две минути — казвам му.

— Каза, че ще стане бързо! — обръща се Хейдън към Тот.

— Хейдън — викам аз, като повишавам глас само колкото да се извърне към мен. — Чуй ме. Знаеш ли кой е Джоузеф Б. Стюарт?

Хейдън замълчава, объркан.

— Кой? — пита като се озърта през рамо. — Да не е някой вярващ?

— Чуй ме — настоявам. — В нощта, когато Линкълн е застрелян в театър „Форд“, Джоузеф Б. Стюарт е единственият човек от публиката, който скача от стола си и се опитва да настигне Джон Уилкс Бут. Помисли за това за момент. Президентът умира. Един-единствен куршум е изстрелян в мозъка на Линкълн и засяда зад дясното му око. Разбира се, стотици хора започват да крещат, но в този момент Джоузеф Б. Стюарт запазва самообладание, става от стола си на първия ред, прескача мястото за оркестъра и се опитва да хване Бут, докато убиецът пресича сцената. Наистина, Бут се измъква. Но през първите дни след покушението именно Джоузеф Б. Стюарт е героят на Америка.

— Не мога да проследя мисълта ти — казва Хейдън.

— Мисълта ми е, че сега е забравен от историята, но когато е бил изправен пред това предизвикателство, е постъпил, както с било правилно. Така че сега е твой ред, Хейдън. Имам нужда от две минути тук. Наистина ли искаш да ни изгониш?

Хейдън застава неподвижен и се опитва да осмисли всяка дума.

— Само ви моля... — умолява Хейдън и отново се озърта през рамо. — Побързайте.

ГЛАВА 6

Втурвам се към задната част на църквата, покрай оградената с лента зона, в малкото преддверие, което води до официалния вход.

— Бийчър...! — вика Тот и накуцва забързано след мен.

Не забавям крачка.

— Бийчър... би ли...? Какво откри?

— Тот, в нощта на покушението срещу Линкълн в театър „Форд“, Джон Уилкс Бут не просто е дошъл и е дръпнал спусъка. Кажете ми какво знаеш за предпазните мерки, които е взел.

Той знае историята.

— Пробил е дупка във вратата.

— Точно така. Часове преди пиесата да започне, Бут се качва до ложата на Линкълн и пробива шпионка в дясната страна на вратата, за да може да погледне вътре и да се увери, че няма охрана. И какво друго? — питам.

— Намерил дълга летва от стара стойка за ноти и я скрил в ложата, така че, когато влезе, да я използва, за да залости вратата.

— А оръжията му?

— Четиридесет и четвърти калибър, еднозаряден пистолет „Деринджър“. Но тъй като разполагал само с този един изстрел, носел и нож, който... Тот млъква, спомнил си какво се казваше за ректора в полицейския доклад. Прострелян веднъж в гърба, прерязано гърло отпред. — Чакай. Наистина ли мислиш, че...?

— Виж сам — казвам и посягам към стария акварел в рамка, който виси на стената. Картината изобразява църквата по времето, когато тя и Белия дом са били единствените две сгради в района. Но когато откачам рамката от стената...

Тя е там.

Точно под кукичката, на която е закачена на картината, има малка кръгла дупка. Дори и оттук мога да кажа, че гледа през стената към пейката на Линкълн.

— Тогава започнах да се оглеждам и за това... — добавям и соча към главната порта на църквата — и към металната урна, която служи

за поставяне на чадъри. В нея има два забравени чадъра. Плюс едно дълго и тясно парче дърво.

— О, боже... — прошепва Хейдън.

— Значи мислиш, че твоят приятел е имитатор на Джон Уилкс Бут? — пита Тот.

Мълча, все още пресявайки детайлите. Между момента на смъртта... начина, по който е нагласена... и цялата подготовка, за да се направи точно... Това е повече от имитация. Това е пълно пресъздаване. А ако е пресъздаване...

Не!

Изваждам телефона си и започвам да преглеждам имейлите.

Тот ме гледа внимателно и почуква с химикалката по брадата си.

Бийчър, кажи ми какво не споделяш.

— За тази нощ, в която Джон Уилкс Бут натиска спусъка, е уточнена всяка подробност — голяма или малка — казвам, докато още ровя в телефона си. — Как го е планирал Бут... съзаклятниците, с които е действал... какво питие е изпил в съседния салон...

— Уиски с вода — казва Тот.

— Но има един детайл, единственият, който вече почти сто и петдесет години никой — и като го казвам, значи никой — не може да обясни!

Тот дори не прави пауза.

— Как Бут е минал покрай камериера на Белия дом...

— Бинго. Как Бут е минал покрай камериера на Белия дом.

Виждам объркания израз на Хейдън и обяснявам:

— По онова време сигурността в театър „Форд“ е била повече от жалка. Полицаят, който трябвало да охранява частната ложка на Линкълн, напуснал поста си, за да вижда по-добре пиесата. Така че, когато Бут накрая стигнал там, единственият останал пазач бил Чарлз Форбс, камериерът на Линкълн от Белия дом. Историците са единодушни, че в този момент Бут е спрял и му е казал нещо. Приемат, че Бут е показал на камериера някаква карта. Но никой не знае едно нещо — каква е била тази карта. Какво му е показал Бут? Какво е казал?

— Някои твърдят, че е било писмо — намесва се Тот. — Други смятат, че е била визитната картичка на Бут, която, тъй като той е бил известен актьор, със сигурност е отваряла врати.

— Но така или иначе, камериерът е отстъпил в страни и е пуснал Бут в частната ложа на Линкълн заради онова, което е било на тази вълшебна карта.

Тот ме познава от достатъчно дълго време, за да се досеща, че не съм свършил.

— Не ми казвай, че знаеш какво е имало на тази карта, Бийчър.

Соча му с поглед надолу към телефона си.

— Помниш ли какво намериха в джоба на заподозрения?

Той кимва. Имам предвид моето име и телефонния ми номер у Маршъл.

— Е, това привлече вниманието ми и докато идвахме насам, поисках от Чес да ми изпрати пълния списък на вещите му. Погледни какво още е носил у себе си.

Натискам бутон на телефона и изображението се отваря на екрана. Държа го пред Тот, за да съм сигурен, че ще го види добре.

Тот примигава. Хейдън се навежда напред.

— Стари карти за игра? — пита Хейдън.

— Пълна колода — казвам. — От XIX век, ако се съди по вида им.

— Все още не виждам какво общо има това с мистериозната карта на Джон Уилкс Бут.

— Е, бог да благослови столичната полиция, задето описва всеки предмет, защото, когато прегледах пълния им списък, видях, че всъщност от колодата липсва една карта. Асо пика.

ГЛАВА 7

— Бийчър, нищо не разбирам — казва Тот.

— Колодата карти — продължавам. — Няма го асото пика. Той е носил тесте карти, от което липсва една карта! — Добре, освен ако не се борим с Ридлър^[1], това трябва ли да означава нещо?

— Огледай се...! — казвам и соча от шпионката до летвата в поставката за чадъри. — Този човек...

— Искаш да кажеш, Маршъл.

— Не знаем дали е Маршъл. Но който и да е, той е пресъздал педантично всяка най-малка подробност от покушението срещу Ейбрахам Линкълн, което, нека да е ясно, успява само защото Джон Уилкс Бут е бил допуснат в сградата, след като е показал някаква тайнствена отдавна изгубена карта. А сега се оказва, че онзи тип, когото търсим, носи не друго, а отдавна изгубени карти.

— Може ли само да отбележа — прекъсва ме Хейдън, който все още се опитва да схване, — че дори ако това е историческата карта, за която говориш, на кого би могъл да я даде? Църквата беше заключена снощи. Тук нямаше никого.

— Ами тази сутрин? — питам. — Може да я е оставил за някого. Ти ли влезе първи?

— Винаги съм първи. И както ти казах, когато ми се обадиха снощи, уведомих всички служители и ги помолих днес да си останат вкъщи.

— Ами човекът с листа за подписи на входа? — питам.

— Моля? — казва Хейдън.

— Когато влязохме... Мъжът с евтиния костюм — обяснява Тот, хванал химикалката, която онзи му даде. — Каза ми, че трябва да се подпишем.

— Мислех, че е... — Хейдън млъква. — Чакайте. Не е ли детектив?

Ризата ми залепва на гърдите.

— Казаха, че всички детективи са на обяд — уточнявам.

Тот поглежда надолу към химикалката. Не съм сигурен в какво се е втренчил. Аз може да познавам историята на Линкълн, но той се занимава с тези неща много по-дълго от мен. С някакво предчувствие развинтва химикалката, толкова бързо, колкото може. Предната част съдържа тънък метален пълнител. Но в задната половина... има червена жичка, свързана с още по-малък предавател. Микрофон. През цялото време сме държали микрофон.

Тот ме поглежда.

Затичвам се с все сили, профучавам обратно по пътеката на църквата към канцелариите на служителите отзад. Който и да е този тип, не може да е стигнал далече.

[1] Злодей от комиксите за Батман. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Когато влязохме... Мъжът с евтиния костюм — произнесе по-възрастният мъж, известен като Тот. — Каза ми, че трябва да се подпишем.

— Мислех, че е... Чакайте. Не е ли детектив?

Докато газеше през кишата по улица „Ейч“ и се насочваше към по-разчистените краища на парка „Лафайет“, агентът от Сикрет Сървис, Ей Джей Енис запазваше бавна и равномерна крачка, като дори не обърна особено внимание на коментара за „евтиния костюм“. Вместо това, както беше обучаван, оставаше съсредоточен върху непосредствения проблем и увеличи звука на малкия приемник, прибран в джоба на сакото му.

За Ей Джей се бе оказало съвсем просто да им пробута химикалката с преподавателя. Всъщност беше откраднал идеята от един твърде усложнен криминален роман, прочетен преди няколко години, където смелият следовател направи същото.

В романа следователят реши случая и, естествено, се отправи към зала. Но Ей Джей знаеше, че животът, особено неговият сегашен живот, съвсем не е толкова прост.

— По дяволите — промърмори той, като видя съобщението „Няма сигнал“ на приемника и прекара ръка по ниско подстриганата си руса коса. Вяха открили преподавателя. Повечето хора никога не биха го намерили и това подсказваше на Ей Джей, че онези, които го предупреждаваха, са били прави. Бийчър и Тот не бяха новаци. Но пък и Ей Джей не беше.

Имаше си причина Ей Джей да бъде изпратен в църквата. Същата причина, поради която тъкмо Ей Джей придружаваше президента Орсън Уолъс до Кемп Дейвид и при неофициалното посещение в Охайо — изпит за лоялността му към президента. За щастие на Ей Джей, беше го издържал.

Не всичко беше късмет, разбира се. Като дете в Джонсън, Тенеси, Ей Джей Енис мечтаеше да бъде като Жак Кусто. Но когато баща му се

разболя, а майка му се разори, мечтите на младия Ей Джей станаха далеч по-реалистични.

Не за дълго. След бизнес факултета в „Дюк“ и три еднообразни години като инвестиционен банкер, изследователят в него отново изплува, знаейки, че съществуват много по-вълнуващи неща от надпреварата за пари. Когато кандидатства за Сикрет Сървис, късметът нямаше нищо общо с това дали ще го назначат или повишат и колко бързо ще си проправи път до звеното за лична охрана на президента. Службата можеше да разпознае таланта, когато го видеше.

Онова, което не знаеха, беше, че преди тридесет години бащата на Ей Джей бе един от най-добрите приятели на президента Орсън Уолъс в юридическия факултет. Ей Джей никога не изтъкна връзката, нито се възползва от нея, но знаеше, че му носи късмет.

Тя донесе още по-голям късмет на най-добрия приятел на президента, д-р Стюарт Палмиоти, тъй като след погребението именно Ей Джей помогна на Палмиоти да създаде новата си самоличност.

Най-големият късметлия от всички?

Телефонът на Ей Джей завибрира в джоба му. Обаждането идваше от „Копирай при Кинг“ — копирен център в Мериленд, затворен преди поне две години. Може би дори три.

— Ей Джей слуша — каза той, когато вдигна.

От другата страна мълчаха.

— Ти беше прав за църквата — каза Ей Джей.

Нямаше отговор.

— И двамата са там. Видях го. Определено беше Бийчър — преди да последва още мълчание, Ей Джей добави: — Знам, че положението не е идеално, сър. Но това не означава, че е пълна катастрофа. Все още можем да...

Чу се изтракване. Президентът на САЩ беше затворил.

С трескави натискания Ей Джей набра друг номер.

Телефонът звънна веднъж... два пъти...

Палмиоти вдигна без дори да каже здрасти.

— Къде беше? — попита. — Имате ли нужда от мен там? Мога да стигна за...

— Не идвайте тук.

— Но аз мога...

На Ей Джей му се искаше да изкрещи. Но през последните няколко месеца бе разбрал какво е преживял Палмиоти, какво е пожертвал, за да опази тяхната тайна. С фалшивото погребение Палмиоти сега получаваше втори шанс. Така го виждаше той. Като шанс да оправи всичко.

Това не означаваше, че ще бъде лесно. Физическото възстановяване беше отнело повече време от очакваното, Клементин го бе простреляла право във врата. Освен това, имаше го и онзи инцидент, когато той попита дали може да се свърже с Лидия приятелката си — за да се сбoguва истински с нея. Но Ей Джей знаеше какъв ставаше Палмиоти, когато се стигнеше до президента Уолъс. Палмиоти не просто обичаше Уолъс. Той се нуждаеше от него. Това беше най-точната дума. Нужда. А президентът пък се нуждаеше от него.

— Ние определено можем да се възползваме от вашата помощ. Той се нуждае от вашата помощ — каза Ей Джей като натърти силно върху думата *той*.

— И ще я има. Мога да оправя всичко — обеща Палмиоти.

— Казахте същото и преди седмица.

Палмиоти спря дотук.

— А в църквата — наистина ли е толкова зле?

— Достатъчно зле, че той да повика мен.

— Повикал е теб?

— Огледайте се наоколо, докторе — каза Ей Джей, застанал в южния край на парка „Лафайет“, обърнат с гръб към високите мраморни колони на Белия дом, с лице към камбанарията на църквата „Свети Йоан“. — Имате ли някаква представа какво отприщихте?

ГЛАВА 9

— Забрави, Бийчър. Отдавна си е отишъл — казва Тот и бавно слиза по тухлените стъпала, за да се присъедини към мен отвън. Из квартала не се забелязва нищо, освен преминаващите автомобили по улица „Ейч“.

— Мислиш ли, че той е убиецът?

Тот поклаща глава.

— Да се промъкне обратно на собственото си местопрестъпление, докато ченгетата са в сградата? Дори лудите не са толкова луди.

— Значи е от полицията?

— Федерален е. Или нещо по-лошо. Виж — казва той и ми подхвърля двете парчета от химикалката микрофон. — Миниатюрен микрофон, звукът се усилва чрез кухнята на химикалката. Такива не се купуват от кварталния магазин за шпиони.

— С федерални пари — казва механичен глас през телефона на Тот. Не съм разбрал дори, че телефонът му е включен, а още по-малко, че Честния измамник ни подслушва. — Попитайте Дядо Коледа. Обзалагам се, че той може да ни каже откъде е.

Преди две седмици ги чух да споменават Дядо Коледа. Отначало си помислих, че Тот си прави шегички. Но разбрах, че току-що съм открил още един член на Кръга Кулпър: Дядо Коледа, човекът, който им носи най-добрите високотехнологични играчки.

— Чес — извиквам, — колко бисквитки „Гин Минт“ ще ми струва да ми потърсиш информация за моя стар приятел Маршъл?

— Търся, откакто открихте онзи отвор за шпиониране като на Джон Уилкс Бут. Ти си бил по-голям умник, отколкото си мислех, между другото. Прекрасна работа, наистина — отговаря Чес. — Маршъл няма кредитни карти... няма регистриран телефон... и подава данъчната си декларация през пощенска кутия. Човекът явно държи доста на неприкосновеността на личния си живот.

— А мобилния му телефон? — пита Тот.

— Вече опитах. Използва „Гръстчип“.

— Какво е „Тръстчип“? — питам.

— Шифрован. Скъп. Обикновено за големи компании или предприемачи с правителствени договори — обяснява Чес. Който и да е, въобще не си играе. Не мога да видя нито обажданията му, нито входящите и изходящите съобщения.

— Не можеш ли просто да включиш високоговорителя на телефона и да го чуваме? — пита Тот.

— Проверих и това. Сложени са слушалките.

Това беше първият трик, на който Чес ме научи, когато ме приеха в Кръга Кулпър — при всеки смартфон е лесно някой дистанционно да включи вашия високоговорител. Но ако искате да го предотвратите, можете да включите нещо в жака за слушалките, тъй като високоговорителят се блокира, когато те са активирани.

— А домашен адрес? — питам.

— Апартамент в Кристъл, Вирджиния.

— Тогава отиваме там — казвам. — Следваща спирка Кристъл.

— И това ли е великата ти идея? Просто отиваш при Маршъл и питаш дали той е убиецът? — пита Тот.

Поклащам глава. Не съм виждал Маршъл повече от десетилетие. Нямам представа нито дали работи с Клементин или с президента, нито дати той е онзи, който имитира Джон Уилкс Бут. Но сега един човек е убит — а след като моето име е намерено в джоба на Маршъл, аз съм вече обвързан, с каквото и да е по дяволите онова, което се случва тук.

— Знам, че има нещо, което не казваш за този човек, Бийчър. — Оценявам, че се опитваш да действаш изпреварващо, но ако Маршъл е нашият убиец, той ще е опасен. Не можеш просто да отидеш и да почукаш на входната му врата.

Напълно съм съгласен.

— Кой казва, че ще почукаме?

ЧАСТ II

ВТОРОТО УБИЙСТВО

— Благодаря ви, докторе, но аз съм мъртвец.

Президентът Джеймс Гарфийлд, докато се грижат за него на пода на гарата, където убиецът Чарлз Гитò го прострелва в гърба.

Той става вторият президент, убит, докато заема поста.

ГЛАВА 10

2 юли 1881 г.

Вашингтон, окръг Колумбия

Планирано бе президентът Гарфийлд да се качи на влака в 9:30 ч. Подобно на повечето президенти, той изоставаше от графика. Във Вашингтон беше горещо всяко лято бе тежко по свой собствен начин, а отгоре на това Гарфийлд беше изтощен. Макар да бе прекарал едва четири месеца на поста си, вече беше разбрал, че е трудно да бъдеш президент.

И така, той предприемаше това пътуване с влак. Първата му спирка трябваше да бъде в неговата алма-матер, колежа „Уилямс“, за да присъства на връчването на дипломите. После щеше да се отправи към Северна Нова Англия за заслужена почивка.

Но така и не напусна гарата.

В 9:20 часа каретата му спря до гарата на „Железопътни линии Балтимор и Потомак“, където днес се пресичат Конститушън авеню и Шеста улица в центъра на Вашингтон. Зад него, във втора карета, бяха двамата му сина Хари и Джим.

Разбрал, че разполага с няколко минути, Гарфийлд реши да остане в каретата, за да поговори със своя приятел и държавен секретар Джеймс Блейн. На изборите от 1880 г. и Блейн, и Гарфийлд бяха сред номинираните от републиканците, но беше излъчен Гарфийлд като истински компромисен кандидат — човекът, който можеше да обедини различните партийни фракции.

Докато седяха в каретата, Блейн беше спокоен, играеше си с бастуна си и го подхвърляше във въздуха. По онова време Сикрет Сървис все още не отговаряха за защитата на президента. Накрая президентът слезе от каретата, с цилиндър и сив пътен костюм, и поведе своя приятел и семейството си към гарата.

Вътре, сред членовете на кабинета, които чакаха, за да го изпратят, беше Робърт Тод Линкълн, най-големият син на първия убит президент.

Когато влезе в почти празната гара, президентът Джеймс Гарфийлд имаше още няколко свободни минути и беше спокоен. Беше се отпуснал. И не подозираше, че един дребен, висок само 1,65 м мъж на име Чарлз Гитò е пристигнал един час по-рано и се е скрил в тоалетната.

За разлика от Джон Уилкс Бут, Гитò не беше актьор. Не бе приготвил никакво последно, запомнящо се послание.

В очакване президентът да премине, Гитò стоеше мълчаливо, докато близо стокилограмовият главнокомандващ крачеше през гарата. Без да каже нито дума, Гитò се втурна към президента отзад, извади малкия чипонос револвер „Бритиш Булдог“, който беше купил месец по-рано, и стреля в гърба му.

Първият изстрел изглежда само одраска ръката на Гарфийлд, затова Гитò пристъпи по-близо и стреля отново.

Този изстрел улучи президента Гарфийлд в гърба, над кръста. Президентът рухна на пода. Цилиндърът му беше смачкан, сивият костюм се обля в кръв.

Все още мълчалив, убиецът Гитò прибра револвера в джоба си и бързо се отправи към изхода. Навън градски полицаи беше чул двата изстрела. Хукнал да провери, полицаят отвори рязко вратата и Гитò се блъсна в него. Полицаят не позволи на изнервения мъж да мине.

— Трябва да изпратя писмо за генерал Шърман! — изтърси Гитò, произнасяйки първите си думи. За секунди един продавач на билети и пазачът на гарата сграбчиха Гитò отзад и заловиха човека, който току-що бе застрелял президента.

Вътре по-младият син на Гарфийлд, Джим, хлипаше, а по-големият се опитваше да го утеши. Хората крещяха, молеха за лекар, а кръвта заливаше пода на гарата.

До пладне на същия ден, докато като новината за стрелбата се разпространяваше, президентът Гарфийлд, който само няколко месеца по-рано беше заел поста в резултат на политически компромис, изведнъж бе станал лидер с огромен ръст.

Народът се молеше Гарфийлд да живее — и той го направи, но така и не успя да се възстанови. Смален от близо сто килограма до петдесетина, президентът Гарфийлд умря в леглото си след два месеца.

По онова време някои казваха, че бог наказва страната. Други твърдяха, че Гитò е бил част от грандиозен заговор за заграбване на

властта.

Убиецът Гитò въобще не криеше целта си — твърдеше, че се е опитал да предотврати нова гражданска война. Никой не му повярва.

Но той беше прав и го каза най-добре: „Бог не допуска грешки... Той всеки път избира точния човек на точното място и така винаги успешно възпира ходовете на Дявола“.

Джон Уилкс Бут беше свършил работата си като Рицар пика. А сега Рицаря каро бе изпълнил своята задача.

ГЛАВА 11

Наши дни

Вашингтон, окръг Колумбия

Днес беше идеален ден да убиеш президент.

Рицаря го разбра, докато стоеше в студа на ъгъла на Шестнайсета и улица „Пи“, без да обръща внимание на преминаващите автомобили на ранобудните обитатели на предградията и се взираше в дървените двойни врати на най-новата си дестинация, масивният неоготически замък, известен като Обединена методистка църква „Фаундри“, или Леярната. Този път щеше да мине по-добре от бъркотията снощи в църквата „Свети Йоан“.

Несъмнено можеше да изчака, да го отложи с някой ден... Но сега... когато вече беше замесен Бийчър... Не... Историята вече беше написана. Не можеше да бъде променена.

Президентът Гарфийлд беше прострелян точно в 9:25 ч.

Рицаря погледна часовника си. Оставаше по-малко от час.

Така беше писано.

Така трябваше да свърши.

Диагонално от другата страна на улицата върлинест чернокож мъж в издуто червено-черно зимно яке се приближаваше към огромната гранитна сграда от 1904 г. с варовикови орнаменти и дървена дограма на прозорците. Пред входната врата извади връзка ключове. Клисарят на църквата идваше точно навреме.

Като въртеше смучеш се бонбон с език, Рицаря гледаше как клисарят изчезва през дясното крило на вратата точно както правеше всяка сутрин. Щеше да му отнеме най-малко десет минути да въведе пинкода, да изключи алармата и да обходи сградата, за да включи осветлението. Като се изключеше това, църквата „Фаундри“ вече беше отворена.

Докато прекосяваше спокойно улицата. Рицаря си мислеше колко подходящо беше местоположението ѝ. По дефиниция леярната е фабрика за леене на метал, а Хенри Фоксъл се занимавал тъкмо с това, когато произвеждал оръдия и пушки за правителството на САЩ в

началото на 1800-те. Едва по време на войната от 1812 г. Фоксъл открил бог. Когато британците опожарили Белия дом, се носел слух, че следващата им цел е фабриката за муниции на Фоксъл. И на този ден Фоксъл дал обет — ако господ пощади заводите му, той ще изгради нещо в божия чест.

В онази нощ страшна буря с гръмотевици се разразила сякаш от нищото и спряла настъплението на британците. Две години по-късно се родила църквата „Фаундри“.

След години тя станала мястото, където Франклин Рузвелт завел Уинстън Чърчил за коледната служба през 1941 г., а по-късно била методисткия дом за Бил Клинтън, докато бил президент. Но и до днес най-значимата ѝ роля беше на истинската църква на Ейбрахам Линкълн.

Тъй като църквата „Свети Йоан“ е през улицата от Белия дом, Линкълн често прескачал до нея за бърза молитва. Но именно във „Фаундри“, право нагоре по 16-та улица, на километър и половина от Белия дом, Линкълн станал официален църковен настоятел.

На Рицаря това му харесваше. Божието послание не можеше да бъде по-ясно.

Рицаря изкачи гранитните стъпала отвън и посегна към входната врата, но когато я дръпна, пареща болка прониза дясното му рамо. Най-новата му татуировка все още беше чувствителна, а за разлика от малката пика и инициалите Д.У.Б., за Джон Уилкс Бут, между палеца и показалеца, рисунката на рамото му — носена от втория рицар, убиеца Чарлз Гито — беше много по-сложна: щитът плюс легендарната птица и разбира се червеното каро. Отне му часове и над тридесет игли, за да я изрисува.

Но отново, така беше писано. Така трябваше да свърши.

Вътре изкачи още няколко стъпала и бързо зави вляво, оглеждайки празните бюра и прегради в тясната канцелария на църквата зад дълга стена от стъкло. Клисарят все още беше в далечната дясна страна на сградата и отваряше параклиса.

Рицаря познаваше това място дори още по-добре от църквата „Свети Йоан“ И този път нямаше да се ограничи с еднозаряден пистолет. В десния си джоб усещаше револвера „Бритиш Булдог“. Той имаше бяла инкрустирана ръкохватка от слонова кост и пет патрона в барабана.

През 1881 г., когато Гитò купувал револвера, собственикът на магазина му казал, че може да спести пари, ако купи същия модел, но без бялата ръкохватка от слонова кост. Гитò не искал и да чуе. Знаел, че когато деянието бъде извършено, оръжието ще бъде на показ. Елегантната инкрустирана ръкохватка била единственият избор.

Оттук нататък Гитò не оставил нищо на случайността, прекарал близо месец дебнейки президента Гарфийлд и проучвайки графика му. Дори следвал Гарфийлд до църквата и надничал през прозореца, за да види дали може да го застреля, докато седи на пейката си.

Днес и за Рицаря не беше по-различно. След по-малко от час щеше да бъде сътворена история. Беше избрал момента. Беше купил древния револвер. Беше платил за специално изработената инкрустирана ръкохватка. И най-важното, бе проучил всеки детайл от църквата „Фаундри“ — от плана на сградата до всеки служител в нея.

Когато стига до края на коридора. Рицаря надникна в помещението отляво, оглеждайки за целта, към която трябваше да се насочи — личния кабинет на новия пастор, за когото всички знаеха, че идва точно в 9 сутринта.

После бутна вратата на мъжката тоалетна отдясно и се запъти към кабинката в дъното, на която имаше табелка с надпис „Не работи“. Беше поставил надписа преди два дни. Повдигна капака на казанчето и извади найлоновата торбичка, която съдържаше бяла гипсова маска — копие на посмъртната маска, взета от лицето на Ейбрахам Линкълн, но с изрязани дупки за очите — скрита от него при сухата тренировка.

Един поглед към часовника му показа, че е точно навреме. В синхрон с неговия предшественик, синхрон с Божиите планове.

В 9:25 часа следващият агнец може би най-жизненоважният агнец — щеше да бъде жертван.

Дотогава Рицарят щеше да прави точно това, което и убиецът Гитò беше правил, докато чакал на гарата, за да простреля президента Гарфийлд.

Коленичил на едно коляно, Рицаря бръкна в джоба си и извади малка метална кутийка и четка от конски косми с размерите на гъбичка за черна дъска. Отвинти капачката и горчивата химическа миризма на боя за обувки изпълни въздуха. Топна четката в кутията и мацна по една завъртулка черна боя върху мокасините си. Малки кръгове... после четкай, напомни си той. Малки кръгове... после четкай.

Не беше по-различно и с Рицарите.
Малките кръгове бяха най-силните кръгове.

ГЛАВА 12

Болница „Света Елизабет“

Вашингтон, окръг Колумбия

Нико не харесваше новата сграда.

— Нико, ще обикнеш новата сграда — извика му едрият санитар на име Рупърт Бърд. — Красива е, нали? Нико продължи да крачи през застлания с чакъл паркинг, без да му отговори. Предпочиташе старата сграда — палатата от червени тухли „Джон Хауърд“ — която в продължение на десетилетия беше подслонявала най-опасните НПН. Невинни поради невменяемост.

Днес палата „Джон Хауърд“ беше затворена, а всички пациенти бяха преместени в чисто новото здание, построено в съседство.

— Почакай да я видиш отвътре — каза Рупърт. Нови стаи... нови телевизори... градина за релаксация... Все едно си в някакъв шибан хотел.

Нико вдигна поглед към модерната сграда. Беше ниска и широка, само на три етажа, а по матовия блясък на прозорците Нико съдеше, че са от удароустойчиво стъкло, може би дори бронирани.

— И на мен не ми харесва — добави мъртвата Първа дама, която той бе убил преди десетилетие.

Нико й кимна, но не отговори. Знаеше какво мисли персоналът, когато започваше да разговаря със старите си жертви.

— Пренасят всичките ти неща, докато си говорим — добави Рупърт и го поведе към страничния вход на сградата с товарна рампа, над която пишеше: „Прием на нови пациенти — спиране само за линейки“.

Нико знаеше защо Рупърт беше толкова любезен. Точно както знаеше и защо влизаха през товарната рампа, а не през централното фойе. С всички ВИП личности и журналисти, които наблюдаваха по време на официалното откриване, последното нещо, необходимо на болницата, беше най-известният им пациент — човекът, опитат се преди десет години да убие президента — да направи сцена по време на прехвърлянето си.

— Мирише различно от старата сграда — каза Нико, докато се изкачваха по бетонните стъпала, водещи към товарната рампа.

— Това е целта — каза Рупърт, приближи се до високотехнологичната клавиатура и прокара картата си. Чу се силно изщракване, двойните врати се разтвориха и разкриха новичък П-образен плот в предната част на все още празното приемно отделение. Плотът и околните столове още бяха увити с найлон. Докато стигнат до централния коридор на болницата, не успяха да зърнат нито един служител.

— Трябва да поискаш да видиш стаята си — каза мъртвата Първа дама.

— Бих искали най-напред да видя стаята си.

— Ще я видиш, Нико. Но те искат първо да отидеш...

— Ти не ме слушаш. Искам да видя моята стая — изръмжа той.

За по-ясно Нико спря в коридора, отказвайки да продължи.

— Нико, днес не съм в настроение за твоите глупости. Чакат ни в ЦТУ — каза Рупърт, като повиши глас, когато заговори за Центъра за терапевтично обучение.

Нико пак не помръдна.

Рупърт го сграбчи за бицепса.

— Можеш ли поне веднъж да не ми бъдеш трън в задника? — затегна хватката си и добави: — Знаеш ли колко от нас уволниха, за да платят за тази сграда? Имахме санитарии, които разнасяха сок с количката. Сега аз трябва да върша всичко, плюс да те влача до ЦТУ, плюс...!

— По-добре ме пусни — предупреди Нико със спокоен глас.

— Или какво? — предизвика го Рупърт, като се увери, че Нико е огледал добре малкото електронно устройство, подобно на уоки-токи, което той държеше в лявата си ръка.

Нико беше чул слухове, че в новата сграда ще имат от тези. За да се използват по време на прехвърлянето на пациенти. Наричаше се система „повален сътрудник“.

Ако служителят го изпуснеше или тялото му се окажеше в хоризонтално положение, в сградата щеше да зазвъни аларма, а камерите в коридора веднага щяха да се фокусират към района в радиус двадесет метра от устройството.

Нико огледа коридора в двете посоки. От всяка страна имаше чисто нови камери — кубове от нечупливо стъкло.

Нико остана безмълвен. Преди две години би забил пръсти в очните кухни на Рупърт и би натиснал достатъчно силно, за да чуе как се пръсва мозъкът му. Но терапиите му... всички онези хапчета... Вече беше нов човек. Излекуван човек, така го наричаха докторите. Излекуван. С леко издишване Нико отпусна рамене. Дори мъртвата Първа дама не възрази.

Усмихнат и все още стиснал бицепса на Нико, Рупърт го побутна напред към...

— Какво си мислиш, че правиш!? — чу се зад тях глас с южняшки акцент.

Рупърт и Нико се извърнаха към звука и видяха висок мъж с гъста и къдрава черна коса и сив костюм от фин вълнен плат. Тук само лекарите носеха костюми. А сред лекарите само този носеше колекционерска вратовръзка от 1950-те с Кинг Конг на нея.

— Рупърт, имаш половин секунда да свалиш ръцете си от него! — излая д-р Майкъл Гослинг.

— Сър, вие не разбирате — каза умолително Рупърт и пусна бицепса на Нико. — Аз само го водех към ЦТУ...

Ръката на Гослинг се стрелна, сграбчи бицепса на самия Рупърт и го издърпа настрана, така че Нико да не ги чува.

— Той създаваше ли опасност за себе си или за някого другиго? — попита Гослинг с настойчив, нисък глас.

— Въпросът не е в това.

— Въпросът винаги е в това. Тук имаме правила, Рупърт и първото е да не хващаш с ръце пациентите... особено онези, които постигат реален напредък.

Гослинг се обърна към Нико и добави с принудена усмивка:

— Добре ли си, Нико?

— Искам да отида в стаята си.

Рупърт едва се удържа да не завърти нагоре очи. Всички лекари бяха внимателни с Нико, но Гослинг бе един от малцината, които бяха изградили кариерата си върху него. Преди десет години Гослинг беше младши член на екипа на Нико — но натрупа актив, като го убеди да спре да си скубе миглите и да подрежда от тях малки кръстчета, които само той можеше да види.

Сега вече Гослинг беше един от главните администратори на болницата, който не само отговаряше за дейностите в новото съоръжение, но и трябваше да се погрижи да бъде открито без инциденти. И макар Гослинг да твърдеше, че колекционерските му филмови вратовръзки са начин да изглежда достъпен за пациентите, всички знаеха, че той предпочита вратовръзката с Кинг Конг пред останалите.

Така виждаше себе си — като Кинг Конг. Най-големият от всички.

— Заведи го в стаята му, а след това можете да отидете в ЦТУ — каза Гослинг на Рупърт.

— Искам си календара и книгата — каза Нико, отново с обичайния си равен и монотонен глас.

— Ще ти ги донесем — обеща Гослинг.

— Ще го направи — каза мъртвата Първа дама. — Наистина го мисли.

Шоколадово кафявите очи на Нико, разположени твърде близо едно до друго, оставаха втренчени в д-р Гослинг.

— Продължавай с прекрасния напредък — добави Гослинг, потупа Нико по гърба и се отдалечи по коридора.

— Сега трябва да ме заведеш в стаята ми — каза Нико на Рупърт.

— Чух го — отговори Рупърт и поведе Нико към асансьорите.

— Само ми кажи, ако ти трябва нещо друго! — извика д-р Гослинг.

Нико погледна часовника си. 9:25. Точното време, в което Чарлз Гитò беше застрелял президента Гарфийлд.

Устните на Нико се извиха в тънка усмивка. След толкова години, най-накрая щеше да има всичко, което му беше необходимо.

ГЛАВА 13

*Три минути по-рано
Църквата „Фаундри“*

Пастор Кенет Фрик носеше на лявата си обувка малък електронен монитор, който броеше крачките му. Двеста и дванайсет крачки, за да се облече, да срещне пясъчнорусата си коса и да разбърка мюслито си „Чириъс“ с боровинков йогурт сутринта. Двайсет и три крачки, за да стигне от кухнята до входната врата на малкия си градски дом на Капитол Хил. После пълните 1958 крачки, за да измине трите мили от Капитол Хил до входната врата на църквата „Фаундри“. За разлика от църквата „Свети Йоан“, мястото на снощното нападение, през улицата от Белия дом. „Фаундри“ беше в размирнен квартал, където малко хора биха отишли пеша.

Крачкомерът не беше идея на пастор Фрик. Беше предложен от застрахователната компания на църквата, която даваше за всяка негова крачка (или на някой от неговите служители) отстъпка за здраве (до общо дващсет хиляди крачки на месец). Щом очакваше неговият персонал да го прави, пасторът трябваше да дава пример.

Същото ставаше и когато беше още дете. Не бе от особено религиозно семейство, но Фрик беше този, който караше майка си да ходят на неделните проповеди и така стана единственото петгодишно момче в тяхното бедно градче в Индиана, което умееше само да си връзва вратовръзката. По онова време Кенет бе привлечен от църквата, защото там беше единственото място, където баща му не можеше да им посегне. Но когато порасна, Фрик беше обсебен от тайнството на Църквата — от начина, по който тя успяваше да разшири живота извън онова, което можеш да пипнеш, да почувстваш, да хванеш.

— Има ли някой тук, освен Бог? — извика Фрик същата стара шега, която използваше всяка сутрин. Знаеше отговора. С изключение на клисаря, той винаги беше първи. Точно в девет, което му беше навик.

Бяха минали едва четири месеца, откакто Фрик — само помощник-пастор по титла — беше назначен начело на църквата,

докато главният пастор пътешестваше из Нова Зеландия. Фрик се чувстваше благословен, задето бе избран, но му отне повече от месец да събере смелост и да отмени безплатните плодови шейкове, с които се примамваха енорияши за неделната служба. Това все още бе църквата на Линкълн. Да носиш крачкомер на обувката си заради отстъпка от застраховка беше едно нещо. Да подкупваш хората с плодови шейкове беше друго.

Пастор Фрик мина по коридора покрай тоалетната, влезе в основната канцелария, проправи си път през лабиринта от бюра и се насочи към своя кабинет в дъното. Можеше да види през матираните стъкла на вратата, че светлините вътре са изгасени. Стъклото бе твърде старо и дебело, за да различи нещо друго.

Всеки пастор си има ритуали. В 9:05 часа, когато влезе в кабинета си и затвори вратата, Фрик направи това, което правеше всяка сутрин: закачи палтото си — винаги на средната кукичка, — взе Библията от рафта и започна сутрешните си молитви. В продължение на почти двадесет минути той се моли, загледан през широкия прозорец точно зад старинното кленово бюро. В прозореца се виждаше отражението на кръглото му лице и брадичката с трапчинка.

Вляво от него беше вратата, която водеше към личната му умивалня. Обикновено стоеше отворена. Тази сутрин по някаква причина бе затворена.

Фрик не обърна внимание. В разгара на молитвите погледна надолу към електронния брояч на обувката си — не за да провери броя на крачките си, а за да види колко е часът.

На екрана цифрите премигнаха от 9:24...

... На 9:25.

Ръчно бродираният с жълти и зелени листа килим на пода съхраняваше топлината и тишината в кабинета. Дъбовият паркет изскърца едва доловимо от промяната на натиска.

После Рицаря дръпна спусъка. Два пъти.

Тялото на пастора се сгърчи, когато куршумът прониза гърба му. Още една изпълнена мисия. За втори път историята се бе повторила.

ГЛАВА 14

Шест дни по-рано

Ан Арбър, Мичиган

— Готов ли сте да поръчате, сър? — попита слабата чернокожа жена с петна по кожата, застанала зад щанда.

— Още не. Чакам някого — отговори д-р Стюарт Палмиоти от яркочервеното сепаре и отново огледа малкия ресторант за бързо хранене, разположен точно до входа на „Таргет“.

Знаеше защо го е избрала — беше добре осветен и безопасен, с много хора, които можеха да ги видят. Освен това се намираше в Ан Арбър, алма-матер на Уолъс посланието беше ясно. Ако президентът не даде поисканото, тя ще разбие на пух и прах живота му.

— Трябва да опиташ хотдога — прозвуча женски глас зад него. — По-добър е, отколкото си мислиш.

Преди Палмиоти да успее да се извърне, над него вече се бе надвесила жена в стилно кафяво палто и го гледаше от горе надолу. Косата ѝ беше къса и изрусена. Но той познаваше това подхилване: същото като на баща ѝ, президентският убиец, известен като Нико.

— Знаеш ли, след погребението ти прочетох некролога. Бяха те изкарали по-добър, отколкото си в действителност — заяви Клементин и се плъзна на свободната седалка срещу най-стария приятел и най-доверен лекар на президента. — Между другото, не се занасям за хотдога — добави тя и посочи към тезгяха, където десетина дебели кренвирша се въртяха бавно на скарата. Сега откровено се забавляваше, което ядоса Палмиоти още повече.

И Ей Джей, и президентът го бяха предупредили за това. Всички мислеха, че Нико е чудовището, но всъщност дъщеря му се бе опитала да ги изнудва, заплашвайки да разкрие тяхната тайна, ако не получи информация за баща си. Освен това, тъкмо Клементин бе стреляла по време на бягството си и едва не бе убила Палмиоти.

Но Клементин беше различна от Бийчър и далеч по-опасна. Ако още хранеха някаква надежда да овладеят положението, трябваше да поискат мир, а не война.

— Русата коса ти отива — подхвана Палмиоти. — Забележителна промяна след черната.

— При теб също — каза Клементин, сочейки неговите боядисани кичури. — Макар че харесвам и белега на врата ти. Не те ли прострелях там?

Палмиоти събра длани и преплете пръстите си, отказвайки да ухапе стръвта.

— Знаеш ли, спомням си последното нещо, което ни каза — за рака, който изяжда телято ти. Загубих племенницата си от рак на мозъка. Беше на четири години. Когато косата ѝ опада, плачеше: „Защо не мога да имам опашчици?“ Така че можеш да се правиш на твърда колкото си искаш, но аз съм лекар. Само по кожата ти... Нека да позная, орална химиотерапия, нали? Знам какво ти причинява. Съжалявам за това.

Клементин го изучаваше с присвити очи от отсрещната страна на сепарето.

— Носиш ли онова, което поисках, или не?

— Разбира се, че го нося. — Палмиоти измъкна изпод палтото си на седалката дебел кафяв плик.

Клементин извади затъкнатия отзад в панталоните ѝ подобен плик, който изглеждаше малко по-тънък, с петна от намокряне по него.

— Това ли е всичко, което намери? — попита Палмиоти като повдигна капака и видя познато име, изписано на папката вътре. Уолъс, Орсън.

Тя държеше на думата си и това бе всичко: пълното досие, което преди два месеца Бийчър беше издирил в архивите. Доколкото знаеха, това бе единственото доказателство за извършеното от него и от бъдещия президент преди години, когато двамата бяха нападнали и отнели живота на онзи мъж с татуирана топка номер осем.

— Как да сме сигурни, ме няма да кажеш нищо, или че не си направила копия за себе си? — попита Палмиоти.

— Няма как — каза Клементин и посегна към плика, донесен от Палмиоти в замяна. Върна му топката като добави: — А как да разбере, че това е истинското му военно досие?

Зачака за отговор. Палмиоти не ѝ даде. Но и не отрече, че е то.

На тезгяха един хотдог изсъска и се пукна като изплю пръски мазнина по защитното стъкло. Клементин се усмихна. С достатъчно

натиск всичко можеше да се пукне. Дори президентът.

Тя извади кафявата папка акордеон от плика и прочете името, написано на отлепящия се синьо-бял етикет в ъгъла. Адриан, Никълъс. Баща ѝ.

— Знаеш ли, че Бийчър те търси? — предупреди я Палмиоти, докато тя прелистваше папката.

Клементин кимна, облиза пръста си и разлисти нова страница. Беше чакала прекалено дълго, за да не хвърли веднага един поглед. Но онова, което привлече вниманието ѝ, беше гербът в горната част на страницата орел, сграбчил в ноктите си метална котва. Гербът на Военноморските сили на САЩ. В това нямаше никакъв смисъл. Нико не беше служил във флота.

— Бийчър не те търси сам — добави Палмиоти. — Има помощници.

— Кой? Тот?

— И някои други — каза Палмиоти и залепи наново своя плик.

Срещу него Клементин прелистваше по-бързо от всякога, препускаше през страниците — препоръчителни писма... физически профил... формуляр за инструктаж — оглеждайки детайли от изгубения живот на баща си. Но когато прочете датата на постъпване на Нико в армията, три години преди раждането ѝ, Палмиоти видя как ръцете ѝ се разтрепераха.

Клементин бе чакала толкова дълго този момент — да получи подробностите... документацията... доказателствата за онова, което бяха причинили на него, а оттам и на нея. Каквото и да бяха вкарали в тялото на Нико, това бе единственият начин да се обясни неизвестният рак, от който тя страдаше днес. Нейните лекари казваха, че никога не са виждали подобно нещо. Че нейният вид рак... че той не съществува... че е нова мутация. Но когато Клементин стигна до страниците с психологически и медицински доклади, почувства прилив на сълзи, който изненада дори нея.

— Добре ли си? — попита Палмиоти.

Клементин го погледна, сварена неподготвена от въпроса. Той вече беше получил каквото искаше.

— С какво те държи той? — изтърси тя.

— Моля? — попита Палмиоти.

— Имам предвид по-рано. Четох некролога ти. Да направиш това, което направи, да накараш целия свят да смята, че си мъртъв. Трябвало е да напуснеш съпругата си...

— Бивша съпруга.

— ... И двете си деца...

— Децата ми не говорят с мен от години.

— А твоя живот? — каза Клементин и пак наведе поглед към папката. — Оставил си целия си живот зад себе си, и за какво? Заради президента? Заради един човек? С какво те държи Уолъс, по дяволите?

— Ти питаш мен? А какво ще кажеш за собствения си живот? Криеш се в Мичиган. Нямах дом. И за какво, Клементин? За да получиш досието на Нико?

— Той ми е баща.

— Не се прави на наранено дете. Всички знаем, че не го правиш заради това — възрази Палмиоти. — Цялата болка, която причини... не беше заради баща ти. Беше заради теб, Клементин. Извърши всичко това заради себе си. А сега, когато получи досието и всичко, което искаше, мислиш ли наистина, че има значение как стигнахме дотук? Ти искаше нещо, така че направи онова, което трябваше да направиш, за да го получиш. Единственото, което трябва да се попиташ, е струваше ли си?

Клементин се загледа в папката и препрочете отлепящия се синьо-бял етикет с името на баща си. Помисли си, че ѝ остават още два дни от цикъла химиотерапия, което означаваше, че бодежите в пръстите на краката, ужасното гадене и изтощителната диария ще се влошат още повече. Да. Струваше ли си?

— Зависи какво ще открия — отвърна рязко тя, захлопна папката и се измъкна от сепарето. Преди да си тръгне, се обърна и добави: — Колкото и голям боклук да е шефът ти, съжалявам, че ти загуби живота си заради това.

— Е, да... — прошепна той, докато Клементин минаваше край редицата червени колички за пазаруване и изчезваше през входната врата. — Аз също.

Остана да седи там цели две минути, сам в яркочервеното сепаре. И тогава, в този момент, на д-р Стюарт Палмиоти му хрумна съвсем нова идея.

Оттам проведе един телефонен разговор. Направо с Ей Джей, който щеше да го предаде направо на президента.

— Знам какво да направим с Бийчър — каза той.

ГЛАВА 15

Наши дни

Кристъл, Вирджиния

Малко повече от час по-късно, аз съм пред сградата с апартамента на Маршъл във Вирджиния. Застанал към средата на пресечката, се вирам в телефона си и се преструвам, че пиша съобщение. Достатъчно прикритие, така че преминаващите шофьори — включително адвокатът с нездрав тен в черната „Акура“ — да не си дават труда да погледнат към мен. Това е първата грешка на адвоката. Всъщност, вземам си думите назад. Първата му грешка е персонализираната регистрационна табела, на която пише LX 4 CRT. Втората си грешка допуска, когато завива по алеята, водеща зад сградата на Маршъл.

Разбира се, най-напред се опитам да вляза през главния вход. Но когато се приближих до двойните стъклени врати на модерната сграда с апартаменти, видях какво ме чакаше вътре — портиер с нещастен вид на рецепцията, плюс една от онези високотехнологични домофонни системи, при които добре разположена камера позволява на обитателите да видят кой е там, преди да натиснат копчето, за да отворят.

Ако искам естествената реакция на Маршъл, по-добре е той да не види как идвам.

Коего ме довежда до третата грешка на водача на „Акурата“ — да си мисли, че щом сградата разполага с подземен гараж с код, за да не допуска непознати, това ще ме спре да се промъкна вътре.

Продължавайки да се преструвам, че пиша на телефона си, аз заобикалям небрежно покрай зданието, така че да се окажа зад „Акурата“ точно, когато адвокатът с нездрав тен се надвесва през прозореца и въвежда шестцифрения пинкод на клавиатурата на гаража. 151 916.

Продължавам да вървя, докато вратата на гаража се вдига, а след това се спуска. Когато той е вече вътре, аз се връщам при клавиатурата и набирам 151 916.

Чува се силно метално *p-p-p-p-p*, вратата на гаража отново се вдига, за да ме поздрави с потънал в мрак проход. Във въздуха се реят огрени от слънцето пращинки. Но когато правя първата си стъпка надолу по лекия наклон, водещ навътре, забелязвам две лъснати черни обувки и перфектно изгладени панталони, застанали на пътя ми. Още преди вратата на гаража да се отвори напълно, вече знам кой е.

— Изглеждам ли ти сляп? — пита предизвикателно охранителят от главния вход. — Видях те да оглеждаш предната част на сградата! — На табелката му пише Ланс Петерцел. Със сигурност е бивш военен, ако се съди по мускулестото му телосложение и късо подстриганата коса. — Наистина ли си въобразяваш, че няма да имаме камери тук отзад?

В ъгъла на гаража забелязвам камера — миниатюрна, като микрофон. Виждам съм камери като тези, когато те проверяват на влизане в Белия дом.

— Какво си мислиш, че правиш!? — изкрещява той.

Опитвам се да намеря някакво оправдание, но той продължава да напират. Препъвам се назад по алеята.

— Само се опитвах да... — олюлявам се и едва не падам назад.

— Мога да те задържа за нахлу...!

Надвесен над мен, той се сепва и внезапно замълчава. Вече не се вижда в мен. Видял е нещо.

Зад мен.

Обръщам се тъкмо когато морскосин джип спира перпендикулярно на алеята. Прозорецът откъм страната на пътника се спуска и виждам шофьора: мъж с прав път в черната коса и разкривено лице. Уморените му очи са с цвят на бяло вино. Разпознавам го по полицейската снимка. Но ние се познаваме от много време.

Без да каже и дума, Маршъл отваря вратата откъм пасажерското място и ми маха да се кача.

Колебая се.

— Не дойде ли за това тук, Бийчър? За да ме намериш? — пита Маршъл с дрезгав глас, който звучи така обгорен, както и лицето му.

Тот би ми казал да се махам. Ако се кача в колата на Маршъл, от това няма да излезе нищо добро. Но когато става въпрос за Маршъл, има нещо, което Тот никога няма да разбере. В живота има много причини, поради които ставаме такива, каквито сме. Маршъл изигра

малка, но паметна роля в детството ми. Но с онова, което му причиних... онази нощ в мазето... аз го промених завинаги.

— Значи си дошъл чак дотук, а сега просто ще стоиш там? — предизвиква ме Маршъл. Поема дълбоко въздух през носа си, като бик. Ако съм си мислил, че след всички тези години ми е простил, съм грешал.

От вътрешността на джипа златистите му очи са се втренчили в мен със странно спокойствие, което ме кара да се чувствам сякаш съм единственият човек на света. Дори и отгук мога да видя колко е педантичен — как държи волана само с върховете на пръстите си.

Но докато погледът му ме пробужда, осъзнавам, че той не разговаря с мен. Наблюдава ме. Не показва нетърпение. Чака ме да взема решение.

Отново чувам как Тот ми креци да стоя далеч. И би трябвало.

В пътната карта на живота ми Тот представлява онова място, където се опитвам да стигна. Маршъл представлява точката, където бях преди. Но такъв е проблемът с миналото — няма значение колко опасно, обезпокоително, или неудобно е то. Не можеш да се придвижиш напред, докато не се справиш с онова, което остава зад теб.

Плюс това, ако искам отговори, има само един начин да ги получа.

Втурвам се към джипа и бързо скачам на седалката за пътника.

Все още хванал волана само с върховете на пръстите си, Маршъл рязко обръща почти на място, а после натиска газта и ние се гмуркаме надолу по рампата и изчезваме във вътрешността на подземния гараж.

Поглеждам зад нас как гаражната врата се спуска и ме затваря в бърлогата на лъва. Но когато зървам онази тънка усмивчица на лицето Маршъл, си казвам, че каквото и да смята да прави, той едва започва.

ГЛАВА 16

Един час по-рано
Църквата „Фаундри“

Беше чел в някакво списание, че когато те удари куршум — когато пробие и прогори кожата ти — не го усещаш. Че шокът потиска всяка болка.

Паднал по лице на бродирания килим, пастор Кенет Фрик вече знаеше, че това не е вярно.

За миг забрави как е попаднал тук. Огледа се като примигваше често. Пулсът кънтеше в ушите му. Сигурно беше припаднал. В устата и по езика му пффф, пффф бяха полепнали влакна от килима.

Завъртя се настрани и чу жвакане. Килимът беше подгизнал. Още не можеше да я види... но около бедрата му тъмната локва растеше, разцъфваше под него и бавно поглъщаше килима на зелени и жълти листа.

Почувствал внезапен полъх на студен въздух, пасторът вдигна очи и зърна широко отворения прозорец, който гледаше към улицата. Стаята се завъртя. Не можеше да пренебрегне острата пареща болка в стомаха си, сякаш някой ровеше във вътрешностите му с нажежена маша.

Стисна челюсти толкова силно, че зъбите му сякаш щяха да се напукат. Беше преживявал и по-лоши неща... в армията... после е майка си... да гледа какво ставаше с нея.

През матираното стъкло видя лампите да светват оттатък, в голямата канцелария. Мина Пфистер. Младежката съветничка. Винаги точно навреме.

Пасторът се мъчеше да се изправи на колене, решен да пропълзи до вратата. Туптенето в ушите му ставаше все по-силно.

Разбра, че тази миризма... миризмата на овъглена кожа... идваше от него.

Вече не го беше грижа. Съсредоточи се върху майка си... върху онова, което бе видял...

Затвори очи и зашепна молитва — онази молитва, към която се връщаше най-често. „Бъди силен и храбър! Не трепвай, не се страхувай, защото Господ твоят Бог е с теб, където и да отидеш“.

— Мина — извика, макар да не знаеше дали успява да изрече и дума. — Моля... някой... някой да ми помогне!

ГЛАВА 17

Преди деветнадесет години

Сагамор, Уисконсин

— Само още няколко крачки — каза майка му през смях.

Заливаше се от смях, закрила с ръце очите на малкия си син, и го въведе в заснежения заден двор. Разбира се, макар и единадесетгодишен, Маршъл се беше досетил, че му подготвят изненада. Разбра го по-рано през седмицата, когато свари майка си да шепне по телефона: „Той дойде... трябва да затварям...“

Децата не са глупави. Коледа бе само след седмица. А след като единадесет години си бил единственото дете в малкия град с безработен баща, който освен това е и в инвалидна количка, тогава... Маршъл беше свикнал хората да са по-състрадателни по това време на годината.

Преди пет години хората от града се събраха, за да ремонтират прогнилата дървена рампа за инвалидна количка, водеща към тяхната предна врата.

Преди три години, когато майка му загуби работата си, купиха нови дрехи и нова училищна раница на Маршъл.

Преди две години купиха на Маршъл ново колело, защото неговото вече му беше малко.

Тази година? Щеше да е куче, бе решил Маршъл. Беше намекнал за куче преди няколко седмици. Но защо го бяха задържали в църквата... Защо го забавиха толкова... А сега го водеха в задния двор със завързани очи?

При всяка крачка замръзналият сняг припукваше под краката му като пресни пуканки.

Дочуваше почти неуловимия шепот на десетки хора.

Усещаше... тяхната енергия?... Тяхното присъствие?... Каквото и да бе, чувстваше го в гърдите си. Определено тук имаше цяла тълпа. Но всичко идваше от...

Високо.

— На три — извика баща му. — Едно... две...

— ИЗНЕНАДА! — извика множеството, а майка му вдигна ръцете си.

Следвайки звука и намествайки очилата си, Маршъл проточи врат нагоре към гигантската черница, където поне дузина деца, плюс няколко родители, стояха на верандата на... В мислите си бе на път да използва думите къщичка на дърво. Но това... изглеждаше като истинска къща, с наклонен покрив и веранда. Не беше къщичка на дърво.

Беше...

— Добре дошъл в Стражевата кула! — извика Винсът Палини, пълничко единайсетгодишно хлапе с гъсти вежди. — Качвай се тук, Маршмалоу! Трябва да видиш това!

— Идеята беше на пастора — каза майката на Маршъл и посочи пастор Рийс, който буташе бащата на Маршъл в инвалидната му количка.

— Хайде, пробвай я — добави баща му, с по-горд вид от всякога. Маршъл се стрелна към стъпалата, заковани по дървото.

— Не! Хвани въжето! Вземи асансьора! — изкрещя отгоре Винсът Палини.

Маршъл погледна, накъдето сочеха всички и видя да виси дебело въже с възел колкото бейзболна топка в края.

Маршъл сграбчи въжето, погледна нагоре и видя, че макаратата е прикрепена дори по-високо от покрива на къщичката.

— Готови за изстрелване! — извика Джош Уърт, едро момче от неговия клас. Без предупреждение, Уърт скочи от къщичката, сграбчи въжето и обви краката си около него, сякаш се плъзгаше надолу по пожарникарски пилон.

Макаратата започна да се върти, въжето се опъна.

Маршъл бе изстрелян като ракета във въздуха, а множество ръце го хванаха и го издърпаха на верандата на...

— Това е най-голямата къщичка на дърво на всички времена! — извика Винсът Палини под аплодисментите на тълпата от деца.

Маршъл разбираше, че е прав. Не беше нещо, сковано от някой татко. Беше построено от целия град. Когато го въведоха вътре. Маршъл забеляза, че вратата има истинска рамка, а покривът е запечатан перфектно от всички страни. Несъмнено беше непромокаем.

— Виж тук! — извика Лий Розенбърг, който винаги носеше дънки „Лий“. — Пуфове за сядане! Комикси! Сгъваеми легла! — каза той и посочи две койки, които можеха да се прибират в стената. — Дори прозорците се отварят! — добави той, когато някой бутна големия плексигласов прозорец, който имаше панти отгоре и се открехваше като голяма вратичка за куче.

— Дори и да вали, го оставяш отворен и пак влиза чист въздух — допълни бащата на Еди Уилямс, който продаваше плексиглас на едро.

— Освен това... виж! Мокет! — извика Лий и посочи бледосинята настилка. — Мокетът е кадилакът на опциите при къщичките на дърво!

— Не, кадилакът е тук! — прекъсна го Винсънт Палини, сочейки отваращата за бутилки, вградена в стената. — За бира!

— Само за оранжада и безалкохолна бира! — настоя една смела майка, която се бе качила там, а цялата група се засмя.

За Маршъл това беше най-хубавото от всичко. Не пуфове или действащият прозорец, нито дори отваращата за бутилка. А смехът. Този път не се смееха на него. А с него.

Разбира се, забелязваше приятели като Бийчър в ъгъла. И Джеф Кемийнър, с когото винаги обядваха заедно и бе единственият, който никога не го наричаше Маршмалоу. Но повечето от децата тук бяха от онези, с които никога не разговаряше... с които се боеше да говори. Като Винсънт Палини, който обикновено се замисляше само върху това тениска на коя рок група да облече утре. Но ето че и Палини беше тук, въодушевен като останалите. Всички те се вълнуваха заради него. Като приятели.

— Я виж. Малоу! Пасторът наднича под полата на майка ти! — извика Винсънт и групата деца се втурна към верандата, за да види как майката на Маршъл се качва по стъпалата на дървото, а пасторът е точно зад нея.

Пасторът бързо сведе поглед. Не гледаше под полата й.

И все пак, децата се смееха. Също и Маршъл. Всички се смееха. Заедно.

Не къщичката на дървото, а това чувство за принадлежност караше гърдите на Маршъл да се повдигат така, сякаш щяха да се пръснат. Да имаш толкова много приятели, всички ухилени до уши...

Това беше най-великият ден в живота му.

Дори когато надникна през прозореца от плексиглас и видя баща си в инвалидната количка да гледа нагоре към него... дори и това не можеше да го съсипе.

— Трябва и ти да го видиш! — извика като бутна прозореца и остави да влезе полъх студен въздух.

— Вече го направих! — отвърна бащата на Маршъл и размаха юмрук.

— Страхотно е, нали!? — извика Маршъл, без дори да обърне внимание на лъжата на баща си.

Без значение колко здрава беше къщичката, нямаше как баща му някога да се добере дотам. Нито днес. Нито когато и да било.

Но в този момент, заобиколен от толкова много нови приятели, Маршъл не беше нито наивен, нито нечувствителен. Той просто беше на единайсет години.

Усмихна се и размаха радостно юмрук към баща си.

От тази височина Маршъл можеше да види отвъд дома си, отвъд телефонните стълбове, отвъд всичко.

Нищо не можеше да съсипе ден като този.

ГЛАВА 18

Наши дни

Кристъл, Вирджиния

Маршъл мълчи през цялото спускане.

Неговият джип навлиза все по-дълбоко и по-дълбоко в подземния гараж, но далеч по-притеснителното е следното — ако Марш е наистина човекът, убил свещеника снощи... ако той разнася наоколо стари карти за игра и се мисли за Джон Уилкс Бут... Защо ме води вътре?

И по-важното, защо аз му позволявам?

И на двата въпроса си отговарям, че е защото той очевидно не е убиецът. Спомням си, че Маршъл някога имаше чаршафи с мъпетите на леглото си. Спомням си как си мислех, че стаята му смърди на върколак. И си спомням, че когато бяхме на дванайсет, присъствах на погребението на майка му, точно преди с баща му да напуснат града.

Докато джипът завива надолу към следващото ниво, продължавам да му хвърлям погледи и го чакам да каже нещо. Той така и не го прави. Опитвам се да изглеждам безразличен, но не мога да спра да го гледам втренчено, особено лицето му.

На полицейската снимка лицето му изглеждаше лъскаво, сякаш покрито с маджун. Но отблизо, дори и на тази лоша светлина, с набраздената си повърхност челото и бузите му наподобяват разтопена свещ. Кожата му не е червена, а розова. Каквото и да се е случило, било е преди години. Но е бил изгорен зле. Носът му е квадратен на върха, явно възстановен хирургически. Веждите му са татуирани. Черната коса покрива онова, което е останало от ушите му. Не мога дори да се опитам да си представя какво е преживял.

Опитвам се да кажа нещо, но единственото, за което мога да мисля, е колко много не знам вече за този човек.

Маршъл продължава спускането по извитата рампа, а аз се опитвам да си представя пълничкото хлапе с очила от къщичката на дърво. Вече го няма. Днес, новата стойка на Маршъл е съвършена, раменете му са широки и неподвижни. Дори и през късото му вълнено

палто мога да видя, че е набит, целият е мускули. И в него личи някакво спокойствие, сякаш е играч на покер, който вече знае реда на всички карти в колодата.

Но докато гледам тънката му усмивка, нещо ми подсказва, че дори и да не знаеше реда на картите, щеше да продължава да бъде точно толкова уверен. Без значение колко се опитвах да изненадам Маршъл, той сякаш винаги знаеше какво предстои.

— Е, откога живееш тук?

Маршъл се взира право напред.

Живял съм във Вашингтон достатъчно дълго, за да знам какво могат да постигнат хората с мълчание. ЦРУ го използват като техника за разпити, разбрали, че колкото по-дълго оставаш мълчалив, толкова по-бързо можеш да накараш другите да заговорят. Репортерите правят същото. Ако играта на Маршъл е такава, той е на път да научи, че никой не е по-търпелив и не се чувства по-комфортно в собственото си мълчание от един архивист.

Ушите ми изпукват, когато рампата ни изхвърля на петото ниво под земята. Паркираме на едно от многото свободни места, а аз се питам защо той се спусна толкова надолу. Колкото и хора да е имало в тази сграда, повечето вече са си тръгнали.

Все още смълчан, Маршъл изскача навън, а бледото му, грапаво лице се мярва пред очите ми през предния прозорец на колата. Последвам го мълчаливо, той отваря червената метална противопожарна врата и влизаме в осветено от неон бетонно помещение с прост метален асансьор. Извърнал се е с гръб и сега, когато и двамата сме прави, виждам, че е по-нисък от мен.

Спомням си го по-висок с няколко сантиметра. Това обърква перспективата в моите спомени, както когато се върнеш в родния дом и видиш колко мъничка изглежда стаята от детството ти.

— Как разбра, че те търся? — питам, докато вратите на асансьора се отварят широко.

Не ми отговаря докато влизаме. Махва с ръка пред малък черен правоъгълник над бутоните на асансьора. Държи ключодържател, който позволява достъп до сградата.

Бутонът за дванадесетия етаж светва автоматично и започваме да се издигаме бързо.

— Марш, попитах те...

— Сега съм Маршъл — прекъсва ме и с усилие връща усмивката си.

— Маршъл — поправям се и си вземам бележка за слабото място. — Чуй ме, Маршъл... Оценявам, че си се научил да мълчиш като Клинт Истууд, но хайде... колко често те навестяват хора, които не си виждал от пубертета?

Този път се засмива и восъчната кожа на врата му се изопва.

Палтото му сега е разкопчано. Забелязвам, че изгарянията продължават към врата му, под яката на безупречно чистата му бяла риза. Дали цялото му тяло е обгоряло?

Поглеждам надолу към ръцете му и за първи път осъзнавам, че е с ръкавици. Капки пот изпълват трапчинката над горната ми устна и си помислям, че решението да дойда тук е едно от най-глупавите в живота ми.

— Зяпаш ме, Бийчър.

Не отмествам поглед.

— Ако искаш да попиташ за изгарянията ми, давай, питай.

Продължавам да го гледам.

— Как се изгори?

— С огън — казва той и присвива очи в усмивка.

— Просто искам да знам как се справяш, Маршъл...

Вратите на асансьора се отварят, но не към коридор. Към малко преддверие с една-единствена дървена врата. Асансьорът е частен, в много изолирана сграда.

Още един жест с ключодържателя, чува се изщракване и Маршъл отваря вратата, разкривайки дълго и тясно таванско жилище. Има леко остаряла кухня с бели плоскости вдясно, с изглед към пестеливо обзаведен и също толкова старомоден хол с мебели на ИКЕА от 90-те. От лявата страна е отворена врата, изглежда към спалнята.

Той се отдръпва встрани и ме потупва по гърба да вляза първи.

Все още е ухилен, когато пристъпвам вътре.

ГЛАВА 19

Преди осемнадесет години

Сагамор, Уисконсин

— Слушай, този е още по-добър — каза Бийчър, сгушен в протъркания пуф в къщичката на дървото и забил нос във вестника. — Името на човека е Албърт „Алби“ Елиопулос. Починал на седемдесет и две. А според написаното — о, господи, чуй това — неговият взвод е вдигнал знамето при Иуо Джима, но са го направили без него! Два дни по-рано Алби си счупил ключицата, бил изпратен в лазарета и пропуснал всичко! Малоу, слушаш ли ме?

— Разбира се, че те слушам — потвърди Маршъл, излегнат на едно от стъваемите легла, прелиствайки дебелия пачка реклами за сутиени, които беше събирал от вестници поне шест месеца. Беше лято за двете дванадесетгодишни момчета, но с отворения прозорец от плексиглас в къщичката все още се усещаше свеж полъх. — Някакъв тип бил на Иуо Джима. Звучи галактически.

— Не е бил точно на Иуо Джима. Пропуснал е Иуо Джима! За два дни! Бил е в една от най-известните бойни части през Втората световна война... Но си чупи ключицата, и се оказва все едно... сякаш си избран за най-великия миг от живота си, но тъкмо тогава клечиш в кенефа и го пропускаш. Представяш ли си: да си толкова близо до историята и тя да те подмине!? Как въобще можеш да се оправиш от такова нещо!?

Маршъл мълчеше.

— Малоу, внимава ли, или още точиш лиги над рекламните за сутиени? — попита Бийчър иззад вестника.

— Бийчър, защо идваш тук?

— К'во?

— Тук. В къщичката. Защо идваш тук?

Объркан, Бийчър надникна над горния ръб на вестника. Маршъл разчистваше, натъпквайки рекламните за сутиени обратно в картонената кутия от мюсли „Лъки Чармс“, която държеше в една касетка от мляко под леглото.

— Не харесваш некролозите колкото мен, нали? — попита Бийчър. Не го приемаше лично. Преглеждаше некролозите още преди да навърши четири, откакто баща му умря. Оттогава обичаше да чете историите за живота на всички тези хора, които, също като баща си, никога нямаше да види. Животи, които бяха изживени.

— Просто питам, Бийчър. Защо идваш тук? Искам да кажа, че ми харесва да идваш, но... През всички тези години май не сме говорили много... даже никак. Дори не си ядем обяда заедно. Ние само... Не мислех, че сме приятели.

— Какво? Разбира се, че сме приятели.

— Така ли?

— Малко, ако не сме приятели, защо седиш тук всеки ден и ме слушаш да ти чета от некролозите?

— Не знам — каза Маршъл, свивайки рамене и се отпусна назад на леглото си. — Понякога просто... си мисля, че ще спреш да идваш, ако не те слушам.

Седнал там, застинал на пуфа, отпуснал вестника в скута си, Бийчър се вгледа в пълничкото хлапе, което винаги беше познавал като Маршмалоу.

— Малко, кажи ми тогава: какво ти харесва на теб?

— Да ми харесва за какво?

— Когато ти е скучно... когато се мотаеш тук... Когато никой не те гледа, какво ти харесва да правиш?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да. Искам да знам.

Настроението на Маршъл за частица от секундата се промени от объркано през шокирано до предпазлива усмивка. Нетърпелив да отговори на въпроса, той посочи към прозореца от плексиглас, към звездите, които блещукаха в черното небе.

— Космосът.

— Искаш да кажеш космическото пространство? Като в „Междувездните войни“? — попита Бийчър. — Я чакай. Затова ли винаги наричаш нещата галактически? Защото харесваш „Междувездни войни“?

— „Междувездните войни“ са фантастика. Представи си да можеш да го направиш наистина.

— Да бе, представям си го и още как. Ще бъдеш перфектен астронавт — засмя се Бийчър. — Ти нямаше ли всяко заболяване на очите, познато на човека?

Маршъл намести очилата си и продължи да се взира нагоре към небето.

— Но представи си, Бийчър. Да се издигнеш толкова високо... Да избягаш от всичко... Не се ли питаш понякога колко далече можем да стигнем?

Бийчър се изправи на пуфа, изведнъж развълнуван, и размаха вестника.

— Чакай, знам! Точно заради това ми харесват некролозите! Виждаш какво са постигнали хората... Те са доказателство за това колко далеч можем да стигнем... на какво сме били способни в най-добрите си дни.

— Предполагам — каза Маршъл, премисляйки. — Но некролозите са откачена работа.

— Ти така си мислиш. Космосът е откачена работа.

Двете момчета се спогледаха. За миг в къщичката на дървото настъпи тишина.

Маршъл скочи от леглото и се втурна към вратата на къщичката.

— Къде отиваш? — попита Бийчър.

— Да пръдна. Майка ми казва, че е просташко да...

— На колко години си? Да не си на шест? Пръдни тук! На никого не му пука!

Маршъл застана на място с отпуснати ръце и направи точно това. Беше от тихите.

— Ти даваш ли си сметка — каза Бийчър, излегнат в пуфа, — че разговори като тези карат хората да не искат да излизат с нас?

Маршъл се засмя на тези думи. С истински смях.

— Но тъкмо заради космоса, заради некролозите ние ще се измъкнем — добави Бийчър. — Оттук... от Уисконсин. Ние ще бъдем единствените, които ще се спасят оттук.

— Не се притеснявам дали ще се измъкна оттук — отговори Маршъл, седнал на ръба на сгъваемото легло и загледан към тяхната къща долу. — Тревожа се само кой ще се грижи за баща ми.

Бийчър замълча, но не за дълго.

— Обзалагам се, че можем да намерим някого, който да се грижи и за него.

В този момент, когато пак фокусира вниманието си към къщичката на дървото, Маршъл Лъск се отпусна отново на леглото и се замисли колко хора се бяха натъпкали тук преди осем месеца... Огледа прозореца от плексиглас и суперготината отварачка и осъзна, че когато ставаше въпрос за къщички на дърво, единственото нещо, от което наистина се нуждаеш... е приятел.

— Пак пръднах, Бийчър.

— Знам. Надуших, тъпако.

ГЛАВА 20

Шест дни по-рано

Ан Арбър, Мичиган

Понякога, когато стресът ставаше непоносим, Клементин си представяше — дори направо го усещаше — как закръгленият ѝ рижав котарак изписва осморки около глезените ѝ.

Правеше го и сега, докато се връщаше по магистралата. В скута ѝ беше папката, която Палмиоти ѝ бе дал, беше я отворила подпряна на волана.

На Клементин ѝ се искаше да отбие встрани на магистралата и да спре, за да я прочете. Но мисълта, че Палмиоти или някой друг би могъл да я изненада... Разбираше, че трябва да почака.

Но не можеше. Беше чакала толкова дълго... цял живот, наистина. Така че, съсредоточена — благодарение на спокойствието, което ѝ вдъхваше котаракът, — тя хвърляше крадешком бързи погледи на папката.

Беше ѝ трудно да чете, особено при тази скорост — а имаше толкова много за преглеждане, от физически и психологически профили до документацията за службата на баща ѝ. Продължи да надзърта в документите и се спря на първото нещо, което ѝ се стори по-лесно да огледа.

Беше единичен розов лист. Най-отгоре се открояваше думата *похвала*.

Беше само писмо. По шрифта на пишещата машина изглеждаше като един от най-старите документи тук. Прегледа първия абзац като поглеждаше нагоре към пътя, а след това обратно към текста. Според писмото баща ѝ — Нико Адриан — беше оказал ценна помощ при моделирането на бойни операции в Главния щаб.

Чу се силно *трак-трак-трак*, когато колата ѝ се отклони вляво от своята лента и заподскача по светлоотразяващите кабари, ограждащи магистралата. Клементин вдигна поглед, изви волана и върна колата обратно на пътя.

Опита се да си поеме въздух, но в гърдите си... имаше чувството, че някой е бръкнал отдолу под ребрата ѝ е натъпкал юмрука си в гърлото ѝ.

Беше обикновено писмо. Похвала. От командващия офицер Браян Бърджис... „оказал ценна помощ“... Пишеше, че е направил нещо добро.

В скута ѝ папката се килна надясно, листовете се пръснаха по седалката.

Вихрушката от емоции я свари неподготвена. Очите ѝ се наляха със сълзи. Но онова, което чувстваше, не беше тъга. Нито облекчение. Стиснала здраво волана, Клементин почувства как юмрукът в гърлото ѝ натежава, как потъва надолу в корема ѝ. Беше гняв.

Направи рязко движение с крак и призракът на рижия котарак се изпари яко дим.

Палмиоти беше прав. Истинската причина да търси това досие... да рискува толкова много, за да се добере до него... бе, че така можеше да получи отговори за своя рак. За здравето си. За себе си. За своето бъдеще.

Но, когато видя тази похвала... когато видя какво пишеше за него...

Винаги ѝ бяха казвали, че той е създание без никакви достойнства. Но това тук беше доказателство. Доказателство какъв би могъл да бъде. Или какъв е бил.

Доказателство, че Нико — баща ѝ — не беше роден чудовище. Те го бяха превърнали в чудовище.

ГЛАВА 21

Наши дни

Болница „Света Елизабет“

Вашингтон, окръг Колумбия

— Заповядай, Нико. Добре дошъл у дома — обяви медицинският брат Рупърт и бутна тежката дървена врата към новата стая на Нико, която не беше много по-различна от стандартна стая в общежитие на колеж, чак до казионните мебели и дебелите бетонни стени.

Когато влезе, Нико забеляза, че вместо дръжка, имаше метална топка, която се завърта, като в болнична стая. Но, за разлика от болничните стаи, до ключалката се виждаше малък метален превключвател. Нико знаеше какво е това. Ако сестрата завъртеше превключвателя, вместо да се отваря навътре, вратата щеше да се отваря навън и така пациентът нямаше да може да се барикадира.

— Закачили са календара ти — посочи му мъртвата Първата дама и Нико се обърна към единствения предмет на иначе голите стени — неговия календар на „Вашингтон Редскинс“, който вече висеше над нощното му шкафче, точно като в старата му стая.

— Ключовете за осветлението също са нови — добави мъртвата Първа дама.

Разбира се, Нико беше забелязал. В старата сграда пациентите изправяха кламери, забиваха ги в ключа за лампата и използваша получилия се нагревател, за да си палят цигарите. Но сега ключът в стаята на Нико беше покрит с изпъкнал порцеланов предпазител, който прилепваше плътно и не позволяваше да се пъкне нищо вътре.

— Това е обезопасяване за наистина големи деца — пошегува се Рупърт. — Е, как ти се струва? Дали твоята необузdana радост ще те накара да спреш да бъдеш такъв трън в задника ми?

— Къде ми е книгата? — измърмори Нико. — Донесли са ми календара, но къде ми е книгата?

— Не знам. Провери в скрина... или в някое чекмедже.

Нико бавно отвори чекмеджето на нощното си шкафче и видя Библията си, червената си стъклена броница и още няколко

дрънкулки от чекмеджетата в старата му стая. Но не и...

— Книгата ми не е тук — настоя Нико.

Преди Рупърт да успее да възрази, вратата зад тях се отвори.

— Само проверявам, за да се уверя, че всички са... — д-р Гослинг хвърли поглед към своя пациент звезда и забеляза притеснения му израз. — Нико, какво не е наред?

— Не са ми изпратили книгата — изръмжа Нико.

— Сигурен съм, че са я изпратили. Ще я намерим — настоя Рупърт, който трескаво дърпаше чекмеджетата на скрина.

— Тази тук ли? — извика д-р Гослинг като посегна над завинтения за стената гардероб и извади една книга.

— Ето я! — каза Нико. — Моята книга.

— Откъде се взе? — попита Рупърт.

— Беше тук. Върху гардероба — отвърна д-р Гослинг, а вратовръзката му с Кинг Конг само се залюля леко.

— А-аз сигурно съм я пропуснал — оправда се Рупърт.

— И аз не я видях там — заяви Нико докато Рупърт оглеждаше върху гардероба. Както Рупърт знаеше, Нико никога не пропускаше нищо.

— Дали не може вече да го заведеш до ЦТУ? — каза д-р Гослинг, като имаше предвид центъра за терапия на долния етаж.

— Да... тъкмо това си мислех — каза Рупърт и посочи на Нико към коридора.

На няколко крачки зад свръхгабаритния санитар, Нико вече прелистваше страниците на книгата с кожена подвързия и златен надпис на корицата. Беше стара книга, роман, наречен „Поглед назад“^[1]. Спря на страница 122, където беше разделителят му.

— Хайде, Нико, чакат те — викна му Рупърт.

Нико остана безмълвен, с наведена глава. Вече беше потънал в книгата, която крепеше в лявата си ръка. С дясната извади импровизирания си разделител: чисто нова карта за игра.

Мъртвата Първа дама се усмихна, когато го видя.

— Следвам те — каза Нико и потърка с пръст десетката пика, знаейки, че след пиките идват карите.

[1] Looking Backward. 2000–1887, „Поглед назад. 2000-1887“ — утопичен роман от Едуард Белами (1850–1898).

Героят на романа, потъвайки в месмеричен сън (хипноза), се събужда в Бостън през 2000 г. Книгата има толкова голям успех в света, че за първите 10 години само в САЩ са издадени над 1 милион бройки и е наречена „първият учебник по социализъм в САЩ“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

— Кажи ми какво виждам — каза Тот, загледан как на монитора на компютъра му се зарежда видео изображение. — Охранителни камери?

— Камери за контрол на трафика — каза компютризирания глас на Честния измамник от телефона на Тот, който седеше на бюрото зад преградата си в Архива.

На монитора видеото най-после оживя. Изображенията не бяха перфектни, но бяха ясни — и цветни — и показваха кръстовище, което Тот разпозна. Беше на улиците 6-а и „Ейч“ в центъра на Вашингтон, недалеч от Белия дом.

— Изненадан съм, че Министерството на вътрешната сигурност ти позволява да се приближиш толкова.

— Не позволяват. Никога не можеш да получиш ясно изображение на Белия дом. Но на една пресечка от него. Министерството на транспорта излъчва в интернет, така че пътуващите да могат да избегнат задръстванията на трафика заради кортежите и други закъснения.

— Бог да благослови Америка.

— Не. Бог да благослови параноичните хора — каза Чес. — Виждаш ли в кой сайт си?

— EyesOnWhiteHouse.com? — попита Тот като прочете адреса. След 11 септември всички искаха да знаят кой се разхожда по улиците в близост до Белия дом. И един сайт започна да записва всички излъчвания на трафика по пътищата, да каталогизира и складира кадрите, така че да можеш да ги видиш, когато пожелаеш — като на собствен плейър. Това е заснето в 21:00 часа снощи.

В левия ъгъл на монитора Тот видя ясен кадър на църквата „Свети Йоан“.

Неподвижното изображение се опресняваше на всеки три секунди, сякаш гледаше лоша стоп-моушън анимация. Колите се появяваха, замръзваха — после... хоп, бяха десет метра напред, а после... хоп, нямаше ги.

Тот се наведе, сложи очилата си за четене и се втренчи в предното стълбище на църквата в очакване да види убиеца.

— Ако чакаш да влезе убиецът, няма да стане — каза Чес. — Според доклада на полицията е проникнал откъм гърба. Но тук става интересно...

Курсорът на Тот, контролиран от разстояние от Чес, натисна един бутон и видеото бързо прескочи на 21:30, после на 22:00. По улиците още имаше коли, но хората не бяха много.

До 22:19.

На монитора се появи първо сянката на човек, а след това... хоп, той беше там: на стълбището, излизащ от църквата. Като призрак. Високите църковни колони закриваха гледката и Тот можеше да го види само от кръста надолу.

Носеше ръкавица на лявата ръка, беше пъхнал другата в джоба на якето си. Слезе едно стъпало надолу, влезе повече в кадър и погледна наляво... хоп... после надясно, сякаш се тревожеше да не го наблюдават.

Хоп.

Слезе на предпоследното стъпало преди тротоара. Но когато светлината огря лицето му...

Хоп.

Очите на Тот се разшириха.

— Виждаш ли това? — попита Чес и спря записа точно на този кадър.

Тот не отговори. Взираше се в монитора — и в убиеца. Ето го.

На лицето му имаше бяла гипсова маска.

Приведен към монитора, Тот присви очи. Дори и през уеб камера, дори и при лоша светлина, макар че не можеше да се различи много повече... някои лица не можеха да се сбъркат.

Нямаше място за спор, беше Ейбрахам Линкълн.

ГЛАВА 23

Маршъл държи ръката си на рамото ми и ме следва, докато влизаме в апартамента му. Той е изнервящо спокоен, сякаш ме е очаквал от седмици.

В хола има обикновен тъмносив диван от ИКЕА и подхождащи сиви столове също оттам. Холната маса от стъкло и метал си отива с масичките от стъкло и метал край стените, които си отиват с мултимедийната уредба от стъкло и метал. Всичко е в комплект — при това не особено скъп комплект, което ме кара да се питам дали и той не е на държавна заплата като мен.

Но когато оглеждам помещението, онова, което най-вече се набива на очи, е колко малко е живял някой в този така наречен хол. Столовете са недокоснати. По дивана няма нито една гънка. По масичките няма книги или снимки в рамки, нито някоя от другите дреболии, които са доказателство за живот. Имам чувството, че участвам в пиеса, а това е декорът за „сцената във всекидневната“. Или нещо по-лошо. Оглеждам се наоколо. Моля, кажете ми, че това не е защитено жилище.

Мисля си за защитеното жилище, в което бях преди няколко месеца използвано от правителството, за да крие дипломати, свидетели... или дори за частен разговор с президента на Съединените щати.

Пак се оглеждам наоколо. С изключение на подредена купчинка поща на близкото бюро и купа с боровинки върху кухненския остров, единственият признак за нещо лично в цялото жилище е на дългата стена зад дивана. Проста бяла рамка, съдържаща елегантна... Отначало решавам, че е снимка... но е картина. Картина с масло, малко по-голяма от айпад. Пристъпвам по-близо, за да я разгледам.

Нарисувана е жена, макар че чертите ѝ са размазани. Всъщност няма очи. Нито уста. Тя навлиза в спокойни, тюркоазени води, краката ѝ... ръцете ѝ... цялото ѝ тяло сякаш се разтваря, разтича се от кръста надолу и става част от водата.

— Прекрасна живопис — казвам на Маршъл, за да наруша мълчанието.

— От битака — казва той, промъква се покрай мен и се забързва към спалнята. — Трябва да използвам тоалетната — добавя, смятайки, че не забелязвам как, когато се втурва в спалнята си, все още носи ръкавици.

Той заобикаля бързо леглото и се мушва в банята.

Преструвам се, че продължавам да разглеждам картината, но го наблюдавам. Сваля ръкавиците. И ги хвърля... в кошчето ли ги хвърли току-що?

Затваря вратата на банята, а аз пак се вглеждам в картината. Работил съм с достатъчно безценни документи, за да мога да различа вещь с архивна стойност, когато я видя.

Прочитам надписа в долния край — *Nuelo Blanca* — и го въвеждам бързо в телефона си като добавям думите живопис за продажба. Първият резултат от търсенето е от галерия в Лос Анжелис. За картина, наречена „Водопад 5“. Цена? 22'000 долара.

Добре, Маршъл — художник, който продава за 22 бона? Тази вещь очевидно не е от битпазара.

— Някой ти се обажда? — пита той с дрезгав глас.

Стрескам се и се извърщам към звука. Маршъл стои точно зад мен.

Сочи към телефона, който все още е в ръката ми.

— Обади ли ти се някой? — повтаря с натъртване.

— Само си проверявам съобщенията — казвам, без да се помръдна.

Очите му се присвиват.

— Повечето хора не могат да хванат сигнал тук — казва той.

Поглеждам към телефона. Тот ми го даде преди две седмици. Доставен от Честния измамник. Изработен специално за Кръга Кулпър.

— Телефонът ми е добър — казвам също с натъртване.

Маршъл облизва устните си и забелязвам, че лявата страна на езика му е по-светлорозова от дясната. Изглежда почти като пластмасов. Той също е изгорен.

— Направи ми услуга — казва Маршъл. — Кажете ми, защо си тук.

Продължавам да гледам право в него.

— Тук съм, за да разбера за какво искаш ти да говориш с мен.

— Моля?

— Когато са те арестували вчера, си носил моето име в джоба си.

Той вирва глава и ме поглежда.

— Ясно. От полицията са ти се обадили.

— Разбира се, че от полицията ми се обадиха. Намерили са моето име и номер в джоба ти.

Раменете му остават изправени. Тънката му усмивка отново е на мястото си. Поглеждам надолу и забелязвам перфектно лъснатите му обувки.

— За какво ми е да имам номера ти у себе си, Бийчър? Искях да говоря с теб.

— Да бе.

— Не правят ли така старите приятели? Натъкнах се на Крейг Роджърс миналата седмица. Помниш ли го?

— Знам кой е Крейг Роджърс. Виждам го във „Фейсбук“.

— Тогава сигурно знаеш, че той има телефонния ти номер. Даде ми го и ми каза, че трябва да ти се обадя. Аз дори не знаех, че живееш тук, във Вашингтон.

Кимам и поглеждам картината за 22'000 долара.

Маршъл, знаеш, че някой беше убит в тази църква, нали?

— И аз така разбрах. Май затова ме арестуваха.

— Какво правеше там все пак?

— Какво правят хората в църква, Бийчър? Наближава годишнината от смъртта на майка ми. Знаеш колко много значеха молитвите за нея.

— Беше там да се молиш?

— Бях там да се моля.

— В десет часа през нощта?

— Храмът е отворен до полунощ. Изглежда има някои много религиозни хора, които работят на отсрещната страна на улицата.

Отлична история. Без никакви празнини.

— Казаха също, че си носил стара колода карти за игра. С липсващо асо пика.

— Винаги ги нося с мен. Пътувам много. Подходящи са за пасианси.

— А асото пика?

Без предупреждение, той се потупва по двата си предни джоба. Вади от единия колода карти за игра и я хвърля към мен. От другия вади телефона си. Не съм чул да звъни или да вибрира, но той поглежда към него и става ясно, че е обаждане, което не може да пропусне.

— Бийчър, налага се да ме извиниш за момент. Трябва да вдигна — тръгва обратно към спалнята и добавя: — Маршъл е...

Затваря тихо вратата и ме оставя сам в кухнята.

Оглеждам картите за игра. Кутията е пожълтяла и силно износена. На гърба има рисунка на класическия американски орел с разперени криле. Но вместо главата му да е високо вдигната, орелът гледа надолу, с наведена глава, сякаш е готов да започне да кълве нещо.

Поглеждам пак към затворената врата на спалнята. Под долния ръб се вижда как сянката на Маршъл крачи напред-назад. Който и да се обажда, ангажира цялото му внимание.

Преди сам да се разубедея, се отправям към най-близките шкафове. Спомням си, че когато бяхме деца, бащата на Маршъл държеше всичките си лекарства в чекмеджетата в кухнята, за да може да ги стига от инвалидната си количка. Ако имам късмет, Маршъл може би прави същото. Преравам чекмеджетата — сребърни прибори в едното, шпатули и дървени лъжици в другото... нищо забележително.

Същото е и с горните шкафове. В първия има чинии, купи, чаши и стъклария.

Следващият съдържа винени чаши... чашки за кафе... няколко термоса... отново нищо показателно. И чашите, и термосите са безлични. Няма училищни емблеми, нито емблеми на отбори или фирми. Отново се питам дали това стерилно място не е наистина защитено жилище.

Но когато отворям най-големия шкаф — подобен на килер първото нещо, което забелязвам, са големите кутии мюсли.

Оглеждам ги бързо. Разбира се, вече няма „Лъки Чармс“. Сега всички са здравословни: „Рейзън Бран“, „Спешъл К.“, овесени ядки от онези в магазините за биохрани. Сещам се пак за къщичката на дървото... и за скривалището ни за всяка снимка с голотия, с която успявахме да се сдобием.

Грабвам кутията „Рейзън Бран“ и я разпечатвам. Нищо. Същото е и със „Спешъл К.“ И с овесените ядки. Нищо и пак нищо.

Затварям шкафовете и се връщам. В спалнята Маршъл все още крачи. Има време за последен опит.

Вдясно от мен, там, където шкафовете следват ъгъла в Г-образна форма, част от плота е превърната в бюро, но без никакви чекмеджета. Там Маршъл хвърли ключовете си. Има и купчинка писма и няколко кутии от онлайн пратки.

Оставям колодата карти на плота и преравам пощата. Сметка за ток... дипляна за дегустации на вино... листовки с купони за отстъпки... Всички е неговото име на тях. Но адресът... не е същият като адреса тук. Всички са адресирани до пощенската кутия, която Честния измамник откри по-рано. Същото е и с пратките. Но когато повдигам останалата част от пощата от последната кутия...

Капаците на кутията отскачат нагоре. Била е вече отворена. На нея няма адрес на получател. Нито на изпращач.

Поглеждам пак към спалнята. Той все още е зает.

Когато разтварям капаците и надничам в кутията, в мен се вижда лъскаво бяло лице без очи.

Стряскам се от гледката.

Маска.

Гипсова маска. Бяла като тебешир. Прилича ми на...

Това е Ейбрахам Линкълн.

Изваждам телефона си и се опитвам да направя бърза снимка, но ръката ми трепери. Не мога да я овладя.

Пак хвърлям поглед през рамо. Маршъл все още се разхожда в спалнята.

Телефонът ми издава фалшиво *щрак-щрак*, когато снимам. Тот трябва да види това. Пращам му снимката с бележка: „Намерено в жилището на Маршъл“.

Колкото мога по-бързо затварям кутията и отново я затискам с купчинката писма.

Нямам представа защо му е на Маршъл собствена маска на Ейбрахам Линкълн... но като се има предвид, че търсим Джон Уилкс Бу...

Чувам до рамото си нисък равномерен звук, сякаш някой диша.

Дори няма нужда да се обръщам.

Маршъл е точно зад мен.

ГЛАВА 24

Четири дни по-рано

Ан Арбър, Мичиган

Има моменти, които променят живота на човек. При някои идват бързо и яростно, под формата на автомобилна катастрофа. При други идват с лошите новини в кабинета на лекаря.

Клементин, седнала по турски до кухненската маса в малкия си апартамент под наем, с разстлани пред нея листове хартия, предположи, че при нея идват с досието на Нико.

Приключи с четенето на досието преди няколко дни. Прочете всяка дума. Всеки доклад. Всеки отзыв.

Прочете похвалите, бяха общо шест. Едната определяше баща ѝ като трезв, трудолюбив и с безупречен характер. Друга коментираше присъственото му време и отбелязваше, че е натрупал стотици часове неизползван отпуск по болест. В трета се казваше, че Нико е оказал неоценима помощ, когато възникнал пожар в базата.

Прочете и мъмрения — всичките от по-късни години, когато онова, което му бяха причинили, беше вече отдавна направено. Лекари предупреждаваха за внезапни дълги периоди на мълчание, после за неговото пренебрегване на безопасността за себе си и за другите, а най-накрая за агресивност и неспособност да разграничава фантазията от действителността.

Но колкото и Клементин да прелистваше папката отново и отново, в нея нямаше много повече от това. Да, досието показваше, че баща ѝ... че Нико... е бил приет в армията три години по-рано от посоченото в публичните регистри. И да, ако свързваше фактите правилно, бе прекарал част от това време във флота, независимо че беше пехотинец. Освен това, когато тя се опита да подреди досието в хронологичен ред, установи, че няма други документи за тези първи три години. Липсваха. Цели три години — без никакво свидетелство. Никакви похвали, никакви мъмрения, нищо.

Ако Клементин не успееше да разгадае тези години, никога нямаше да разбере какво точно се бе случило, никога нямаше да узнае

какво е преживял баща ѝ. Най-важното, ако беше права и експериментите върху него са се предали на нея, никога нямаше да се доближи до разбирането за рака, който в момента разяждаше собственото ѝ тяло.

Каза си, че не би трябвало да се учудва. Какво беше очаквала? Че президентът ще ѝ предаде неопровержимата улика с флъонга отгоре? Заповядай... въпреки че я крием от две десетилетия, ето ти свръхсекретната информация за баща ти, за която питаше.

Истината бе, че досието вече ѝ беше дало отговора. Или част от отговора. Тези три години — единствено поради факта че липсваха. Тогава бяха нанесени щетите.

Клементин смени позата, подгъна единия си крак под себе си и продължи да прелиства папката. Направи на масата пред себе си четири отделни купчинки — по една за всяка от „признатите“ години от службата на Нико в армията.

Страница по страница сортира документите като слагаше всеки при съответната година. Повечето похвали бяха от ранните години, мъмренията от по-късните. Но резултатът беше същият като преди: нищо.

Докато Клементин не прелисти няколко документа, захванати с кламер и не забеляза бледорозовия лист, пхнат между тях. Разбира се, розовият цвят изпъкваше. Беше виждала такива листове и преди: формуляри за имунизация. Армията гледаше на ваксинациите сериозно и Нико имаше формуляри като този за всичките четири години, през които...

Чакай.

Смръщила вежди, Клементин се втренчи в купчините на масата и пак преброи. Нико вече имаше четири такива.

Този беше пети.

Взряна в документа, тя пак провери датата. Листът се разтрепери в ръката ѝ. Беше от една от липсващите три години.

Зачете бързо. Нямаше много текст. Искане за... Никълъс Адриан... да бъде ваксиниран срещу грип...

Беше искане за противогрипна ваксина. Бе толкова лесно да го пропуснеш. Но за разлика от другите формуляри за имунизация, този беше... одобрен.

По някаква причина бе трябвало някой изрично да одобри тази противогрипна ваксина.

С все още трепереща ръка Клементин огледа долната част на листа. Беше там, с тънка черна химикалка: нечетлив подпис. Подписът на лекаря, който го бе одобрил. Д-р Майкъл Йо.

Оттук нататък през следващия половин час беше лесно. Едно търсене в интернет с думите „д-р Майкъл Йо“ и „армия“ й даде само двама кандидати. Единият беше починал миналата година, на четиридесет и две. Твърде млад.

Другият живееше в Сан Диего, Калифорния.

Десет цифри по-късно, Клементин притискаше мобилния си телефон до ухото и слушаше как звъни веднъж... два пъти...

— Ало...? — попита мек глас на възрастен човек.

Клементин не каза нито дума.

— Ало? Кой е там?

— Търся д-р Майкъл Йо — изстреля Клементин.

— Кой се обажда? — отвърна той.

Клементин трескаво затърси най-добрия начин да го задържи на телефона. Но всичко, което й дойде на ум, беше:

— Мисля, че познавате баща ми. Нико Адриан.

Има моменти, които променят живота на човек. При някои идват под формата на автомобилна катастрофа. При други идват в кабинета на лекаря.

За Клементин — докато тя седеше там и ръката й вече не трепереше моментът дойде с един непознат, с едно телефонно обаждане.

— Ти сигурно си Клементин.

ГЛАВА 25

Наши дни

Кристъл, Вирджиния

Завъртам се. С Маршъл почти допираме носове.

— Надявам се, че не ти се обадиха с лоша новина — казвам.

— Сега се питаш за маската — произнася той, спокоен както винаги.

— Слушай, Марш...

— Маршъл. И не съм луд, Бийчър. Ти видя маската. Със сигурност имаш въпроси. Особено като се има предвид, че идва от местопрестъплението.

— Оттам ли е маската?

Той си отбелязва наум факта, че, поне за мен, маската е ново късче от пъзела.

— Къде мислиш, че я намерих? — пита.

— Значи сега си намерил маската?

— Моля те, не с този тон, Бийчър. Ако историята ми не се връзваше, смяташ ли, че детективите щяха да ме освободят снощи? Знаем как протичат разследванията. С това си изкарвам прехраната. И знам колко често погрешно хващат първия заподозрян, само защото им е под ръка.

— Просто ми кажи за маската, Маршъл.

— Намерих я през две пресечки. В кошче за боклук на ъгъла на 17-а улица.

— Защо въобще ти трябваше да я търсиш?

— Шегуваш се, нали? Ако наистина имаш приятели в полицията на Вашингтон, знаеш колко са претоварени. Щом ме обвиняват в убийство — което за щастие вече не е така — повярвай ми, искам всяка улика, доказваща невинността ми.

— Тогава защо не каза на полицията за нея?

— Направих го. Обадох им се снощи. После отново тази сутрин, когато те най-накрая назначиха детектив по случая. Провери техния

регистър на повикванията и ще видиш. Помолиха ме да я пипам само с ръкавици, да я опаковам във фолио с мехурчета и да я занеса днес.

Поглеждам през рамо към затворената кутия, в която маската е увита с фолио с мехурчета. Още една свършена история.

— С какви разследвания се занимаваш? — питам.

— Тъкмо се канех да те питам същото — отвърща той, посяга към колодата карти и ги прибира в джоба си. — Искам да кажа, ровиш се в това... проследи ме дотук... За кого работиш напоследък?

— За Чичо Сам — отговарям, като го наблюдавам внимателно.

— Забавно. Имам съвсем същия чичо — отговаря той и ме гледа също толкова внимателно.

В ума ми започват да изникват предположения. ЦРУ... ЛНС... ФБР. В този град съкращенията са безброй. Но ако казва истината... ако наистина сме на една страна... Не. Не, не, не. Няма начин всичко това да е просто съвпадение.

— Наистина трябва някой път да пийнем по нещо — казва той и слага ръка без ръкавица на рамото ми. Беязана е дори по-лошо от лицето му. За каквото и да е бъркал в огъня, искал го е отчаяно.

— Не знаех, че си тръгвам.

— Съжалявам. Трябва да се оправя с този телефонен разговор — казва той и ме насочва към вратата.

Добре, нека поне да ти дам моя имейл и телефона ми в Архива — казвам и посягам за визитка. Но когато бъркам за портфейла си...

Потупвам задния си десен джоб. После левия. След това предните джобове.

— Портфейлът ми! — избъбрям и вече мислено проследявам стъпките си. — Може би е изпаднал в колата ти...?

— Провери ли джобовете на палтото? — пита Маршъл.

Потупвам джобовете на палтото си. Десния. После левия. Май да, тук е. В левия джоб на палтото.

— Постоянно ми се случва — казва Маршъл, докато се вирам в портфейла си.

Работата е там, че никога не го слагам в джоба на палтото си. Никога.

— Да се видим на по питие колкото може по-скоро — казва Маршъл и отваря входната врата, вече усмихнат широко.

Избутва ме в коридора, а аз все още се вирам в портфейла си. Отварям го. Кредитните ми карти, пропускат: всичко си е на мястото. Поглеждам към Маршъл, после пак към портфейла си.

— Наистина се радвам, че ще се виждаме, Бийчър. Да го направим отново съвсем скоро — казва Маршъл, в това време асансьорът звънва зад мен, а той отстъпва назад в апартамента си.

Препречвам крак на прага и не му позволявам да затвори.

— Бийчър, наистина трябва да побързам.

— Последен въпрос — казвам. — Помниш ли едно момиче на име Клементин?

Той се смръщва, погледът му се плъзга диагонално нагоре.

— Клементин...?

— Клементин Кей — напомням му. — От онази нощ... С килера...

Той стиска устни и поклаща глава.

— За съжаление не, Бийчър. Не забравяй, че заминах, когато още бяхме малки.

Затръшва окончателно и изчезва.

Взирам се в затворената му врата. В каквото и да е забъркан Маршъл, каквото и да се е случило снощи в църквата, и независимо дали има нещо общо с Клементин — разбирам със сигурност само едно: вече изобщо не познавам този човек.

Но и той не познава мен.

В асансьора вадя телефона си и натискам бързото набиране за кабинета на Тот. Звъни веднъж... два пъти... после щраква.

— Моля те, кажи ми, че Маршъл не си е бил у дома, а ти сега караш право насам — изстрелва Тот.

— Тот...

— Не ме тотосвай, Бийчър. Беше ли там или не?

— Защо се впрягаш толкова? — питам.

— Защото току-що говорих по телефона с Чес, който току-що е говорил по телефона с източник, който току-що е говорил по телефона с някого в Белия дом. Можеш ли да познаеш за кого всъщност работи приятелчето ти Маршъл Лъск?

ГЛАВА 26

Агент Ей Джей Енис влезе в китайския ресторант, известен като „Уок енд Рол“, и се отправи към едно сепаре в самото дъно.

Постъпваше обратно на протокола на Сикрет Сървис. В повечето ресторанти, особено когато охраняваха някой ВИП, агентите се разполагаха при входната врата, така че първи да виждат всеки, който влезе.

Днес за Ей Джей бе важно да бъде по-навътре. Погледна часовника си и видя, че е...

Дзън, пропя малкото звънче над вратата.

По принцип лекарите бяха пословични със закъсненията си, но този... като се има предвид всичко, което се случваше... Идваше точно навреме.

Явно разстроен, д-р Стюарт Палмиоти се тръшна на седалката срещу Ей Джей, с гръб към входната врата.

— Защо избра това място? — изръмжа Палмиоти.

— „Уок енд Рол“? Той ми каза, че го харесваш отговори Ей Джей. — Каза, че имаш спомени оттук.

Палмиоти замълча, а мислите му прескочиха две десетилетия назад — преди Уолъс да стане президент... дори още преди да беше станал губернатор — когато посетиха Вашингтон, докато учеха в Юридическия факултет. Когато си с празни джобове, евтината китайска храна винаги е добър вариант. Но каква беше причината президентът да ги доведе първо тук? Бронзова плоча на входа на ресторанта съобщаваше, че първоначално, през 1865 г., на мястото на „Уок енд Рол“ се е помещават пансионът на Мери Сърат, където конспираторите, включително Джон Уилкс Бут, кроели планове как да отвлекат Ейбрахам Линкълн.

— Помислих си... нали знаеш, заради тази история с тази Бут...

— Това за теб някакъв майтап ли е, по дяволите!? — изсъска Палмиоти.

— Докторе, успокой топката.

— Или може би си мислиш, че е игра! Че играем „Монополи“, ти си състезателната кола, аз съм кучето... и просто ме местиш по дъската...

— Докторе...

— Загубих живота си! Вече нямам живот!

Ръката на Ей Джей се стрелна през масата като усойница.

— Чуй ме — изръмжа той, хвана китката на Палмиоти и я стисна така, че стегна всички кръвоносни съдове и нерви. Достатъчно силно, за да накара Палмиоти да замълчи. Малкото клиенти около тях престанаха да ги зяпат и се върнаха към своите ястия.

Палмиоти отвори уста, опитвайки се да преглътне. Беше скован от болка.

— Слушай, докторе... знам от какво се отказа — прошепна Ей Джей, надвесен над масата, и разхлаби хватката си. — Знам. И той знае. Така че, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, единствената причина, поради която той ми каза да те доведе на това място, е защото тук ти харесва.

Като видя, че докторът се успокоява, Ей Джей го пусна и се облегна назад на стола си. Гребна шепа хрупкави китайски спагети от дървената купа между тях, започна да ги лапа една по една и да изучава човека, който седеше на масата срещу него.

Палмиоти беше на същата възраст като президента Уолъс. Но през последния месец... тези нови бръчки по лицето му... плюс начина, по който се бе втренчил надолу, в празната маса... Раната от куршума бе оказала своето влияние. Изглеждаше с двадесет години по-възрастен.

— Докторе, твоят приятел се нуждае от теб точно сега. Президентът има нужда от теб — добави Ей Джей, седнал с изправен гръб, без да посяга повече за китайски спагети. — За да успеем... особено с Бийчър толкова близо...

— Мога да го направя — прошепна Палмиоти.

— Сигурен ли си?

— Мога да го направя. Вече го правя — настоя той. — Той знае, че няма да го изоставя.

Не само него. Нас — каза Ей Джей. Всички нас. Всички сме в играта. *Като отбор.*

Палмиоти закима. Отначало бавно. После по-бързо. Тези думи го караха да се чувства по-добре. Като отбор.

В този момент помощник-келнерът дойде и постави на масата две чаши вода. Двамата мъже не казаха нито дума, докато не се махна.

— Имаш ли още вести от Клементин? — попита накрая Ей Джей.

Палмиоти поклати глава. Взираше се в чашите, гледаше как капките вода набъбват и се плъзгат надолу по стените им. Като сълзи.

— Но смяташ, че останалото върви добре? — попита Ей Джей.

Палмиоти кимна.

— Ще бъде голяма победа за нас.

Сега Ей Джей кимаше. Тъкмо това се нуждаеше да чуе. Палмиоти взе от купата една-единствена хрупкава спагета.

— Ей Джей, мога ли да ти задам един въпрос? — още преди Ей Джей да отвърне, Палмиоти добави: — Как е той?

— Той се справя добре, докторе — последва пауза. — Мисля, че му липсваш.

— И той ми липсва. Но пак ще бъдем заедно.

— Ще бъдете.

— На тържествата за Деня на президента. Уговорката си остава, нали?

— Абсолютно — обеща Ей Джей и постави длани върху масата, готов да се изправи.

— Ще ми направиш ли една услуга? — помоли Палмиоти. — Няма да му казваш, че днес загубих самообладание, нали?

— Разбира се — каза Ей Джей и стана от мястото си, без да сваля очи от лекаря. — Няма да кажа нито дума.

ГЛАВА 27

— Просто ми кажи за кого работи той, Тот.

— Не и докато не се озовеш по-далеч от него — предупреждава Тот в ухото ми. — Твоето приятелче Маршъл... Обещай ми, Бийчър. Не е човек, около когото би искал да се мотаеш.

— Спокойно, въобще не съм наблизил — настоявам, седнал в лъскавия бледосин „Мустанг“ от 1966 г., на две пресечки от сградата на Маршъл. От ъгъла, където съм, имам отличен изглед към гаража отзад. Маршъл каза, че се налагало да побърза. Изглежда бе изникнало нещо спешно. Тъй че, когато и да потегли — накъдето и да тръгне — аз отивам с него.

— Бийчър, моля те, не бъди глупав. Мислиш ли, че не знам как се опитваш да го проследиш?

— Току-що каза, че убиецът е носил гипсова маска на Ейбрахам Линкълн — тъкмо когато намерих гипсова маска на Ейбрахам Линкълн в апартамента на Маршъл. Наистина ли твърдиш, че не искаш да разбереш къде отива точно сега?

— Не, казвам ти, че си безотговорен. Без никаква подготовка...

— Тот, ти каза, че най-главното при тази работа е да използвам ума си. Използвам го. Ако искаше да ме убие, можеше да го направи в апартамента си. Така или иначе, в момента само аз съм тук. Затова или ще го последвам, или ще го изпуснем — казвам, а вратата към подземния гараж се отваря. Изхвърча бял „Мерцедес“ с чернокожа жена зад волана. Не е Маршъл.

— Още не ме чуваш, Бийчър, защото когато става въпрос за суперсили, твоят приятел Маршъл също владее една — да се отървава от хората и да се измъква.

При сградата мерцедесът изчезва зад ъгъла, а вратата на гаража се спуска обратно на мястото си.

— Само ми кажи от кои е той. От военноморските тюлени? От ФБР? От ЦРУ?

— О, той е нещо далеч по-лошо. Според Честния измамник, Маршъл Лъск е от ВСП.

— Върховната сметна палата? — казвам, като се сещам за типовете, които ни правят ревизии. — Те са счетоводителите на Америка.

— Не. Тук грешиш. Счетоводителите се занимават с числа. А ВСП следят за разхищения и неефективност.

— А това е различно от счетоводител, защото...?

Пред мен гаражната врата се отваря отново. Този път излиза светлосива „Тойота“. Пак с жена зад волана. Но точно когато гаражната врата почти се е спуснала, се прибира обратно нагоре.

Друга кола подава носа си навън. Тъмносин джип.

Колата на Маршъл. С Маршъл зад волана.

Когато потегля, се оказва на две пресечки напред. Давам му още една пресечка преднина. Движи се бързо, но все пак го виждам.

Време е да разбере къде отива.

ГЛАВА 28

— Бийчър, чуй ме — казва Тот по телефона, докато натискам газта и поемам след Маршъл. Чувал ли си някога за нещо, наречено проверка чрез пробив?

Отпред Маршъл си проправя път през трафика. Прави ляв завой, което значи, че ще се насочи направо към магистралата — на север по 110-а — обратно към Вашингтон.

През повечето време кара в лявата лента и развива добра скорост. Оставям го да запази преднината си.

— Дълго преди Екип 6 на тюлените или дори преди самите военноморски тюлени — обяснява Тот — е имало група, известна като *Ес енд Ер* — скаути и рейдъри.

— Първата група „фрогмен“, хората-жаби — казвам, като се придържам зад един бял микробус и го използвам, за да остана скрит. — Виждал съм техни досиета в архивите.

— Точно така. Създават Скаутите и Рейдърите осем месеца след нападението над Пърл Харбър — събират хора от армията и от флота. А през 1943 г. задачата за дипломирането на тези коварни копелета е да имитират отвличане на адмирала, командващ Седми военноморски окръг. По време на войната!

— И са го направили?

— Въпросът е какво ще покаже проверката чрез пробив. Когато наши собствени момчета се промъкват и хващат адмирал, това ни казва, че имаме реален проблем със сигурността. Армията използва този метод от десетилетия — наема екипи, за да се опитат да проникнат в нашите свръхсекретни съоръжения, от ядрени погребни до „Еър Форс Уан“.

Отпред, когато приближаваме гробището „Арлингтън“, джипът на Маршъл отбива надясно през изхода към кръговото кръстовище при Мемориъл Бридж. Време е да вдигна темпото.

— Значи с това се занимава Маршъл? — питам, като изскачам иззад белия микробус и натискам газта.

— Сега всички се занимават с това. В наши дни имаме хора, опитващи се да проникнат в Белия дом, в Капитолия, дори в кафенето на Музея на въздухоплаването и астронавтиката...

— Като онези новинарски истории за типове, които успяват да вкарат ножове в самолети.

— Проверка чрез пробив — казва Тот, а аз вече виждам кръговото движение пред мен. Малкото автомобили около нас започват да намаляват скоростта. Сега съм едва пет или шест коли зад Маршъл. Той никога не е виждал колата ми. Спускам сенника, така че да не може да види лицето ми.

— След 11 септември ВСП осъзнават, че може да бъде от полза не само за военните. Проверката е за всички нас — обяснява Тот. — При проверката чрез пробив не става дума само за нахлуване. Става дума за решаване на проблеми.

— Така че се връщаме към Маршъл — казвам. — Той прави тези проверки чрез пробив.

— И ги прави добре. Ето как е излязъл от затвора снощи. При неговия начин на работа, ако нещата тръгнат зле, той разполага с пряк телефон в Министерството на правосъдието, а те го измъкват от всяка бъркотия, в която попадне. И да, според онова, което успяхме да научим, той служи от близо четири години в Отдела за разследвания на ВСП.

— Защо тогава различавам притеснение в гласа ти?

— Защото той е целия отдел, Бийчър. Били са няколко души, но после се появил Маршъл... и толкоз. Той е всичко, което им трябва. Според нашия източник, когато постъпил, Маршъл бил изпратен да проникне в някаква тайна военна база в Небраска, но тъй като генералът, който командвал базата, не искал да го притесняват — а тъкмо това става, когато външни лица се промъкнат в твоята военна база — той нарушил правилата и казал на своите хора от сигурността, че Маршъл идва... че трябва да си отворят очите на четири. Онази нощ, в 3 часа сутринта, Маршъл бил в спалнята на генерала — събудил го като опрял пистолет в главата му и прошепнал: „Ти загуби“.

Джипът на Маршъл навлиза в кръговото при Мемориъл Бридж, а мислите ми се връщат към апартамента му, към това как портфейлът ми се оказа в джоба на палтото, а аз се убеждавах, че няма начин Маршъл да е успял да го извади.

— Сега разбираш ли защо не искам да се сблъскаш с него? Погледни фактите от снощи — човек като Маршъл, който редовно преодолява най-добрата охрана в света, да го задържат докато излиза от църква... две обикновени градски ченгета.

— Лоша преценка на ситуацията. А може просто да са имали късмет.

— Не. Тук няма никакъв късмет. Не и с такъв човек, Бийчър.

— Какво искаш да кажеш тогава? Че Маршъл е убил този ректор, а след това се е оставил да го арестуват нарочно?

Тот мълчи замислено.

— Това е истинският въпрос, нали? Смяташ ли, че ти намери Маршъл, Бийчър? Или Маршъл всъщност използва всичко това, за да намери теб?

Жегата изпълва колата. Едва сега започвам да я усещам. Когато пропълзявам в кръговото, съм едва на три коли зад Маршъл. Белият микробус се вмъква пред мен. Но още виждам джипа... на дванайсет часа, вече е при входа на Мемориъл Бридж. Аз съм на четири часа.

— Чуй ме, Бийчър — казва Тот, докато въртя волана. — Знам, че вие двамата сте се познавали преди много време. И знам, че има нещо в този човек — нещо, случило се с него, — което те кара да искаш да вярваш с цялото си носталгично сърце, че той не е убиец. Но разбираш ли — приятелчето ти Маршъл... той открива слаби места. Така извършва пробиви, за да си изкара прехраната. А от всички неща, на които извършва дисекция... когато ти започна да го преследваш... когато отиде да душиш в апартамента му... онова нещо, в което е открил най-голяма слабост, в което е проникнал най-дълбоко... си ти.

С последно завъртане на волана изнасям „Мустанга“ надясно и се измъквам иззад белия микробус. Надничам надясно през страничния прозорец, оглеждам моста. Джипът не е там.

Оставам на кръговото. Няма го и тук.

Търся следващата отбивка. Само три са. Няма го и там.

Посред бял ден. Слабо движение. Няма много възможности, но дори и така...

— Изгуби го, нали? — пита Тот по телефона. — Няма никаква надежда да уловиш човек като този. Бийчър. Той е професионален призрак. А знаеш ли кое е най-лошото? Познай на кого докладва ВСП?

— На законодателите. Те са орган на Конгреса.

— Точно така. Но познай кой назначава шефа на ВСП — главния ревизор?

— Белия дом.

— Белия дом, Бийчър. Значи разбираш за кого всъщност работи някой на равнището на Маршъл?

Намалявам отоплението в колата, но все още го усещам, сякаш грее с пълна сила.

— За президента.

— Или по-точно, за президента Орсън Уолъс, който е нападнал и е отговорен за убийството на един човек, известен като Ейтбол, и който обеща да те погребее, защото си узнал това.

Още обикалям по кръговото движение, още търся джипа. Изчезнал е.

Преди два месеца бих ударил по волана и бих се отказал в този момент.

Но само защото преди два месеца не бях член на тайната шпионска мрежа на Джордж Вашингтон.

— Бийчър, моля те кажи ми, че си...

— Разбира се, Тот. Само трябва да го включа.

Той знае за какво говоря, и как действа то. Налага се да затворя телефона.

Иска да ме предупреди да бъда внимателен, но затварям, преди да успее да го каже.

За Тот това е проблем на Кръга Кулпър... президентски проблем... и толкоз. Но за мен, я си помислете за най-добрия си приятел, с когото сте израснали. Не, вземам си думите назад. Помислете си за приятеля, когото сте наранили най-много. Помислете за това, което му дължите. Каквото и да е се случва тук, все още съм длъжник на Маршъл.

Когато бяхме в апартамента му, Маршъл беше изумен, че телефонът ми получава сигнал там. Но не знаеше и половината от онова, което може да прави.

След като Тот затваря, превъртам до приложението, наречено „Юпитер“.

След Войната за независимост Джордж Вашингтон се посвещава на изграждането на нашата страна. Но в личния си живот се посвещава най-вече на плоденето.

Не става въпрос за деца. Вашингтон изобщо не е имал деца.
Имал е кучета.

Според документите той е искал висша порода куче, което да притежава бързина, усет и ум. И го получава — като кръстосва подарени от французите ловни кучета с местни черно-кафяви кучета.

Неговото творение е американският фоксер. Съвършената машина за лов.

В неговия дневник се споменават над трийсет ловни кучета с имена като Дрънкард, Типси, Суит липс и разбира се...

Юпитер.

Чуквам с пръст и на екрана на телефона ми се показва карта. Виждат се кръговото движение и Мемориъл Бридж. Малката зелена точка съм аз. Има и една червена точка. Това е джипът.

Когато бях в апартамента му, Маршъл може да беше задигнал портфейла ми, за да се рови в живота ми. Но когато бяхме в неговия гараж — когато бях в неговия джип — пуснах малък сребрист маяк в пластмасовата ниша на вратата от страната на пътника.

Маршъл е умен. И очевидно по-умен в тези неща, отколкото съм аз. Но не е по-умен от Кръга Кулпър.

Според картата той се отправя към Кий Бридж в посока Джорджтаун.

Когато бях малък, майка ми казваше, че не трябва да ставам от леглото, докато не кажа една молитва за нещо, за което съм благодарен. Следвам това правило и до ден-днешен. Бог да благослови джипиеса. И Юпитер, съвършената машина за лов.

След десет минути виждам къде спира.

Готов или не, Маршъл. Ето ме, идвам.

ГЛАВА 29

Болница „Света Елизабет“

Вашингтон, окръг Колумбия

— Не им позволявай да те вкарат там, Нико — предупреди го мъртвата Първата дама.

Нико ѝ кимна и се втренчи, присвил очи, в червената настилка на двора, където светлобежови плочки очертаваха виеща се пътека.

— Това главоблъсканица ли е? — попита Нико, стиснал здраво под мишница книгата си с десетка пика за разделител.

— Не е главоблъсканица. Това е лабиринт — поясни медицинската сестра Карина, нисичка азиатка с черни очила и съвършено гладка кожа, като посочи към плочките. — Знаеш ли каква е разликата между главоблъсканица и лабиринт? Съвсем наясно, че не бива да затормозява Нико с проблем, който той не може да реши, тя бързо обясни:

— Главоблъсканицата е предназначена да създава препятствия, със задънени пътеки и погрешни завои. А лабиринтът никога няма да те спре той предлага виещ се, но напълно ясен път към центъра и после обратно.

— Значи в лоша болница ще има главоблъсканица? — попита Нико, все още загледан в широкия, кръгъл лабиринт, който... нямаше и съмнение в това... приличаше на двайсетметрова главоблъсканица.

— Да, в лоша болница ще има главоблъсканица. В „Сиянието“? Там е главоблъсканица. Ние имаме лабиринт. Това е много терапевтично. Сега искаш ли да започнем?

Нико не искаше да започне. Навън беше студено и въпреки че дворът беше покрит, той не харесваше студа. Но харесваше сестра Карина, която винаги го гледаше право в очите. Повечето от сестрите никога не го поглеждаха в очите.

— Оттук ли да започна? — попита Нико, влизайки в лабиринта.

— Мога да ти подържа книгата. Ако нямаш нищо против — предложи Карина.

Отначало Нико се поколеба. Но после видя протегнатата ѝ ръка... и бледорозовия лак на тънките ѝ, свити пръсти. Пръстите на майка му бяха същите.

— Искам си я обратно, когато свърша — каза Нико и подаде книгата на Карина, а тя му се усмихна леко в отговор.

Сега ѝ имаше доверие. Достатъчно, за да ѝ даде книгата и да навлезе в лабиринта. Когато направи първите си стъпки край външните ръбове на кръга. Нико не можеше да не забележи двукрилния прозорец, който гледаше към двора. През него видя стаята за почивка, където група строителни работници гледаха новините. В „Света Елизабет“ никога не позволяваха на Нико да гледа новините.

— Знаеш ли, по време на кръстоносните походи преминаването през лабиринт символизиращо поклонението в Светите земи. За много хора те все още са свещени места — добави Карина, знаейки, че Нико винаги се повлиява добре от религиозни препратки.

Нико едва чу думите ѝ. Вървеше и следваше извивките, които го преведоха край прозореца на стаята за почивка, а очите му бяха приковани върху красивата водеща, седнала зад бюрото в новинарското студио. Надпис на екрана гласеше: „Стрелба в местна църква“. Но едва когато пуснаха видео кадри от църквата „Фаундри“, Нико се спря наред крачка.

— Нико...? — извика Карина. От мястото си не можеше да види вътрешността на стаята за почивка. Изглеждаше ѝ, че Нико се е вторачил с празен поглед в стената. — Нико, какво не е наред?

Тялото му се напрегна, притискаше ръце към бедрата си. Искеше да каже нещо на мъртвата Първа дама, но медицинската сестра го наблюдаваше, затова той просто стоеше там, загледан в прозореца, в екрана. Ето го. Посланието, което очакваше. Точно както бе обещан Рицаря.

— Нико, погледни ме! — помоли го сестра Карина, сякаш го казваше за пети път.

Той се обърна рязко с лице към Карина. Гърдите му се издуха, но снайперисткото обучение надделя бързо. Не задържате дъха си, докато натискате спусъка. Научавате се да издишате в същото време.

— Не мърдай — съгласи се мъртвата Първа дама. — Остави я тя да ни даде това, което ни трябва.

Нико кимна. Все още имаше толкова много да се направи. Бийчър... и Клементин... щяха да бъдат тук скоро.

— Нико, добре ли си? — попита сестра Карина.

Той просто стоеше там, замръзнал.

— Нико, моля те. Кажете нещо.

Гърдите му продължаваха да се издуват и да се свиват. Може би дори малко по-бързо. Мъртвата Първата дама беше права. Така щеше да получи това, което искаше.

— Нико, говоря сериозно — настоя Карина. — Моля те, кажете нещо.

ГЛАВА 30

Намирам джипа на Маршъл на тясна уличка в Джорджтаун, съвсем близо до главната Уисконсин авеню. Тракерът, който скрих, е все още в колата, но няколкото стъпки в снега са достатъчни, за да го проследя по неравния павиран тротоар.

Малко по-нагоре се издига червена тухлена сграда с тъмносини тенти. Стъпките завиват наляво по алеята точно преди сградата.

Крача колкото мога по-бързо, като се придържам към платното, за да не се подхлъзна.

С всяка стъпка сивата киша изскача от паважа и хвърля пръски във всички посоки, като при синхронното плуване. Не спирам докато не стигам до сините тенти, тогава поглеждам вляво, за да се уверя, че алеята е безлюдна.

Втурвам се от улицата, през тротоара, прегазвам петно черен сняг, който не изглежда дълбок, но някак си поглъща крака ми чак до глезена. Чорапът ми подгизва от ледена вода. Напомням си, че не съм шпионин. Аз съм архивист. Специалист по история.

Но тук е проблемът при специалистите по история. Ние знаем стойността на онова, което е останало в миналото.

Пред мен алеята е пуста. Маршъл го няма.

Но отново виждам стъпките му — завиват надясно... зад сградата — точно там, където ги е оставил.

Бързам нататък, завивам зад ъгъла. Алеята води до широк тухлен двор. Но първото нещо, което виждам, е от дясната ми страна. Там има врата. Току-що отворена врата, която е на път да се затръшне.

Тя води в задната част на сградата. Маршъл току-що се е шмугнал вътре през нея.

Затичвам се към вратата, за да я хвана точно преди да се затвори. Дърпам я рязко и пристъпвам вътре. Позната, но неуловима миризма се носи из въздуха. Както казах, Маршъл е умен. Но аз съм...

Дуум.

Юмрукът му ме удря най-напред по гърлото.

Той ме сграбчва. Гърлото ми...!

Хваща адамовата ми ябълка с върховете на петте си пръста. Сякаш ще я изскубне от шията ми. Болката, е... Не е само, че не мога да дишам... Шията ми...

Той премазва ларинкса ми...!

Коленете ми се подсичат. Очите ми неволно се изпълват със сълзи. Но все пак го виждам. Лицето като от разтопен восък. Онези златисти очи.

Маршъл се опитва да ме убие.

ГЛАВА 31

Взрян в портфейла си от кожа на змиорка, д-р Палмиоти беше преживявал и по-добри мигове, наистина. Но преди няколко минути, когато излезе от „Уок енд Рол“ и застана навън на студа — сред забързаната навалица от връщащи се от обяд — не можеше да не се загледа как Ей Джей тръгва по тротоара, обратно на работа.

Обратно на 16-а улица. Обратно в Белия дом.

В продължение на две минути Палмиоти стоя там, знаейки, че не би трябвало да се ядосва. Но се ядосваше.

И така, ето го, взрян в портфейла си от кожа от змиорка. Или поточно, в късметчето, пъхнато в онова малко тайно джобче, където, ако беше трийсет години по-млад, щеше да крие презерватив. Беше скришно място, до което можеш да стигнеш, само ако мушнеш показалеца и средния пръст, както Палмиоти направи бързо, за да извади листчето.

Не беше важно съдържанието на късметчето. Важно беше написаното на гърба му.

Преди два месеца, когато Ей Джей му помогна да изпрати онова съобщение по време на погребението, докато подготвяха новата му самоличност, Уолъс взе хартиятката и записа десетцифрен номер върху нея. Президентът каза на Палмиоти, че ако нещо се обърка... ако има спешна ситуация и Палмиоти изпита нужда да си поговорят... дори ако просто се нуждае от приятел... това е номерът, който трябва да набере. Номер, който ще го свърже директно с президента.

Палмиоти знаеше какво означава това. На обществеността беше казано, че Уолъс използва „Блекбъри“. Не беше „Блекбъри“. Нито при Обама, нито при друг президент. Беше „Сектера Едж“, телефон, произведен специално от „Дженеръл Дайнамикс“, единствено за употреба от президента. Единственият телефон, който Уолъс носеше у себе си.

Така няма да бъдеш сам, бе обещал Уолъс. Аз винаги ще съм на едно телефонно обаждане от теб.

За два месеца Палмиоти никога не бе използвал номера. Дори не беше помислял за него.

Добре де, това не беше вярно.

Мислеше си дали да не го използва първата седмица, когато гледаше мача в Мичиган, който го върна към спомените от годините им в колежа. Отново помисли да го използва по-късно същата седмица, когато се разхождаше и видя едно куче, което му напомни за бийгъла на Уолъс от младостта им.

Но Палмиоти не беше глупав. Не беше толкова загубен, че да счупи аварийното стъкло и да се обади директно на президента на Съединените щати, просто защото е почувствал носталгия.

Да, Палмиоти знаеше, че няма да бъде лесно просто да си тръгне от своя живот. Но в тези моменти на съмнение си спомняше какво му бе казал неговият наставник преди двадесет години, когато започваше специализацията си по кардиология: Кървенето винаги спира — по един или друг начин. Беше добър съвет. Истински съвет. А когато и съветът не можеше да го накара да се почувства по-добре, Палмиоти затваряше очи и започваше старателно да си съставя списък на всички други хора, с които би искал да говори, включително и с децата си.

Но както Палмиоти знаеше, независимо дали беше жив, или мъртъв, децата му не искаха да говорят с него. Дори не ги бе виждал повече от десетилетие. Не и след развода. Не и след всичко, което им бе причинил.

Същото се отнасяше и за бившата му съпруга. Затова и беше бивша.

Разбира се, беше по-различно с приятелката му Лидия. Това бе и причината една вечер преди няколко седмици той (с помощта на една твърде скъпа бутилка скоч) да набере домашния ѝ номер, само за да чуе нейния глас. Когато тя вдигна, той затвори. Това бе всичко, от което се нуждаеше.

След това Палмиоти беше силен. Посветен.

Точно какъвто беше, когато трябваше да се оправят с Бийчър. След разговора с Ей Джей знаеше какви са следващите стъпки. Знаеше какво да направи, за да се получи. И знаеше, че ще стане, само ако той направи така, че да стане. Но все пак... когато Ей Джей изчезна зад ъгъла, а Палмиоти се загледа в своя портфейл от кожа на змиорка и в телефонния номер, надраскан върху листчето с късметче...

Орсън Уолъс не бе просто най-добрият му приятел. Те бяха братя. Как можеше да се разделят братя? Разколебан, Палмиоти си каза да почака. Че скоро ще се види с Уолъс — както каза Ей Джей, на празненството за Деня на президента.

И все пак.

След всичко, което Палмиоти бе пожелвал, щеше ли едно телефонно обаждане — само за няколко секунди... няколко изречения колкото да каже здравей — да навреди много?

Като изучаваше телефонния номер, Палмиоти си припомни думите на наставника си: Кървенето винаги спира — по един или друг начин. Беше абсолютно вярно.

Но както бе научил също в медицинския факултет, всъщност имаше и по-бърз начин да спреш кървенето — като вземеш нещата в свои ръце.

Палмиоти извади евтиния предплатен телефон, който сменяше през няколко седмици, погледна в листчето и набра десетцифрения номер.

Когато се звънна, той знаеше, дълбоко в себе си, че президентът ще бъде ядосан. Но след като той и приятелят му започнеха да говорят, всичко щеше да стане нормално. Това правят приятелите.

В ухото на Палмиоти телефонът извънтя веднъж... два пъти.

Раменете му се изправиха от приятна възбуда в очакване отново да се свържат. Разбира се, Уолъс щеше да бъде бесен, но той щеше също...

— Съжаляваме — произнесе накрая женски механичен глас. — Набраният номер е недействителен. Моля, проверете номера и наберете отново.

Палмиоти почувства внезапно парещо туптене в нарастващата рана на врата си. За миг си помисли, че сигурно е набрал грешен номер.

Но докато механичната жена повтаряше думите си... още преди да е проверил в листчето с късмета... преди да е набрал повторно... Стюарт Палмиоти разбра, че беше набрал съвсем точно.

ГЛАВА 32

Маршъл не казва нищо.

Стиска ме здраво за гърлото, все още впил пръсти в адамовата ми ябълка.

Боря се да се освободя, но ми се струва, че очите ми ще изскочат всеки момент.

Без да каже и дума, той разхлабва хватката си, макар и не много. Дробовете ми се изпълват с въздух и ме разтърсва насечена кашлица. Но Маршъл не пуска. Не напълно.

Втренчил се е право в очите ми. Набраздената му, обгорена ръка все още е на гърлото ми, удържа ме на място.

— Ако не внимаваш кого следиш, може да те заболи — произнася той, като се уверява, че чувам всяка сричка.

Най-накрая ме пуска, оставя ме да си поема дъх.

— Какво ти става, по дяволите?

Той не отговоря.

Поглеждам наоколо — сребристи тенджери и тигани, висят от тавана... професионални печки и фурни от лявата ми страна... плотове от неръждаема стомана... готвачи и сервитьори.

— Защо сме в кухнята на ресторант? — избъбрям, след като най-после различавам миризмата във въздуха. Прясна паста.

Маршъл поглежда през рамо. Най-напред допускам, че е притеснен да не ни чуят. Но не е.

— Какво правите тук момчета? — пита едър майстор готвач с тънка сива брада като ни поглежда над тавата със сладкиши, която пълни.

— Гледай си своята работа — излайва Маршъл, тръгва през кухнята, покрай количките за сервиране, и се насочва към летящите врати в далечния край. Тонът му е толкова заповеден, че готвачът дори не възразява срещу нахлуването. Но забелязвам колко бързо отклонява поглед. Трудно е да гледаш обгореното лице на Маршъл.

С едно бутване на летящата врата флуоресцентните лампи и неръждаемата стомана на кухнята отстъпват пред приглушено жълтите

стени, френските прозорци и плюшения декор на изискан италиански ресторант.

Няколко изостанали от навалищата за обяд — всички в костюми и вратовръзки — се извърщат и ни зяпват. Това се случва във всеки луксозен ресторант във Вашингтон — хората се озъртат, за да видят дали не влиза някой известен. Но отново, след един поглед към лицето на Маршъл, всички обръщат глава. Започвам да забелязвам, че явно Маршъл предпочита да бъде така.

Застанал в самия ъгъл, до бара, той оглежда ресторанта. Купчина менюта вдясно от мен най-накрая ми подсказва къде сме. Кафе „Милано“.

Знам кафе „Милано“. Всеки във Вашингтон знае кафе „Милано“. От Бил и Хилъри до Джо и Джил Байдън, Джулия Робъртс, Кобе Брайънт и всяка голяма клечка през последното десетилетие — в един град, който се насища бързо на на шумелите ресторанти кафе „Милано“ успява да храни политици и знаменитости и да остава на мода. Ето защо никога не съм идвал тук.

— Защо сме в кафе „Милано“?

— Имам среща с един човек — настоява той и пак оглежда ресторанта. Не би трябвало да отнеме много време, повечето от посетителите за обяд са си тръгнали. Почти всички маси са празни. И все пак Маршъл продължава, очите му играят насам-натам, сякаш запаметява и каталогизира всеки детайл в помещението. В сравнение с преди, в апартамента, цялата му стойка се е променила. Гърбът му е прав, брадичката му е вирната. Той работи.

Отнема ми няколко секунди да осъзная, че от мястото, където сме заели позиция, имаме отличен изглед към всеки вход и изход.

— Маршъл, знам, че президентът яде тук. И знам каква е работата ти. Проверка чрез пробив... нали се занимаваш с това? Търсиш пропуски в сигурността им?

Обръща се към мен и стиска ръба на бара с покрита с белези ръка.

— Разкри ме, Бийчър. Утре точно преди пладне, когато трябва да заведе класа на дъщеря си на посещение в Линкълн Мемориъл, президентът Орсън Уолъс ще стане, за да излезе от тази зала, а тогава аз ще се промъкна зад него и ще използвам собствения му нож за пържоли, за да му прережа гърлото и да издърпам ларинкса му в скута.

Докато произнася тези думи, устните му се разтягат в тънка усмивка.

— Не е смешно, Марш. Как въобще ти хрумва да кажеш нещо подобно?

— Не искаш ли от мен да кажа тъкмо това, Бийчър? — пита той, все още безкрайно спокоен. — Не дойде ли тук, за да докажеш, че съм безсърдечен убиец?

Вдясно от нас барманът най-после забелязва присъствието ни. Също и салонният управител. Маршъл възпира и двамата само с един мрачен поглед и тръгва през ресторанта към входната врата бавно, сякаш е собственик на заведението, а аз го следвам. Никой не се приближава. Могат да познаят вълк, когато го видят.

Отвън в предния двор на ресторанта стоят няколко маси от ковано желязо, покрити със сняг. Няма къде да се седне. Но поне никой не ни слуша.

— Ако искаш да знаеш нещо, Бийчър, попитай ме в лицето.

— Как е баща ти напоследък? — питам.

— Той умря. Преди три години.

— Съжалявам, Марш. Нямах пред...

— Боледува дълго — казва с някакво елегантно спокойствие, присъщо на свикналите да живеят с трагедии.

Не е изненада, че всичко това ми напомня колко ми липсва моят баща, който почина, когато бях само на три. Преди два месеца Клементин каза, че знае истинската история за смъртта на баща ми. Знаем, беше просто още една манипулация, но това не означава, че не ми остави белег.

Висим пред ресторанта и чакам Маршъл да каже още нещо, но той продължава да се оглежда наоколо, да проверява сградата от другата страна на улицата и всеки прозорец от нея, който гледа към нас.

— Не искаш ли да ми кажеш какво наистина се случи в онази църква? — питам.

— Нали ти казах какво се случи.

— Значи просто случайно се оказа там? Само колкото да кажеш някоя молитва?

— Какво им е лошото на молитвите? Когато бяхме малки, майка ти ни караше да казваме онази утринна молитва, за какво сме

благодарни. Да не би да твърдиш, че не продължаваш да го правиш?

Рамото ми се отърква в един от металните пилони, които крепят синята тента на ресторанта, отгоре се поръсва сняг и отново връща мислите ми към баща ми.

— Наистина те проучих, Маршъл. Онези номера с ВСП — знам колко сте добри в промъкването на места, където не трябва да бъдете. Така че престани да ме обиждаш. Защо всъщност беше в църквата „Свети Йоан“ снощи?

Още си дава вид на много зает. Продължава да се взира през улицата, да проучва всеки прозорец срещу нас.

— Маршъл, ако си в беда...

— Не се нуждая от твоята помощ, Бийчър.

— Не е вярно. Един човек е убит. Ти беше арестуван заради това! — изсъсквам като се старая да говоря тихо. — Групата, с която работя... вместо да си толкова упорит и да ни отблъскваш... — преглъщам думите си, изумен от прилива си на гняв.

Поемам си дълбоко дъх.

— Знам, че не съм бил част от живота ти повече от десетилетие. Но в продължение на години бях част от живота ти. Знаеш ли колко часове прекарах с теб в онази къщичка на дървото?

Маршъл все още е с лице към сградата отсреща. Не се извързва към мен. Но вече не оглежда прозорците.

Гласът му е равен. Той никога не се ядосва.

— Знаеш ли за ректора, който умря в църквата снощи? — казва най-накрая. — Онзи, на когото прерязаха гърлото?

— Да?

— Той не е първият убит ректор. Имаше и друг. Преди него.

— За какво говориш? — питам.

— Преди две седмици и половина. Умря друг пастор. Това проучвах. Това ме доведе в църквата „Свети Йоан“.

Маршъл удря с пета по земята и я върти, както се гаси цигара. Но влага толкова сила, че сякаш се опитва да пробие плочника. Последния път, когато го видях такъв, урината се стичаше по инвалидната количка на баща му.

— Защо проучвах за този първи пастор?

Той отново бие с крак по земята. Снегът е почти изчезнал.

— Познавах го. От Сагамор.

— Чакай. Познавал си го от нашия град?

Маршъл кима.

— Ти също го познаваш.

ГЛАВА 33

Болница „Света Елизабет“

Вашингтон, окръг Колумбия

— Откога е така? — попита санитарят Рупърт.

— От двадесетина минути — отговори сестра Карина, гледаща лабиринта от бежови плочки, където Нико все още стоеше точно в центъра, с ръце по шевовете. Като военен.

— Двадесет минути? Ти се шегуваш.

— Искан ми се.

— Карина, казваш ми, че си гледала как Нико стои там — точно там в центъра на тази глупава главоблъсканица...

— Това е лабиринт. В главоблъсканиците има задънени проходи.

— Казваш ми, че от двадесет минути... — Рупърт замълча. — Ако Гослинг види това... — той отново замълча. — Защо не извика помощ?

— Точно това правя. Затова те извиках — каза тя, все още стиснала под мишница книгата на Нико с кожената подвързия. — Тина каза, че той те харесва.

— Нико не ме харесва. Просто се чувства по-добре с мъжки персонал. Винаги е било така.

— Не ми пука, ако ще да се чувства по-добре и с травестити. Тина каза, че последния път, когато блокирал така, забил автоматичен молив в крака на д-р Хертел.

Спомнил си за инцидента, както и за кръвта, която се проля тогава, Рупърт грабна старата книга от сестра Карина. На всеки няколко месеца Нико си намираще обект на мания. За известно време беше календарът на Редскинс на стената. Преди това беше червената му стъклена броеница, предшествана от един чифт очила за четене, които му напомняха за тираджия на камион, чието гърло беше пробол. Днес Рупърт знаеше каква е сегашната мания на Нико.

Върна се при лабиринта и размаха книгата във въздуха.

— Нико, ето я книгата ти.

Нико не отговори.

— Знам, че ме чу — викна Рупърт отново, избягвайки да се доближи, докато не се увери, че е безопасно.

Нико продължаваше да стои, отпуснал ръце.

Рупърт си пое дълбоко дъх, раздразнен. По дяволите.

— Нико, искаш ли да отидеш в компютърната зала?

Нико се обърна. Знаеше, че ще му предложат компютъра само ако са отчаяни. Ето защо трябваше да се запъне в лабиринта. Това чакаше. Беше време да получи новото съобщение на Рицаря.

— Тук компютърната зала същата ли е като старата?

— Даже по-хубава — каза Рупърт и насочи Нико към изхода от лабиринта, като го направляваше с леко потупване по гърба. — Хайде, ще ти хареса.

— Мога ли да взема моята книга с мен? — попита Нико, поглеждайки книгата в ръцете на Рупърт. Книгата, която Рицаря му беше изпратил.

— Разбира се — каза Рупърт и му я подаде. — Вземи каквото искаш.

ГЛАВА 34

Все още стиснал листчето с късмета между пръстите си, д-р Стюарт Палмиоти използва свободната си ръка, за да набере телефонния номер на президента. Отново.

И отново.

— Съжаляваме. Номерът, който набрахте е недействителен. Моля, проверете номера и наберете отново.

Той смачка късметчето на топче, но не го изхвърли. Пъхна го в джоба си без дори да забелязва, че скърца със зъби.

Вляво, на няколко пресечки от „Уок енд Рол“, минаваща жена с овехтял червен шал сякаш го наблюдаваше.

Палмиоти наведе глава и тръгна в обратната посока. С поглед в земята.

Жената с шала определено не го гледаше вече. Никой не ме наблюдава, каза си той.

И в това беше проблемът. Никой не наблюдаваше. Никой не гледаше. Въпреки всичко, което му бе обещано — всички уверения, че президентът... че Сикрет Сървис... че всички ще се грижат за него...

Стюарт Палмиоти наистина беше сам тук навън.

Или...

Може би беше просто грешка.

При тази мисъл юмруците на Палмиоти се разтвориха. Това не беше най-безумното обяснение. Вече повече от три години президент Уолъс не беше си изпържил и яйце сам... не беше набрал номер сам... дори вече не си носеше портфейла сам. Тогава не бе ли възможно, може би, само може би, когато Уолъс му записа номера, да го е записал погрешно?

Със сигурност беше възможно.

Нали така?

Освен това, ако имаше наистина спешен случай, той все пак знаеше как да се свърже с Ей Джей и Сикрет Сървис. Знаеше. Нямаше значение дали номерът беше верен или не.

Палмиоти и президентът бяха учили в началното училище заедно. Бяха си разменяли закуските в столовата. Бяха погребали майката на Уолъс. И бащата на Палмиоти.

Без съмнение, президентът винаги щеше да се грижи за него. Винаги щеше да го обича. Но докато плъзгаше пръст по клавиатурата на евтиния мобилен телефон за еднократна употреба, Палмиоти се досети, че имаше още един човек, който също го обичаше.

Лидия. Жената, с която се срещаше, преди да започне всичко това.

Тя също обичаше Палмиоти.

Челюстите му се стегнаха, когато започна да набира номера ѝ. Всъщност не искаше да говори с нея. Не. Дори той не беше толкова глупав. А даже и да беше, какво щеше да ѝ каже? „Здрасти, скъпа! Аз не съм мъртъв. Жив съм!“

Не. Всичко, което искаше Палмиоти, бе да чуе гласа ѝ на телефонния ѝ секретар. Леко напевния начин, по който тя казваше *Лии-ди-я*, сякаш участваше в мюзикъл. Знаеше, че тя няма да е там. Беше работен ден.

Телефонът звънна веднъж... два пъти... Когато се включи, последва глухата пауза, коя го подсказваше, че съобщението на телефонния секретар е на път да започне.

За Палмиоти това бе всичко, което му беше необходимо. Само да чуе гласа ѝ.

— Тук е Лидия — чу се съобщението и напевът накара сърцето му да се издуе, притискайки гръдната кост. — Ти се обади. Остави съобщение.

Той затвори още преди да прозвучи сигналът, залят от ирационалния прилив на чувства, надигащ се при всяко споменаване на старата любов.

Палмиоти натъпка телефона в джоба си и си каза, че това е всичко, което му трябваше. Само да чуе гласа ѝ. Беше достатъчно.

После усети буцата в гърлото си и онова надигане в панталоните...

Беше достатъчно.

Но всъщност... не беше.

ГЛАВА 35

— Кого познавам? — питам, все още объркан.

— Рийс — казва Маршъл.

— Пастор Рийс? От нашия град? Пастор Рийс е мъртъв?

— Преди три седмици. Прострелян в гърдите с някакъв старинен пистолет.

Той казва още нещо, но аз не го чувам. Мислите ми вече прескачат назад към неделното училище... към проповедите на Рийс в църквата... към факта, че той винаги миришеше на ментови „Тик Так“ и на лосион за загар... и, разбира се, към онази нощ в мазето, когато пастор Рийс и майката на Марш...

— Не ме гледай така, Бийчър. Не съм го убил аз.

— Не съм казал, че си ти.

— Мислиш ли, че не познавам този поглед? Избий си го от главата, Бийчър. Когато пастор Рийс напусна града...

— Не напусна града. Изгониха го от града! Онова, което направи с теб... и с майка ти...

— Не произнасяй тези думи — предупреждава той и чувствам как яростта се надига в него. Продължава да се взира през улицата, стиснал пилона на навеса, сякаш готов да го изтръгне от гнездото му. Зад нас двама баровци напускат ресторанта, но ни заобикалят отдалеч, усетили гнева на Маршъл.

— Не знаеш какво се случи тогава, Бийчър. С мен... или с майка ми. Не знаеш нищо за онова, което се случи онази нощ.

— Майка ти умря, Маршъл! Пъкна цветта в устата си и натисна спусъка! Какво друго ни е нужно да...?

Той пристъпва към мен и замахва с юмрук.

Отдръпвам се и вдигам ръце, за да предпазя лицето си. Но той отпуска ръце край бедрата си.

— Мислиш ли, че щях да те ударя? — пита раздразнен.

— За малко да ме удушиш — Когато той не реагира, добавям: — Съжалявам, че ти напомних за майка ти по този начин.

Опитва да се усмихне, но кожата му е загрубяла и не се помръдва. Сякаш носи пластмасова маска на самия себе си. И все пак, нещо истинско се е запазило в очите му.

— И съжалявам, че ти казах онова за пастор Рийс — добавям.

— Аз го споменах първи — уточнява той. — Но, Бийчър, щях ли да ти кажа за него, ако аз го бях убил?

— Казвам само, че не е просто някакъв човек, който не означава нищо за теб.

— Затова започнах да проучвам. Първо за Рийс, после и за другите двама.

— Двама? Кои двама? Нали са Рийс и ректорът, който беше убит в църквата „Свети Йоан“...

— И още един от тази сутрин — казва той, като ме гледа внимателно. Изпитва ме, за да види дали знам за този. Работата е там, че не съм сигурен дали съм издържал или съм се провалил. Трябваше ли да знам, или не?

— Някой друг е убит тази сутрин? — питам.

— Пастор Кенет Фрик. Открили са го прострелян в гърба в църквата „Фаундри“... на 16-а улица. Но според парамедиците ще оцелее...

— Чакай. Задръж. Каза, че е прострелян в гърба?

— Да. Защо? Какво му е специалното, че е в гърба? — пита Марш. За разлика отпреди, във въпроса му няма подтекст.

Мълча и прехвърлям фактите.

— Кажки какво си мислиш, Бийчър.

— Не съм сигурен — казвам му, макар че имам доста ясно предчувствие. През 1881 г. президентът Джеймс Гарфийлд става вторият президент, убит по време на мандат, като е пронизан от куршум... в гърба.

Миналата нощ беше Ейбрахам Линкълн... сега е Джеймс Гарфийлд... две смъртоносни нападения, пресъздадени в рамките на двайсет и четири часа. Знаех, че имаме убиец подражател. Но този, който върши това, не просто се опитва да подражава на Джон Уилкс Бут — той имитира и в най-дребните подробности най-ужасните убийци в историята на САЩ. Единственото нещо, в което не откривам логика, е...

— Каква е връзката с пастор Рийс? — питам.

— Три убийства. И тримата духовници.

Кимам. Разбира се, той ги приема така. Не е забелязал момента с убиенца подражател. Вижда само мъртви пастори. Но като преглеждам фактите, църквата „Свети Йоан“ е известна като Църквата на президентите. Църквата „Фаундри“, сигурен съм, е мястото, където Франклин Рузвелт е водил Уинстън Чърчил на богослужения, член на нейното паство е бил и Линкълн. Това означава, че и двете църкви имат връзка с главнокомандващия.

— Ами Рийс? — питам, опитвайки се да запълня собствената си схема. — Къде е умрял?

При тези думи Маршъл вдига глава, редките му вежди се опитват да се сключат.

— Откриваш нещо в тези два нови смъртни случая, нали? — казва.

— Току-що ми разказа за тях. Какво мога да знам?

Той поглежда пак към прозорците от другата страна на улицата.

Нося ключ на врата си. Намерих го някога в Уисконсин, когато работех в антикварната книжарница на Фарис. Беше скрит в стар речник, а в деня, когато го открих, се случиха хубави неща. Хубави неща, които ми помогнаха да се измъкна от нашия малък град. Така че, колкото и откачено да звучи, оттогава нося вълшебния ключ на тънко кожено шнурче. Забелязвам го единствено, когато се изпотя обилно и той залепне за гърдите ми. Както сега.

— Разкажи ми повече за Рийс — добавям. — Как разбра, че е бил убит?

— Бащата на Джереми, Филип ми се обади — казва той. Име от нашето минало.

— А дали Рийс...?

— Рийс не е работил във Вашингтон. Няма нищо общо с тукашните църкви, ако това се опитваш да надушиш. Живял си е в Северна Каролина. Пенсионира се преди години. Доколкото разбирам, единственото общо нещо между тези двама пастори може да е това, че Рийс е прекарал няколко години в Тенеси, преподавал е в Богословския факултет на Университета „Вандербилт“ в Нашвил. А ректорът, който беше убит снощи в църквата „Свети Йоан“...

— Той също е завършил Богословския факултет на „Вандербилт“. Видях дипломата, когато бяхме в кабинета му вчера.

Маршъл се замисля върху това, като все още се взира през улицата.

— Още имаш същата изумителна памет, нали, Бийчър? Никоя подробност не ти убягва — казва той с усмивка, която изглежда искрена.

— Значи снощи си бил в църквата — казвам, — защото наистина извършваш свое собствено разследване.

— Знаеш с какво си изкарвам прехраната. Добра работа за правителството. И важна работа. Но тази за Рийс — каквото и друго да се е случило с него преди години, никой не заслужава да умре по този начин. Така че, да, правя това за себе си. Но ако имаш някакви допълнителни ресурси от организацията, с която каза, че работиш, моля те, включи се.

— И какво ще стане, когато го хванеш?

Той обръща гръб на улицата, златистите му очи потъмняват, когато се впиват в мен.

— Нали ти казах — ще взема нож за пържоли и ще му прережа гърлото.

Не мигва. Но след десетина секунди устните му се разтягат в тънка усмивка.

— Шегувам се, Бийчър. Не разбираш ли от шега?

Мисля си за маската на Ейбрахам Линкълн, която намерих в жилището му, и как вече знае за това така наречено *ново* убийство тази сутрин. Но повече от всичко друго мисля за онази нощ в мазето и за истинската причина Маршъл да мрази толкова много пасторите. И мен.

— Не обичам такива шеги — замълчавам и се вглеждам в лицето му. Кажете ми само едно — Клементин Кей. Наистина ли не я помниш?

Той потропва по задната страна на зъбите си с остатък от бледния си език.

— Къса черна коса. Винаги носеше къси поли. Наистина ли смяташ, че ще забравя детската ти любов, Бийчър? Проучих я, след като напусна апартамента ми. Свършили са отлична работа, за да бъде запазено всичко в тайна — наложи се да използвам най-високото си ниво на достъп, за да прочета доклада, но... Дъщеря на Нико Адриан? Тя май те прецака доста здраво, а? Никога не си имал добър вкус за момичета.

Поклащам глава.

— Защо ме излъга?

— Знаеш много малко като за умно момче. Така че знай — ако някога ти се е явил един демон от миналото ти, това не означава, че сега са се явили два.

Преди да успея да отговоря, телефонът започва да вибрира в джоба ми. Знаем кой е.

Тот започва да говори без дори да каже здрасти.

— Още ли си с Маршъл?

— Да. Всичко наред ли е?

— Не съм сигурен — казва той, но аз познавам този тон на гласа му. — Имаме още едно убийство. Свещеник, застрелян в гърба. Подобно на президента Гарфийлд.

— Чух — казвам и хвърлям поглед на Маршъл, който се връща към колата си, все още загледан в пустеещата сграда отсреща.

— И накрая най-интересното — казва Тот и понижава глас почти до шепот. — Свърших малко домашна работа по снимката, която ми прати по мейла — добавя той като има предвид гипсовата маска на Ейбрахам Линкълн от апартамента на Маршъл. — Знаем откъде я е откраднал Маршъл.

ГЛАВА 36

Диагонално през една пресечка, на улица Ейч, агентът от Сикрет Сървис Ей Джей Енис стоеше привел глава под навеса на магазина за поздравителни картички и гледаше как Стюарт Палмиоти натиска бутоните на телефона си.

Не беше трудно да обиколи квартала и да се върне, след като ядоха в „Уок енд Рол“. Може би Ей Джей беше просто параноичен. Но както беше научил преди няколко години, когато се оказа достатъчно параноичен, за да провери текстовите съобщения на годеницата си, понякога параноията се отплащаше.

От другата страна на улицата, доколкото Ей Джей можеше да види, Палмиоти явно се изнервяше, докато набираше телефонен номер. Ей Джей нямаше представа на кого се обажда Палмиоти. Но когато ставаше дума за човек, който не би трябвало да влиза в контакт с каквито и да било елементи от стария си живот, нищо добро нямаше да се случи, когато той натискаше бутоните на мобилен телефон.

Ей Джей извади собствения си телефон и набра десетцифрен номер, който не зазвъня. Само защрака.

Щрак-щрак-щрак... щрак-щрак-щрак...

— Видя ли го? — вдигна президентът на Съединените щати.

— Видях го.

— Справя ли се добре?

— Всъщност — каза Ей Джей — тъкмо за това започвам да се притеснявам.

ГЛАВА 37

— Съгласен ли си, че нещо не е наред с него? — пита Тот, докато си проправяме път през трафика с бледосиния „Мустанг“.

— Не знам дали не е наред — казвам от седалката на пътника, като продължавам да си мисля за белезите по лицето на Маршъл и за езика му, който изглеждаше като оформен наново с по-светла кожа. Но определено с него се е случило нещо. По-различен е.

— Не, не е просто по-различен, Бийчър. С тази негова работа... За да върши това, което върши... трябва да му липсва онази част от мозъка, която предупреждава да стоиш далече от опасностите. А моят опит сочи, че когато ти липсва тази част, проблемите ти едва започват — казва Тот, завърта волана и засича убито зелен „Рейндж Роувър“, който не прави нищо, освен да спазва ограничението на скоростта. От момента, в който го взех от Архива, не е в настроение.

— Тот, нещо нередно ли съм направил?

— Просто ми отговори: знаеш ли кое е най-лошото от случилото се с Клементин?

— Нали ти казах, въпросът не е в Клементин.

— Не се опитвам да те мъмря, Бийчър. Искам само да се погледнеш от страни. Защото за мен, от всичко сторено от Клементин, най-лошото е, че тя им показва твоето слабо място. Когато влезе отново в живота ти, тя показва на президента и на всеки друг, че когато става въпрос за стар приятел или за някого, с когото си емоционално обвързан, ти ще пренебрегнеш всякаква логика и разум, дори и пред лицето на фактите, които говорят друго.

— Това не е вярно — казвам и хвърлям един бърз поглед в огледалото за обратно виждане, за да се уверя, че сме сами.

— Бийчър, търсим човек, който убива пастори с маска на Ейбрахам Линкълн и по някаква причина носи карти за игра от XIX век. По-рано днес ти намери в апартамента на твоя приятел Маршъл маска на Линкълн, която — не щеш ли отлично прикрива белезите по лицето му, плюс същите тези карти с липсващо асо пика. Наистина ли

трябва да видиш как излиза дим от дулото на пистолета му, за да осъзнаеш какво прави?

— Чувам какво казваш, Тот, но не беше ли ти този, който ме научи, че понякога, дори ако целият свят те убеждава в нещо, трябва да следваш усета си?

— Хммм — отвърща той и краткото изсумтяване ми прозвучава като цяло изречение. Макар че притъмнява, в далечината зървам високи, черни метални порти от дясната ни страна. — Бийчър, някога вглеждал ли си се наистина в хората, които са се опитвали да убият лидерите на страната ни? Експертите ги разделят на две категории: викачи и ловци. Викачите ни плашат, като пращат бележки със закани или се обаждат с бомбени заплахи, но добрата новина е, че рядко следват действия. Те просто искат внимание, така че за тях да викат и да вдигат шум е достатъчно. При ловците е различно. Ловците действат. Те проучват, подготвят се, планират — следват набелязания път към целта. Но най-интересното е, че викачите не се интересуват от лова. А ловците не се интересуват от вдигането на шум. Така че сега, след като прекара известно време с Маршъл, какъв мислиш, че е той?

Мълча, загледан в червените задни светлини на колите пред нас. Но всичко, което виждам, е насилената усмивка на лицето на Маршъл, когато се пошегува за убийството на президента с нож за пържоли.

— Не е случайност, че твоето име е било в джоба му, Бийчър. Не е случайност, че е бил с ръкавици. Сега твоите отпечатъци са по цялата маска на Линкълн. Така че, ако още не си го осъзнал, когато става дума, за каквото и да е убийство, дори и най-калпавите ловци знаят каква е ползата да натопят някой загубеняк.

— Чувам те, Тот. И оценявам предупреждението.

— Мога ли да ти задам един друг въпрос? — прекъсва ме Тот. — Знам, че знам отговора му, но ако Маршъл наистина се опитва да убие президента, сигурен ли си, че си готов да го спреш?

— Моля?

— Само казвам, че всички знаем какво изпитваш към президента Уолъс. И с този втори пастор, който беше застрелян в църквата „Фаундри“... Първо беше Джон Уилкс Бут... сега Чарлз Гито... Това вече не е просто единичен акт. Имаме повтарящ се модел с мъртви президенти. Така че, кажи ми, Бийчър — ако този модел продължи и се насочи към сегашния ни президент...

— Кой е казал, че се насочва натам?

— Ти твърдиш, че не е така? Някой току-що пресъздаде най-щателно две покушения — казва той, а гласът му става по-бавен. — И остават само още две убийства на президенти за имитиране. Тъй че. Ако всичко се насочва, накъдето и двамата мислим, че се насочва, и се стигне до нож за пържоли, опрян в гърлото на президента Уолъс, би ли искал наистина да го спреш?

— Щеше ли да ме заяждаш, ако не знаеше отговора?

— Казах, че знам отговора. Само се опитвам да те накарам да внимаваш — казва той, а гласът му е по-сериозен, отколкото някога съм го чувал. — Знаем, че президентът е боклук, и аз го мразя точно толкова, колкото и ти, но това правим в Кръга Кулпър, Бийчър. Каквито и да са нашите чувства, ние защитаваме президентството.

— Аз не съм убиец, Тот.

— А аз не казвам, че си. Но трябва да признаеш, че ако Маршъл наистина държи този нож за пържоли, а ти само стоиш и гледаш — момче, това наистина ще значи да убиеш няколко заека с един нож...

За момент оставам така, все още загледан в червените задни светлини пред нас.

— Това ли мислиш за мен наистина? — питам най-накрая.

— Няма значение какво мисля аз. Важното е, че ако се съди по посоката, в която поемат тези убийства, това ще се случи, Бийчър. И когато стане, ти трябва да бъдеш готов с решението си.

Продължавам да мълча, когато той забавя и отбива колата надясно в пустата алея с пилони, на които се веят както държавното, така и военни знамена.

Черните метални порти вече са отворени, разкривайки бронирания павилион на пропуската, където преди една година гъмжеше от въоръжена охрана. Днес пазачът е само един, облечен в камуфлажна униформа и въоръжен само с клипборд. В тревата, вдясно от нас, е поставена табела, която ни приветства с добре дошли във Военния медицински център „Уолтър Рийд“, дом на една от най-известните и уважавани клиники за ветерани в страната.

— Още ли не са я затворили? — питам аз, докато Тот сваля прозореца.

— Болницата е затворена. Преместиха по-голямата част от нея в Бетесда. Но не всичко — той се усмихва кратко на пазача и добавя: —

Идваме за среща с Дейл Кастроново. Трябва да сме в списъка.

„Тук не ми харесва“, мисля си, докато караме по улиците без жива душа по тях, които се вият през нещо, приличащо повече на кампус на колеж, отколкото на военна база — много тухлени сгради с колони отпред, много открити зелени площи. Не се мярка никой. Съвсем никой.

— Сигурен ли си въобще, че тук е безопасно?

Тот не отговаря, а аз схващам картинката. Няма значение дали е безопасно. На нас ни трябва онова, което те имат.

Срещу нас се издига пететажна бетонна сграда от 70-те години, с П-образна предна алея. Когато завиваме в алеята, пред сградата се включва лампа и осветява висока и много кльощава жена. Дейл.

Тя отключва входната врата. Облечена е в елегантен пуловер на шотландско каре, изтъркани дънки от края на 80-те, има дебели очила и три химикалки, пъхнати в джоба на панталоните. Мога да разпозная един архивист, когато го видя. Кой би могъл да управлява по-добре частния медицински музей на армията?

— Имаш си истински призрачен град тук, Дейл — казва Тот, когато се измъкваме от колата.

— Ооо, нямате си представа — отвръща Дейл със звънлив смях, който пръска облачета от замръзващия ѝ дъх във въздуха. — Готови ли сте да видите тялото на Ейбрахам Линкълн?

ГЛАВА 38

Агентът от Сикрет Сървис Ей Джей Енис крачеше в студа по 23-та улица и си спомни, че когато Клементин се появи за първи път и поиска досието на Нико, президентът му нареди да запише час при лекаря, което, както Ей Джей знаеше, означаваше нека Палмиоти да се оправя с това.

Когато Клементин искаше среща в Мичиган, президентът му каза пак да й запише час при лекаря.

И тази сутрин, когато всичко се обърка... с Маршъл... с Бийчър... с църквата „Свети Йоан“... президентът продължи да повтаря същия си рефрен: „Запиши час при лекаря“.

Според Ей Джей президентът Уолъс беше предпазлив. Но не беше умен. Да, за Уолъс, Палмиоти беше като брат. Но както Ей Джей беше научил много добре, когато майка му умря и започнаха караниците с неговите братя и сестри, никой не може да те разочарова по-дълбоко, отколкото близките.

Още по-важно, както Ей Джей докладва на президента, след като обядва с Палмиоти в „Уок енд Рол“, лекарят вече не беше същият човек като преди.

Може би беше заради прострелването, може би заради твърде многото лични жертви, или може би — както Ей Джей беше виждал при толкова много служители, когато напускаха Белия дом — егото на Палмиоти просто не можеше да понесе факта, че президентът продължаваше напред без него.

Какъвто и да бе случаят, уверенията на Палмиоти вече не бяха особено успокояващи. Така че, когато дойде обаждането, че още един пастор е застрелян — този път в църквата „Фаундри“ Ей Джей, разбира се, съобщи на президента. Ако беше това, което си мислеше... ако снежната топка вече се търкаляше толкова бързо... трябваше да действат. Веднага.

— Сър, само ми кажете какво да правя — помоли Ей Джей в страничната стая до Овалния кабинет, където президентът Уолъс

държеше в малък хладилник запасите си от замразени блокчета „Сникърс“. — Трябва ли да запиша нов час за лекар?

Зает да разопакова своя „Сникърс“, президентът не каза нищо. Нито дума.

Ей Джей го чу високо и ясно.

Двадесет минути по-късно, Ей Джей крачеше към огромната бежова тухлена сграда, която заемаше по-голямата част от пространството между две пресечки. Не си даде труда да забави ход дори и когато автоматичните врати се плъзнаха настрани и лъхналата го отвътре топлина сгря лицето му.

Остави опита си да го води и огледа сектор по сектор отляво надясно, после нагоре и надолу — рецепция с плот от черен гранит отпред. Един охранител вдясно. Някога в Белтсвил, при първите уроци от обучението в Сикрет Сървис, го бяха научили да открива онези, които не се държат като останалите хора в тълпата. Да намира човек, който е притеснен, или се поти, или се потупва по гърдите, добре познат признак, че носи оръжие. Но точно сега, няколкото мъже и жени, които крачеха напред-назад или чакаха на меките дивани от естествена кожа, имаха сходен израз на тревожност, дори отчаяние.

Той го очакваше. Особено тук.

— Добре дошъл в Университетска болница „Джордж Вашингтон“ — обяви жената на рецепцията. — Лекар ли търсите или пациент?

— Пациент — каза Ей Джей. — Пастор.

ГЛАВА 39

Маршъл не отиде на главния вход.

Главният вход означаваше охранител, което означаваше да бъдеш видян, което означаваше да бъдеш запомнен. И най-лошото от всичко, ако охранителят се обадише по телефона, щяха да разберат, че идва.

Вместо това, докато слънцето се оттегляше от небето, Маршъл заобиколи с джипа откъм гърба на Военния медицински център „Уолтър Рийд“. Повечето хора бяха чували за „Уолтър Рийд“ заради болницата му. Малцина като Бийчър знаеха, че тук се помещава медицински музей. Но онова, което повечето хора забравяха, беше, че подобно на всяко военно съоръжение с такива размери, в „Уолтър Рийд“ имаше и казарми и апартаменти. Тук живееха войници. И правеха боклук. И имаха нужда боклукът да бъде почистван от частна фирма, чиито служители, както се прави в армията, влизаха и излизаха през сервизния вход отзад. Там нямаше охранител, само порта с добре скрита клавиатура. Понякога дори генералите искат да идват и да си отиват незабелязано.

Всичко това не бе ново за Маршъл. Беше идвал тук преди две седмици, точно на същото място — бе стоял отвън пред металната врата и бе оглеждал клавиатурата.

Електрически порти като тези се задействат с радиовълни, обикновено с честота между 300 и 433 мегахерца. Но за да влезеш, не трябваше да засечеш някаква свръхсекретна честота. Необходим ти беше само достъп до матовата метална кутия под клавиатурата.

За щастие, Маршъл умееше да се справя с ключалки. Не по-зле от всеки друг. Само с помощта на две тънки метални парченца, мъничката ключалка се превъртя и кутията се отвори, разкривайки табло. Тук вече можеше да се действа като с ключ за осветление. Когато го включиш, малък метален лост се спуска и свързва два проводника. Когато връзката се осъществи, електричеството започва да тече.

Тук не беше по-различно. Маршъл допря парче жичка, по-тънка от кламер, до два метални винта на таблото. Токът потече, металната

порта се разтърси и се плъзна встрани.

Също като преди две седмици.

Маршъл пристъпи навътре без дори да се опита да се крие. Това беше почти празно военно съоръжение. Колко трудно би било да се открие бледосин „Мустанг“ от 1966 г.?

ГЛАВА 40

Навсякъде около нас витрините на музея са покрити с бели чаршафи. Картонени кашони са натрупани като криви кули във всеки ъгъл. Музеят се мести. В средата на залата Тот и аз се взираме, присвили очи, в една от малкото останали непокрити стъклени витрини, подобна на онези, в които държат бижута в универсалните магазини. Но онова, което е в тази, е много по-ценно от диамантите.

Двата кръгли и плоски кадифени диска си имат свои стъклени похлупаци. В центъра на всеки от дисковете лежат малки бели късчета, които приличат на човешки зъби, счупени на две. Има и едно по-голямо парче.

— Ейбрахам Линкълн — шепна.

— Черепът на Ейбрахам Линкълн — пояснява Дейл, показвайки, че е педантична като всеки архивист, и сочи към древните парчета от кости. — Или поне онова, което е останало от него.

— Защо въобще е при вас? — питам, неспособен да отместя поглед.

— Това ни е работата — казва Дейл доста наперено и прекарва пръсти по лентата с надпис „Деф Лепард“, на която виси от врата ѝ нейната карта за самоличност. Докато я върти, забелязвам, че зад картата са натъпкани цяла пачка билети за концерти. Няма да питам защо. — Още от 1862 г., когато ни основават като Военен медицински музей, нашата задача е да документираме въздействието на войната върху човешкото тяло. Затова в „Смитсониън“ се изпращат всички културни експонати. А при нас се изпращат всички части на човешкото тяло, включително парчетата от Ейбрахам Линкълн.

— И ризата с кръвта му по нея. И куршумът — казвам развълнувано и минавам от витрина на витрина. Докато чета бързо надписите, няма как да не си помисля, че изложбата би била подредена по-добре, ако започваше с...

Ето го. Последният експонат в последната витрина — малкият сребрист метален куршум, приличаш на смачкано оловно късче дъвка.

Куршумът, убил Ейбрахам Линкълн.

— Тот, трябва да видиш това.

Той е останал назад до отворените врати към изложбата.

— Трябва ли да ги затворя? — извиква.

— Няма значение — казва Дейл и махва с ръка. — Само ние сме тук.

Тръгва след мен и ми сочи куршума.

Затаявам дъх, докато чета описанието. „Този ръчно изработен оловен куршум, изстрелян от пистолет «Филадельфия Деринджър», бе отстранен от мозъка на Линкълн по време на аутопсията, извършена от д-р Едуард Къртис.“

Дейл не казва нито дума. Думите на д-р Къртис се четат на ламиниран лист точно под куршума, в писмо, което е написал на майка си. Той обяснява, че когато вадели мозъка на Линкълн, за да открият куршума, той тъкмо вдигал мозъка от черепа. „Когато изведнъж куршумът се промуши между пръстите ми и падна, като наруши тържествената тишина в помещението с изтракването си в празната тавичка, поставена отдолу. Там остана да лежи върху белия порцелан, малка тъмна топчица, не по-голяма от връхчето на пръста ми — безжизнена, неподвижна и безвредна, но станала причината за такива огромни промени в световната история, които може би никога няма да осъзнаем“.

Все още сдържам дъха си. От лявата ми страна Дейл вече не си играе с лентата си. Дори и днес няма начин да разберем всички промени в историята, настъпили в резултат от действията на Джон Уилкс Бут през онзи ден. Но ми се струва, че онзи, който сега убива пастори, ако наистина се е насочил към настоящия президент, има своя собствена идея по въпроса.

— Разкажи ми за маската на Линкълн — казвам като най-накрая нарушавам тишината.

Дейл ни насочва наляво, дръпва покривалото в цвят „ййчена черупка“ и разкрива още една стъклена музейна витрина. Този път празна.

— Дойдох преди две седмици и — хоп — беше изчезнала. — Дейл грабва от близката витрина папка с документи, отваря я и изважда цветна снимка на онова, което е съдържала витрината гипсова маска. Няма как да се сбърка чия е — острия нос, високите скули — макар и да е от гипс, всички познаваме Ейбрахам Линкълн. Но за

разлика от маската в апартамента на Маршъл, на тази от снимката има гипс и върху очите. В онази на Маршъл бяха изрязани. Така че да може да се вижда през нея. Още по-важно, тази е пожълтяла и стара. Маската при Маршъл беше новичка и бяла.

— Изглежда ли ти позната? — пита Тот, докато обмислям казаното от Маршъл. Как уж намерил маската в кофа за боклук на няколко пресечки от престъплението.

— Дейл, ако някой е откраднал маската, колко трудно би било да се направи друг калъп от нея? — добавя Тот, който вече се е досетил какво си мисля.

— Явно такава е била целта. След като вече имало калъп, хората са можели да го използват, за да правят бюстове на президента, без да се налага да го притесняват. Дори са го използвали, за да направят голямата статуя в Мемориала на Линкълн. Странното е, че нашата е просто копие на оригинала.

— Значи твърдиш, че тази маска дори не е най-ценното нещо тук? — прекъсва я Тот с тон, който ми подсказва, че вече знае отговора.

— Точно така... еее, да... точно това искам да кажа! — настоява Дейл малко прекалено ентусиазирано и намества очилата си. — Парченцата от костите на Линкълн и куршумът, който го е убил, тези неща са безценни. Но да вземеш копие на гипсовата маска и няколко случайни късчета от Бут. Какъв е въобще...?

— Бут? — избъбрям. — Искаш да кажеш Джон Уилкс Бут?

Дейл поглежда Тот, после пак мен.

— Тогава, през 1860 г. — обяснява тя — са ни изпратили всички.

— Значи сте имали фрагменти от Джон Уилкс Бут — казва Тот престорено развълнуван. — И те също са откраднати?

Тот не е глупав. Знаел е за маската на Линкълн и за фрагментите от Бут дълго преди да дойдем тук. Но да скрие от мен за Бут... да го запази... Познавам Тот от първия си ден в Архива. В Кръга Кулпър оставих живота си в ръцете му. Защо му е да лъже за...?

Той ми хвърля поглед и се досещам.

Маршъл.

В ресторанта се притесняваше, че ще кажа на Маршъл.

„Грешиш“ казвам му само с един мръсен поглед.

„Няма значение“ — отговаря ми със своята гримаса.

Но има. Доверието винаги има значение.

— Можем ли да го видим? — пита Тот и прави знак на Дейл да ни води.

— Разбира се — казва тя и когато ни повежда към последните останали фрагменти от тялото на Джон Уилкс Бут, лентата ѝ с „Деф Лепард“ се усуква.

ГЛАВА 41

*Болница „Света Елизабет“
Вашингтон, окръг Колумбия*

Нико знаеше всичко за стеганографията, което на старогръцки означаваше скрито писмо.

Знаеше историята ѝ в древна Гърция, където пишели послания върху дъсчици, след това покривали дъсчицата с восък, който я правел да изглежда празна. Чак когато дъсчицата била доставена, остъргвали восъка и скритото послание се появявало.

Нико знаеше, че това я прави различна от криптографията, чиято същност беше в тайните кодове. Стеганографията нямаше нищо общо с кодовете. В стеганографията съобщението не е разбъркано. То просто е скрито, така че никой не знае, че въобще изпращаш съобщение.

— Шегуваш се, нали? — попита сестра Карина, застанала зад Нико.

Санитарят Рупърт не си направи труда да отговори, изправен до нея.

Без да обръща внимание и на двамата, с гръб към тях, Нико седеше на светлото дървено бюро, взрян с празен поглед в монитора на компютъра, положил двете си длани върху плота. Край лявата стена на стаята бяха подредени готварска печка, микровълнова печка, пералня/сушилня и тоалетна чиния, всяка вещ плътно до другата.

Стаята се използваше за ДВЖ обучението — дейности за всекидневен живот, — което означаваше, че пациентите идваха тук, за да се научат как да оцеляват във външния свят. Персоналът ги учеше как да включат печка, как да изперат дрехите си и дори на най-основни действия като поддържане на чиста тоалетна чиния.

За няколко пациенти, сред тях и Нико, също така бяха включени и малки компютърни привилегии.

— Това ли харесва? — прошепна Карина.

— Да. Това е му любимото — отговори Рупърт.

Застанали така, те имаха ясен изглед към монитора на Нико, където беше заредено видео от „Ютюб“, наречено „Малкото сладурче

Лестър“.

На монитора пухкаво и очарователно коте на име Лестър се търкаляше напред-назад по сивия мек килим, сякаш го сърбеше някъде, където не можеше да се почеше. На заден план, собственикът на котето потропваше с крак и му се смееше.

— Човекът, стрелял по президента обича клипове с котета, така ли? — попита Карина.

— Понякога предпочита един, наречен „Аз съм просто котка и върша котешки неща“. Въпреки че лично аз предпочитам Лестър. Погледни как се протяга.

На монитора котето Лестър се изтягаше по гръб и сякаш махаше на зрителите с предната си лява лапа.

Нико се взираше в монитора, замислен за древна Гърция и за разказаната от Херодот история за тайното послание, татуирано върху обръснатата глава на един роб и скрито от порасналата му коса. Посланието оставало скрито, докато робът не пристигнал при получателя и не обръснели наново главата му. Съвършена стеганография.

Почти толкова съвършена, колкото стеганографията на Джордж Вашингтон с помощта на симпатично мастило и писане между редовете на собствените му ръкописни писма.

Почти толкова съвършена, колкото това, което Нико — и мъртвата Първа дама — гледаха днес. Видеото, качено от потребител с име LedParadis27.

— И прави само това? Седи си тук и гледа клипове с котки? — попита Карина.

— Наричаме го котешко порно. Ама да, откакто му забраниха да храни котките навън, ако искаш Нико да стои спокойно, правиш така.

— И колко време...?

Преди Карина да успее да довърши, Нико се изправи от мястото си, взе книгата си и тръгна покрай тях.

— Трябва да отида до тоалетната — обяви той, а мъртвата Първа дама го последва.

— Мисля, че е вляво... в дъното на коридора — каза Рупърт и посочи към основния корпус на клиниката. Сградата все още беше нова за всички тях. — А, Нико, ако искаш, можеш да оставиш книгата тук.

Нико го изгледа безизразно. После погледна към сестрата.

Без да каже нищо, той се отправи към тоалетната в края на коридора. На монитора котето на име Лестър продължаваше да се търкаля и да се гърчи неистово, в борба да почеше сърбящия го гръб. През цялото време стопанинът на котето потупваше с крак и вероятно се смееше.

Да, Нико знаеше всичко за стеганографията. А сега, благодарение на Рицаря, най-после бе получил новото съобщение.

Той перна десетката пика, пъхната като разделител. Оставаше му само да отговори.

ГЛАВА 42

Когато ключалката прищраква и металната врата бавно зейва, първо ме блъска миризмата.

Горчива е, като на оцет, смесен с нафталин и дъх на дъжд. Познавам го веднага. Формалдехид.

Надписът на вратата гласи *Зала Меки тъкани*. Не знам какво са меки тъкани, но съм сигурен, че те миришат така.

— Съжалявам, трябваше да ви предупредя — казва Дейл, видяла нашите изражения. — Аз вече дори не я усещам.

Преди да успея да отвърна, сензорът за движение включва осветлението и идва най-лошото — виждам откъде идва миризмата.

Буркани с всякакви форми и размери — всичките пълни с бледожълта течност и подредени рафт след рафт, от пода до тавана. Това е архив. Също като онзи, в който работим с Тот. Но вместо книги, тези полици... Цялата тази стая... е пълна с...

От един буркан слузесто сиво ухо слуша всяка наша дума.

— Сега знаете защо преместихме всички неща от Бут тук — обяснява Дейл, като стигаме до дъното на стаята. — След нахлуването... — тя млъква, когато спира пред метален шкаф за карти. Подобно на онези, които имаме в архива, разполага с половин дузина широки чекмеджета, дълбоки само няколко сантиметра. — Помислихме си, кой ще е толкова откачен, че да се промъкне тук?

Очите ми остават втренчени в Дейл, избягвам да гледам стотиците бледожълти телесни части, които плуват в бурканите навсякъде около нас.

— Значи, говорехте за Джон Уилкс Бут? — напомням.

— Да. Не. Съжалявам, имахме две парчета от него — казва Дейл и издърпва средното чекмедже на шкафа за карти, което е застлано с тънък лист бял пенопласт. В него има прозрачен пластмасов куб с кафеникаво бяло парче кост вътре. По диагонал през костта минава ярка, небесносиня пластмасова тръбичка.

— Гръбначният мозък на Бут — казва Тот, сякаш задава въпрос. Но както и преди, знае отговора.

Този път и аз го знам. След като Бут е застрелян в хамбара на Гарет, му правят бърза аутопсия, а после го погребват тайно, за да не се превърне в мъченик. Не знаех, обаче, че са запазили някои части от тялото му.

— Синята тръбичка показва пътя на куршума добавя Дейл и ми подава куба. — Мнозина смятат, че този изстрел го е довършил...

— Значи това е гвоздеят на сбирката — казва Тот.

— Точно така, а както и преди, вместо да вземат безценния артефакт, те са откраднали това...

Вади от своята папка цветна снимка на тъмносив прешлен, монтиран на кръгла дървена стойка.

— Шийният прешлен на Бут. Бил е улучен и там — казвам, забелязал къде костта е назъбена и остра.

— Имаше ли някакви признаци за взлом? — пита Тот.

— Там е работата — казва Дейл. — Нито счупени прозорци, нито разбити врати, нито пръстови отпечатащи, нищо. Все едно е дошъл призрак и си е тръгнал с всичко.

Тот ме поглежда. Няма нужда да произнася името на Маршъл. През последните четиридесет и осем часа сблъскахме ли се с друг, който да знае как да проникне във военно съоръжение?

— Все пак не виждам смисъл — казва Дейл. — Който и да е влязъл, защо е взел прешлена на Бут, а е оставил далеч по-безценния смъртоносен куршум?

— И защо ще взема копието на маската на Линкълн, но не и автентичния куршум, който го е убил? — пита Тот.

— Той ги иска живи — избъбрям.

Двамата се извързват към мен.

Очите ми се взират в пластмасовия куб и парчето гръбначен стълб, затворено в него.

— Не схващам — казва Тот.

— Ти каза, че това е смъртоносният изстрел, нали? — питам, вдигнал куба.

Дейл кимва объркан.

— А във вашата витрина е куршумът, пронизал Линкълн. Също смъртоносен изстрел, нали? Куршумът от мозъка на Линкълн.

— Оставил е и двата — казва Тот, който започва да разбира накъде бия.

— Но гипсовата маска, макар и копие... е направена, когато Линкълн е бил жив — уточнявам. — Същото е и с това — добавям и соча снимката на откраднатия прешлен на Бут. — Бут е бил жив, когато е бил улучен тук.

— Значи мислиш, че който и да е нахлул, е пренебрегнал експонатите от времето, когато Линкълн и Бут са били мъртви... — казва Тот.

— ... А е откраднал образците от времето, когато са били живи — довършвам аз.

Тот издува бузата си с език. Още не е разбрал. Но е близко.

— Защо, все пак?

— Освен факта, че трябва да си напълно луд, за да крадеш части от телата на хората? Помисли за станалото вчера в църквата — казвам, като имам предвид всички усилия, положени от убиеца, за да пресъздаде престъплението на Бут. — Може би той не просто копира Бут. Може би... Не знам... ами ако иска да съживи Бут?

— Или иска да бъде като него — допълва Тот.

— Или да бъде като всички тях.

Когато тези думи се отронват от устните ми, отвън долита слаб шум.

Вдигам глава и се обръщам по посока на звука.

Тот ми хвърля поглед. Той също го е чул.

— От нашия климатик е — уверява ни Дейл със смях. — Прави го всеки път, когато някой разказва стара история за призраци.

Леката ѝ шега е предназначена да ни успокои, но не мога да се отърся от усещането, че около гръбнака ми се е увила змия, която бавно го стяга и се изкачва по собствените ми прешлени. Едно е да копираш Джон Уилкс Бут, друго да искаш да бъдеш това чудовище или да се превъплътиш в него. Не съм сигурен какво ме притеснява повече — мисълта, че някой може да бъде толкова безумен, че да си представи такова нещо... или мисълта, че този човек може да е Маршъл.

— Същото е и с Гито — добавя Дейл, като има предвид убиеца, застрелял президента Гарфийлд.

— Моля? — пита Тот.

— Нали казахте, че е откраднал образци от времето, когато Бут и Линкълн са били живи. Който и да ги е откраднал, е направил същото и с Гито.

Вляво от мен Тот отново издува бузата си с език.

— Значи и тялото на Чарлз Гитò е при вас?

Опитва се да не показва изненадата си, но виждам как прекарва пръсти по каубойската си вратовръзка. Може да е знаел за Линкълн — и за Бут — но не е имал представа, че тялото на убиеца на президента Гарфийлд също е тук.

— Защо не ми го каза? — пита Тот.

— Попита за Линкълн и Бут. Не си питал за Гитò — обяснява Дейл без намек за извинение. Но истината е, че не бяхме мислили за Гитò, докато Маршъл не спомена второто убийство.

Дейл се връща при шкафа за карти и посяга към най-долното чекмедже. Издърпва го и то се оказва пълно с убиеца Чарлз Гитò.

Буквално.

ГЛАВА 43

Ей Джей провери най-напред в болничната стая на пастора.

Една сестра му каза, че пасторът е на долния етаж. В параклиса.

Ей Джей й кимна с благодарност, но не си даде труда да попита за посоката. Подобно на повечето агенти на Сикрет Сървис, той познаваше болницата добре. В Университетската болница „Джордж Вашингтон“ бе опериран Дик Чейни, докато беше вицепрезидент; пак тук бяха извадили жлъчката на президента Уолъс.

Що се отнася до параклиса, Ей Джей знаеше, много добре къде е, тъй като именно там Уолъс — преди да го поставят под упойка за операцията на жлъчката — предаде официално властта си като лидер на свободния свят и се сбогува съзливо, за всеки случай, с жена си и децата си. За присъстващите агенти и няколко служители моментът беше ужасяващ.

Но като се замислеше пак, онова, което Ей Джей правеше сега, беше много по-опасно.

Ей Джей избегна асансьорите и слезе по стълбите, оставайки незабелязан, докато не стигна на първия етаж. Както винаги, провери всеки сектор от дългия коридор, отляво надясно, после нагоре и надолу. Медицинска сестра с количка... магазин за подаръци, откъдето се купуваха цветя... а в другия край на коридора — единствената врата в цялата болница със златно-син стъклопис на нея. Параклис на религиите.

Когато отвори вратата и промуши врат вътре, два гласа разговаряха.

— ... Забравете за ходене на мач — дайте ми една добра причина защо някой би подкрепял „Ориълс“.

Точно отпред, под големия прозорец, закрит с широки дървени хоризонтални щори, мъж и жена седяха един срещу друг и си говореха неангажиращо.

Жената беше седнала на една от трите черешови пейки в помещението, тапицирани с бежов плат. Мъжът беше в инвалидна количка, облечен в болничен халат, но с чорапи и чехли. Имаше кръгло

лице и трапчинка на брадичката, с която на Ей Джей му приличаше на елф. И нос, с който му приличаше на боксьор. Пастор Фрик.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената със спокоен глас, в който се различаваше британски акцент. — Аз съм капелан Стаутън — каза тя, макар че Ей Джей я помнеше от операцията на президента.

— Идвам при пастора — Ей Джей погледна мъжа в инвалидната количка. — Вие сигурно сте пастор Фрик.

— Аз съм — каза той и за изненада на Ей Джей стана от инвалидната количка. Ей Джей бе очаквал кротък старец. Този човек се перчеше, но по някак си добродушен начин.

Пасторе, моля ви смърри го жената капелан. — Лекарите казаха да внимавате.

— Добре съм — всички знаят, че съм добре. Ако не бях Божи човек, щяха да ме пратят у дома още преди часове, вместо да ме карат да остана през нощта. Просто не искат Бог да стовари мълния по прозорците им.

Не беше възрастен, може би около петдесетте, но гласът му бе треперлив, като на старец. Когато се ухили, Ей Джей отново забеляза елфското пламъче в светлосините му очи. Но видя и старите белези по носа му. Ей Джей знаеше, че такива белези се получаваха от спорт, от автомобилна катастрофа или от сбиване, но можеха да бъдат причинени и от баща, който е побийвал нечия майка. Несъмнено, беше човек, който обича да поправя неправди.

— Нека позная — вие сте детектив. Ченге? — попита Фрик.

— Сикрет Сървис — отговори Ей Джей, показва значката си и приближи бързо. — Ако сте наред молитва, не бих искал да ви прекъсвам — каза и се вгледа настойчиво в капелана.

— Тъкмо щях да се качвам горе — отвърна тя и тръгна към вратата.

— Значи Сикрет Сървис — започна пастор Фрик като сам се намести обратно в инвалидната количка, стиснал леко зъби. — Не знаех, че това има нещо общо с президента.

Ей Джей пусна насилена усмивка, която не стигна до очите му.

— Службата ни върши много работа, която не е свързана с президента.

Пасторът кимна разсеяно. Все още беше в шок.

— Знаете ли, че куршумът ме е пронизал... Лекарят го нарече... каза, че е чудо... награда за всичко сторено от мен — поясни той със смях.

Ей Джей не се засмя.

— Както и да е, някой да се промъкне в нашето светилище... — пасторът си пое дълбоко дъх и се размърда на седалката си. — Искам да ви помогна да хванете онзи, който го е направил.

— Такава е и нашата цел. И така. Вашият нападател. Дали видяхте как изглежда?

— Видях краката му. И блестящи обувки. Знам, че звучи откачено, но... Имам силно обоняние. Обувките му бяха току-що лъснати.

— А лицето му? Видяхте ли дали не носеше маска?

Пасторът поклати глава, явно объркан.

Ей Джей изпусна лека въздишка на облекчение. Ако искаха да запазят това в тайна — и далеч от президента — последното нещо, от което се нуждаеха, беше още един свидетел.

— А видяхте ли го да излиза през прозореца? — добави Ей Джей като още наблюдаваше объркването на Фрик. — След като ви е прострелял, нападателят е избягал през прозореца.

— Спомням си! — възкликна пасторът, сякаш го бе забравил до този момент. — Чух как се отвори прозорецът! А той каза нещо. Имаше дълбок глас и ми каза... че това, което е направила нашата църква, е богохулство.

— Богохулство? Знаете ли какво е имал предвид?

— Не... Нашата църква... Гордеем се, че е отворена за всички.

— А не видяхте ли нещо?

— Видях само килима. След като ме улучи, бях... Болката беше направо... той замълча.

Ей Джей го бе виждал и преди. Особено при онези, които изискваха много от себе си. Те се упрекваха, че не са направили повече. Както Ей Джей знаеше, не беше по-различно и с Палмиоти, ето защо сега на него му се налагаше да се оправя с тази бъркотия.

— Помогнете ми да се измъкна от този стол — изтърси пастор Фрик. — Че задникът ми заспива.

Ей Джей му помогна да се изправи и видя как Фрик направи няколко крачки из стаята. Движеше се бавно, но явно беше силен.

Пасторът в лош квартал трябваше да е такъв.

— Трябва да бъдете внимателен — предупреди го Ей Джей. — Огнестрелните рани могат да ти вземат живота.

— Вярно е, но имате ли представа колцина от паството ми ще спрат да вярват във всемогъщия, ако не съм там утре сутринта, когато те имат нужда? Не се шегувам. Както се казва, вярата започва от личния интерес.

Ей Джей замълча, после попита:

— Още един въпрос, пасторе. Познавате ли ректора, който ръководи църквата „Свети Йоан“?

ГЛАВА 44

Скелетът е на стотици парчета, жълти кости във всякакви форми и размери. Но онова, което привлича погледа ми е бурканът, легнал на една страна в ъгъла на чекмеджето. Подобно на другите около нас и той е пълен с млечножълта течност и бледосива гъбеста маса.

— Мозъкът на Гитò — казвам, все още заслушан за някакви шумове, идващи от дъното на коридора.

— Какво те кара да мислиш така? — смее се Дейл, вдига буркана и сочи ръкописния етикет върху него: *Останки от мозъка на Гитò*.

— Не е толкова известен като Джон Уилкс Бут, но все пак е убил президент обяснява Дейл. — Съдебните заседатели го признават за виновен за малко повече от час, а тъй като науката тогава смята, че можете да видите лудостта в нечий мозък, след като Гитò е обесен, лекарите дисекцират всяка част от него, опитвайки се да го докажат. Теорията е, че хората са луди заради дегенерацията на сивите клетки в мозъка им. Наистина, днес откриват едно и също нещо при хора, останали твърде дълго в психиатрия и при техните потомци — продължава тя, а Тот ме поглежда.

— Какво казваше за частите от Гитò, които са откраднати... — прекъсвам я.

Тя вади от папката си още едно цветно фотокопие, този път на опънато парче бледокафява кожа. Напукана е и избеляла, сякаш е стояла на слънце твърде дълго. А в средата има рисунка на...

Линиите на чертежа са леко размазани, цветовете са бледочервено и синьо, но не може да се сбърка ръчно нарисуваният тривърх щит с американското знаме отгоре. В горния ръб е впил нокти орел с широко разперени криле и наведена глава. Точно като орела от колодата карти за игра в апартамента на Маршъл.

— Не е плат, нали? — питам.

— Кожа. Това е човешка кожа — казва Дейл.

Размазаните линии. Бледото синьо-червено оцветяване. Татуировка е.

— Това ли е откраднал? — пита Тот. — Не знаех, че Гитò е имал татуировка, още по-малко, че е запазена.

— Какво ще кажеш за символа? — питам, взирайки се в орела и щита. Знаам, че това не е орелът от Държавния печат. Онзи е с високо вдигната глава, държи стрели и маслинова клонка и се появява около 1782 г. А този — с глава, наведена за атака — е доста стандартен орел от края на XVIII и началото на XIX век.

— Може да бъде видян на порцеланови изделия и като декоративен акцент върху някои антикварни предмети. Дори футболният отбор „Филаделфия Игълс“ използва подобен в емблемата си — пояснява Дейл. — Но по времето на Гитò този явно е бил емблема на някаква група.

— Каква група? — питам.

Дейл свива устни.

— Дори не бях чувала за тях, докато един колега не ги спомена след обира. Наричали ги Рицари... Рицарите на...

— Рицарите на Златния кръг — казва Тот студено, все още загледан в червено-синята татуировка.

ГЛАВА 45

— „Свети Йоан“? Имате предвид църквата срещу Белия дом? — попита пастор Фрик, докато обикаляше бавно в кръг болничния параклис. — Чувал съм, че провеждат приятни служби, но истината е, че са методисти и са...

— Оказа се, че ректорът на църквата „Свети Йоан“ е намерен убит снощи — прекъсна го Ей Джей. — Тази сутрин новината беше излъчена по местните телевизии, но е станало твърде късно, за да пишат вестниците.

— Н-наистина ли... Нямах... О... — бледо кръгло лице на пастора пребледня още повече. Той се запъти обратно към инвалидната количка и се хвана за дръжките, за да запази равновесие. — Мислите, че същият човек, който го е извършил, може да е нападнал и мен?

Ей Джей знаеше, че точно това беше главният въпрос. Две църкви... двама пастори... две места, изпълнени с история.

— Пастор Фрик, вашата църква има ли някаква връзка с Ейбрахам Линкълн?

Пасторът се замисли.

— Линкълн е бил методист. Когато е бил президент, той всъщност е участвал в живота на нашата църква.

— Значи е прекарвал известно време там?

— Разбира се. Доста време. Но нищо от това... В нашия квартал винаги е имало повече обири и грабежи. Нищо насилствено, за щастие. Разбираемо е, когато служите на не особено заможни жители. Но това не обяснява...

— Сър, видях, че вашият главен пастор — пастор Фелпс — е в Нова Зеландия от четири месеца каза Ей Джей. — Има ли някаква конкретна причина да замине?

— Има роднини там. Защо?

— Когато говорих с персонала на църквата „Свети Йоан“, някои от служителите там казаха, че в седмиците преди техният пастор да бъде убит, имало много критики, че се опитва да модернизира

църквата „Свети Йоан“, че организирал Вечер за запознанства за самотни и други подобни.

— Пастор Фелпс раздаваше плодови шейкове, за да докара хората. Това си е част от управлението на една модерна църква — съгласи се Фрик. — Но какво ви кара да мислите, че има връзка с Ейбрахам Линкълн?

— А сегашният ни президент? — попита Ей Джей. — Имали ли сте някакви отношения с него?

— Не разбирам. Какво общо има това с президента Уолъс?

— Това са само стандартни въпроси, сър. Такава ни с работата в Сикрет Сървис.

Пасторът примигна бързо, сядайки в инвалидна количка.

— Срещал съм се само веднъж с президента, когато дойде на служба.

Ей Джей замръзна. Знаеше, че в течение на годините президентът беше участвал в молитви с десетки, а може би и със стотици религиозни водачи, от всякакви изповедания. Но миналата година, след търкалянето на великденски яйца на Южната морава, президентът Уолъс бе отишъл на служба в църквата „Свети Йоан“. А сега ставаше ясно, че е присъствал и на служби на пастор Фрик.

— Сър, можете ли да ми разкажете всичко, което се случи, когато бяхте с президента Уолъс?

ГЛАВА 46

На Маршъл не му отне много време да открие малкия сребрист излъчвател.

Знаеше, че трябва да го има. Само така можеше да се обясни как Бийчър го бе проследил до ресторанта в Джорджтаун. И разбира се, след няколко минути претърсване на пътническата седалка и постелките на пода, ето го и него, сгъшен в пластмасовата ниша на вратата откъм страната на пътника.

По малките размери на излъчвателя Маршъл заключи, че със сигурност беше толкова качествен, колкото и правителствените. Може би дори по-качествен, което не бе изненадващо. Преди години ЦРУ и НСА имаха най-добрите научноизследователски и развойни центрове и произвеждаха най-малките и най-впечатляващи играчки. В наши дни начело беше частният сектор, който сам правеше разработките, а след това ги продаваше за купища долари на правителството. За добро или лошо, индустрията вече не се стремеше да направи света по-безопасно място, а да спечели повече пари. Така че, щом разполагаше с толкова добра техника, онзи, с когото работеше Бийчър, знаеше какво прави.

Маршъл си го отбеляза наум. Той също знаеше какво прави. Вече беше тъмно и всичко щеше да стане много по-лесно. Все пак, трябваше да признае, че въпреки цялото планиране, дори и той бе изненадан от прилива на емоции, който го заля, когато видя Бийчър.

Маршъл мина по сервизната алея като преди две седмици и огледа излегналата се като хипопотам сива бетонна сграда в средата на „Уолтър Рийд“. Към главния вход водеше широка дъговидна алея, на която бяха спрели два автомобила — стара бяла „Хонда“ със стикер на радиошоуто „Сутрин с Елиът“ на бронята и лъскав „Мустанг“ от 1966 г.

Маршъл се огледа през рамо за последен път, приближи се откъм страната на пътника до „Мустанга“ и падна на коляно, сякаш си връзваше обувката. Бийчър вече бе направил достатъчно бели. Беше време да му върне услугата.

ГЛАВА 47

— Точно така. Рицарите на Златния кръг. Чували ли сте за тях?
— пита Дейл, разкривайки колко малко познава Тот.

— Имаме няколко техни експоната в Архива — отговори Тот, вдигнал фотокопието до лицето си и изучаващ странната татуировка с орела. — Познавам ги оттам.

— Не са само те. По време на Гражданската война групи като Рицарите никнат навсякъде, породени от гнева, който залива страната. Но за разлика от масоните или другите тайни общества, които се опират върху дългогодишни традиции, Рицарите на Златния кръг искат нещо далеч по-омразно — да се сложи край на Съюза, така че те да могат да създадат свое собствено общество, основано на робството. Тяхната цел е да изградят истински, материален, Златен кръг с Мексико и Карибския басейн, за да отделят самостоятелна част от страната, където робовладелството да се запази.

Смята се, че Рицарите са имали двама известни членове — Джеси Джеймс. И Джон Уилкс Бут.

— А тази татуировка — казва Тот и сочи към горния десен ъгъл на фотокопираната кожа. — Имаш ли представа какво означава?

Двамата с Дейл се привеждаме. Точно над орела, в ъгъла, има и друга татуировка по-малка, на нож — всъщност кама — нарисуван в стил ЗД, така че изглежда като забит в кожата. Тот сочи малката червена точка на дръжката на камата. Червено каро.

— Вие, момчета, сигурно знаете по-добре от мен — казва Дейл. — Може Гито да е обичал да играе на карти.

— Може би е така — казва Тот и ми подава фотокопието.

Докато го оглеждам, Тот ме пронизва с дълъг поглед. Нямам представа дали Джон Уилкс Бут наистина е бил член на Рицарите. Но без значение какъв е отговорът, едно нещо изглежда неоспоримо — преди близо двеста години Бут успява да влезе в театър „Форд“ като показва тайнствена карта на камериера на Линкълн. Снощи, след убийството на ректора в църквата „Свети Йоан“, полицията намира у Маршъл колода карти — със същия орел върху опаковката и липсващо

асо пика. А сега, като оглеждам напуканата бежова кожа на убиеца, преследвал президента Гарфийлд, виждам, че Чарлз Гито определено е имал татуировка на кама с червено каро на нея.

Двама убийци на президенти. Две колоди карти за игра.

За миг си казвам да се съсредоточа върху настоящето и онова, което знаем — че има убиец имитатор, който копира някогашните атентатори и избива религиозни фигури. Но ако Джон Уилкс Бут е имат асо пика. А Чарлз Гито е имал асо каро. Или сме се натъкнали на ужасно съвпадение...

... Или през десетилетията двама от най-безмилостните преследвачи в света са били не само организирани, не само свързани един с друг — те биха могли всъщност да работят за една и съща кауза.

ГЛАВА 48

— О, моля те. Сега пък пренаписваш историята — казва Тот леко ядосано, завърта волана и „Мустангът“ се разтърсва и изскача пак на 16-а улица.

— За какво говориш? — питам, а „Уолтър Рийд“ избледнява зад нас. — Видя какво открихме — тайнствената карта в театър „Форд“, плюс липсващото асо пика, а сега и това асо каро.

— Не, Бийчър, открихме, че някой убива пастори и имитира най-известните президентски убийци. Което е достатъчно объркващо. А ти сега твърдиш, въпреки че всеки учебник по история на тази планета казва друго, че по някакъв начин всички тези убийци са какво? Заговорничили заедно в продължение на сто и петдесет години?

— От колко време съществува Кръга Кулпър, Тот? Двеста години? Двеста и петдесет? Искаш да ми кажеш, че Джордж Вашингтон е могъл да го създаде, но Рицарите на Златния кръг...

— Рицарите на Златния кръг са групичка расисти от Гражданската война...

— ... Които изведнъж изчезват точно когато Джон Уилкс Бут пуска куршум в тила на Линкълн!

— Знам как е станало, Бийчър, и знам също как всеки вманиачен по конспирациите в света обича да твърди, че истинските мотиви на рицарите са потънали вдън земя заедно с тях, но ти казвам: Рицарите на Златния кръг не съществуват днес.

— Откъде знаеш?

Тот облизва устните си и изведнъж се умълчава.

— Тот, просто ми кажи.

Стиснал волана сякаш ще го удуши, той извързва към мен млечното си сляпо око.

— Знам, защото вече воювахме с тях. Преди години. И ги победихме.

— Какво говориш?

— Ние, Кръга Кулпър, ги победихме. Преди години. Последният път, когато чух да се споменават Рицарите беше... той замълчава —

когато ме вербуваха за първи път — отново спира. — Говорим за преди почти петдесет години, когато Кърмит...

— Кърмит?

— Кърмит — казва Тот, а гласът му потреперва. — Кърмит беше за мен това, което аз се надявам да бъда за теб.

Когато завиваме по кръговото движение на Колсвил роуд и се насочваме към „Бейтуей“, инерцията ме притиска към пътническата врата. Взирам се в него и преценявам...

— Не ми се цупи, Бийчър. Само казвам, че когато бях по-млад и Кърмит ме въвеждаше, като всеки родител той не говореше за много неща пред мен. Но това не означава, че не надавах ухо. А тогава те постоянно си шушукаха — както оцелелите от Холокоста си шушукат за концентрационните лагери — за ужасите, сполетели Рицарите на Златния кръг.

— Разбра ли въобще какво се е случило?

Знам какво се е случило: спечелихме. Ние ги победихме. Каквото и да са замисляли — а мога да ти кажа, че то не е имало нищо общо с Джон Уилкс Бут или древни карти за игра. Кърмит даде да се разбере нещо абсолютно ясно. Ние ги стъпкахме. Така че шансовете внезапно да се върнат, да са отговорни за убийствата на тези религиозни водачи или дори да си проправят път към действащия президент...

— Чуваш ли се въобще какво говориш? Ти си член на тайна група, която съществува през последните два века, а ми казваш, че няма начин друга тайна група да успее да направи същото?

Тот дава газ, „Мустангът“ подскача и ускорява по магистралата.

— Бийчър, нали знаеш, че всяко семейство понякога преживява не най-добрите си времена?

— Може ли просто да ми спестиш метафората и да обясниш какво всъщност се опитваш да кажеш?

Той прави пауза, а след това продължава:

— Трябва да разбереш — Кръга Кулпър, при цялата си секретност, не е по-различен от всяка друга нелегална група. Ние сме съставени от хора. И по тази причина самият Кръг винаги развива своя собствена индивидуалност, особено в зависимост от това кой го ръководи.

— Искаш да кажеш, че тогава е командвал някой лош?

— Не лош. Агресивен. Склонен към изпреварващи действия. В подходяща ситуация, това все още е добре. По онова време ни беше необходимо точно това. Така че, когато се стигна до Рицарите и до всеки забъркан с тях... до всички свързани с... — гласът му затихна до онзи тон, който ще чуете само на погребения. — Кръга Кулпър ги проследи, излови и изби. Като кучета.

След тези думи завърта волана и излиза от магистралата при „Роквил Пайк“. В този час пътищата са по-спокойни и не чак толкова пренаселени. Но това не ни носи нито частица спокойствие.

— Никога ли не се опита да разбереш защо?

— Естествено, че се опитах да разбера защо. Но то е като да се опитваш да разбереш дали дядо ти е изневерявал на баба ти. Както казах, има някои неща, за които само възрастните говорят. А аз бях дете.

— Това не означава...

— Означава, Бийчър. С тях е свършено. Рицарите са свършени.

— Продължаваш да го повтаряш, но само не забравяй, че стига една откачена хлебарка да се измъкне на свобода.

— Съгласен съм. Ето защо е наша работа да я намерим. Независимо дали става дума за Маршъл или за някого друго — казва той, докато навлизаме в жилищните предградия на Мериленд.

— Чувам те, Тот. Но след всичко, което току-що видяхме в „Уолтър Рийд“, плюс начина, по който убиецът педантично пресъздава тези престъпления...

— Не е толкова педантичен. Да не забравяме, че пасторът, когото простреля днес, не умря. Той оцеля.

— Тогава може би е още по-голям перфекционист, отколкото си мислим — възразявам.

Не е нужно да обяснявам. Тот знае, че когато прострелват президента Гарфийлд преди години, той е можел да оцелее. Убива го медицинската небрежност на д-р Уилард Блис, бръкнал с нестерилизиран и пръсти в раната, което довежда до заразяване на кръвта.

— И, Тот, не е ли стоял същият д-р Блис и до смъртния одър на Линкълн? Доста любопитна историческа случайност.

Без да отговори, Тот завива към моята пресечка и спира пред входа. Той знае, че при всяка смърт на президент витаят приказки за

по-голям заговор.

Блъсвам вратата на колата, вземам кафявата си кожена чанта, излизам на студа и поглеждам назад към Тот.

— Мога ли да ти задам един последен въпрос?

— Искаш да знаеш кой ръководи Кръга Кулпър сега.

— Не. Добре де... Да, но...

— Минали са само два месеца, Бийчър. Дай им време.

— Аз бих... но... — поглеждам към черното небе, после пак към колата. — Само ми кажи, нали спомена преди колко агресивен бил Кръга Кулпър някога, как шефът предпочитал изпреварващите действия и преследвал всички до дупка... — вирам се в Тот, а под лунната светлина синьото му око проблясва като мълния. — Тот, сигурен ли си, че Кръга Кулпър са добрите момчета?

Устните му се извиват в усмивка, от която магьосническата му брадичка щръква.

— Бийчър, нямаше да участвам, ако не бяхме. Но нека да ти напомня: погледнеш ли историята, виждаш, че никой не може да бъде винаги добро момче.

Той сваля крака си от спирачката, надявайки се, че ще затворя вратата. Аз я сграбчвам, отказвам да го пусна. До преди два месеца държах на бюрото си в работата месингов вечен календар с хартиени ролки и вграден часовник. Но когато се случи всичко онова с Клементин и Тот ме покани в Кръга Кулпър, той ми каза, че човек има избор — може да живее живота си по часовник, а може и да го насочва с компас. На следващия ден купих един антикварен компас с термометър „Уоткинс и Хил“ от края на XVIII век. Сега той стои на бюрото ми.

— Не, Тот. Ние трябва да бъдем добрите момчета. Аз трябва да бъда. Винаги.

Брадичката му се вирва още по-високо.

— Знам, Бийчър. Затова те избрах.

Като дава пълна газ „Мустангът“ изчезва по уличката и оставя след себе си вихрушка от изгорели газове, която се разтваря в нощния въздух.

Мислите ми се завихрят също толкова бързо, докато ровя за ключовете и се изкачвам по стълбите към моята къща. Но завихрянето секва, когато забелязвам, че входната врата вече е отключена.

Побутвам я внимателно и тя се отваря по-широко. Светлините във всекидневната са включени. И подобно на трите мечки, прибиращи се от разходка в гората, виждам жена с къси златисти кичури да седи в моето дълбоко кресло.

Последния път, когато я видях, косата ѝ беше черна. Сребърните пръстени на палците и кутретата ѝ ги няма. Също и причудливата дървена гривна, която носеше преди.

Но познавам тези червеникавокафяви очи, откакто бях на дванадесет години.

— Знам, че искаш да ме убиеш — казва Клементин, вдигнала длани срещу мен в знак на желание за мир. — Но преди да кажеш нещо, Бийчър, знам какво се е случило с баща ти.

ГЛАВА 49

Президентът Уолъс е идвал във вашата църква. Съветвахте ли го? — попита Ей Джей, застанал наред болничния параклис, като пристъпи към инвалидната количка на пастора.

— Не. Беше миналата Коледа. На годишнината откакто Франклин Рузвелт довежда Уинстън Чърчил тук по време на войната. Всеки президент ходи на църква на Коледа. Затова президентът Уолъс... — пастор Фрик дръпна количката назад, лицето му пребледня.

— Нещо не е наред ли, сър?

— Т-тази сутрин в кабинета ми... когато нападателят спомена богохулство... Мислите ли, че е имал предвид коледното посещение на президента?

— Случи ли се нещо тогава?

— Нищо страшно... нищо такова... но ако си спомняте, критикувахте ни за посещението — обясни Фрик, а гласът му затихна, докато преживяваше отново събитието. Казаха ни, че Уолъс ще доведе сина си и дъщеря си, така че подготвихме красива служба. Но когато президентът най-накрая пристигна, водеше не само семейството си със себе си. Доведе и други гости.

Ей Джей не беше присъствал, но постепенно си спомни и кимна на пастора.

— Довел е равин — каза Ей Джей. — И мюсюлмански духовник.

— Равин, имам и пастор. Тримата влезли в един бар... — усмихна се Фрик неволно.

— Да се върнем на нападателя. Мислите, че може да е сметнал за богохулство събирането на трите религии?

— Само казвам, че някои от моите църковни настоятели биха искали малко повече Христос на своята Коледа.

Ей Джей различи някакво недоволство в гласа на пастора.

— А вие как го приехте, сър?

Пастор Фрик замълча.

— Не се опитвам да критикувам президента — поясни накрая той, но когато за първи път се обърнаха към нас за коледната служба,

казаха, че Уолъс би искал да събере трите религии заедно, за да имаме диалог. Това беше негов израз. Диалог. А когато се стигна до реалното общуване, ние тримата — аз, равинът, имамът — не успяхме да си разменим нито дума. Събраха ни, вашите колеги агенти изведоха президента Уолъс сякаш от нищото, а следващото, което видяхме, бяха петдесетина светкавици и лампички на камери да светят в лицата ни.

— Било е постановка за снимка.

— Разбира се, че беше постановка за снимка. Но знаете ли защо го направи президентът Уолъс? Защото е далеч по-добре сутринта на Коледа милионите гласоподаватели да видят президента с духовници от три различни религии, отколкото да го гледат как коленичил в църквата се кълне, че служи на Христос. Това не е личен упрек. Просто такава е състоянието на политиката и религията в ХХІ век.

— Не съм сигурен, че е богохулство — възрази Ей Джей.

— Не е мой израз — каза пасторът. — Но нека не забравяме, че основателите на тази страна са били религиозни хора. Президентът Уолъс не е — той се черкува само на празници. Това не е недостатък, но може да повлияе на милионите вярващи.

Ей Джей кимна.

— А през останалото време от посещението на президента? Останахте ли насаме с него? Посъветвахте ли го нещо? Молихте ли се?

Пастор Фрик отново замълча.

— Сър, ако сте споделил нещо с президента...

— Беше Рождество. Разбира се, че се молихме заедно. Но какво сме си казали... Простете ми, но този момент е личен. Дори и да е президент, аз обещавам на моите енориаши...

— Пастор Фрик, разбирам колко свещено е това общуване... Наистина. Но и вие разберете, че работя за Сикрет Сървис. Нямахте да ви задавам тези въпроси, ако не смятах, че животът на президента е в опасност.

Все още седнал в инвалидната количка, пастор Фрик се вгледа ужасен в Ей Джей.

— Нещо нередно ли съм направил? — попита Фрик с пресекващ глас. — Ако съм изложил президента Уолъс на опасност...

— Питам само за целите на нашето разследване, сър. Имате думата ми.

Пасторът си пое дълбоко дъх.

— Имахме само... не повече от две минути. Стана, след като направиха снимката, преди да изляза на амвона. Придърпа мен, равин Московиц и имама в тесен кръг и ни каза колко е важно да се съберат всички заедно. Каза ни, че се опитва да направи същото с нашата страна. Така че се помолихме за това. Наведохме глави... хванахме се за ръце. Молитвата му беше страната ни — всичките ни гласове — да бъдат единни. Беше молитва от все сърце.

— И това всичко ли беше? Той даде ли ви нещо, носеше ли някакви подаръци?

— Самата молитва беше дар — настоя пасторът, смръщил вежди. — После се намесиха сътрудниците му и... Знаете как винаги го карат да бърза. Коледната снимка с трите религии вече бе обиколила земното кълбо. Според някои богохулството беше отприщено.

Ей Джей усети телефона си да вибрира. По изписалото се име разбра, че е обаждането, което очакваше. Вдигна пръст към пастора, сложи телефона до ухото си и натисна бутона за отговор.

— Намерихте ли го? — попита.

— Току-що го донесоха, огледът на местопрестъплението отне цял ден — каза от другата страна вашингтонският полицаи Саиф Карвальо. От три години полицаи Карвальо играеше карти с един от близките приятели на Ей Джей, а сега беше подал и заявление за постъпване в Сикрет Сървис. Както Ей Джей знаеше, всеки имаше нужда от помощ отвътре.

— Ти беше прав — продължи Карвальо, като имаше предвид оръжието, използвано от нападателя на пастор Фрик. — Определено е било старо оръжие.

— Колко старо?

— Старо като за музей. На повече от сто години. Според един от детективите, който е голям колекционер на оръжия, е нещо, наречено револвер „Бритиш Булдог“.

Ей Джей почувства как косата на скална му настръхва. След онова, което Бийчър бе открил в църквата „Свети Йоан“, сега намираха и останалото. Револвер „Бритиш Булдог“ беше оръжието, убило президента Гарфийлд.

Мамка му.

В какво, по дяволите, ги беше забъркал Палмиоти?

Ей Джей се втурна към вратата, без да каже довиждане на пастора. Не ставаше дума просто за имитиране на някогашни убийци. Президентът Уолъс бе прекарал известно време с пастор Фрик в църквата „Фаундри“..., а също бе ходил на служби в църквата „Свети Йоан“. Ей Джей вече разбираше къде е центърът на мишената. Пасторите бяха само за замявка, учебни цели. Благодарение на пастор Фрик, Ей Джей вече знаеше какво е общото между всички жертви — самият президент Уолъс.

Той изхвъркна от параклиса в дългия болничен коридор и набра нов номер на телефона си. Време беше да направят ход със силната шахматна фигура.

Забързан по коридора и съсредоточен в телефона си. Ей Джей не си направи труда да се огледа наоколо. Затова не видя самотния мъж, застанал в болничния магазин за подаръци.

Човекът се вписваше в обстановката на болницата. Изглеждаше като служител или лекар, особено с табелката с име, закрепена на ревера му.

Тя също беше от болница. От „Света Елизабет“.

Самотният мъж стоеше точно зад стъклената врата, отпиваше от чашата кафе, която държеше с две ръце, и наблюдаваше как Ей Джей напуска забързано и разтревожено, шепнейки нещо в телефона си.

Сикрет Сървис определено вече бяха въввлечени. Бяха разбрали схемата. И най-важното, знаеха добре коя е крайната цел на Рицаря — президентът на Съединените щати.

Нико нямаше да е доволен от това.

ГЛАВА 50

Болница „Света Елизабет“

Вашингтон, окръг Колумбия

— Ябълка или портокал, Джеръм? — извика Рупърт почти час по-късно, когато вкара количката със сокове в стаята на стареца. Той от почти две години не беше отвърнал нито веднъж на поздрава, а още по-малко бе отговорил ябълка или портокал. Тази нощ беше първата на Джеръм в новата сграда.

— Чух, че тази вечер сокът от портокал е по-добър. Без късчета, без лед — добави Рупърт.

Но както винаги Джеръм дори не го погледна. Беше се втренчил в единствения раздел от вестника, който четеше понякога — цветните рекламни приложения.

— Спи дълбоко, Джеръм. И не забравяй, че сестра ти те обича каза Рупърт, като изпълняваше обещанието, което беше дал на близките му.

Естествено, всяко семейство поставяше специални изисквания, но Рупърт не можеше да удовлетвори всички, нито пък повечето от тях. Но в очите му сестрите бяха нещо различно.

Собствената му сестра беше единствената, помогнала му да преживее трудното детство в Балтимор. И до ден-днешен, сестра му беше единствената причина Рупърт винаги да иска да го разпределят на етаж с НПН. С допълнителното заплащане за работата с Нико и другите НПН, Рупърт осигуряваше възможността племенникът му — синът на сестра му — да продължи да посещава частното училище за глухи, което наскоро разведената му сестра никога не би могла да си позволи без него.

Струваше ли си?

Племенникът му току-що беше получил покана от университета в Северна Каролина. Заради шаха. Тиха игра.

Дори и Нико не можеше да вгорчи такава новина.

— Почти свърши, а? — попита сестрата с тъжните очи от сестринския пункт в края на коридора.

Рупърт вдигна пръст и обърна количката за сок в късия ярко осветен нов коридор. Вдясно бе последната му спирка за доставка, стаята с надпис *Нико А.*

Той спря за момент и се замисли дали да не лиши Нико от сок задето беше причинил на Карина такива неприятности. Но Рупърт знаеше, че когато става дума за Нико, без значение колко досаден е бил, никога нямаше нищо лично.

Нико беше болен. Нико беше объркан. Наистина, бяха стигнали до положението вече да не разговаря с мъртвата Първа дама. Но това не означаваше, че е излекуван.

Най-важното, Рупърт знаеше, че ако не му даде сок тази вечер, утре ще се разправя със съвсем различно главоболие.

— Чук-чук. Ябълковите и портокаловите напитки пристигат! — обяви Рупърт и бутна с количката за сок вратата, която се отвори. — Кой иска подсладена!?

— ... Мислех, че ще си я искаш — казваше д-р Гослинг, застанал до главата на леглото, и подаваше нещо на Нико.

Д-р Гослинг се обърна при звука. Нико просто си седеше там, в леглото. И вече се беше втренчил към вратата. Сякаш знаеше, че Рупърт идва.

— С-съжалявам — каза Рупърт. — Не знаех, че сте...

— Няма нищо... няма нищо... няма нищо — каза д-р Гослинг като пусна широка усмивка и блесна със закривените си ярко бели зъби. — Само проверявам нашия любим обитател. Трябваше да се уверя, че през първата му нощ всичко е наред, нали?

Рупърт кимна и неволно отстъпи. В ръцете на Нико видя онова, което му беше дал д-р Гослинг. Подвързана с кожа книга. Книгата на Нико.

Беше я оставил в ЦТУ, в тоалетната — каза Гослинг, все още усмихнат. — Просто си помислих, че ще си я иска.

— Много мило от ваша страна — каза Рупърт, загледан в кожената книга. Кафявата кожа беше същата, същото бе и заглавието: „Поглед назад“. Но когато Рупърт я видя по-рано, разделителят, пъхнат в нея, беше десетка пика. Спомняше си как си помисли, че пиките са някак си зловещи. А сега разделителят беше десетка каро.

— Носиш ли ми ябълков сок? — попита Нико.

Рупърт кимна и го подаде на Нико.

— Ябълковият е по-хубав от портокаловия — допълни Нико. Рупърт продължи да кима, а д-р Гослинг се засмя.

— Наистина трябва да го оставим да си почине — каза д-р Гослинг, положи твърда ръка върху количката за сок и побутна Рупърт обратно към вратата.

Рупърт издърпа количката обратно в коридора, а д-р Гослинг затвори вратата след тях. Докато я затваряше, Рупърт видя, че Нико се е загледал в скута си. Не можеше да определи дали се взира в книгата или в сока. Но нямаше как да сбърка мрачната му призрачна усмивка. Нико определено беше доволен от нещо.

— Той се справя добре, не мислиш ли? — попита д-р Гослинг, докато двамата се връщаха към сестринската стая.

Когато вратата се затвори зад двамата мъже, Нико остана с наведена глава, съсредоточен върху тишината, която се бе завърнала в стаята му.

Той се справя добре, не мислиш ли?, попита д-р Гослинг в коридора.

За всеки друг щеше да е прекалено трудно да го чуе. Но слухът на Нико бе по-остър от средното. Чуваше онова, което другите не можеха. А също виждаше.

— Не ти харесва да пренебрегват мен, нали? — попита мъртвата Първа дама, застанала в ъгъла на стаята.

— Шшшт — прошепна Нико, все още съсредоточен върху Рупърт и д-р Гослинг.

— Нико, знаеш ли въобще какъв късмет имаш? — попита Първата дама. Похарчили са толкова пари за тази сграда, а вратите пак не са достатъчно дебели, за да спрат звука.

Нико кимна. Това щеше да бъде от полза.

— Хубаво е да знаеш, че някой идва.

— Разбира се — каза Първата дама. — А още по-добре е да знаеш, че ще гръмне, още преди да гръмне.

Без да отпие от ябълковия сок Нико погледна надолу към кожената книга, която беше оставил умишлено в тоалетната на долния етаж. Прелисти я до разделителя карта за игра: десетка каро на страница 127. Под нея имаше още една карта. Нова карта. Асо купа.

Съобщението бе получено. Третият Рицар беше на път.

ГЛАВА 51

Тот вървеше уморен по дългия коридор с шахматен под в подземието. Искаше да се прибере у дома. Имаше нужда от почивка. Но точно сега, в мазето на Националния архив, той се нуждаеше още повече от нещо друго. Ако Рицарите на Златния кръг наистина се бяха върнали...

Закрачи по-бързо. Съвсем скоро щеше да получи отговора. Озърна се за последен път през рамо и спря пред стая без номер — със солидна стъклена врата с бежови хоризонтални щори.

Знаеше, че стъклото е бронирано. Знаеше какви съкровища се съхраняват вътре. И знаеше, че е по-добре да не чука. Скрытата камера над рамката на вратата вече беше обявила пристигането му.

От процепа под вратата личеше, че светлините са изключени. Тот не помръдваше.

Както очакваше, след секунди се чу приглушено прищракане и тежката врата се отвори.

— Ти наистина си трън в задника ми — каза мъжът в снежнобяла престилка и прекара ръка с маникюр по безупречно пригладената си назад руса коса. Дениъл „Диаманта“ Бекман. Шеф на отдел „Консервация“ и повелител на древните документи. Дано въпросът ти да е на живот и смърт — добави Диаманта. Тот извади от джоба на самото си цветното фотокопие на избледнялото и зацапано асо пика.

— Така е — каза Тот и пусна бронираната врата да се затвори. — Добре, какво знаеш за картите за игра?

ГЛАВА 52

Осемнайсет години по-рано

Сагамор, Уисконсин

Маршмалоу обичаше да спи в дома на Бийчър.

И то не заради храната, която, когато си на дванайсет години, е едно от най-големите предимства при гостуването с преспиване при приятел. По онова време, както всеки знаеше, най-добрата храна беше в дома на Маршъл. Закуски „Кап енд Крънч“ и „Лъки Чармс“, плодови и кокосови дражета, два вида чипс „Прингълс“ и освен това можехте да пиете „Йоо-Хоо“ по време на вечеря, а не само като лакомство. Майката на Маршъл вечно се опитваше да компенсира, че съпругът ѝ е в инвалидна количка, и се стремеше синът ѝ да не е лишен от нищо.

Когато Маршъл оставаше да спи у Бийчър, той можеше да избира само между „Чириъс“ с мед и ядки и обикновените „Чириъс“.

Но както Маршъл беше твърде наясно, в дома на Бийчър имаше нещо, което никога нямаше да има в неговия.

Сестра тийнейджърка.

Преди две седмици, когато си лягаха, Маршмалоу излезе от банята точно когато сестрата на Бийчър — Лесли, се появи в коридора. Беше облечена в небесносиня нощница, стигаща доста под коленете ѝ. Но Маршъл все пак можеше да види глезените ѝ. Той намести очилата на носа си. Галактическо, помисли си тогава.

— Ако ми кажеш и думица, ще ти окапе пишката, обещавам — заплаши го Лесли.

Пълничкият Маршмалоу наведе глава и без да гъкне се шмугна покрай нея в стаята на Бийчър.

Беше смутен. Но вече кроеше планове за следващото гостуване с преспиване.

— Бийчър, може би това не е много умно — прошепна Маршмалоу две седмици по-късно, като вече съжаляваше за решението си. — Даже не знаем дали ще се качат тук.

— Ще дойдат. Трябва да дойдат — настоя Бийчър, докато двамата бяха коленичили в тъмното и надничаха от дрешника на

сестрата на Бийчър. — Не бъди такава шубе.

Чуха гръмовния тътен от препускането на половин дузина тийнейджърки нагоре по стълбите, а след това ги видяха как нахълтват в бледорозовата спалня, как си бърбят и клюкарстват, как седат, където им падне по леглото, на бюрото, по килима с назъбени краища.

Маршъл я забеляза веднага. Зад останалите, пристъпваща колебливо. Последното момиче, което влезе в стаята. Момичето, което току-що се бе завърнало в града. Клементин.

Сега всичко му стана ясно.

— Знаеше, че тя ще е тук, нали? — прошепна Маршъл.

Бийчър не отговори, приковал поглед в Клементин.

— Бийчър, мога ли да ти съобщя една извънредна новина? Тя не те харесва.

— Тя дори не знае кой съм — прошепна Бийчър.

— Няма значение. Ти я бройкаш.

— Аз съм в пубертета. Позволено ми да бройкам. Ти пък бройкаш сестра ми.

Маршмалоу намести очилата на носа си, все още втренчен в Клементин.

— Как са я поканили, обаче? Тя не е приятелка със сестра ти — прошепна той и долепи нос до процепа на вратата.

— Майка ми проявява съчувствие. Ново момиче, ново училище — каза на сестра ми, че Клементин трябва да бъде поканена.

— И тя дойде? Ако Анди Ливи ме покани у дома си, аз няма да...

— Шшт — изшътка Бийчър, понеже едно от момичетата — на име Рита, нисичко, но свикнало да командва извика...

— Хайде, кой ще играе?

Само за секунди в средата на стаята се оформи малък кръг. Момичетата се скупчиха, после се отдръпнаха, за да направят повече място. При любимите детски игри не се налага да се уточняват правилата.

Сестрата на Бийчър бръкна под леглото си и извади празна бутилка от диетична кола.

— Моля те, Боже на небето, ще ходя на църква всеки ден, ако тези момичета започнат да си пускат езици — прошепна Маршмалоу.

Бийчър перна Маршмалоу по ухото. Той разбра намека. Стой тихо.

С рязък жест сестрата Бийчър направи първото завъртане на бутилката. Няколко момичета се усмихваха. Няколко изглеждаха ужасени. Но всяко момиче в кръга почти незабележимо трепваше, когато въртящата се бутилка го отминаваше. Всяко без Клементин, която, както Бийчър забеляза, продължаваше да стои неловко до вратата, с ръце зад гърба.

— И победителят е...! — обяви сестрата на Бийчър.

Момичетата започнаха да се кикотят, да ръкопляскаат, да пищят, когато бутилката спря, сочейки нисичкото властно момиче, което само преди минути беше наредило играта да започне. Вълнистата ѝ кестенява коса бе вързана небрежно на плитка, която постепенно се разплиташе. Рита.

— Съжалявам, сладурче — пропя сестрата на Бийчър, а Рита се надигна на колене и пропъзля в центъра на кръга.

От дрешника Бийчър виждаше насилена усмивка на лицето на Рита и ужаса в очите ѝ.

— Кой иска да започнем? — попита Лесли, когато Рита седна по индиански в средата. — Какво не е наред с нея?

— Вашата къща мирише на туршия — извика едно от момичетата, блондинка със скоби на зъбите, и всички се засмяха.

— Майка ти кара трътлест стар „Мъркюри Капри“ — добави момиче в тениска с еднорог на нея, а Рита се престори, че се смее с групата.

— Изглеждаш по-добре отдалече — извика друга.

Групата се изкикоти при тези думи, но това предизвика пауза в действието.

Гледайки от килера, Бийчър предположи, че в момента се чувстваха зле — бяха стигнали твърде далеч в играта „Какво не е наред с теб“. Докато...

— 3-з-заекваш, когато четеш на глас — изтърси момиче със златно кръстче на врата.

— Знаем, че си натъпка сутиена за рождения ден на Рейна Пидути в залата за боулинг!

— Натъпка си го и за моя рожден ден! — изкрещя друго момиче.

— Тъпкан сутиен! — добави момичето със златното кръстче.

— Тъпкан сутиен! — повтори Лесли.

— Т-т-тъпкан сутиен! — добави блондинката със скоби и предизвика най-силния смях досега.

В центъра на кръга Рита се опитваше да запази усмивката си, но тя помръкна. Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

В дрешника Маршъл погледна към Бийчър.

— Момичетата са като... зли кучки.

— Какво беше това!? — извика някоя.

— Оттам! — изкрещя друга.

Всички се смълчаха.

Бийчър замръзна, криейки очите си като се взираше в дървения под на дрешника, затрупан с разхвърляни обувки. Затаи дъх. Маршмалоу направи същото. Никой не сочеше към тях. Може би нямаше...

Вратата на килера се разтвори и ярката светлина ги заслепи.

— Ах, ти малък плъх, доносник! — изпищя сестрата на Бийчър.
— Мъртъв си заради това!

Бийчър издрапа назад, по-дълбоко в дрешника. Но като нямаше къде да бяга се спъна, залитна, прегази купчината обувки.

— Дръжте го! — изкрещя момиче.

Преди още да разбере какво става, групата момичета вече сумтяха и дърпаха.

Но не Бийчър.

— Хванете дебелака! — извика някой.

— Не, не, не... моля ви! — умоляваше Маршмалоу, докато го извличаха от дрешника. Момичетата бяха по-едри — и по-големи с две години. Маршъл нямаше шанс. Опита се да сграбчи ризата на Бийчър, после крачолите на дънките му, но в дъното на дрешника Бийчър се притисна назад, свил се на топка, за да се предпази.

С последен напън Маршъл беше буквално извлечен върху износения жълт килим с назъбени краища. Момичетата нямаха нужда да се уговарят. Около него мигновено се образува кръг.

— Ти, малко дебело лайно! — извика сестрата на Бийчър. — Ще кажа на пастор Рийс какво правиш!

— Знаеш ли, пасторът чука майка ти! — добави момичето със златното кръстче.

— Не е вярно! — каза Маршъл.

— Чух, че е я чука, защото пишката на баща ти е още по-зле от краката му — допълни блондинката със скоби.

— Затова си единствено дете! — обади се друго момиче.

— На бас, че и твоята пишка е зле! — намеси се Рита и групата избухна в кикот и смях.

— Болна пишка!

— Малка пишка!

— Няма пишка!

Смехът се усилваше, а Маршъл лежеше свит върху килима, обхванал с ръце главата си като в едно от онези учебни филмчета от Студената война през 50-те, опитващ се да се предпази от атомна бомба.

В дъното на дрешника Бийчър се пъхна сред редицата окачени блузи и почувства как празните дрехи го прегръщат като памучни призраци.

— Викат ти Маршмалоу, защото имаш момчешки цици, нали, шишко? — извика едно от момчетата.

— Баща му също има мъжки цици. По-големи от на майка му!

— Може би пасторът чука и баща ти!

Кръгът се стегна около Маршъл като глутница и те започнаха да ритат жертвата си.

— Недей да цивриш, дебелако! — заплаши Рита, когато тялото на Маршъл се разтресе.

Разбира се, Бийчър искаше да ги спре. Искаше да изскочи навън и да помогне на приятеля си, да закрепци, за да престанат. Но не го направи. Не мога, помисли си той. Те бяха по-големи. И по-едри. Как би могъл да надвие пълна стая с...?

— Стига толкова — прекъсна ги глас на момиче. Спокоен. Уверен.

Всички в стаята се обърнаха.

Все още обгърнат от призрачните блузи, Бийчър надникна от дрешника. Знаеше кой е това.

Клементин.

— Каза ли нещо? — предизвика я сестрата на Бийчър.

— Слушай, ако беше моето братче, и аз щях да го убия продължи Клементин. — Така че върви да убиеш брат си. Но не си мисли, че си

всемогъща, само защото си го изкарваш на дебелото хлапе, което не може да ти отвърне.

Стаята замлъкна.

— Слушай, кучко — ти дори не беше поканена истински на купона — нахвърли се ниското властно момиче на име Рита.

— Да не мислиш, че си умирам да съм тук? Предпочитам да ми извадят очите, вместо да гледам как някаква малка кучка се прави на Наполеон, но е толкова неуверена, че не помни колко я болеше от същото преди две минути — обръщайки се към Маршъл, Клементин добави: — Хайде, ставай.

Мушнал пръсти под очилата си, за да си избърше очите, Маршмалоу бавно се изправи на крака. Не каза нищо. Просто последва Клементин към вратата.

Бийчър гледаше всичко от дрешника. Клементин беше невероятна. Още по-невероятна, отколкото си мислеше преди.

Но когато тя изчезна, а Маршъл се затътри след нея, Бийчър още чакаше той да се обърне към него. Чакаше Маршъл да хвърли последен поглед през рамо.

Бийчър продължаваше да чака приятелят му да го погледне. Маршъл така и не го направи. Не изпитваше нужда. Бийчър разбра какво се бе случило — разбра, че той е причината.

А тъжната истина бе, че това нямаше да бъде най-лошата болка, която Бийчър щеше да причини на Маршъл Лъск.

ГЛАВА 53

Наши дни

— Махай се от къщата ми! — изкрещявам.

— Бенджи, чуй ме — умолява Клементин, като използва старото прозвище, с което ме наричаше майка ми.

— Махай се!

— Бийчър, преди да...

— Махай се от дома ми, дяволите да те вземат! — настоявам, пристъпвам напред и замахвам с куфарчето си към нея.

Тя скача от стола, но не се отдръпва дори и на крачка от мен.

Нейният мирис — смесица от карамел и щипка праскова от гланца ѝ за устни — ме облъхва и ми напомня за нашата целувка преди два месеца. Облечена е със същия прилепнал черен пуловер от онзи първи ден, когато се свързахме повторно. Но това въобще не е достатъчно, за да ме накара да забравя какво се случи след това.

— Бийчър, само ме изслушай.

— Да те изслушам!? Ти си лъжкиня. Манипулаторка. А последния път, когато бяхме заедно, ти — о, да уби човек! — изкрещявам думите толкова силно, че изгарят гърлото ми. — Обаждам се на ченгетата. Те ще те арестуват — казвам ѝ студено и посягам към телефона си.

— Не. Няма — възразява тя. — Това няма да помогне на никого от нас.

Набирам 911 и натис...

Ръката ѝ се стрелва и избива телефона от пръстите ми. Той изхвърква към подлакътника на дивана, отскача към пода и се плъзва под масичката за кафе.

— Луда ли си!? — питам. После си спомням кой е баща ѝ. Разбира се, че е луда.

Посягам за телефона. Тя сграбчва китката ми.

Опитвам се да се изтръгна. Тя държи здраво, ноктите ѝ се впиват от вътрешната страна на китката ми.

— Махни... се! — крещя, боря се да се освободя и я блъскам силно по рамото, изваждам я от равновесие и я принуждавам да се препъне назад.

Кракът ѝ се закача за килима и тя пада като отсечено дърво. Тилът ѝ се удря в ръба на един от най-ниските рафтове на близката библиотека, а главата ѝ се килва напред. Няколко снимки в рамки изпадат от по-високите рафтове и се разбиват около нея.

Надничам под масичката за кафе и посягам за телефона си.

— Бийчър, може ли да се успокоиш за малко?

За щастие телефонът не е счупен.

— Говоря сериозно, Бийчър! Трябва да ме чуеш!

Отново набирам 911.

— Наистина ли смяташ, че съм дошла тук без основателна причина? — умолява Клементин. Гласът ѝ сега звучи отчаяно.

Набирам и чакам, докато звъни.

— Не съм дошла тук с празни ръце! — казва тя и се мъчи да седне. Посяга зад гърба си и издърпва нещо от колана си.

Ако има оръжие...

— Трябва да обърнеш внимание — казва Клементин и изважда... сгънат лист хартия.

Не оръжие. В ухото ми 911 звъни за втори път.

— Бийчър, трябва да видиш това. Написано е от баща ти.

— Всичко, което казваш, е лъжа, Клементин.

— Не и този път. Бийчър. Това е писмо, което е написал той.

— Така ли планираш да ме примамиш? Толкова ниско ли падна? Като използваш писмо, което мъртвият ми баща уж ми е написал?

— Не го е писал на теб. Написал го е на майка ти.

На третото извънмяване чувам щракване и операторката вдига.

— Спешни случаи. Какво е местоположението ви?

— За какво говориш? — питам. — Любовно писмо ли е?

— Не — казва Клементин. — Бележка на самоубиец.

ГЛАВА 54

Повечето хора се опитваха да завържат светски разговор с Джули Лайънс. Тя знаеше защо. Не беше, защото я харесваха. Знаеха къде работи и за какво отговаря. Още по време на мандата на президента като губернатор в Охайо, Джули — петдесет и четиригодишна жена с квадратно лице, която носеше около врата си златни медальончета с имената на децата си в тях — подреждаше целия график на Уолъс. Днес работата ѝ беше съвсем същата и я превръщаше в единствения човек, който седеше в стаичката, свързана с Овалния кабинет — и най-важното, тя беше официалният страж на входа за всеки, който искаше да се срещне президента.

— Хей, Джули, как върви? — питаха повечето служители.

— Направила си нещо ново с косата си? — добавяха истинските досадници.

— Как се справя дъщеря ти в Дартмут? — казваха умните. Но когато Ей Джей пристъпи в тясната канцелария и се приближи до бюрото на Джули, последното нещо, за което мислеше, беше светският разговор.

— Госпожо, ние трябва да говорим с него — заяви Ей Джей, като използва думата „ние“, въпреки че беше сам. Типично за Сикрет Сървис.

— Съжалявам. Има разговор по телефона — каза Джули и посочи на Ей Джей столовете за посетители срещу бюрото ѝ. Ей Джей не помръдна. Въобще.

— Госпожо, трябва да говорим с него. Веднага.

Джули се втренчи в Ей Джей. Беше лесно да каже „не“ на служители и стажанти, а дори и на секретаря по образованието Пребиш, който бе довел новата си съпруга и заварените си деца в Белия дом. Но беше различно да кажеш „не“ на Сикрет Сървис.

Тя се измъкна иззад бюрото си и тръгна към сводестата врата, която свързваше с Овалния кабинет. Ей Джей не можеше да не забележи увеличената снимка, заемаща стената зад бюрото ѝ. Беше лична снимка на президента (в профил и с официален костюм),

хвърлящ бейзболна топка на осемгодишния си син, докато двамата играеха на Южната морава. Дори и в профил, беше лесно да се види радостта на лицето на Уолъс. Но като всеки агент от Сикрет Сървис, Ей Джей познаваше своя подзащитен. Затова различаваше и дълбоките бръчки, които се спускаха от носа до брадичката и затваряха в мрачни скоби усмивката на президента. Бяха бръчки от притеснение, от онези, които се появяват заедно с познанието, че покоят никога не трае дълго. И Ей Джей беше съвсем наясно, че от сега нататък ще се врязват все по-дълбоко.

Вляво от него Джули отвори сводестата врата. Президентът Уолъс седеше зад бюрото си и говореше по телефона. Но когато отместил поглед към Джули, видя кой стои зад нея.

На Ей Джей не му се наложи да каже нито дума.

— Конрад, ще ти се обадя по-късно — каза президентът и затвори телефона.

Тогава Ей Джей влезе в Овалния кабинет, а сводестата врата се затвори зад гърба му.

ГЛАВА 55

— Знам, че ме лъжеш — настоявам.

— Не може винаги да лъжа, Бийчър. Не и за всичко.

Чувам от моя телефон операторката на 911 да пита какъв е спешният случай. Казвам ѝ, че съм набрал погрешка, че няма спешен случай, въпреки че виждам един да стои точно пред мен.

— Просто прочети писмото — моли Клементин, вдига го и се опитва да ми го подаде.

Не посягам към него. Не мога.

— Просто го прочети, Бийчър. Прецени сам.

Все още не помръдвам. Срещу мен Клементин размахва писмото като бяло знаме. Колкото и да се прави на добричка с русата си перука и всичко друго, тя си остава същата личност, обитаваща това тяло. Но най-примамливата част от доводите на Клементин няма нищо общо с нея.

— Това е баща ти — казва Клементин и продължава да ми предлага бялото знаме. Как можеш поне да не го прочетеш?

Поглеждам надолу към вътрешната страна на китката си. Ноктите ѝ са оставили вдлъбнатини във формата на полумесец. Ще изчезнат скоро. Моите въпроси няма.

— Наистина ще съжаляваш, ако не го прочетеш, Бийчър.

Грабвам листа от ръката ѝ. Заради лошото качество на фотокопието прилича на факс. Опитвам се да го прочета веднага, преглеждам го веднъж, след това отново — но думите нямат смисъл. Ръцете ми започват да треперят, чувствам се като тийнейджър, който се опитва да прочете упътването на тест за бременност.

Скъпа Тереза,

Името на майка ми. Но онова, което кара тялото ми да изтръпне, да се почувствам сякаш между външния и вътрешния слой на кожата ми има тънка найлонова ципа, с плътното печатно „Т“ пред надрасканото набързо ръкописно „ереза“.

Баща ми почина, когато бях на три години. Не успях да прекарам с него достатъчно време, за да опозная почерка му. Но и до ден-

днешен, майка ми пази последната картичка, която ѝ е изпратил — картичка за Св. Валентин със Снупи на нея — в голямата кутия за шапки в ъгъла на спалнята ѝ, където трупа разбъркано всички наши снимки.

Майка ми не вярваше във фотоалбумите. Искаше снимките на купчинка, за да може да се рови в тях по всяко време. Като архивист, тази бъркотия и сега направо ме убива. Но като син оценявах възможността да разглеждам старата картичка за Св. Валентин.

Тя не казваше много. Най-отгоре баща ми беше написал *На моята Тереза за Св. Валентин* и бе оставил картичката да говори сама за себе си. Но начинът, по който бе написал Тереза — печатно „Т“ и ръкописно „ереза“... Бях изучавал картичката с часове, включително и баркода на гърба и цената от деветдесет и девет цента. Познавам тази картичка. И мога да позная почерка на баща ми, когато го видя. Примигвам често и се мъча да прочета писмото.

Скъпа Тереза,

Ти печелиш. Както винаги. Още чувам думите ти от тази сутрин на автогарата. Беше толкова уплашена, че няма да се върна. Заклех се, че грешиш. Но сега съм съвсем наясно, че не е така.

Мъчно ми е заради болката, която знам, че това ще ти причини. И за вредите за нашите дечица. Когато им разказваш за мен, моля те, винаги споменавай, че съм ги обичал, винаги ще ги обичам.

Искаше ми се да бях осигурил по-добър живот за вас. Но с моята смърт опасността заради мен и за тях, и за теб ще изчезне.

Моля те, уреди пастор Рийс да служи на моето погребение. А ако получиш това преди рождения ден на Бийчър, моля те, купи му нещо голямо и глупаво.

Албърт

През целия ми живот ми бях казвали, че баща ми е загинал при автомобилна катастрофа на един мост в Уисконсин. Струва ми се, че

найлоновата ципа между слоевете на кожата ми се издува и ме разцепва на две. Ръката ми започва да трепери още по-силно.

Клементин се изправя и посяга да ме утеши.

— Не ме докосвай — предупреждавам я. — Откъде взе това?

— Бийчър, преди да...

— Откъде го взе?

— Бийчър, моля те. Знам, че е трудно. Когато ти ми помогна да намеря Нико...

— Не съм ти помагал да откриеш Нико! Ти го намери сама, а после дойде при мен, като се преструваше, че нямаш никаква представа! Какво става сега, по дяволите!?

Тя се отдръпва половин стъпка назад.

— Погледна ли датата? — пита.

Взирам се в бележката. Баща ми почина на 20 юли. А предсмъртното писмо, или каквото и да е това, носи дата 27 юли. Една седмица след като се предполага, че е умрял.

Езикът набъбва в устата ми. Опитвам се да дишам, но нищо не излиза. Знам, че е лъжа. Всичко, което казва е лъжа.

— Баща ми не се е самоубил — настоявам.

— Не казвам, че го е направил, Бийчър. Но не мислиш ли, че...?

— Не се е самоубил! Никога не би го направил!

— Бийчър, знам, че ти идва като гръм от ясно небе, но трябва да...

— Не ми казвай какво трябва да направя! Не познаваш баща ми! Никога не си се срещала с него! Той не би ни изоставил така!

— Бийчър...

— Не би ни изоставил! — избухвам. — Не е било по негов избор! А ти да идваш тук, да... да... да... ми пробутваш такова фалшиво писмо... Знаех, че си чудовище, Клементин! Но да използваш мъртвия ми баща, за да ме манипулираш по този начин...

— Кълна се в живота си, не те манипулирам...

— Ти си лъжкия! Всичко е лъжа! — крещя и набутвам листа хартия обратно в ръцете ѝ. Тя се опитва да ми го върне, но аз го блъсвам към нея.

— Ти излъга за Нико! Излъга, когато за първи път се свърза с мен. И какви са всички тези глупости, че си болна от рак и умираш? Има ли нещо свято за теб, Клементин? За какво не би излъгала? И що

за глупава перука си сложила сега! — изкрещявам и хващам фалшивата ѝ руса коса.

— Бийчър, спри!

— Защо? Лошо ли е да видим малко истина поне веднъж? — хващам я за косата отново, този път здраво. Тя се килва на главата ѝ. — Какво лошо има да разкрием истинската ти...?

Дръпвам перуката от главата ѝ. Но вместо да се покаже къса черна коса, тя... тя е...

Напълно плешива.

ГЛАВА 56

— Бих казал XVIII век, ако си падах по догадките — заяви Диаманта.

Здравото око на Тот се присви.

— Дениъл, не го прави. Ти никога не налучкваш.

— Така е. Но и никога не съм казвал, че сега налучквам подразни го Диаманта, размаха цветните фотокопия на стари карти за игра и ги хвърли върху близката светлинна маса.

Тот не се впечатляваше от изреченото. Важното беше, че когато в Архива трябваше ръчно да се възстановят орфаните ръбове на оригиналната Декларация за правата, Дениъл бе единственият човек, на когото можеше да се довери работата. В света на консервацията на документи нямаше по-печен от Диаманта.

— Бих ги датирал някъде през 70-те, може би, години на XVIII век — добави Диаманта. — Но ако имайте самите карти или поне липсващото асо пика...

— Какво му е толкова важното на асо пика?

— Там майсторите на карти са подписвали произведението си. Спомни си картите, с които си играл като дете. На асото пика е било името на компанията: *US Playing Card Company*, или фигурката на човек върху стар велосипед, или който там ги е произвел. През осемнайсети и деветнайсети век печатарят също се е подписвал там. В зависимост от годината, обаче, тези карти тук може дори да са от... Хмммм.

Диаманта се завъртя на пети и тръгна към ъгъла на стаята, към няколкото шкафа за карти и стелажи. Спря пред един, на който имаше два стереоскопични микроскопа и комплект инструменти и четки, всичките наредени по размери, разбира се.

— Между другото, тя каза „да“ — добави Диаманта и издърпа долното чекмедже на шкафа. Тот знаеше кого има предвид. Единствената, която Диаманта обичаше повече от старите артефакти — колежката на Тот. Рина.

— Излизаме на среща. Истинска. Следващия вторник вечерта.

— Във вторник вечерта? — попита Тот. — Вечерите във вторник не са за срещи.

— Това е среща. Не знам какво си й казал, но е подействало. Задължен съм много на теб и Бийчър.

Тот не беше казал и дума на Рина. Нито пък Бийчър. Но в света на Архива, където шантавата любов между библиотекари се срещаше много по-често, отколкото хората си мислеха (Ти си падаш по стари книги? И аз си падам по стари книги! Да излезем на среща!), Тот никога не би застанал на пътя й.

— Как мислиш, къде да я заведа? — попита Диаманта. — Винените барове още ли се смятат за готини?

— Дениъл, ако обичаш, можем ли да се съсредоточим тук? Казваше за асото пика, че...

— Разбира се, разбира се — каза Диаманта, коленичи пред отвореното долно чекмедже на шкафа и се зарови в закачените папки. Отвори една в дъното и започна да тършува в нея. Тот видя какво имаше вътре. Беше претърпкана с...

— Карти за игра? Има ли нещо, с което да не си се презапасил?

— Майтапиш ли се? Пазя тук и лявата обувка на Томас Джеферсън. Ако я обуеш и ти е по мярка, ще станеш президент.

— Дениъл...

— Картите за игра. Добре. Както и да е, повечето от тези са от изложбата на карти, която направихме преди няколко години... когато Бил Клинтън играеше на „Купи“ през цялото време. Оказва се, че той не е бил единственият играч на карти. През Втората световна война правителството е използвало карти за игра, за да изпраща тайни упътвания и съобщения на нашите военнопленници в Германия, тъй като картите били едни от малкото вещи, които врагът им позволявал да притежават. Ако акцизната марка върху опаковката била залепена накриво, това означавало, че колодата е подправена. Нашите войници накисвали тези карти във вода, разлепвали ги и откривали тайни упътвания, които им помагали да избягат — каза той и извади разлепена деветка спатия. — Всъщност години по-късно, във Виетнам...

— Дениъл, знам, че картите за игра са били използвани в хода на историята. Какво общо има това с асото, което търся?

Все още коленичил пред шкафа за документи. Диаманта замълча и се вгледа в Тот.

— Тот, нали знаеш, никога не съм против да ви помогна, особено в тези случаи, за които знам, че не можеш да споделиш. Но недей да ми говориш, сякаш съм някакво хлапе лаборант.

Тот си пое дълбоко дъх, загледан в разлепената деветка спатия.

— Извинявай, Дениъл. Аз само... Денят беше тежък.

— Пак ли като преди? Вие двамата с Бийчър... Друг убиец ли преследвате?

Тот не отговори. Познаваше Диаманта от години, дори от десетилетия. Но никога не говореше открито за Кръга Кулпър. Или за истинската история на Кръга и всички неща, които не споделяше дори с Бийчър. Както винаги, обаче, Диаманта никога не пропускаше никоя подробност.

— Тот, ако си в опасност, мога да ти помогна.

Тот се втренчи в него.

— Извинявай, тъкмо щеше да кажеш нещо. За липсващото ми асо пика...?

Диаманта поклати глава, разбрал, че няма смисъл да спори.

— Знаеш ли, Тот, заради такива като теб хората не обичат старците.

— Имаш ли информацията, или не, Дениъл?

Диаманта бръкна най-отзад в папката и извади последния предмет — единична стара карта за игра в прозрачно пликче. Имаше остри ъгли, а не модерните заоблени. Но онова, което правеше опърпаното асо пика толкова запомнящо се, беше познатият символ върху него: рисунката на американски орел с разперени крила и сведена глава.

Гърдите на Тот се стегнаха, докато оглеждаше изображението. Беше същият орел като в колодата стари карти, които бяха открили у Маршъл. Орелът от татуировката на Гито. И орелът, символ на Рицарите на Златния кръг, група, за която наставникът на Тот се бе заклел, че вече не съществува.

— Както казват фокусниците добави ухилен Диаманта. — Това ли е твоята карта?

ГЛАВА 57

Клементин отстъпва назад, навела голата си глава, закрила очи с ръка.

— Клеми, аз... съжалявам. Не исках...

Тя вдига очи. Погледът ѝ ме кара да замълча.

Да я видя такава, толкова бледа, без коса... Лицето ѝ изглежда издължено. Усещам перуката ѝ в ръцете си като нещо мъртво, като стиска слама. Връщам ѝ я. Тя я взема и продължава да стои, докато се вирам в нея.

— Наистина имаш рак.

— Нали ти казах, Бийчър. Не всичко е лъжа.

Светлината в хола се отразява от челото ѝ. Плешивата ѝ глава изглежда толкова малка. Така крехка. И макар че стои изправена и с лека усмивка на лицето, тя изглежда като всяка жена в раково отделение. Тъй като нямат коса, няма как да не се съсредоточиш върху техните очи — и тогава всичко, което виждаш, са, въображаеми или не, тъгата и уязвимостта в тях.

— Дадох ли ти някаква прогноза? — питам.

Тя поклаща глава. Очаквам гласът ѝ да е спокоен. Но не е.

— Никой не знае какво е. Казаха, че никога не са виждали подобно нещо. Затова търся толкова упорито документите на Нико. — Тя стиска челюсти и отново ми подава писмото на баща ми. — Така разбрах какво е написал баща ти. Това п...

— Не го наричай писмо на самоубиец — прекъсвам я.

— Няма.

— И това не означава, че е умрял така.

Тя ме изучава, без да казва ни го дума.

Преглеждам писмото, което уж е от баща ми. В горния край с дребен шрифт е написано „Федекс офис“ с пощенски код 734.

— Какво си правила в Мичиган? — питам.

Тя не отговаря.

— Клементин, точно сега ти съчувствам и заради това, въпреки всичко, което ми причини, обмислям дали да не те изслушам.

— Криех се, Бийчър. Проучвах документите, които откраднах от Архива, и се криех. Първо в Канада. После се промъкнах в Мичиган.

— И това е всичко?

— Какво още искаш да има? Колко лош човек мислиш, че съм? А, вярно, вече ми каза. Използва онази дума, с която наричат баща ми. Чудовище.

Чувствам се зле, когато го казва. Още по-зле се чувствам да я виждам плешива, с рак.

— И все пак уби Палмиоти — казвам й.

Тя не отговаря, но зървам познатото хитро пламъче в очите й.

— Какво? Нещо забавно ли казах, Клементин? Ти го уби. Застреля го.

— Палмиоти не е мъртъв.

— Видях как стана! Видях те да дърпаш спусъка!

— Видях го преди шест дни в „Таргет“, в Уест Блумфийлд, Мичиган, когато изтъргувах с него досието на президента. Боядисали са му косата. Има белег на врата, където го прострелях. И все още си мисли, че панталоните цвят таки с плисе са последен писък на модата. Но със сигурност диша.

Пареща болка пронизва гърдите ми, сякаш някой е забил лопата в тях и започва да копае. Оглеждам се наоколо, но всичко е в мъгла. Виждам единствено Палмиоти. Когато беше застрелян, видях кръвта... врата му... той беше... Как може...?

— О, не...

— О, да — казва Клементин и продължава да се усмихва.

— Т-това не е възможно.

— Бийчър, той е най-добрият приятел на президента на Съединените щати. Всичко е възможно. А ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, без Палмиоти да ми даде досието на Нико, никога нямаше да успея да стигна до лекаря.

— Какъв лекар?

— Военният лекар. Името му беше в документите на Нико от флота. Д-р Йо. Намерих го в Сан Диего. По онова време той е наблюдавал Нико... грижил се е за него по време на експериментите. Но е наблюдавал и баща ти, Бийчър. Наблюдавал е всички тях.

— Не. Няма начин — отричам аз, отказвайки да се поддам. — Баща ми е по-възрастен. Той не е... не може да е служил с Нико.

— Били са първи екипаж заедно — казва Клементин. — Така ги нарече лекарят. Първи екипаж. Знаеш ли какво означава това?

Кимам, целият съм изтръпнал и се вирам безсмислено в бледите лунички, обсипали плешивата ѝ глава. Разпознавам термин от нашите документи за флота.

— Това са първите членове на екипажа на новопостроен кораб.

— Да, но в армията също има първи членове на подразделение. Онези, с които се учредява. Първи екипаж.

Поглеждам написаното от баща ми.

— Значи просто намери този лекар и какво? Той охотно сподели всичките си тайни?

— Не, не каза много. Той е стар. Мисля, че е болен. Но знаеше какво са причинили на Нико. Знаеше, че не е било редно. А когато го попитах за документи... Не разполагаше с кой знае какво. Но пазеше това казва тя и сочи бележката на баща ми.

— Баща ми не се е самоубил — изричам за трети път.

— Може би не е. Но щом съществува такава бележка — значи е време да си зададем някои въпроси. Защо баща ти е написал това предсмъртно писмо? И как го е написал една седмица след предполагаемата си смърт?

Мозъкът ми прави цигански колела, мъчи се да запази равновесие. Опитвам се да се убедя, че това е само още един от номерата на Клементин. Но когато я поглеждам отново, разбирам, че не е. Че не може да е така.

— Може би е нещо, което баща ти е написал, но никога не е използвал — предполага тя.

Гледам я объркан.

— Няма никаква логика. Каквото и да смяташ за тази бележка, баща ми е умрял седмица по-рано. Как би могъл да сбърка датата на смъртта си?

— Нямам отговор. Само казвам, че може да е написал бележката — и дори да е планирал да я използва, но е умрял преди това.

— Значи е написал предсмъртно писмо с по-късна дата? Че кой прави така?

— А защо не? Имам предвид, ако искаш да си подготвен за смъртта си, няма ли да го напишеш и... Не знам... да организираш нещата?

— Не мисля така. Мисля, че тези бележки са последното нещо, което хората правят. Най-последното. Освен това, дори и ако приемем, че не е последното, ако е поставил по-късна дата и е планират да умре... а после някак е умрял точно преди големия ден — това не ти ли изглежда малко абсурдно удобно?

Тя се замисля за миг.

— Може би са го заставили да я напише.

— Искаш да кажеш, че са го заплашили, за да го направи?

— Или са изискали да го направи. Кой знае за какво им е била нужна.

Рухвам във фотьойла и смъквам якето си.

— Веднъж четох в Архива за строго секретна военна операция, организирана след първата война в Ирак — група оръжейни инспектори на ООН. Но онова, което никой не е знаел, е, че те не са били оръжейни инспектори. Отиват, за да открият и да спасят трима наши командоси, задържани в Мосул. Носи се слух, че преди да тръгнат, техният командващ офицер им наредил да напишат предсмъртни писма. По този начин, ако всичко тръгне зле и ги убият, истинската им мисия пак ще остане тайна.

— Виждаш ли, според мен има логика — казва развълнувано тя.

— Да, но има логика и да излъжат майка ми и да ѝ кажат, че е инцидент с кола, само за да ни спестят ужаса от баща самоубиец — отговарям и балансирам бележката на върха на лявото си коляно.

Клементин ме гледа внимателно, стиска перуката с две ръце и я притиска отново и отново към корема си. Тя е повече от развълнувана. Прекарала е цяла година в търсене на истината за баща си. Живяла е живот, изпълнен с въпроси, затова не се страхува от отговорите. А аз дори не съм бил наясно, че съществуват въпроси. Прекарал съм целия си съзнателен живот с образа на баща си, издълбан в темелите на моите чувства. Заради историите за неудържимото му трудолюбие все още нося старото му куфарче всеки ден. Заради неразказаните му приключения — и моята обсебеност от смъртта му — започвам всяка сутрин е четенето на некролози. А ако става въпрос за въздействието му върху психиката ми, защо иначе ще работя в Архива, напомняйки на хората всеки ден за силата, която им дава проучването на миналото им?

Но сега... да чуя, че смъртта на баща ми може да не е била въпрос на случайност, а въпрос на избор, че е напуснал майка ми и сестрите ми, че ме е изоставил неслучайно, а нарочно? Взирам се в празната перука на Клементин и ми се струва, че темелите ми започват да се разпадат. Писмото в ръцете ми не просто изтрива образа на баща ми. То изтрива баща ми. Изтрива мен.

— Сега разбираш защо трябваше да ти го донеса, Бийчър. За да изпрати лекарят това...

— Все още не разбирам. Откъде го има въобще?

— Нали ти казах, наблюдавал е цялата им група...

— Група от кои? Каква група?

— Първи екипажи, Бийчър. Първите членове на подразделението.

Поклащам глава и пак пресмятам.

— Клементин, баща ми е бил в армията едва две години. Бил е механик. Как би могъл да служи с Нико, още повече да бъде първи екипаж с него?

— Само ти предавам какво каза д-р Йо. Сподели, че били доведени заедно. И тримата от родния ни град.

— Трима? Тя отлично разбира объркването ми.

— Били са трима, Бийчър: Баща ти... баща ми... и бащата на...

— тя се заглежда в далечината, сякаш се опитва да изрови спомена от дълбините на паметта си. — Помниш ли онова хлапе... баща му беше в инвалидна количка... казваше се...

— Маршъл Лъск — прошепвам.

ГЛАВА 58

— Колко е зло? — попита президентът.

Ей Джей поклати глава. Нямаше нужда да казва нищо.

— Значи се видя с него — попита Уолъс, седнал на ръба на бюрото си, внимавайки да не произнесе думата пастор. Да, бяха сами в Овалния кабинет, и трите врати бяха затворени. Но не бе нужно да имаш копие от записите на Никсън, за да знаеш, че в Белия дом навсякъде има уши.

— Видяхме се. Говорих с него. Каза, че сте се срещани.

Президентът замълча.

— Не го ли помните? — попита Ей Джей. — Каза, че е било по Коледа. Че сте произнесли молитва заедно. Бил с равин и имам.

— Шегуваш се, нали? Знаеш ли с колко хора съм се молил? На колко молитви присъствам? Или колко от тези съм раздал? — добави той и посочи розовия карамфил на ревера си. Беше откраднал този номер от президента Маккинли, който всеки ден откачал карамфила от ревера си и го подарявал на някой гражданин късметлия. Същността на номера била, че Маккинли държал половин дузина карамфили в бюрото си в Овалния кабинет.

— Сър, проблемът е, че станаха двама за два дни. А единственото общо между тях е, че са се срещали и произнасяли молитви с вас.

— Значи мислиш, че който и да го прави, аз съм следващият? Не, но се опасявам, че ще има трето нападение, после четвърто, а след това...

Ей Джей предпочете да не довършва изречението.

Приседнал на ръба на бюрото си, със скръстени на гърдите ръце, Уолъс изглеждаше по-скоро раздразнен. От близо четири години сутрините му започваха с доклада, който го информираше за най-непосредствените заплахи срещу Съединените щати. Още след първия бе разбрал, че има един съвсем различен свят, за чието съществуване дори не бе подозирал. Сега вече бе свикнал с него.

Но Ей Джей забеляза как Уолъс потърка палеца и средния си пръст.

Дори и за президента на Съединените щати нямаше по-важна заплаха от личната.

— А онзи лекар, с когото се срещаш? — попита президентът накрая. — Той не помота ли?

— Не и за това. За това ви е необходим специалист. Може би дори хирург.

Уолъс се замисли.

— Какво предлагаш?

— Мисля, че трябва да ви изведем оттук. Да се качите на хеликоптера и, докато заловим този човек, да останете в безопасност в Търмънт — каза Ей Джей, като имаше предвид резиденцията, известна като Кемп Дейвид.

— Не, няма да стане.

— Сър...?

— Заемам поста почти от четири години — заяви Уолъс и се отправи към малкото преддверие на отсрещната страна на кабинета. Отвори мини хладилника и загреба шепя замразени „Сникърс“ от сребърната купа. — Знаеш ли колко заплахи имаше?

— Разбирам, сър. И знам, че преместването създава неудобства. Но ако аз съм прав за тази...

— Чу ли какво казах? Аз съм президент на Съединените щати. Няма да разбия графика си, да уплаша семейството си и да се скрия в бункер, само защото някакъв откачен е започнал да открива тайни послания в трохите от сутрешната си препечена филийка.

— Ами ако вече познавате този откачен? От гимназията?

Президентът затръшна вратата на мини хладилника.

— Какво искаш да кажеш. Ей Джей? Мислиш, че нашият доктор е станал шарлатанин?

— Казвам, че който и да върши това, изглежда знае къде сте били.

— Също като всеки с интернет връзка. Графикът ми се публикува всеки божи ден. Така че върви да предупредиш командира на смяната и да му кажеш какво се случва. Време е да оставим останалите от Сикрет Сървис да си вършат работата.

— Мога да го направя, сър. Ще го направя — каза Ей Джей, който последва президента обратно в Овалния кабинет и го гледаше как лапва един „Сникърс“. Ей Джей чуваше от години, че всички президенти са упорити. Но не виждаше никакъв смисъл Уолъс да поема такъв риск.

— Сър, мога ли само да попитам дали това е заради утре, за Деня на президента?

Сивите очи на Уолъс се присвиха.

— Какво за Деня на президента?

— Само казвам, знам, че искате да заведете дъщеря си на Мемориала на Линкълн... и знам, че се очаква голяма навалица, но...

Президентът чоплеше с език кътниците си, за да избута заседналите фъстъци. Ей Джей никога не бе чувал гласа му толкова спокоен.

— Имам пълно доверие в способността на Сикрет Сървис да си върши работата.

— Аз също, сър. Но това не означава, че...

— Имам пълно доверие в службата — повтори лидерът на свободния свят. — Това означава да се махаш оттук и да разбереш кой по дяволите прави това — изръмжа той.

— Разбира се, господин президент — каза Ей Джей и се отправи към сводестата врата. — Ще имам грижата.

ГЛАВА 59

Разкажи ми за тази карта — настоя Тот, грабна избелялото асо пика и се вгледа в познатия надвесен орел върху него.

Картата беше тежка и плътна, изработена от слоест картон, вероятно от хартия от парцали. — Защо е толкова важна?

— Забрави картата за момент — помоли го Диаманта, взе я внимателно от ръцете на Тот и я постави на реставраторската маса, застлана с тънка японска хартия, която се използваше за поправка на изящни произведения на изкуството. Ефирната хартия беше толкова прозрачна, че едва се виждаше, насложена върху обекта. — Не става дума за една карта. Става дума за историята на картите.

— Дениъл, заплашен е животът на много хора. Ако ще разказваш легенди, разказвай бързо.

— Коя е най-популярната книга на всички времена?

— Библията — каза Тот, без да се поколебае.

— Точно така. В нашия модерен свят, където всичко се променя непрекъснато, е просто невероятно, че самата Библия е успяла да остане почти същата в продължение на векове — заяви Диаманта. — Така е и с картите за игра.

— Това не е вярно. Погледни този орел на картата. Посочи ми друга колода карти, върху която си го виждал.

— Забрави орела и украсата на картите. Говоря за това, което не се променя. Съвременните символи на цветовете — купа, каро, спатия, пика. В Италия са ги наричали чаши, монети, мечове и жезли. Но модерните символи — купи, кари, спатии и пики — са създадени във Франция през XV век от рицар на име Етиен дьо Виньол.

— Рицар? — попита Тот.

— Не просто рицар. Един от най-прочутите рицари на Франция. Човек, който се е бил редом със самата Жана д'Арк — обясни Диаманта, забелязал, че Тот застава нащрек. — Бил рицар, който служел и на Църквата, и на краля, а според легендата — не казвам, че й вярвам — за да изпитат верността му, всяка страна — Църквата и краля — поверила на Виньол своята най-голяма тайна. Виньол бил

избраният рицар. Така че, когато се стигнало до оформянето на картите... неговото непреходно наследство... той подбрал символите много грижливо. В наши дни повечето историци ще ти кажат, че четирите цвята представляват четирите класи на средновековното общество. Купите са символ на Църквата; карите са върхове на стрели, представляващи васалите и стрелците с лъкове; спатиите са селяните или фермерите; а пиките са остриета на копия и следователно представляват рицарите, а оттам и краля. Други казват, че Виньол просто е измислил игра; или че символите са ключ към истинската лоялност на рицаря. Но неколцина настояват, че Виньол, когато бил принуден да избира между Църквата и краля, използвал картите като средство за предаване на скрити съобщения.

— Не разбирам. Съобщения до кого?

— До другите рицари. До останалите, на които в крайна сметка поверил тайната си.

Диаманта се прокашля и попита:

— Някога разглеждал ли си внимателно старшите карти в колодата? Защо Кралят каро има брадва, а всички останали имат мечове? Защо валето купа, валето пика и кралят каро са единствените карти, които са показани в профил, а всички останали са в анфас?

— Искаш да кажеш, че е тайно послание?

— Тот, ти най-добре от всички знаеш колко много се губи в хода на историята. Днес продължаваме да печатим картите така по навик. Не по-различно е и в случая с доларовата банкнота — когато я проектирали в началото, някой решил да постави пирамида с всевиждащото око на гърба. Художниците не са взимали произволни символи. Избирали са ги според техния смисъл.

— Това не означава, че в картите за игра са скрити тайни послания.

— Сигурен ли си? Погледни тези тук — добави Диаманта, коленичи пак до чекмеджето с папката, прерови натрупаните карти и извади съвременен крал купа.

— В почти всяка колода в света, всяка карта с фигура — валетата, кралиците, всички други крале — има по две ръце. Кралят купа винаги има четири две, от които го намушкват с меч, сякаш извършва покушение върху себе си. Оттук идва терминът „крал самоубиец“. Но вгледай се внимателно. Ръкавите му не съвпадат. Не се пробожда сам и не се самоубива. Някой друг го намушква. Някой скрит толкова добре, че кралят не може да види как се приближава.

Тот приближи картата до очите си, за да разгледа изображението.

— Сега го забеляза, нали? Ръкавите съвпадат с друга карта в колодата — каза Диаманта, вече развълнуван. — Това са ръкавите на кралицата пика.

— Значи пиките убиват купите?

— Или както Виньол подсказва със своите оригинални символи: Рицарите — и съответно кралят — убиват църквата.

— Но ти каза, че кралицата...

— Забрави кралицата. В най-ранните колоди карти нямало кралица. Жените не са били признати като част от гражданското общество. Дори Валетата били въведени години по-късно. Така че в

оригиналния комплект на Виньол и в колодите, които се предавали от поколение на поколение, редът не е бил крал, кралица, вале. Бил е крал, рицар, слуга. Това е било предупреждението, изпратено от Виньол. Истинските убийци на Църквата били рицарите на краля. Така че, за да бъдат защитени най-големите тайни на Църквата, трябвало да се създаде нова армия. Тайна армия. Свещена група, заклела се да защитава църквата. Група рицари, които ще се крият сред рицарите на краля и ще нападат, когато са най-необходими... и когато никой не го очаква — обясни Диаманта и Тот пак се вгледа в старото асо пика от колодата, която носеше Маршъл.

Тот огледа познатия орел върху него, символа на така наречените съвременни Рицари.

— Рицарите на Златния кръг.

— Виньол е знаел, че тази битка ще го надживее — продължи Диаманта. — Битката между Църква и крал е водена в продължение на векове. Тя е върховната гражданска война. Затова Виньол е скрил предупреждението си за малцината тайни рицари, лоялни към Църквата тъкмо в изображенията — без тези свещени рицари, кралят ще разгроми Църквата. Картите са техния призив за бой — съобщението е скрито пред очите на всички — като таен сигнал, имащ смисъл само за онези, които знаят, че там има съобщение — добави той, а Тот се замисли за мистериозната карта, използвана от Джон Уилкс Бут, за да проникне в театър „Форд“... и за червеното каро, татуирано на рамото на Чарлз Гитò.

— Може да е вярно, може всичко да е глупав фолклор — добави Диаманта. — Но когато гледаш колода карти, не се заблуждавай, тези карти все още разказват история. И то история, която винаги завършва по един и същ начин.

— Рицарите убиват Църквата.

— Точно така. Сега вече виждаш предупреждението на Виньол — и защо е искал да промени тази история. Когато неговият сигнал бъде даден...

— Неговите рицари ще убият краля — прошепна Тот.

— Или ще убият онзи лидер, който ръководи, ако няма крал — допълни Диаманта.

Объркан, Тот попита:

— За какво говориш?

— Мислиш ли, че пазя купчина старинни аса без никаква сериозна причина? — отвърна Диаманта и махна към асото пика с древния орел. — Тези карти, които донесохте тук — те са принадлежали на Джордж Вашингтон.

ГЛАВА 60

— Маршъл. Помниш ли го? — пита Клементин по-бодро, стиснала перуката си.

— Разбира се, че го помня — отговарям отпаднало. — Маршъл ми беше приятел.

— Така ли? Забравила съм — признава тя, но все още не си слага перуката. — Според д-р Йо, бащата на Маршъл също е бил първи екипаж, преди да се окаже в инвалидна количка. Тогава са били млади, още преди да се роди някой от нас...

— Клементин, кога видя Маршъл за последен път?

— Не знам, той кога се премести? Мисля, че бях... може би на тринадесет или на четирнадесет?

— И не си го виждала оттогава?

— Къде бих могла да го видя?

— А да си говорила с него? Говори ли с него?

— Бийчър, добре ли си?

— Моля те, просто отговори на въпроса.

— Държиш се като...

— Просто отговори на въпроса, Клементин! Говорила ли си с Маршъл, или не!?

Очите Клементин се разширяват, после бързо се свиват и тя започва да примигва, сякаш търси информация от мен.

— Вече си говорил с него, нали? — избъбря. — Знаеш нещо за Маршъл.

— Аз не...

— Знаеш, Бийчър. Виждам, че знаеш. Когато лъжеш, лявата ти вежда се повдига.

— Клементин, едва го зърнах...

— Я чакай. Видял си го!? Нали ти казах! Знаех си! — хвърля се към мен и ме сграбчва за ризата, сякаш смята да ме нападне. — Какво ти каза той!? Трябва да ми кажеш!

— Полудя ли? Пусни ме!

— Кажи ми какво каза той, Бийчър!

— Казах ти, пусни ме!

— Тогава ми кажи какво, по дяволите, се случва! — настоява тя и дръпва по-силно ризата ми, все още стиснала и перуката. Толкова близо е до носа ми, че усещам мирис на мокра козина. — Кажи ми какво каза Маршъл за Нико!

Дръпвам се назад, объркан. Нико? Това няма нищо общо с Нико. Преди да кажа и дума, очите ѝ се изпълват със сълзи, а раменете ѝ се отпускат.

— Казах ти всичко, което научих за баща ти — продължава тя и стиска зъби, без да си позволи да се разплаче. — Как можеш да не ми кажеш какво знаеш за моя?

— Не знам нищо, Клеми. Кълна се.

— Но си видял Маршъл, нали? Говори ли с него?

— Да, но не сме говорили за Нико. Той няма нищо общо с Нико. Нито с първите екипажи.

Тя поглежда наляво, после надясно, загубила ума и дума. Никога не съм я виждал толкова разтърсена. Всъщност, никога не съм я виждал разтърсена.

Докосва ухото си с трепереща ръка и намества зад него въображаем кичур. В такова състояние е, че постъпва чисто инстинктивно.

— Щом не е било за Нико, тогава защо си говорил с Маршъл?

— Защото се опитваме да разберем дали... звучи налудничаво, когато го кажа на глас.

— Баща ми е затворен в психиатрична клиника и се опита да застреля президента. Свикнала съм с луди. Просто го кажи, Бийчър.

— Опитвам се да разбера дали Маршъл е убил някого като се с правил на Джон Уилкс Бут. Ето. Това достатъчно шантаво ли е за теб?

Клементин се отдръпва на две крачки от мен, притиснала перуката до гърдите си.

— Какво каза току-що?

— Знам. Но ако сме прави за това, което се случва, не е само Бут. Има го и Чарлз Гито, който...

— Трябва да тръгвам — заявява Клементин, напипва етикета от вътрешната страна на перуката си и я намества обратно на главата си.

— Какво? Къде отиваш?

— Трябва да тръгвам, Бийчър — намества с потупване русите си къдрици тя. Дори и с коса, изглежда по-бледа, отколкото някога съм я виждал.

— Клементин, моля те... Какво не ми казваш?

— Онова, което каза — за Бут... и Гитò. Вярно ли е? Маршъл имитира някогашните убийци?

— Нямам представа. Може да е Маршъл. Моля се да не е той. Но знаем, че умират пастори, а онзи, който го прави, копира някогашните убийци на президенти.

— Не, Бийчър. Не е така.

— За какво говориш?

Тя покрива очите си е ръка.

— О, боже, случва се отново!

— Какво се случва отново?

— Трябва да ме изслушаш, Бийчър. Моля те — умолява тя, явно ужасена. — Когато говорих с д-р Йо, той ми каза. Имало е още някой. Някой, който е правил това, който е копирал Джон Уилкс Бут... и Гитò... и всички останали. Направил го е преди години. А сега, този убиец, когото търсите... Той не просто копира оригиналните убийци — тя се задъхва, едва успява да изрече думите. — Убиецът копира баща ми. Той копира Нико.

ГЛАВА 61

— Джордж Вашингтон? — попита Тот. — Искаш да кажеш, че това са личните карти за игра на Джордж Вашингтон?

— Вашингтон е бил запален картоиграч, постоянно вист — обясни Диаманта. — Що се отнася до тези конкретни карти, с така наречения орел върху тях, Вашингтон е бил несъмнено най-големият им купувач. На всеки няколко месеца поръчвал същия комплект от същия печатар и майстор на карти.

— Не знаех.

— И аз не знаех, докато не се наложи да направя цяла експозиция за мястото на картите за игра в историята. Но най-интересно беше, поне за мен, какво друго се е случвало по времето, когато Джордж Вашингтон е купувал всички тези карти за игра. Не забравяй, че ние може да виждаме Революцията като идеализирана американска победа, но не всички са били въодушевени от промените в структурата на властта.

— Джордж Вашингтон влиза в битка с британците, но изведнъж се появяват други групи, насочили оръжията си в главата му — местните жители, които предпочитали да вършат нещата по стария начин, индианците, които били принудени да вземат страна, дори и заможни семейства, които просто не искали да загубят натрупаното. Били засегнати всички, които имали пряк интерес от запазването на статуквото, включително малки егоистични групи, които дори не се разкривали, докато властта им не била застрашена — поясни Диаманта и махна към асото пика с орела.

— Говориш за Рицарите?

— Говоря за Църквата или поне за малката подгрупа, към която са принадлежали тези свещени Рицари. Въпреки привързаността на колонистите към пуританските ценности, териториите, където господствало самоопределението, невинаги били добри за църковна дейност.

— Но какво общо има това с картите за игра?

— Според уредника на дома музей в Маунт Върнън, Вашингтон е знаел колко от тези групички са работели срещу него. А за онази фракция в рамките на Църквата е знаел дори как се свързват, криейки тайните си съобщения по същия начин, по който Вашингтон криел своите... в книги и в писма... По един от любимите трикове на църквата бил да крият послания в...

— Картите за игра — добави Тот, а коленете изведнъж го заболяха много по-силно от обикновено.

— Знаеш ли колко комплекта такива карти е поръчал за себе си Джордж Вашингтон през 1777 г.? — попита Диаманта и доближи показалец до асото пика, но без да го докосва. Шест дузини. Това са седемдесет и две колоди! Само за себе си!

— Смяташ, че е търсил нещо?

— Или че е намерил нещо. Най-малко, че е открил начина, по който са се свързвали тези свещени Рицари. Виж какво става точно когато Вашингтон прави голямата поръчка за карти през 1777 г., изведнъж се появява Църквата, нейни представители идват в Мористаун и искат от Вашингтон да даде заповед до всичките си войски. Знаеш ли каква?

Тот кимна. Разбира се, че знаеше.

— Да забрани на всички офицери и войници да играят на карти и други игри.

— Твърдят, че водели до морален упадък, но искането е доста особено, не мислиш ли? Вече да не се играе на карти? Сякаш не искат Вашингтон да вижда какво правят. Вашингтон нямал избор. Все пак било настояване на Църквата. Но виждал ли си дневниците на Джордж Вашингтон от онзи период? Той никога не е спирал да играе на карти. Никога. Вместо това, постоянно пише за тези конкретни карти за игра. Отново и отново. Сякаш в тях има нещо специално.

— Според теб е знаел, че тази фракция на Църквата, тези рицари, използват картите, за да изпращат съобщения?

— Джордж Вашингтон не е бил глупав човек. Знаел е с кого се бори. Знаел е и как се свързват. Някои твърдят, че тъкмо тогава е започнал да ги изкарва от дупките им. И дори си създал собствен малък шпионски кръг...

— Кръга Кулпър.

— Точно така. Някои казват, че тъкмо заради това е роден Кръга Кулпър... за да защитава Вашингтон и да преследва Рицарите...

— Това не е вярно — възрази Тот, изненадан от собствената си реакция. — Кръга Кулпър не е основан заради това.

— Няма значение защо е основан. Важното е, че мисията на Рицарите никога не се е променяла. Те бдят. И когато изниква нужда да се защити Църквата от онзи, когото сметнат за „крал“, рицарите знаят едно нещо — Джордж Вашингтон владее и използва мощта на държавата по съвсем нов начин. И няма да отстъпи.

Когато Диаманта произнесе тези думи, Тот нямаше как да не помисли за сегашния президент, за Бийчър и за Маршъл. Но мислеше също и за своя наставник Кърмит и за всички истории, за които бе подочувал само по нещо прошепнато, историите, за които никой не говореше, историите за ужасяващите деяния на така наречените Рицари на Златния кръг.

— Мога ли да ти задам един въпрос, Дениъл? Дори да приемем, че всичко това не са никакви стари приказки край лагерния огън, да приемем, че тези първоначални Рицари, или никакви техни разновидности, някак си продължават да съществуват по времето на Джордж Вашингтон — според теб има ли шанс или, което е по-важно, някакво доказателство, че може да са се запазили и по-дълго?

— Дай определение за по-дълго.

— Ти каза, че битката между Църквата и държавата представлява върховната гражданска война, затова да кажем, до нашата Гражданска война. До времето на Линкълн. Или може би дори до, не знам... до 1963 г.

Диаманта вдигна очи от работната маса и се вгледа в стария си приятел.

— Тот, ще те попитам само веднъж — този убиец, когото издирвате, за когото не можеш да ми кажеш... президента на Съединените щати ли иска да убие?

— Дениъл...

— Споменаваш Линкълн, после годината на убийството на Кенеди. Как бих могъл да не те попитам?

— Би трябвало да ме попиташ. Но ако смятах, че се случва тъкмо това, сега тук щяха да бъдат петдесет агенти на Сикрет Сървис и те щяха да ти задават тези въпроси вместо мен. Всичко, което ме

интересува, е дали е възможно тези Рицари, които и да са те, за каквото и да се борят, дали е възможно да са оцелели достатъчно дълго, за да съществуват и днес...?

— А не е ли така? Затова са избрали символа.

— Кой символ?

— Ето този! — каза Диаманта и посочи асото пика.

— Имаш предвид орела?

— Непрекъснато го наричаш орел, но огледа ли го всъщност? — той почука с пръст главата на птицата. — Снопчето пера на главата на орела е завито надолу, приляга по врата. Тук перата са извити нагоре. Това не е орел, Тот. Това е феникс.

— Феникс — прошепна Тот и зарови пръст в брадата си, спомнил си думите на Кърмит, че Рицарите са изчезнали, че са напълно разгромени.

— Това се опитвам да ти кажа, Тот. Когото и да преследвате, няма значение дали са съществували по времето на Линкълн, на Кенеди или на някой друг. Важното е, че те си мислят, че са съществували. Така че, ако тези Рицари сега се опитват да застрелят действащия президент — и да отрицат нова гражданска война — вече знаете срещу кого сте изправени. За тях това не е борба. Това е тяхната съдба. В техните очи, като феникса и църковните им предшественици, те са свещени войни, които никога не могат да бъдат убити.

ГЛАВА 62

— Не. Не е възможно — казвам.

— Възможно е. И се случва отвърща тя.

— Но как може...? Убиецът, когото преследваме... Как би могъл да копира Нико?

— Защото същото е направил и Нико.

— Не разбирам. Преди години, когато Нико стреля по президента... Било е по време на състезание от НАСКАР. Какво общо може да има Джон Уилкс Бут с НАСКАР?

— Не внимаващ какво ти казвам, Бийчър. Изстрелите по президента са краят на пътуването на Нико. А аз ти говоря за неговото начало.

Докато наблюдава как се опитвам да преглътна твърдението ѝ, а и всичко останало, което е казала, Клементин застава пред входната врата и за пореден път съблича якето си.

— От досието, което ти даде Палмиоти, ли разбра? — питам.

— Мислиш ли, че те ще ми дадат нещо такова? Не. От лекаря.

— Д-р Йо.

— Той не е бил там, когато започват първите екипажи, дошъл е след началото на експериментите. В Южна Каролина. В Чарлстън — във военноморските докове.

— Баща ми не е бил във флота. Бил е в армията.

— Моят също. Но според казаното от Йо... не е било само заради флота. Било е заради секретността.

Кимам, защото добре знам, че има случаи в историята, когато е трябвало да се докладва на президента на Съединените щати при истинска секретност, и са го качвали на борда на кораб, тъй като това е било единственото място, за което е можело да се гарантира, че ще бъде сам.

— Нико едва бил навършил осемнадесет — обяснява тя. — Според Йо още тогава знаели, че Нико има проблеми с приспособяването към войнишкия живот. Затова включили д-р Йо. Той бил специалист по пристрастяванията — един от първите, които

разбират, че метадонът е добър начин да се помогне на войниците да преодолеят хероиновата зависимост. Но ако говорим за онова, което давали на Нико, никой никога не бил виждал подобно нещо. Една седмица бил щастлив и безгрижен, следващата седмица преставал да спи... преставал да яде... а изведнъж открили половин дузина мъртви опосуми навсякъде около военноморската база.

— Опосуми?

— Никой не можел да си го обясни. До една сутрин, когато на закуска Нико хапнал супена лъжица от мюслито си и спокойно обявил, че той ги убива. С голи ръце и с бетонно блокче. Тогава повикали Йо.

— А опосумите какво общо имат с Джон Уилкс Бут?

— Нищо — казва Клементин, а очите ѝ ме следват, докато крача напред-назад. — Всъщност всички смятали, че Йо държи положението под пълен контрол и всичко отново върви по график. Но не знаели — и нямало как да знаят — че няколко месеца по-късно в горите на Южна Каролина един ловец, тръгнал за койоти, бил застрелян в тила около 10 часа вечерта. Полицията предположила, че друг ловец го е направил случайно. След още един месец втори мъж, излязъл на вечерен крос, бил прострелян в тила, точно зад ухото.

— Пак около 10 часа?

— Никой не обърнал внимание, но да, около 10 часа. А и защото било в Южна Каролина, пак предположили, че е ловен инцидент. Но скоро след това трети мъж бил прострелян в тила, от упор, в местен киносалон. Точният час на смъртта бил 22:11.

— Точното време, в което Джон Уилкс Бут прострелва Ейбрахам Линкълн.

— Не се ли досещаш? — пита Клементин и започва да събира книгите, които паднаха, когато тя се блъсна в библиотеката. Знае, че обичам реда. — Нико се е упражнявал, Бийчър. Работел е върху детайлите, за да постигне идеалното убийство.

— И никой не е видял връзката? — питам и намествам стара книга с червена кожена корица на мястото ѝ. — Всички смъртни случаи край корабостроителницата ли са били?

— Не. И в това бил проблемът — казва тя и вдига последните няколко книги и малка снимка в рамка. — Били на различни места. Първият бил на повече от седемдесет и пет мили разстояние в окръг Хамптън. Вторият бил в обратната посока. А последният — точно край

Чарлстън. Станало още по-трудно, когато се появило четвърто тяло този път в Джорджия. Тридесет и три годишен продавач на стоматологична техника слязъл от влака на „Амтрак“ и докато композицията напускала гарата, получил изстрел в гърба.

— Както Гито прострелва президента Гарфийлд.

— ... Месец след това в един планински район на Северна Каролина, когато местното изложение било към края си, пиян фермер, отглеждащ соя, се скрил зад един товарен камион, за да пикае, и бил прострелян в корема.

— Както Чолгош прострелва президента Маккинли на Световното изложение казвам и пъхам друга книга в библиотеката.

— Нещата се размиришали чак месеци по-късно, когато пак в окръг Хамптън, някакъв беден пенсиониран свещеник...

— Свещеник? Значи затова...

— Знам. Просто слушай. Свещеникът работел в градината си, когато бил застрелян в тила с нещо, наречено после вещественно доказателство ВД-573 — куршум калибър 6,5 мм с метална ризница. Въз основа на начина, по който се пръснала главата на свещеника, заключили, че го е улучил снайперист от около 80 метра.

— Или 81 метра, за да бъдем точни.

Тя кимва, гушнала половин дузина книги и ме чака да свърша.

— Никой въобще не свързват убийствата — докато местният шериф не се замислил, че на такъв изстрел от 80 метра е способен само военен. Тогава започнал да звъни във всички околни военни бази. В едната младият административен асистент, който вдигнал телефона, забелязал, че моментът на смъртта е точно в 12:30. На повечето хора това не би говорило кой знае какво. Стандартно време. Но на този асистент, който бил направо побъркан поклонник на конспирацията за убийството на Кенеди, му прозвучало като бойна тръба. Той не само знаел, че 12:30 е точният час, в който е бил застрелян президентът Кенеди, но и че точно такъв куршум калибър 6,5 мм е прелетял 81 метра, изстрелян от...

— Лий Харви Осуалд — казвам и набутвам една книга най-горния рафт. Тя се намества със звучно дум.

— По някаква догадка разследващите проверили шкафчето на Нико. И вещите му. Всичко било чисто. Докато не прекарвали детектор

за метал над матрака и не открили, напъхана в него армейска пушка „Манлихер Каркано“ с болтов надлъжно пълзящ затвор.

Сега аз кимам, разпознал пушката, използвана от Осуалд срещу Джон Кенеди. Мислите ми се завихрят, пренасят се към сегашния убиец, преследващ свещеници и пастори. Но това все още не обяснява...

— Защо са пуснали Нико? — питам. — Ако са знаели, че той го е направил, как така не са казали на никого? И не са го арестували?

— Имаш ли представа за какво е използвал флотът в базата в Чарлстън, докато е действала?

— Предполагам, за да домуват нашите кораби?

— Да, разбира се, там са домували корабите ни. Също така ги почиствали, ремонтирали, цялата необходима поддръжка. Но според д-р Йо там имало и нещо, наречено Оръжейна станция.

— Пазим някои от техните документи в Архива. Те са монтирали и поддържали въоръженията на корабите.

— Точно така — казва Клементин, все още прегърнала купчината книги, които е вдигнала от пода. — Но дори и в рамките на Оръжейната станция си имало йерархия. Някои отдели се занимавали с обикновени оръжия. Други се занимавали с ядрени оръжия. Но освен това съществувала и Подгрупа 6.

— Подгрупа 6? Звучи ми като фалшиво име.

— Истинско е. Потърси го. По онова време била командвана от адмирал Томас Коуди, чиято цел била да използва Подгрупа 6, за да създаде по-опасно оръжие от ядреното.

— Което е?

— Върховното оръжие, Бийчър — човешкото оръжие.

Клементин стоварва купчината книги на един рафт на височината на гърдите си.

— Смяташ, че нашите бащи са работили над това? — питам.

— Не, съвсем не. Баща ми, баща ти и бащата на Маршъл са били осемнайсет-деветнайсет годишни новобранци. В Подгрупа 6 не са наемали хлапета. Я си помисли — когато съставяш свръхсекретен екип, подбиращ хора, които познаваш. Ветерани с опит. Адмирал Коуди да покани нашите татковци там, я стига, Бийчър. Знаеш ли какъв може да бъде някой осемнайсетгодишен, въвличен в нещо свръхсекретно? Те са били експериментите. Опитни мишки.

Думите ѝ барабанят по въображаемата мембрана, която без дори да осъзнавам, издигам около себе си, когато тя е наблизо. Използвам я като щит. Но когато мембраната се разкъса и реалността се просмуква през нея, няма нищо по-разтърсващо от това да я слушам как говори за моя собствен мъртъв баща. И за неописуемите неща, които може би са му причинили. Никой не иска да чува как е страдал баща му.

— Знам, че е кошмарно. Бийчър. За мен също е кошмарно. Но сега знаеш защо не са можели да допуснат да бъде арестуван. Каквото и да са давали на Нико — колкото и да са инвестирали в него — ако техният най-ценен лабораторен плъх цъфнел по първите страници на вестниците с историята как се е оказал убиец маниак, копираш Лий Харви Осуалд, всички погледи в страната щели да се вторачат в Подгрупа 6. Никой в програмата не е искал да поеме такъв риск.

Поглеждам записката — прощалната записка на самоубиец — която все още стискам в ръка.

— Смяташ, че баща ми е умрял заради това? Заради най-обикновен опит да се прикрие тайна операция на военните?

— Не... Не мисля така. Според казаното от д-р Йо, баща ти е умрял година по-късно. Когато Нико се издънил, Подгрупата била разделена. Нико бил наказан вътрешно, заключили го за почти цяла година, докато не се убедили, че каквото и да са му вкарвали, вече е излязло от тялото му. Всичко останало било заличено.

— А когато Нико стреля в президента, нищо от това не излиза наяве?

— Говорим за правителството. Според теб биха ли признали, че са създали чудовище, което е нападнало собствения ни президент? Напротив, решили, че Нико е излекуван, и го изпратили в редовната армия, сякаш бил чисто нов новобранец, идващ за първи път. Баща ти и бащата на Маршъл били изпратени на друго място.

— И това ли е големият финал? Погребали са документацията, надявайки се, че никой никога няма да я намери?

— Но не виждаш ли, Бийчър? Някой все пак е открил записите за Нико! Разбираш го по-добре от всеки друг. Независимо колко дълбоко ще ги скриеш, къде ще ги заровиш, досиетата винаги се намират. Така че, щом някой пресъздава престъпленията на Джон Уилкс Бут... и отгоре на всичко убива пастори... значи този някой познава отлично извършеното от Нико!

— Или може би просто копират оригиналните убийци. Не забравяй, че когато Тимъти Маквей взривява федералната сграда в Оклахома, той е облечен с тениска, на която пише *Sic Semper Tyrannis*. Тези убийци никога не са забравени.

— Но щом убиват пастори...

— Нико е убил само един пастор.

— Не. Убил е само един, за когото знаем. Виж приликите, Бийчър. Мислиш ли, че някой просто случайно е стигнал до същата налудничава идея и използва същите старинни оръжия срещу същите невинни пастори? Това не ти е Тимъти Маквей. Който и да го прави, той е прочел досието на Нико!

— Може би — казвам, а гласът ми заглъхва. А може някой просто да е чул историята от баща си.

Тя ме поглежда.

— Чакай. Нали не мислиш, че аз...?

— Не съм казал, че си ти.

— Значи мислиш, че Маршъл...?

— Не твърдя и че е Маршъл. А ако става въпрос от кого може да го е чул, той ми каза, че баща му е починал.

— Е, и? Баща му може да му е споделил подробностите, преди да умре — казва тя, грабва една книга — тънко книжле за картографията на бойните полета — и я подрежда на рафта.

Издърпвам я обратно.

— Мястото ѝ не е тук — казвам натъртено.

Чакам я да ми отвърне. Тя винаги отвръща. Но вместо това тя просто стои като наказана и сякаш тялото ѝ се свива пред мен. Пристъпва от крак на крак и имам чувството, че това — тук и сега — е първата истинска и искрена реакция, която ми показва. Знае каква болка ми е причинила. Но като гледам това дребничко, пречупено момиче, което, някога в осми клас ме притегли към себе си и ми даде първата ми истинска целувка... не мога да я виня. Дори и сега, дори и плешива, бях забравил колко е зашеметяваща.

— Е, какво ще стане сега? Как ще разбереш дали Маршъл е убиецът? — пита тя най-накрая.

— Ще прием вода от извора. От единствения оцелял.

Лицето ѝ се издължава, разбирам, че се досеща за кого говоря.

Няма как да го избегнем. Знаем, че се задава трето убийство. Ако искаме да го спрем...

— Трябва да се видим с Нико.

ГЛАВА 63

— А ако трябва да оцените болката по десетобалната система?
— попита лекарят с плешива глава и тънка брада.

— Вероятно пет — каза пастор Фрик, който вървеше по коридора към стаята си на четвъртия етаж в Университетската болница „Джордж Вашингтон“.

Лекарят наблюдаваше пастора внимателно и му посочи да мине по коридора още един път, за да провери как диша.

— И не усещате недостиг на въздух? — попита лекарят.

— Не. Нямам повече проблеми от обикновено — пошегува се пасторът, но лекарят, както правят повечето лекари, не се засмя. Беше късно. Това очевидно беше последният обход на лекаря.

— Изпитвате ли болка някъде другаде? — попита той.

— Казах на медицинските сестри, че ме наболява, но иначе съм добре. Най-зле ми е, че заемам това легло. Ако имате нужда от него за някого друго...

— Можем да си позволим леглото — успокои го лекарят и подкани Фрик да се върне в стаята си. Когато пасторът седна на леглото, лекарят извади стетоскопа от джоба си.

— Трябва само да преслушам белите дробове и ще можем... Чу се силен звън беше болничният телефон на нощното шкафче.

По изражението на лицето на доктора, а и предвид късния час, си личеше, че не му се иска пастор Фрик да вдигне телефона, но пасторът беше останал далеч от църквата цял ден. Ако някой имаше нужда от него, или се нуждаеше от помощ...

— Извинете, ще отнеме само минута обеща пасторът. Ало...? — попита той като вдигна слушалката.

— Пастор Фрик, съжалявам, че ви безпокоя в този час, но се казвам Тот Уестман. Работя по разследването на днешната стрелба и просто се чудех... моментът удобен ли е да поговорим?

Пасторът искаше да помогне, бе решен да помогне. Но хвърли поглед на доктора, който вдигна стетоскопа, без дори да се опита да скрие нетърпението си.

— Всъщност, има ли начин да го направим малко по-късно, или може би утре? — каза по телефона Фрик.

— Утре звучи идеално — отговори Тот. — Ако искате, мога да дойда още сутринта.

— Ще бъде страхотно — той остави слушалката и като се обърна към лекаря, добави: — Моите извинения. Просто се опитвам да им помогна да хванат онзи, който го направи.

— Въобще не се притеснявайте — отговори лекарят и притисна стетоскопа към гърдите на пастор Фрик. — Всички си имаме работа за вършене.

ГЛАВА 64

Вече е почти полунощ, когато слизам на долния етаж, притиснал към гърдите си старо одеяло, чисти чаршафи и тънка възглавница.

— Бийчър, наистина оценявам, че ти...

— Моля те, сири да ми благодариш. И престани да се преструваш, че сме приятели. Имаш информация за баща ми. И информация за тези убийства — информация, която се надявам да спаси живота на невинни хора. — Оставям чаршафите и одеялото на моя черен диван в стил ар деко.

— Мога да отида на хотел, ако искаш — казва Клементин. — Там ще ми е добре.

Тя греша. Може да не е най-умният ход да я задържа тук. Всъщност, като се има предвид, че все още е издирвана за разпит от Сикрет Сървис, това е доста тъп ход. Но да я оставя в някаква случайна хотелска стая, сама, където нищо няма да попречи на убиеца — или дори на президента — да я подгони? Гледал съм достатъчно филми, за да знам какво се случва, когато изпуснеш от поглед ключовия си свидетел. Сега не е моментът да оставяме нещата на случайността. Особено, когато сме толкова близо най-после да разберем какво всъщност се случва.

Клементин разстила чаршафа и нагласява възглавницата до подлакътника на дивана, перуката ѝ е отново на мястото си и всичко пак изглежда спокойно. Но тя ме поглежда колебливо.

— Може ли да ти задам един последен въпрос? — моли ме.

— Само ако не е за психотични убийци или мъртви родители.

— Не е. Искам да те питам за... Когато бяхме малки, ти слуша ли някога диска на майка ми?

Не отговарям. Майката на Клементин беше кръчмарска хипи певица, чийто единствен запис беше „Най-големите хитове“ — компактдиск, който си бе направила сама. Повечето хора в града така и не бяха си купили екземпляр, а още по-малко го бяха слушали.

Но в десети клас, всичко, което желаех, беше Клементин. Слушах този албум повече пъти дори от саундтрака на „Брилянтин“.

— Слушах го веднъж или два пъти. Защо?

— Помниш ли третата песен там? — пита тя. — Най-лошото нещо, което някога ще причиниш...

— ... Ще бъде на някого, когото обичаш — довършвам заглавието.

— Ти наистина го помниш! — Лицето ѝ порозовява от вълнение. — Бийчър, не мога да върна, онова, което ти причиних. Но когато си мисля как те нараних, всичко, което мога да кажа е... Майка ми го е изпяла точно — добавя тя и ме хваща над лакътя. Толкова е близо, че забелязвам пиърсинга на носа ѝ, сребърно топче, не по-голямо от върха на игла. Когато поставя ръката си върху моята, ми се струва, че температурата на тялото ѝ е поне с десет градуса по-висока от моята.

Преди два месеца това щеше да ми подейства. Всъщност, ако трябва да съм честен, все още (лекичко) ми действа. Но не съвсем.

— Лека нощ, Клементин — казвам равнодушно и се отправям към стълбите.

ЧАСТ III

ТРЕТОТО УБИЙСТВО

Безполезно е, господа, мисля, че трябва да се помолим.

Президентът Уилям Маккинли, полузатворил очи, шест дни след като е прострелян от убиеца Леон Чолгош. Той е третият президент, убит, докато заема поста.

ГЛАВА 65

Болница „Света Елизабет“

Вашингтон, окръг Колумбия

Нико знаеше, че говорят за него.

Дори от стаята си, дори и при затворена врата, докато беше коленичил и педантично оправяше леглото си, подгъвайки завивките под строги четирийсет и пет градусови военни ъгли, той чуваше сестрите от сутрешната смяна — в дъното на коридора, в сестринската канцелария — да споменават името му и да се оплакват заради случилото се вчера.

— Притесняват се за теб — каза му мъртвата Първа дама, застанала зад Нико, който подгъна още един ъгъл на завивката на мястото му.

— Не са притеснени. Раздразнени са.

— Грешиш. Притеснени са. Не си изяде закуската тази сутрин.

— Тук яйцата са рохки.

— Не ги е грижа за яйцата. След изпълнението ти в лабиринта вчера, се притесняват, че може да се влошаваш.

Нико хвърли поглед през рамо към Първата дама. В старата му стая тя винаги седеше в малката ниша, точно до прозореца. Тук, в новата стая, постоянно стоеше права. Вече не се чувстваше удобно.

Нико също не се чувстваше удобно. Особено заради онова, което се задаваше. През следващите няколко часа...

Забрани си да мисли за това, знаеше какви са опасностите от превъзбудата. Рицаря вече бе близо. Но все още имаше да се свърши толкова много... толкова много неща можеха да се объркат. Всъщност, той бе предупредил Рицаря да не прибързва. Особено с връщането към онази недовършена работа в болницата. Но Рицаря беше горд. Рицаря беше изпълнен с решимост. И приемаше всичко като своя лична предопределеност.

Как можеше Никола възрази?

— Нико, облечен ли си? — извика някой и почука силно по вратата му. Предупреждаващо почукване. — Нико... Чуваш ли ме? —

добави сестрата с вирнатите гърди.

Преди да успее да отговори, вратата се отвори. Сестрата влезе и направи обичайния оглед на стаята. Усмихна се, като видя, че Нико оправя леглото си.

— Виждаш ли я? — извика Първата дама. — Вече си мисли, че приемаш новата сграда за свой дом.

Нико положи голямо усилие да пренебрегне Първата дама и да не отклони поглед от сестрата.

— Не си изядох яйцата, защото бяха рохки — изтърси той.

Сестрата само го изгледа.

— Долу имаш посетител.

Все още на колене, Нико спря да оправя леглото си. При него не идваха много посетители.

— Някой, когото познавам ли е?

— Така мисля. Той е в списъка ти. Човек на име Бийчър Уайт?

Нико скочи на крака. Отначало просто застина на място.

— Нико, добре ли си?

Той примигна три пъти, после още три пъти, огледа стаята за... Ето я. Грабна кожената си книга — с разделител карта за игра, асо спатия — от нощното шкафче и я пхна под мишница.

— Сега бих искал да видя Бийчър — каза на сестрата и я последва по коридора.

ГЛАВА 66

Осемнадесет години по-рано

Сагамор, Уисконсин

Майката на Маршъл обичаше да помага в църквата.

Работата, особено когато започна да чете първите чернови на проповедите на пастора, беше интересна. И заплащането, благодарение на щедростта на няколко анонимни дарители, бе малко по-добро, отколкото в супермаркета. И най-важното, за разлика от дома ѝ, тук бе изключително спокойно.

Макар че някои дни не бяха толкова спокойни, колкото останалите.

— Внимание! Нахлуваме! Всички да се облекат! — пропя женски глас зад затворената врата, която водеше към задната канцелария.

Вратата се отвори със замах и към бюрото на майката на Маршъл запристъпва игриво жена на средна възраст с щръкнала боядисана черна коса, ярко коралово червило и твърде къса коралова лятна рокля в тон с червилото. Докато вървеше, дузина евтини метални гривни дрънчаха като дайрета на китката ѝ. Пени Кей. Майката на Клементин.

— О, хайде, Черийз. Беше забавно — подразни я Пени и се усмихна широко. Майката на Маршъл не ѝ върна усмивката.

— Какво искаш, Пени?

— Само да оставя тези неща. Можеш ли да ги дадеш на пастор Рийс? — попита Пени, като ѝ подаде пачка фотокопирани листовки. Имам концерт следващата събота. В Мадисън. Куверт десет долара, но получаваш две бири. Помислих си, че пасторът може да ги раздаде на енорияшите.

— Ще ги оставя на бюрото му — каза сухо майката на Маршъл и ги пусна до кутията за входящи писма. Не и вътре в нея.

Пени пристъпи от крак на крак и започна да гризе кораловите си нокти.

— Ще ги изхвърлиш право в кошчето в момента, в който си тръгна оттук, нали, Черийз?

— И защо да го правя? — попита майката на Маршъл, като сега тя се усмихваше. Пени забеляза в един от отворените кабинети вляво от нея съпругата на пастора, която подслушваше. И също се усмихваше.

— Черийз, какво, по дяволите...?

— Не използвай такъв език тук.

— ... Е станало с теб? Бяхме приятелки.

— Беше много отдавна. Хората се променят.

— Хората не се променят... хората никога не се променят! Така че може да се правиш на кротка и свръхрелигиозна, колкото си искаш, но аз знам каква си. Спомням си как бъркаше в чантата на майка си... и крадеше пари, за да си купиш сребърна тел и да правиш онези бижута, които продаваше на моите концерти. Не беше ли такава мечтата ти тогава? Аз да пея песни, а ти да правиш бижута? За бога, когато беше бременна, пушехме козчета в...

— Достатъчно! — избухна майката на Маршъл, скочи от мястото си и тичешком заобиколи бюрото. — Не знаеш нищо за мен!

— Само така. Ето го реактивния изстребител, когото познавах.

— Говоря сериозно, Пени. Лесно ти е да си хипи маце, което така и не пораства. Даже дъщеря ти не се интересува дали не се прибираш по цяла нощ. Но не виждаш ли какъв е моят живот!? Знаеш ли колко струва да се сложи ръчно управление на кола, така че човек в инвалидна количка да може да я кара? Или колко струва масажисти да идват три пъти седмично, така че каквито мускули са останали по краката на Тим да не се схващат?

— Това не означава, че трябва да погребеш всички мечти, които си имала някога! Твоите бижута...

— Спри да говориш за моите бижута! Минаха десет години, откакто...

Пени хвана здраво майката на Маршъл за раменете, придърпа я и я целуна, силно по устата. За миг двете жени останаха така, с притиснати устни, а после Пени плъзна езика си...

Черийз рязко се дръпна, освободи се и я отблъсна. Пени започна да се смее, но това не трая дълго. Черийз замахна с отворена ръка и зашлеви Пени през лицето.

В стаята стана тихо.

Вляво от тях съпругата на пастора изчезна, шмугна се обратно в кабинета си.

— Какво ти става!? Как смееш!? — избухна Черийз и взе да бърше червилото от устата си.

— Стига, Черийз, просто се забавлявах... както в старите вре...

— Ти си отвратителна! Знаеш ли? Отвратителна! — изпищя Черийз толкова силно, че цялата стая се разтресе.

Пени се отдръпна стресната, но продължаваше да се вглежда в лицето на Черийз и да се опитва да различи старата си приятелка.

— Искам да се махнеш оттук — настоя майката на Маршъл.

— Да, това го разбрах. Но мога ли само да ти кажа...? Съжалявам, че животът ти е прецакан. Искрено. Но Черийз, не можеш да вземеш всичко, което си, и просто да го затвориш в себе си. Колкото повече го заравяш, толкова повече ще расте напорът и толкова по-силно ще изригне.

— Оценявам това. Особено след като в този град ти си експертът по ония неща, дето изригват.

— Хе. Евтина шега за свирка. Браво на теб — каза Пени със смях и тръгна към вратата. — Но не говоря само за твоя живот, Черийз. Ти не си единствената, която е под натиск. Приучаваш съпруга си да живее по този начин, сина си да живее по този начин, а така нещата се засилват. И тогава, някой ден, когато най-малко го очакваш, твоето момче Маршъл ще избухне.

— Оценявам съвета ти, Пени. Но ти не знаеш за какво говориш, по дяволите.

ГЛАВА 67

Наши дни

Мъжът, който вървеше по улицата, носеше клипборд. Краят на червения му шал се развяваше зад него.

На клипборда нямаше нищо, само няколко празни листа. Но във всеки крайградски квартал клипбордът гарантираше, че съседите няма да погледнат втори път минаващия непознат, а дори и да го направеха, яркочервеният шал скриваше лицето му.

Той огледа къщата на Бийчър на отсрещната страна на улицата и разбра, че Бийчър и Клементин са тръгнали. Знаеше къде отиват и каква е новата кола, която караха. А снощи, докато ги наблюдаваше през страничния прозорец почти до три часа сутринта, дори забеляза непохватния опит на Клементин да вкара Бийчър в леглото, опит, на който повечето мъже биха се поддали.

Който и да обучаваше Бийчър, той явно бе научил нещо. Но това не означаваше, че е научил всичко.

Мъжът надникна бегло в клипборда, все едно проверяваше нещо, прегази ивицата почернял сняг, прекоси улицата към дома на Бийчър и мина покрай входната врата. Не го интересуваше какво има вътре в къщата. Този път идваше за онова, което бе отвън.

Закрачи по тясната алея, следвайки отпечатъците от гуми в снега, докато не видя...

Ето го.

Сплескан на земята, със счупено стъкло, лежеше евтиният ръчен часовник, който бе оставил там предишната вечер.

Това беше стар детективски трик, използван от Джак Никълсън в „Чайна Таун“ — купувате евтин механичен часовник — само за 14,99 долара в „Таргет“ — пъхате го под гумата на колата, която следите и когато колата мине върху него... *прас...* стрелките спират и ви показват точното време на тръгването.

— Осем часа и четири минути сутринта — прошепна си Маршъл, взирайки се в напукания циферблат на часовника, който беше

сложил на клипборда си. Бийчър сигурно тъкмо пристигаше в „Света Елизабет“.

Маршъл нагласи червения си шал и се подсмихна на себе си. Искаше му се да бъде там. Но точно сега, сега, когато знаеше къде е Бийчър, имаше още много за вършене.

ГЛАВА 68

*Двадесет минути по-късно
Болница „Света Елизабет“
Вашингтон, окръг Колумбия*

— Бийчър, ако нещо се случи... каквото и да е то — казва Тот по телефона, — обади се на Чес да вдигне тревога.

— Разбирам. И оценявам притеснението ти, Тот — казвам и се насочвам през фойето към няколкото метални шкафа в ъгъла.

Тот понечва да каже още нещо, но си замълчава. Знае, че нямаме избор. Ако искаме да разберем дали Маршъл е нашият убиец — или по-лошо, дали е свързан с Нико — това е единственият начин.

— Телефони и остри предмети? — казва охранителят в интеркома, а гласът му отеква иззад дебелия бронирован стъкло. Над него, на стената от бомбоустойчив черен гранит с ярки сребристи букви пише „Света Елизабет“.

— Слушай, Тот, трябва да вървя. Но ако стане опасно, знам къде си. Ти също знаеш къде съм.

— Само ми направи една услуга, Бийчър — оглеждай се за Маршъл. Никога не се знае къде ще се появи.

Отказвам се да споря, прекъсвам разговора и изпълнявам инструкциите на охранителя. Последния път, когато бях в „Света Елизабет“, на рецепцията имаше химикалка, облепена с тиксо и закачена с верижка за плота.

Днес ме карат да оставя телефона си и всякакви остри предмети в отделение с размер на кутия за обувки в металния шкаф. После ме прекарват през рентген и детектор за метал и ме сканират с някакъв детектор за химикали, който си мислят, че не мога да видя, вграден скрито в рамката на вратата. Когато преминавам през стъклените врати в бляскавата, добре осветена зала за посетители, вече ми е ясно, че в тази нова сграда повечето от парите са похарчени за сигурност.

Не ги упреквам.

Тук е настанен Джон Хинкли, който стреля в президента Рейгън. Също и един мъж, който убил жена си и трите си деца, след това ги

сложил обратно в леглата им и живял в продължение на седмици с разлагащите се тела. Но ако става въпрос за най-известния пациент тук...

— Идва насам — казва ми униформеният охранител и затваря стъклената врата зад мен, като ме заключва сам в обширната зона за срещи, която притежава цялото очарование на служебна столова. По бежовите стени няма снимки. Няма никаква украса. Всичко е чисто ново, включително десетината празни кръгли маси от прозрачен, нечуплив плексиглас, така че нищо да не може да се скрие отдолу.

Последния път, когато го видях, Нико се обръщаше към мен само с второто ми име, Бенджамин. Каза ми, че е превъплъщение на Джордж Вашингтон, че аз съм Бенедикт Арнолд и че сам бог ни е събрал за тази мисия.

Знам. Пълна глупост. Но няма как да не си мисля за онова, което Тот ми каза тази сутрин за Рицарите, за картите за игра и за нападенията срещу пасторите. Няма спор, убиецът, когото търсим — независимо дали е член на Рицарите на Златния кръг, или не — смята, че изпълнява свещена мисия. А сега ме делят секунди от срещата лице в лице с гросмайстора на свещените мисии.

От дъното на стаята се чува бръмчене и прищракване и магнитните ключалки се отключват.

Когато тежката врата се отваря, стомахът ми се преобръща.

С него няма охранител. Само една медицинска сестра, която наднича и оглежда бързо, за да се увери, че всичко е спокойно.

— Нико, ако имаш нужда от нещо... — започва тя.

— Няма да имам... — прекъсва я той, а твърде близко разположените му очи ме приковават. Тръгва направо през минното поле на масите от плексиглас. Устните му са стиснати, но несъмнено в тях се крие усмивка.

— Честит Ден на президента, Бенджамин. Толкова се радвам, че дойде да празнуваме.

ГЛАВА 69

6 септември 1901 г.

Бъфало, Ню Йорк

Този ден — на Панамериканското изложение — трябваше да бъде най-великия ден в живота на президента Маккинли. Първо, президентът обичаше световните изложения. Второ, Маккинли беше на върха на могъществото си. Бе започнал втория си мандат преди няколко месеца. А само ден по-рано беше използвал изложението, за да произнесе речта на живота си, като бе призовал за „съгласие, а не конфликти“ и бе провъзгласил, че „Бог и човека са свързали народите заедно“, напомняйки на мнозина надеждите и дръзновението в Прощалното обръщение на Джордж Вашингтон.

А след спиращото дъха сутрешно посещение на природното чудо Ниагарски водопад, президентът наистина преживяваше съвършен ден... докато секретарят му — мъдър човек и член на Кръга Кулпър на име Джордж В. Кортелю — не му каза, че има лошо предчувствие за голямото публично събитие следобед в Музикалния павилион. Когато Кортелю предложи президентът да пропусне приема и да се наслади на малко спокойствие, Маккинли въобще не се съгласи.

— Защо? — попита президентът. Никой не би искал да ме нарани.

Разбира се, президентът не знаеше за Леон Чолгош, бледния, синеок двадесет и осем годишен младеж, който вече го чакаше в просторния павилион Храм на музиката.

Подобно на Гито, Чолгош беше нисък и хилав.

Подобно на Джон Уилкс Бут, носеше мустаци.

И подобно на тях двамата, се беше подготвил, като бе дошъл толкова рано за събитието, че да заеме отлична позиция, точно пред сцената.

Чолгош знаеше, че такава е божията воля. Особено, когато видя мястото. Храм на музиката. Колко съвършено. Храм.

Оттук нататък, планът му беше прост. Щеше да се нареди на опашка като стотиците, които чакаха да стиснат ръката на президента.

А когато дойдеше редът му, е... Беше покрил дясната си ръка с носна кърпа, за да изглежда превързана. Но под кърпата Чолгош стискаше револвера „Айвър Джонсън“ 32-и калибър, който щеше да сложи край на живота на президента.

Оставаше му само да чака.

Когато Маккинли влезе в залата, големият орган засвири националния химн, а тълпата нададе силен възглас.

От Сикрет Сървис не бяха толкова въодушевени. Една година по-рано бе разкрит заговор за убийството на върховните власти на света. Първите двама в списъка вече бяха мъртви. Президентът Маккинли беше номер пет.

— Наблюдавайте всеки мъж, който се приближава до президента — предупреди един от тях.

Правеха го. Но докато дългата опашка от непознати и почитатели се виеше край президента, а Маккинли стискаше всяка ръка и целуваше всяко бебе, никой от тях не забеляза мъжа с тънки мустаци, който чакаше така търпеливо на опашката. Облечен с риза и вратовръзка, той изглеждаше като всеки друг, с изключение на кърпичката, която покриваше ръката му.

Сред навалищата, Леон Чолгош пристъпи още една крачка. Беше почти най-отпред.

В дъното на залата масивният орган започна да свири „Мечтание“ от Шуман.

Секретарят на президента погледна джобния си часовник и нареди вратите да бъдат затворени — трябваше да се прекъсне опашката.

Чолгош не се паникьоса. Направи още една спокойна крачка напред, вече беше толкова близо, че можеше да види карамфила, който президентът Маккинли винаги носеше на ревера си.

В това време вниманието на Сикрет Сървис беше фокусирано върху мъжа непосредствено зад Чолгош — едър чернокож сервитьор на име Джеймс Паркър. Той беше подозрителен. Негър.

Пред Чолгош беше останал само един човек. Той си пое въздух, знаейки, че моментът е дошъл.

Президентът се усмихна на Чолгош и подаде ръка за здрависване.

Чолгош не се усмихна в отговор. Застанал пред президента, той протегна ръка, притисна покрития с кърпичка револвер в гърдите на Маккинли и произведе два бързи изстрела.

Маккинли залитна назад и се блъсна в някакво растение в саксия, а кръвта обля ризата му.

Кърпичката, криеца револвера, се подпали от изстрелите.

Околните се разпищяха. Хората в залата се разбягаха.

Чолгош се опита да стреля отново, но Джеймс Паркър, едрият чернокож зад него, зашемети убиеца с едната си ръка и хвана револвера с другата. Само за секунди хората от Сикрет Сървис и други гости го събориха на земята.

— Аз изпълних дълга си! — извика Чолгош.

Същото щеше да каже по-късно и в полицията. „Аз изпълних дълга си“. Но когато в полицията поискаха да го напише като признание, ръцете на Чолгош трепереха твърде силно. Затова повикаха стенограф и той записа онова, което Чолгош повтаряше отново и отново: *Аз изпълних дълга си. Аз изпълних дълга си. Аз изпълних дълга си.*

Беше го изпълнил.

Зад него, президентът рухна на пода, а кръвта вече се просмукваше в ризата му. Първият куршум беше ударил Маккинли в гърдите, точно между второто и третото ребро, но не беше пробил кожата, отклонен от едно копче.

Вторият куршум беше нанесъл същинските поражения, улучил президента в стомаха, пронизал коремните мускули и потънал към гърба му.

Когато павилионът беше опразнен, агентите на Сикрет Сървис продължаваха да бият Чолгош.

— По-леко с него, момчета — обърна се към тях Маккинли, опитвайки се да защити нападателя си, макар че се бореше да остане в съзнание.

Когато Чолгош бе отведен в ареста, първоначално каза на полицаите, че името му е Фред Нийман, псевдоним, идващ от думата *Niemand*, което на немски означава *никой*. Той е *Никой*.

Що се отнася до президента, група набързо събрани лекари, начело с хирург гинеколог, се втурна да го оперира, за да открие втория куршум. Томас Едисон изпрати ранен модел рентгенов апарат, но той

не беше използван. Когато държавните ръководители се изсипаха в Бъфало, включително Робърт Тод Линкълн, който вече се отличаваше с това, че е бил наблизно и при трите убийства, цялата страна притаи дъх.

Лекарите така и не намериха куршума. Технологията по онова време не позволяваше да се види мащабът на пораженията. Осем дни по-късно президентът Маккинли умираше от инфекция.

След като изпя любимия си химн („По-близо, Боже мой, до Теб“) и каза любимите си молитви, последните думи на Маккинли бяха простички: „О, боже“.

Но за Рицаря Спатия битката едва започваше.

За разлика от своя предшественик, убил президента Гарфийлд, Леон Чолгош не беше бълнуваш безумец. Той беше спокоен. Не се страхуваше. В килията се среса внимателно и помоли за кърпичка, която уви плътно около ръката, държала револвера.

От момента, в който бе арестуван, Чолгош упорито твърдеше само едно нещо — действал сам.

Малцина му вярваха.

Правителствени служители посочиха връзките му с различни анархистки групи.

Но същите тези групи, пет дни преди стрелбата, бяха публикували в своите анархистки издания предупреждение, че Леон Чолгош всъщност е шпионин, работещ за правителството.

Полетяха обвинения във всички посоки. Но Леон Чолгош оставаше също толкова спокоен, колкото беше докато чакаше на опашката, за да убие президента, без никога да губи от поглед по-голямата мисия.

— Не съжалявам за деянието си — обясни Чолгош, — защото правех каквото мога за велика кауза.

Когато Маккинли издъхна, народът поиска отмъщение. Чолгош беше съден набързо в двудневен процес и веднага осъден на смърт. Така електроенергията от Ниагарския водопад, озаряваща Панамериканското изложение, където бе извършено престъплението, достави и тока, преминал през електрическия стол на Чолгош.

Когато той умря, от лицето му бе снета посмъртна маска. След аутопсията, която не откри доказателства за безумие или лудост в мозъка му, тялото му беше поставено в черен ковчег и залято със сярна киселина. Надзирателят не искаше Чолгош да се превърне в мъченик.

Тялото му се разпадна за дванайсет часа. Дрехите му и всичките му писма бяха изгорени.

С изключение на едно.

Един мъж на име Джон Грайндър показа писмо, което Чолгош му написал няколко седмици преди стрелбата. И двамата, Чолгош и Грайндър са били членове на ложата „Златен орел“, за която повечето книги по история пропускат да споменат, че също така е била известна като Рицарите на Златния орел.

И така, въпросът остана: какво бе написал Чолгош в последното си писмо, с червено мастило?

— Братко Грайндър, би ли ми изпратил моята книга?

До този ден никой не знаеше коя книга е имал предвид Чолгош.

Но Чолгош знаеше.

Беше роман, наречен „Поглед назад“, който никога нямаше да бъде забравен. Особено от сегашния Рицар и от един човек на име Нико Адриан.

ГЛАВА 70

Наши дни

Вашингтон, окръг Колумбия

Днес беше идеален ден да убиеш президент.

Рицаря го разбра, когато отвори вратата с табелка *Само за персонал*. Влезе в тъмния килер като нарочно не включи осветлението и усети мириса на тубите с почистващи препарати и кутиите с прясна боя, натрупани вътре.

След толкова много планиране днес денят най-сетне бе настъпил. И то колко подходящ ден. Денят на президента.

Честно казано, Рицаря се бе надявал да успее да придвижи нещата малко по-бързо. Но след като вчера Ей Джей се бе появил толкова скоро в болницата... беше задал толкова много въпроси за предишния агнец, плюс нуждата да се следи и Бийчър...

Необходимо бе да се внесат корекции.

В много отношения нямаше разлики с третия му предшественик. Три дни преди да убие президента Маккинли, Леон Чолгош си купил револвер 32-и калибър и бил на място, когато Маккинли слязъл от влака, с който пристигнал на Панамериканското изложение. Два дни по рано, с револвер в ръка, Чолгош стоял точно до президента по време на речта му, но бил изблъскан от тълпата. А един ден по-рано, Чолгош не успял да се приближи достатъчно за точен изстрел. Отново и отново пред Чолгош изниквали препятствия. По Рицаря спатия никога не загубил вяра. Всъщност, като променил плановете си, Чолгош намерил Храма на музиката.

Чолгош го приел като знамение.

И в този ден божията воля била изпълнена.

Точно както щеше да стане днес.

Щом щракна ключа на лампата в килера. Рицаря забеляза, че много от почистващите препарати са с етикети „Отрова“. Но най-смъртоносният предмет се криеше в ъгъла. Той отмести една празна кофа и разкри медицинска масичка на колелца с надпис „Книгомобил“, заредена със списания и омачкани книги с меки корици.

Коленичи, издърпа капака на малко чекмедже и извади кафяв хартиен плик с етикет *За педиатричното отделение — не пипай*.

В плика беше бялата гипсова маска на Ейбрахам Линкълн, която бе сложил там предишната вечер.

Рицаря погледна часовника си. Наближаваше 9 часа. Часът, в който Чолгош бе влязъл в Храма на музиката. С маската на Линкълн, скрита под якето си, усещащ тежестта на револвера „Айвър Джонсън“ 32-и калибър със специално проектиран заглушител в джоба, Рицарят беше наясно, че Чолгош не бе използвал заглушител. Но, както и в целия график, трябваше да бъдат направени корекции. Отвори вратата на килера и излезе в излъскания коридор с подредени край стената болнични носилки.

Навел глава, за да избегне сутрешния поток от пристигащи лекари и медицински сестри, Рицаря дори не забеляза автоматичното пиано вляво, което свиреше „Малък червен Корвет“ на Принс в бавния аранжирмент на Мусак. Тръгна надясно, съсредоточен върху целта си в края на дългия коридор — вратата с надпис в синьо и златно. Параклисът на религиите, най-вероятното място, където можеше да бъде открита капелан Елизабет Стаутън.

Рицаря я бе забелязал вчера. Капелан. Същото като пастор. И човек, който се бе молил заедно с президента Уолъс.

Подобно на своя предшественик. Рицаря разпозна знамението, когато я видя. Пастор Фрик бе изпълнил предназначението си. Сега имаше нов агнец. Свеж агнец.

Със свежа кръв.

Рицаря хвърли последен поглед на часовника си, без да бърза. И той като Чолгош беше спокоен и съсредоточен. Но тъкмо по тази причина, когато мина по голямото стълбище над основния атриум на долния етаж, той така и не погледна през парапета и не видя кой току-що бе влязъл един етаж по-долу.

— Бийчър, ако нещо се случи... каквото и да е то — прошепна Тот в телефона си, докато минаваше през плъзгащите се врати на болницата и се приближаваше към рецепцията — обади се на Чес, да вдигне тревога.

— Разбирам. И оценявам притеснението ти, Тот — отговори Бийчър.

Тот щеше да каже още нещо, но дежурният на гишето му махна да се приближи, Тот му отправи престорена усмивка и му подаде шофьорската си книжка.

Имаше още толкова много неща, които Бийчър не знаеше — за Кръга Кулпър, за това какво се случваше в действителност с президента, а дори и за самия Тот. Но Тот се бе занимавал с това достатъчно дълго, за да знае, че няма смисъл да се лекуват малките рани, докато не се справиш с големите.

— Идвам да се видя с пастор Фрик. Той е на четвъртия етаж — каза Тот на дежурния.

Компютърът изщрака, когато камерата му направи паспортна снимка на Тот.

— Слушай, Тот, трябва да вървя. Но ако стане опасно, знам къде си. Ти също знаеш къде съм.

Тот кимна и огледа голямото стълбище. Един етаж по-горе не се виждаше никой. Автоматично пиано свиреше „Малък червен Корвет“ на Ирине в бавния аранжимент на Мусак.

— Само ми направи една услуга, Бийчър — оглеждай се за Маршъл. Никога не се знае къде ще се появи.

Отправил се към стаята на пастор Фрик, Тот нямаше представа колко е прав.

ГЛАВА 71

— Харесва ми новата сграда — казвам и оглеждам стерилната зала за посетители.

— Опитваш се да изглеждаш спокоен. Не ти се получава — отговаря Нико, седнал точно срещу мен на прозрачната маса. Пръстите му са сплетени върху плексигласа като за молитва. В скута му лежи стара книга с кожена подвързия. Опитвам се да прочета какво пише на гръбчето, но шрифтът е твърде дребен.

— Можем да говорим там, ако искаш — добавя Нико и махва към няколкото врати в ъгъла. Надписите на тях гласят „Адвокатска стая“. Те са за пациентите, за да разговарят насаме със своите адвокати. Но тъкмо сега, когато поглеждам през рамо и забелязвам охранителя при рентгена, който се взира в нас през бронираните стъкла, плюс големия прозорец зад гърба му, гледаш към огряната от слънцето фасада на сградата, съм доволен от липсата на уединение.

— Страх те е да останеш насаме с мен — казва Нико.

— Ни най-малко — отговарям, опитвайки се да звуча бодро. — Защо ще идвам тук, ако не искам да те видя?

Взрян обезпокоително в мен, Нико не отговаря.

— Значи още ти позволяват да храниш котките? — добавям, спомнил си колко по-общителен става, когато може да отговаря с „да“.

— Не. Никакви котки — казва той с проблясък в очите. Явно злорадства. Сякаш вече е спечелил. — Защо не ми кажеш защо всъщност си тук, Бенджамин?

Би трябвало да го питам за убийствата... и за Рицарите на Златния кръг, но вместо това...

— Познаваше ли баща ми, Нико? Някога в Уисконсин... познаваше ли Албърт Уайт?

Чакам го да реагира. Но подобно на Маршъл, когато го попитах дали познава Клементин, Нико не помръдва. Ръцете му остават събрани като за молитва.

— Не знам за кого говориш, Бенджамин.

— Никога не си познавал Албърт Уайт? Служили сте заедно като първи екипаж?

Усмивка се при тези думи — със същата зловеща, изкривена усмивка, която е била на лицето му, когато хората на Сикрет Сървис са го повалили на земята, след прочутите му изстрели по президента.

— Съжалявам, Бенджамин. Никога не съм чувал за Албърт Уайт. Нито за някакви първи екипажи.

— А за един човек на име Маршъл Лъск? Знаеш ли нещо за него?

Вадя от задния си джоб цветното копие на полицейската снимка на Маршъл и го поставям на масата между нас. Нико се надвесва над него, вира се в изгореното лице на Маршъл без въобще да докосва снимката.

— Изгарянията му са ужасни — казва Нико.

— Познаваш ли го?

— Устните му ги няма. Знаеш ли дали и езикът му е бил изгорен? — преди да успея да отговоря, той добавя: — Когато на жертвите на изгаряне им предстои операция на езика, обикновено предишната вечер записват последно послание. Така любимите им хора могат да чуят гласа им, в случай че операцията се развие зле и те вече никога не проговорят. Ти замислял ли се някога какво ще бъде последното ти послание?

Загледан в снимката, си мисля за последното послание, оставено от баща ми. Бележката на самоубиец.

— Би ли ми казал за какво е арестуван човекът с изгарянията? — пита Нико.

— Всъщност, надявах се, че ти можеш да ми помогнеш. През последните дни няколко пастори бяха застреляни в местните църкви.

— Застреляни са пастори? — пита той, а кривата му усмивка става по-широка. — Защо си мислиш, че аз знам нещо за това?

Грабвам снимката от масата и се облягам назад в стола си, разперил и двете си ръце.

— Преди беше притеснен. Сега си ядосан, нали, Бенджамин?

— Не. Всъщност не — пак протягам ръце, сякаш съм заварен наред прозявка. Но този път аз впивам поглед в него. — Не става дума за теб, Нико. А за нея.

Изопвам ръце още повече, чак до върховете на пръстите.

Нико се накланя леко и наднича над рамото ми през бронираното стъкло, покрай рентгена, чак отгатык витрината в предната част, където жена с къса руса коса разчита моя сигнал и излиза иззад една от основните колони на зданието.

Нико си мисли, че играем същата игра като последния път. Никога не е грешал повече.

Още когато дойдох, знаех, че Нико няма да помогне. Но както Маршъл изтъкна, когато става дума да проникнеш някъде, ключът е в намирането на слабост. В случая на Нико това винаги е била...

— Клементин — прошепва той, наблюдавайки как блондинката тръгва по пътеката за пешеходци, която заобикаля сградата.

— Предполагам, че би искал да говориш с дъщеря си? — питам.

Нико става от стола, стиснал здраво книгата си. За негова чест, остава абсолютно спокоен, докато върви към бронираните стъкла. Хората забравят, че това не е затвор, а болница. И Нико все още има основните си привилегии.

— Бихме искали да се разходим навън — казва той на охранителя.

— Не ти ли трябва палто? — възразява охранителят.

— На мен не ми става студено.

Охранителят извърта очи. Нико винаги създава неприятности.

С бърз запис в системата и натискане на бутон вратите от бронирано стъкло се отварят, аз си вземам телефона от шкафчето и извеждам Нико навън. За да се види с дъщеря си.

ГЛАВА 72

— Къде е тя? — пита Нико.

Не отговарям. Заобикаляме сградата по пътеката за пешеходци с пейки покрай нея, която води към покрития със сняг парк. Когато излязохме от фойето, охранителят при рентгена ни наблюдаваше, но тук, с изключение на патрула край металната ограда в далечината, сме наистина в уединение. Няколко други пациенти са излезли на сутрешна разходка. Нико почти не ги забелязва.

— Каж ми къде е тя — настоява, привел рамене напред. Без яке определено му е студено. Но не това е причината да изглежда толкова притеснен.

Последния път, когато бях тук — когато той започна да говори за нея — Нико избухна в сълзи.

— Трябва да говоря с нея! — изсъсква, като се обръща, за да застане лице в лице с мен, притиснал кожената книга до гърдите си. Не трепвам. И двамата знаем кой командва.

— Тя също иска да говори с теб — успокоявам го, а той оглежда парка, пътеката, всяка пейка наоколо. Всичките са празни. Проверява снега за стъпки. Няма. Той не е доволен. Независимо дали му харесва, или не, има нужда от мен.

— Нико, ако искаш да я видиш, ще трябва да ми кажеш онова, което знаеш.

— За баща ти? Не съм познавал баща ти.

— А за Маршъл?

Най-малко на петдесет метра пред нас пътеката свършва при празна пейка под черница с болнав вид, подпряна с няколко дървени кола. Както и преди, Нико оглежда снега за стъпки. Няма начин някой да може да вижда толкова надалеч.

Очите му се присвиват. Прегръща книгата си още по-силно.

— Виждам те, Клементин — прошепва.

— Нико, чакай...!

Но той вече е тръгнал.

— Клеми! — извиквам.

Тя подава глава иззад дървото, разбрала, че той идва.

Пред мен Нико е достатъчно съобразителен, за да не тича. Забелязал е охранителя в далечината, който е най-малко на едно футболно игрище разстояние. Аз бързам след него.

Клементин излиза иззад черницата и застава пред него.

Когато Нико успява най-после да я види добре, той се заковава на място. Устата му зяпва, а кожената книга се изплъзва от ръцете му и се приземява в снега с мокро тупване.

— Защо носиш перука? — пита той.

— За да не я познае някой — казвам, вдигам книгата и му я подавам.

Нико не я взема. Не поглежда към мен, не ми обръща внимание.

— Вярно ли е? — пита, все още вгледан в Клементин. — Или Бенджамин лъже?

— Вярно е. Така е — потвърждава Клементин и гласът ѝ е изненадващо мек и успокояващ, сякаш се тревожи за него. Не знам защо съм толкова шокиран. Той все пак ѝ е баща.

— Ето, май си замръзнал. Вземи това — добавя тя, сватя черния си вълнен шал и го подава на Нико.

Той не го взема и Клементин пристъпва още по-близо и го загръща около врата му. Връщам му книгата, като я пъхвам под мишницата му. За миг Нико просто остава неподвижен, загледан с недоумение в дъщеря си, сякаш иска да разчете израза на лицето ѝ или я чака да каже нещо.

— Значи ти си избраникът? — изтърсва накрая.

— Моля? — пита тя.

— Избраникът. Онзи, който... Ти си, нали?

— Н-не съм сигурна, че разбирам — казва тя, явно объркана. — Онзи, който какво?

— Онзи, който ми изпрати това — казва той и вдига кожената книга. — Който ми изпрати съобщенията.

Клементин отстъпва половин стъпка назад. Баща ѝ прави половин крачка напред.

— Каж ми, Клементин — изрича Нико. — Ти ли си Рицаря?

ГЛАВА 73

— Аз? Рицаря? — пита Клементин, притиснала пръсти към гърдите си. Как мога аз да съм Рицаря?

— Така ли го наричаш? Рицаря? — питам, спомняйки си какво ми каза Тот за картите за игра.

— Но това, което направи преди... Не си ли ти избраникът? — възразява Нико.

— Избраникът, който какво? Който убива пастори? Не, ти си полуд... — Тя се спира, но думите ѝ явно го засягат. — Никога не бих го направила! Как можа да си помислиш, че ще направя нещо такова!?

Очите на Нико играят, като че ѝ прави дисекция с поглед. Стиска здраво кожената книга, но и черния шал, който тя му даде. Сякаш избира между двете. Но далеч по-необичайното е... Изглежда щастлив.

— Знаех си, господи! Знаех си, че не би ми го причинил! — произнася той, загледан в зимното небе, сякаш говори директно с бог. — Благодаря ти, че я създаде различна от мен!

— Нико, говори по-тихо — настоявам, забелязал охранителя, който все още стои в далечината.

— Ти наистина ли си мислел, че съм убийца? — пита Клементин.

Очите на Нико са затворени. Той шепне, реди някаква молитва.

— Нико, говоря сериозно — добавя Клементин. — Как бих могла аз да съм убиецът?

Очите на Нико се отварят. Той се обръща към нея.

Ти си моя дъщеря. Защо трябва да мисля, че си различна? Думите я блъскат в гърдите, сякаш ще я съборят. Но колко и да я е заболяло, в очите ѝ несъмнено се чете чиста загриженост, докато изучава баща си. Аз дойдох тук, за да открия информация. Клементин е дошла за нещо много по-лично.

— Нико, ти не си чудовище — казва му тя.

Той поклаща глава.

— От болестта е. Тя е вкарала злото в мен.

— Грещиш. Знам откъде идва злото. Знам за другите убийства. Говорих с д-р Йо...

При споменаването на името на Йо, Нико разхлабва хватката си върху черния шал, ръката му се плъзва по него като пожарникар по пилон.

— Той ми каза какво са ти давали — какво са ти сторили — добавя тя. През всички тези години... всички неща, за които те обвиняват. Но са били те, Нико. Те са причинили това.

Ръката на Нико се плъзга надолу до края на шала, спира на ръба. Той не отстъпва, клати глава отново и отново, и отново.

— Но лекарите... сестрите... те ми казаха... моята болест... Бог ме избра за това. Бог ме направи такъв.

— Не, бог те е направил като мен — настоява тя. — Бог те е създал добър.

Нико примигва силно, очите му се изпълват със сълзи. Очите на Клементин също се насълзяват. Тя има нужда да го чуе точно толкова, колкото и той.

— Нико, чуй какво ти казва тя — намесвам се. — Когато се срещнахме за първи път, ти ми каза, че бог избира всеки от нас, че той ни изпитва. Може би това е твоето изпитание. Ако знаеш какво става е Рицаря — това е шансът ти да постъпиш правилно.

Както и преди, не ме поглежда. Не ме чува. Остава втрещен в дъщеря си.

— Помагаш ли на Рицаря? — пита Клементин.

— Той не се нуждае от помощта ми. Той иска моята благословия.

— Твоята благословия за какво? За още убийства?

Нико не отговаря.

— Все още можеш да ни помогнеш да го спрем — казвам.

При тези думи Нико замръзва. За първи път отмества поглед от Клементин, близко разположените му очи се плъзват към мен. Гласът му скърца като натрошено стъкло.

— Мислиш си, че можеш да го спреш? — пита. — Той не може да бъде спрян. Това е съдба. Такова е предопределението му.

— Предопределението му е да убива хора като копира Джон Уилкс Бут?

Той пак се обръща към дъщеря си.

Хвърлям поглед на Клементин. „Ще отговори само на теб“.

— Значи такава е предопределението на Рицаря? — повтаря Клементин. — Да убива хората като копира Джон Уилкс Бут?

Нико облизва устните си, после ги облизва отново, сякаш чува въпроса за първи път.

— Вие не разбирате. Той знае, че не е Бут. Не е Гитò. Не е никой от тях. Но разбира каква сила му дава това, че върви по техния път... че гради върху техния успех.

— Затова ли се свърза с теб? За да го водиш по пътя? — питам.

Поглежда към Клементин, която му кимва, че трябва да ми отговори.

— Знам, че се съмняваш в мен, Бенджамин. Но ти познаваш историята. Бут. Гитò. Чолгош. Дори Лий Харви Осуалд. Всеки от тях е убил президент. Но какво друго общо имат?

Най-напред замълчавам.

— Не го крий от нея, Бенджамин. Кажи й — продължава той, макар че все още не ме поглежда. — Определяме моите предшественици като отритнати безумци. Но ако се вгледаш в техния живот — ако се вгледаш истински — кое е единственото нещо, което всички те споделят?

— И четиримата вярват, че са избрани от бог — казвам.

— Точно така. Всички те са мислели, че са избрани от бог — казва Нико. Но тук идва истинският въпрос. Ами ако са били прави?

ГЛАВА 74

— Пастор Фрик, там ли сте? — извика Тот и почука кратко по вратата на болничната стая.

Никой не отговори. Тот отвори вратата и надникна вътре.

Болничната стая не беше по-различна от всяка друга болнична стая, но Тот видя — нямаше светлини... нямаше цветя... нищо написано на изтриващото се табло. Дори леглото беше перфектно оправено. Който и да бе лежал тук, отдавна си беше отишъл.

— Вие от църквата ли сте? — извика женски глас.

Тот се обърна и проследи гласа по коридора, до медицинска сестра със златен кръст на врата, която буташе количка с монитор за кръвно налягане.

— Ако търсите пастор Фрик, изписаха го.

— Изписаха го?

— Прекрасна новина, нали? Всъщност... — тя посочи към асансьорите. Ако побързате, току-що го закараха с количка към партера. Каза, че първо ще се отбие в параклиса да каже довиждане на капелана.

— Знаете ли, дали ще си тръгне за вкъщи след това? — попита Тот, все още решен да разпита пастора за вчерашното нападение.

— Нямам представа. Но ако искате, попитайте капелан Стаутън.

— Само ако мислите, че няма да я притесня.

— Не ставайте глупав. Тя обича всички. Дори и президентът беше впечатлен, когато беше тук.

Тот замръзна при тези думи.

— Какво казахте току-що?

— Президентът. Президентът Уолъс.

По дяволите.

— Президентът Уолъс е бил в тази болница?

— Не помните ли? Когато му извадиха жлъчката.

— И се е срещнал с вашия капелан?

— Дори прочете молитва с нея, преди да го поставят под упойка. Защо? Дали не е...? — сестрата спря и се вгледа в Тот. — Всичко наред

ли е?

— Не, само че... — Тот се завъртя и забърза с накуцване към асансьорите. — На кой етаж казахте, че е кабинетът на капелана?

ГЛАВА 75

— Значи така мисли този убиец? — питам. — Че е избран от бог?

— Не само той. Смята същото и за мен. Той ми каза — отвърща Нико, а гласът му започва да набира скорост. — Каза ми, че онова, което аз съм започнал преди много години... било откровение за него. Тази дума използва. Откровение.

— А това те прави какво? Негов вдъхновител?

— Виждам как ме гледаш, Бенджамин. Продължаваш да настояваш, че аз съм причината за всичко. Но това, което върши Рицаря... пътят, по който е поел... Не е мое творение. Съществува от векове.

— Съгласен съм — казвам и кимам заедно с него. Нико е не само голям познавач на откачените конспирации и алтернативната история. Той веднъж стреля по президента, за да спаси света от злите масони. Не е трудно да се досетиш как да го накараш да продължава да говори. — Знаем за Рицарите на Златния кръг — казвам. — Знаем също как първите Рицари свещените Рицари — са използвали символиката на картите за игра, за да прикриват своята отдаденост на Църквата.

— Тогава знаеш и колко могъщо е тяхното наследство добавя той, а гласът му вече препуска в галоп. — През 1994 г. човек на име Франсиско Мартин Дюран се опитва да убие президента Бил Клинтън, като изстрелва дващест и девет куршума по Белия дом. Но знаеш ли, че докато пътувал от Колорадо за Вашингтон, спрял в Далас, Тексас, минал покрай Склада за учебници... а когато пристигнал във Вашингтон, дори отседнал в хотел „Хилтън“, където Джон Хинкли простреля Рейгън? Пътят е ясен за онези, които го виждат — добавя той, все още загледан в Клементин, и примигва по-бързо от всякога. — А когато погледнеш картата... Виждали ли си картата?

Тя поклаща глава и прави малка стъпка назад. Знае какво става, когато Нико се развълнува прекалено.

— Погледнете картата... която и да е карта — продължава той, стиснал шала около врата си. Джон Уилкс Бут е роден в Бел Еър,

Мериленд. Гитò във Фрипорт, Илинойс. Чолгош в Детройт, Мичиган. А Осуалд в Ню Орлиънс, Луизиана. Ако следващият убиец е роден в Северна Флорида, тези пет родни места — ако се прокарат прави линии между тях...

Изважда от задния си джоб... не е портфейл. Това е дебел куп сгънати хартии, пристегнати с ластик. Нико маха ластика, преравя купчината и изважда... — Тези родни места образуват това!

— Виждаш ли го, Бенджамин!? Пентаграм — пентаграм! — през Америка!

До мен Клементин отстъпва още една крачка назад. Нещо не е наред. Пропускам нещо.

— Нико, във Флорида ли си роден? — питам.

Стиснал зъби, за да си поеме дъх, той се заглежда в далечината, към охранителя, после към двете катерици, които се гонят около дънера на близкото дърво. Движат се толкова бързо, че дори не оставят отпечатъци от лапичките си в снега.

— Няма значение къде съм роден — изръмжава Нико. — Сега е ред на Рицаря. Той знаеше за всичко, което съм извършил. Но, ако видите какво ми показва... Само картата... Тя само загатваше...

— Объркана съм — намесва се Клементин. — Ако Рицаря върши всичко това — неговата мисия различна ли е от твоята?

— Сега започвате да разбирате, нали? Вече знаете защо той не може да бъде спрял. Моята мисия беше егоистична — направих всичко заради моята собствена цел. Но онова, което Рицаря прави... Видяхте ли първото му заколение? Да избереш пастор Рийс за първия си агнец...

Сърцето ми прескача, когато той произнася името на нашия стар пастор от Уисконсин. Маршъл ми каза, че проучва смъртта на Рийс. Но някога, когато бяхме малки... Спомням си онази нощ в мазето на пастора. След няколко седмици Рийс беше прогонен от града. А майката на Маршъл сложи дулото на револвер в устата си и натисна спусъка.

— Нико, ако знаеш, че Маршъл върши това...

Нико сгъва своята саморъчна карта и я пъха в джоба си.

— Ако защитаваш Маршъл или го прикриваш... — добавям.

— Нали ти казах, Бенджамин, никога преди не съм виждал Рицаря. Той не е глупав, за да идва лично. Но ето какво знам — в случая с пастор Рийс, Рицаря разбира колко е ценно да направиш нещо за другите. И да докажеш лоялността си.

— Лоялност към кого?

Без да каже дума, Нико навежда брадичка и ме пронизва с мрачен поглед.

Зад нас се надига вятър и ме блъсва в гърба.

— Ти си поискал от Рицаря да убие пастор Рийс, нали? Посочил си му първата жертва.

Нико продължава да мълчи и да се взира право в мен.

— Моят опит говори, че не можеш да накараш човек да направи нещо, ако той вече не го иска, Бенджамин.

Обръщам се, а умът ми се опитва да попълни празнините. Рийс е бил за тренировка. После започват убийствата на имитатора... първо ректора от църквата „Свети Йоан“. После пастор Фрик от църквата „Фаундри“. И двамата са общували с президента, но и двамата също така са учили при Рийс. За да се свърже всичко заедно...

Нико, така ли Рицаря е намерил другите си жертви? Започналото с Рийс е довело до...

— Продължаваш да се фокусираш върху агнетата. Но погледни и тяхното разположение, погледни храмовете — виж към какво се стреми той. Неговите действия са божествен акт.

— Защо? Защото си мисли, че защитава Църквата?

— Продължаваш да го повтаряш. Продължаваш да настояваш, че с картите за игра те са защитавали Църквата. Но забравяш за истинската мисия на Виньол и неговите свещени Рицари. От самото начало Рицарите не просто са защитавали Църквата. Те са защитавали най-голямата тайна на Църквата.

— И коя е тази тайна?

Нико навежда глава и ме гледа сякаш все още твърдя, че Земята е плоска.

— Не е ли очевидно, Бенджамин? Те защитават истинското име на бог.

ГЛАВА 76

В началото Рицаря също изпитваше съмнения. Как би могъл да не изпитва?

Дори и сега, докато вървеше бавно по болничния коридор към параклиса в далечния край, той си спомняше онези моменти, когато бе чул за първи път историята за истинското име на бог. Не бе имало спорове какво се е случило наистина. Или че се бе случвало отново и отново през цялата история.

При евреите истинското име на бог се произнася само веднъж всяка година, от първосвещеника в Храма. За да го защитят, евреите използват ЯХВЕ — четирите съгласни от думата на иврит за бог и смятат, че гласните трябва да бъдат скрити, а истинското име да не се произнася никога. За да го защитят още повече, те по-късно го заменя с Адонай, което означава господ. В християнската Библия бог е дал на Исус „Името над всички имена“, което започва като Помазаника — Христос, после Исус Христос, после господ и ЯХВЕ. А в мюсюлманската религия, където бог е известен като Аллах, се казва, че бог има деветдесет и девет имена, а онези, които знаят всички божии имена, ще влязат в Рая.

Всъщност, въпросът остава толкова остър през вековете, че съвсем наскоро, през 2008 г., Ватикана издаде директива, според която, когато става дума за името на бог, думата Яхве вече не може „да се използва или произнася“ в никакви псалми или молитви.

Точно този съдбовен въпрос не преставаше да си задава Рицаря — каква сила би могло да съдържа наистина името на бог, че и трите религии все още се отнасяха към него е такова благоговение, дори и до днес?

През вековете бяха предлагани десетки теории. Древните лечители уж използвали истинското име на бог, за да лекуват болните. В ранни гримоари пишеше, че името на бог отключвало неописуеми сили. И заклинатели, и мистици твърдяха, че онзи, който контролира името на бог, може да контролира самия бог.

Дори Рицаря знаеше, че това са безумия. Точно както неговият предшественик от XV век — Етиен дьо Виньол... Избрания Рицар... Свещеният Рицар — е знаел, че истинското име на бог няма нищо общо с някакви магически сили или мистични преувеличения.

И все пак, век след век, религия след религия, винаги е имало някой, който се стремял към властта, твърдейки, че знае истинското име на бог. Но както Виньол бе разбрал, когато се ползвал с доверието и на Църквата, и на краля, голямото могъщество не идваше от знанието на името на бог.

Голямото могъщество идваше от скриването му.

През вековете бяха изгубени толкова много религиозни отговори. Но що се отнася до истинското име на бог, тези отговори бяха скривани умишлено.

За хиляди години беше направено толкова много добро в името на бог. Но също така Първия рицар се бе запитал колко злини бяха причинени — от християни, от евреи, от мюсюлмани поради тяхното разбиране за изключителност? Колко гърла бяха прерязани? Колко невинни изклани? Религиите бяха градили империи, бяха започвани кръстоносни походи и бяха водили някои от най-кървавите войни в света заради разликите в начина, по който гледаха на бог.

Но ако нямаше разлика? Как щяха да реагират последователите на Исус, на Аллах или Адонай, ако истинската тайна на тайните, най-великата тайна от всички, беше просто такава — че за всяка религия истинското име на бог е едно и също? Забравете християнския бог, мюсюлманския бог или еврейския бог. Помислете за властта, която щеше да бъде загубена, ако имаше само...

Един бог.

Виньол бил дълбоко потресен, когато за първи път чул историята. Не искал да повярва. Никой не би повярвал. Но недоволното мърморене се носело от кралския двор... от толкова уважавани хора... Как би могъл да го пренебрегне? Несигурен как да постъпи, Виньол направил единственото, което правел винаги преди битка.

Отправил молитва.

И бързо получил своя отговор. Историята за един бог е богохулство — лъжа! — а ако кралят някога я извади на бял свят...

За щастие, на Виньол не му се наложило да издърпва меча си. Крал Шарл VII никога не достига такива висини на могъщество, че да може да се противопостави на Църквата.

Но все пак Виньол знаел, че това е проблем, който ще изникне отново. А когато това се случело, щял да е необходим нов Рицар. Затова тайната армия придобила очертания. Направени били приготовления. Написани били инструкции. А символите — чаши, мечове, монети и жезли — били вкарани на място, където никой никога не би си помислил да ги търси.

В продължение на векове картите за игра на Виньол щели да носят неговото предупреждение за това как кралят може да унищожи Църквата. И в продължение на векове, избраните Рицари щели да дебнат канцлери, императори, монарси, царе и всеки друг, чието нарастващо влияние и претенции за единство можели да попречат на върховенството на властта на Църквата. Включително, дори и президент.

Шест века по-късно, сегашният Рицар — Рицаря на петия, последен символ — стигна до края на дългия болничен коридор и застана пред Параклиса на религиите. Място, където приемаха всяка религия по един и същ начин. Колко свършено.

Гипсовата маска на Ейбрахам Линкълн бе скрита под самото му. Също и неговият револвер „Айвър Джонсън“. Зад него бавната версия на „Малък червен Корвет“ все още отекваше на пианото.

Рицаря извади от джоба на панталоните си бяла ленена носна кърпа и подобно на Чолгош, третия убиец, я сгъна, след това я разгъна отново, после я сгъна и разгъна пак, а накрая я използва, за да покрие револвера, който извади — много внимателно — от джоба на самото си.

Огледа коридора за последен път. В параклиса беше тихо. Хвана дръжката на вратата с лявата си ръка и протегна дясната, сякаш предлагаше ръкостискане, точно както бе направил Чолгош преди повече от сто години.

Всяко поколение имаше своя Рицар. И всеки Рицар знаеше каква е свещената му мисия.

— Капелан Стаутън...? — извика Рицаря и отвори вратата с рисувано стъкло. Лъхна го ароматът на розови свещи, той си сложи маската на Линкълн и си помисли, че Нико беше прав. С всеки нов

агнец определено ставаше все по-силен. — Капелан Стаутън, вътре ли сте?

ГЛАВА 77

— Шегуваш се, нали? Името на бог? — питам.

— Повечето хора не искат да повярват — казва Нико.

Поглеждам Клементин, която все още се опитва да осмисли чутото. Дори и за Нико това е ново стъпало по скалата на конспирациите.

— Попита ме за мисията на Рицаря — добавя Нико като следи двете катерици, които обикалят около дървото. — А сега не я приемаш?

— Значи всичко, което ни каза... за Рицарите и божието име... — прекъсва го Клементин. — Вярно ли е?

Нико се обръща бавно към дъщеря си, кривата му усмивка изпълзвава обратно на мястото си.

— Има ли значение дали е вярно? Или има значение дали Рицаря вярва, че е истина?

— Затова ли убива пастори? — питам аз. — Смята, че е на свещена мисия?

— Той знае, че е на свещена мисия. Защо, мислиш, убива само в храмове? Погледни неговите предшественици! Защо Джон Уилкс Бут избира Разпети петък, най-тържественния ден в християнския календар, за да повали краля? Защо Чолгош казва, че е можел да застреля своя крал в Ниагара Фолс, но вместо това изчакал, за да го застреля в храма?

— Чакай малко. Линкълн не е бил...

— Линкълн е бил крал! Също като Гарфийлд и Маккинли — и Джон Кенеди — всички те са били на върха на могъществото си! Точно като Уолъс днес!

Нико така надига глас, че охранителят на периметъра, който все още е доста далеч, се обръща към нас. Когато става дума за Нико, те не оставят нищо на случайността. Охранителят вече не само ни гледа. Тръгнал е по извитата циментирана пътека и идва към нас.

Нико се привежда наляво, сякаш някой шепне в ухото му. Почти я бях забравил. Неговата въображаема приятелка.

— Бенджамин, помниш ли какво ти казах, когато се срещнахме за първи път? — пита той накрая.

— Каза, че съм прероденият Бенедикт Арнолд.

— Не. Говорих ти за душата ти. Казах ти, че всички ние имаме души и че нашите души имат мисии. Мисии, които повтаряме отново и отново, докато не ги завършим. Пред тази битка си изправен тук.

— Значи сега това е моя мисия? — питам скептично.

— Мисия е на всички нас. Ти, аз, президентът... Знаеш ли каква е теорията на квантовото преплитане, Бенджамин? — преди да успее да отговоря, той вече обяснява. — Учените са открили, че когато две субатомни частици влязат в контакт една с друга, те остават завинаги преплетени. Дори и когато вече са далеч една от друга, ако обърнете посоката на въртене на едната — без значение къде се намират другата автоматично обръща своята посока на въртене. Същото е и в живота. Щом се срещнеш с някого, не можеше да скъсаш връзката.

Клементин мълчи. Няма как да разбере дали е ужасена или хипнотизирана. Но не може да откъсне очи от него.

— Затова съм прикован към Рицаря — добавя Нико. — Той дойде при мен като мислеше, че аз съм Рицаря. Че аз съм Избраника. Но не виждаш ли? Мисията е негова!

— Нико, трябва да говориш по-тихо.

— Погледни картите — помисли за ролите, които Виньол е избрал преди векове: крал, рицар, слуга. Винаги крал, рицар, слуга. Тези роли съществуват вечно, Бенджамин. Винаги са приковани заедно. Крал Уолъс властва. Рицаря съсича. А Слугата... Знаеш ли какво прави той?

— Прислужва.

— Не. Виж първоначалното значение. Той е *хитрецът* твърди, че се бие в името на доброто, но носи само мрак със себе си. Ето защо слугата винаги умира в битката или става причина други да умрат, Бенджамин. Така че, щом си тук и се опитваш да спреш Рицаря — не виждаш ли? Това е твоята роля, Бенджамин. Ти си Слугата. Ти си този, който ще умре в битката.

Вляво от нас една от двете боричкащи се катерички успява да събори другата, която тупва в снега. Но тя се отърсва толкова бързо, че сякаш никога не се е случвало.

— Нико, дойдох тук, за да спася живота на невинни хора.

— Така твърдиш, но какви бяха първите въпроси, които зададе? Искаше да разбереш за баща си. После за изгорения човек, за Маршъл. Кое те вълнува повече, Бенджамин? Жертвите или собствената ти вина от детството?

— Не знаеш какво говориш. Опитвам се да хвана убиеца.

— Ако е така, защо не ми зададе нито един въпрос за следващото убийство? Всички знаем, че приближава, всички знаем кого преследва Рицаря. Защо тогава не ми зададе нито един въпрос за това как ще убие крал Уолс? — пита Нико, а гласът му ечи по-силно от всякога. Клементин преглъща мъчително, поглеждайки как охранителят върви към нас. — Ще ти кажа отговора, Бенджамин. То е, защото в сърцето си ще се радваш да видиш президента мъртъв. Ти си слуга, приносител на злото. Ето защо Слугата умира — и става причина и други да умрат с него.

Усещам телефонът да вибрира в джоба ми. Не си давам труд да го погледна.

— Нико, наистина ли знаеш кога ще бъде извършено следващото убийство? — питам.

— Нали ти казах: това е предопределение, Бенджамин. Рицаря не може да бъде спрял.

Телефонът ми продължава да вибрира. Пак не отговарям. Вляво от нас охранителят идва все по-близо по виещата се бетонна пътека. Извадил е радиостанцията си, но не можем да чуем какво казва.

— Нико, ако знаеш нещо — умолява Клементин. Моля те... Татко... Кажи на Бийчър. Той може да ти помогне. Може да ти осигури разни неща.

Нико се обръща при тези думи. Изпъва раменете си назад и застава изправен.

— Това не е вярно — казвам.

— Нико, всичко наред ли е? — вика охранителят.

Нико се прави, че не чува.

— Какво можеш да ми осигуриш, Бенджамин?

— Кажи ни какво искаш — продължава Клементин.

Нико дори не се замисля. Поглежда ме, но посочва Клементин.

— Искам да говоря с нея. Без теб. Искам да знам защо тя носи перука.

Клементин заеква.

— Това не е...

Знам, че е перука. Искам да знам защо си болна настоява той, а гласът му пресеква. Гледа към охранителя в далечината и се опитва да се овладее. Притиска книгата към гърдите си по-силно от всякога.

Телефонът ми вибрира отново, но замлъква, когато не го вдигам.

— Не сме дошли да сключваме сделки — казвам.

— Бийчър, всичко е наред — тя се обръща към баща си. — Ако остана, ще ни кажеш ли кога ще бъде следващото убийство?

Очаквам очите Нико да се присвият. Те не се свиват. Отварят се широко. Като на дете.

— Наистина ли ще останеш? Ще ми разкажеш за болестта си?

— Не бих дошла тук, ако не исках да говоря с теб.

Преди два дни щях да кажа, че тя го манипулира. Но снощи видях сълзите в очите ѝ. И онези лунички по плешивата ѝ глава. Той все още е неин баща.

— Нико, чуваш ли какво ти казах? — извиква охранителят от около половин пресечка разстояние. — Всичко наред ли е?

Нико отново се накланя назад и настрани. Последни съвети от въображаемата приятелка. Този път не се съгласява с нея.

— Моля те, Нико — пак умолява Клементин. Кажи ни кога ще бъде следващото убийство.

Вдигнал ръка пред себе си, Нико поглежда часовника си като истински иконом, който проверява дошъл ли е часът за чай.

— Убийството вече се е случило. Преди десет минути.

Телефонът ми отново започва да вибрира. Гърлото ми пресъхва така, че не чувствам езика си. Когато изваждам телефона, виждам случайно генериран номер с несъществуващ код на населеното място. Само един човек може това.

— Бийчър, трябва да се махаш оттам — нарежда Честния измамник с компютърния си глас.

— За какво говориш? Какво има?

— Не си чул, нали?

— Какво да чуя?

Той прави пауза, като ме оставя с високия писък, изтичащ от моя телефон.

— Бийчър, кога се чу с Тот за последен път?

ЧАСТ IV

ЧЕТВЪРТТО УБИЙСТВО

Знаеш ли, снощи щеше да е страхотна нощ да се убие президент.

Президентът Джон Ф. Кенеди, три часа преди да бъде застрелян.

Той е четвъртият президент, убит, докато заема поста.

ГЛАВА 78

Десет минути по-рано

Когато излезе от асансьора, Тот мислеше за кафе.

Не за вкуса му. За аромата му.

Не го усещаше сега — болниците миришеха на амоняк и белина, не на смяно прясно изпечено кафе.

Но докато Тот накуцваше, забързан по коридора на първия етаж, опитвайки се да стигне колкото може по-скоро до параклиса в дъното му, не можеше да спре да мисли за миризмата на кафе отпреди много години — след мозъчния аневризъм на жена си — когато тя лежеше в болницата. Когато я приеха, лекарите казаха, че положението не е толкова лошо, че ще се възстанови. Но когато черният дроб и бъбреците ѝ започнаха да отказват, а парализата започна да ѝ причинява рани от залежаване, Тот нямаше нужда от медицинска диплома, за да знае какво се задаваше.

Лекарите искаха я прехвърлят в хоспис, но една от старшите медицински сестри в отделението познаваше Тот от Архива. Тот ѝ беше помогнал да намери документите, които доказваха, че нейният прапрадядо — който бил роб тогава — е участвал в Гражданската война. Тя се погрижи съпругата на Тот да остане в самостоятелната си стая в интензивното отделение.

През следващите седмица Тот седеше до леглото ѝ, взирайки се в пластмасовата гофрирана тръба, която се извиваше от шията на жена му — тръбата за храненето и дишането, която все още беше оцапана с кръв там, където влизаше в гърлото ѝ. Наблюдаваше как теглото на жена му се стопява до по-малко от четирийсет килограма, а кожата на бузите ѝ провисва. Тя вече дори не го познаваше. Когато я събуждаха... ако успееш да я събудят... единственият въпрос, на който можеше да отговори, беше: как се казва сестра ти?

Но най-лошото за Тот настъпи в последните дни, когато сестрите започнаха да слагат в стаята отворени кутии с прясно изпечено кафе. Отначало Тот не разбра. После се досети... кутиите с кафе бяха нужни,

за да не може да усети миризмата на това, което ставаше с тялото на жена му.

Този натрапчив спомен — за евтино кафе на зърна — се въртеше в ума на Тот, докато вървеше към края на коридора и се приближаваше към вратата на параклиса.

Стисна дръжката на вратата и решен да се съсредоточи върху задачата си, той остави спомените за съпругата му да се разсеят. Опита се да мисли за казаното от Честния измамник — че всички жертви на Рицаря са духовници, които са прекарвали поне известно време с президента. Както Тот бе разбрал току-що, пасторът на болницата — капелан Стаутън също го бе направила, когато президентът Уолъс беше идвал тук миналата година. Но когато дръпна вратата Тот, продължаваше да усеща миризмата на кафе.

— Пастор Стаутън? — извика Тот, пристъпи вътре и надуши... познаваше и тази миризма... миризмата на изгоряло като от фойерверки или...

Барут.

— Пасторе, Вие ли...?

Тот едва не се препъна в дървена закачалка за дрехи. Лежеше по диагонал на килима. Изглежда някой я беше съборил.

Прекрачи я и чу дишане. Тежко дишане. Сякаш някой се задъхваше. Или плачеше.

Почувствал как времето се сгъстява и забавя ход, Тот влезе понавътре в стаята. Беше му трудно да върви, сякаш се движеше под вода. Огледа се надясно и видя кръвта ситни капчици като съвсем леко разлята газирана вода, осеяли светлобежовия килим. Там беше тялото ѝ.

Тот зърна най-напред краката ѝ. Не помръдваха. По неестествено подгънатите колене той разбра, че капелан Елизабет Стаутън е мъртва.

Беше се свила на една страна, като че се бе опитвала да се сгуши в ембрионална поза, но така и не бе успяла. Кърваво петно на корема напояваше блузата ѝ, все още разцъфтяваше и нарастваше към дясната ѝ гърда.

Възрастен мъж с пясъчно руса коса беше паднал на колене до тялото, сякаш също бе улучен. Дишаше тежко и се опитваше да каже нещо. Тот го познаваше — от снимката, изпратена от Честния измамник: пасторът, който беше прострелян вчера. Пастор Фрик.

Времето се бе завихрило толкова силно, че Тот едва го чуваше. Все още беше като под вода.

И все пак забеляза ръцете му... бяха вдигнати нагоре. Сякаш го ограбваха с насочен в гърба пистолет.

— З-зад вас... — извика пастор Фрик и посочи зад Тот.

Тот се извърна бавно и погледна през рамо.

Беше твърде късно.

Пффф.

Куршумът, изстрелян със заглушител, го жила като стършел, забивайки се в главата му. Точно зад ухото. Също като при Джон Кенеди.

Кръвта опръска близката стена.

Тот се опита да изкрещи нещо, но не успя да издаде нито звук. В мига, в който коленете му се подкосиха, видя очите на Рицаря и всичко дойде на мястото си.

Светът се замъгли и се изплъзна настрани. Тот почувства костите си крехки, като от сол, и рухна на килима, сякаш му бяха изпуснали въздуха, а последната му мисъл бе пак за миризмата на кафе. И колко хубаво ще бъде най-накрая да види жена си.

ГЛАВА 79

Сега

— Бийчър, веднага се махай оттам! — излайва компютризираният глас на Честния измамник в телефона ми.

— Но ако Тот... Ако той е прострелян...

— Не ме слушаш, Бийчър! Още един пастор е мъртъв — жената от болницата! Тя е третата жертва! Тот е четвъртата! Четири жертви... Ако сме прави, знаеш коя е следващата цел на Рицаря!

Мислите ми прескачат обратно към президента — и към Маршъл — и към ресторанта, където се видяхме в Джорджтаун.

— Трябва да провериш кафе „Милано“ — разбери кога Уолъс ще ходи там — избъбрям. — Аз ще отида до болницата. Ако Тот се нуждае от помощ...

— Вече не можеш да помогнеш на Тот! — избухва Чес, изпаднал в пълна паника. — Говорих с хирурга — лекарите току-що са го довели, но... начинът, по който куршумът е влязъл в главата му... сърцето му бие, но мозъкът му... Не мисля, че откриват мозъчна активност. Трябва да се махнеш оттам и...

— Нико, остани там, където си! — извиква охранителят зад мен.

— Н-нещо не е наред — шепне Нико. — Беше точно тук преди малко. Видях я.

Обръщам се към пейките и черницата. Нико си е там, където го оставих. Охранителят е на няколко крачки зад него. Но Нико оглежда и прелиства кожената книга, която държеше...

— Картата ми — разделителят — казва Нико. — Няма ми картата за игра!

— Бийчър, махай се оттам — казва Честния измамник.

— Той я взе! Бенджамин я взе! — настоява Нико и ме сочи. — Той ми взе картата!

— Какво? Не съм вземал нищо — казвам и отстъпвам от Нико към предната част на сградата. — Не знам за каква карта говориш.

— Картата за игра! Ти я открадна! К-когато си изпуснах книгата... ти я вдигна и ми я подаде — изръмжава Нико и пристъпва

към мен.

— Нико, не мърдай! — изкрещява охранителят и откача високотехнологичната си радиостанция от колана. Не говори по нея. Само натиска един бутон.

Вдясно от мен, през витрината, която гледа вътре в главното фойе на болницата, виждам охранителя от рентгена, който се втурва през залата. Следва го санитар.

Нико започва да ме блъска, а аз отстъпвам още и се оглеждам наоколо за Клементин.

— Знам, че картата ми е у теб! — крещи Нико.

Проверявам пейките, дърветата, дори зад ъгъла на сградата.

Клементин не се вижда никъде.

ГЛАВА 80

— Нико, ако не спреш, ще изгубиш правото да излизаш! И правото на кореспонденция! — развиква се охранителят зад него.

Вдясно от мен охранителят от рентгена и санитарят идват тичешком от предните врати на болницата.

— Рупърт, той ми открадна разделителя! Взе ми асото спатия! — изкрещява Нико.

— Кълна се, не знам за какво говори той! — казвам. Медицинският брат хвърля поглед на Нико, после се обръща към мен и казва:

— Изпразни си джобовете.

— Аз ли? Не съм...

— Изпразни ги. Веднага.

Застинал пред сградата, бъркам в джобовете си и изваждам портфейл, ключове и малка флашка с резервно копие на файловете от компютъра ми. Правя същото с джобовете на палтото. Има вазелин за устни, ръкавици, и стара касова бележка от такси, но иначе...

— Нищо, виждаш ли? Провери сам — казвам и пристъпвам към мъжа.

— Остани, където си — предупреждава ме той и ми махва да се отдръпна.

— Той е лъжец! — изкрещява Нико.

— Нико, искам да се овладееш — казва санитарят.

— Моята карта е у него! Провери му джобовете!

— Моля — провери ги пак! — настоявам.

— Момче, искам да се махнеш оттук. Нико, овладей се — казва санитарят и хвърля поглед към близкия охранител.

Отстъпвам и вече съм при главния вход, на бетонната пътека, която ще ме отведе до паркинга. Но Нико тръгва след мен, а санитарят и охранителят го сграбчват за бицепсите...

— Той е Слугата! — изръмжава Нико. — Не виждате ли!? Оставяте Слугата да се измъкне!

Нико се освобождава и се опитва да избяга, но охранителят от рентгена има по-здрава хватка.

Не ме интересува кой ще спечели тази битка. Спринтирам към паркинга и изваждам ключовете за колата от джоба си.

— Знам, че си Слугата, Бенджамин. Знам, че си взел картата ми! — изревава Нико, но дотичва и друг пазач и те се нахвърлят върху него, за да го съборят. Чувам изнервящ глух звук. Някой вика от болка. Завивам зад ъгъла, към застлания с чакъл паркинг, без да си дам труда да погледна назад.

— Нико! — изкрещява санитарят.

Хлъзгам се по чакъла, свивам между две паркирани коли и се втурвам към малкия сребрист автомобил, с който дойдох. Наетият от Клементин.

Оглеждам се, търся Клементин. Все още няма и следа от нея, но изпитвам странно облекчение от факта, че ако Тот е бил прострелян в болницата по същото време, когато Клементин беше тук с мен... това означава, че тя не може да е Рицаря. Не може да е тя. Но при мисълта за това... Тот е прострелян!

Усещам под кожата си друга, по-малка версия на самия мен да се сгърчва. Моля те, Господи, не го оставяй да умре.

Ключалките изщракват, отварям рязко вратата и се хвърлям вътре, а инерцията изтръгва телефона от ръката ми и го праща в тесния процеп между седалките.

Забождам ключа в стартера и се опитвам да запаля двигателя, но ръцете ми... цялото ми тяло... Не мога да спра да треперя или да мисля за Тот.

Отляво нещо издумка глухо в стъклото откъм мястото на шофьора. Подскачам така, че главата ми се трясва в спуснатия сенник.

Дуум.

Обръщам се точно когато юмрукът на Нико се забива в стъклото. Удря с все сила, кокалчетата му се сплескват от сблъсъка. Опитва се да го пробие с юмрук, но колата не поддава. Само по звука е ясно, че боли — все едно да удриш бетон. Нико не чувства нищо. Замахва за нов удар, като се накланя назад и губи равновесие. Болничните охранители го сграбчват отзад, натискат врата му, раменете... всичко, за да го повалят.

Нико ръмжи като уловена мечка, продължава да се опитват да се задържи на крака.

Натискам газта и във въздуха се разхвърчава чакъл.

— Ще го изпуснете! Не го пускайте! — продължава да крещи Нико, докато потеглям и гледам как се смалява бавно в огледалото за обратно виждане.

Излизам от паркинга на неасфалтирания черен път към портала като продължавам да се вирам в храстите... дърветата... навсякъде за Клементин. Знам, че няма да я намеря.

Когато се приближавам до малкото караулното помещение, забавям и махам приятелски, молейки се охранителите, които се борят с Нико, все още да са твърде заети, за да са предупредили.

Униформеният охранител в караулното помещение ми махва в отговор, но не посмивам да си поема дъх, докато не стигам до края на черния път, излизам извън територията на болницата и завивам по главната улица на града.

По средата на квартала ме хваща червен светофар и съм принуден да спра. Вкопчил съм се във волана, туптенето на сърцето ми отеква в пръстите ми. В огледалото за обратно виждане не се вижда да идва никой. Никой не ме следи. Чист съм.

— Бийчър...! Бийчър... Там ли си!? — изписква гласът на Честния измамник изпод седалката. Телефонът ми още е включен. — Бийчър, добре ли си!?

Не съм добре.

Тот е прострелян в главата.

Клементин изчезна.

А Рицарят, ако съм прав, е на път да убие президента на Съединените щати.

Светофарът светва зелено, но продължавам да чувам думите на Нико в главата си: „Знам, че си Слугата, Бенджамин. Знам, че си взел картата ми!“.

Греша за това, че съм Слугата. Но е прав за едно нещо.

Бръквам в една от ръкавиците в джоба на самото ми и изваждам картата за игра с познатата черна спатия в центъра. Онази, която успях да измъкна, когато подадох на Нико книгата му.

Асо спатия.

Беше прав, Нико... Взех тъпата ти карта.

И ако съм прав за онова, което е скрито в нея, както и за факта, че той я е използвал, за да се свързва с Рицаря, няма да успея да спра предопределеното от съдбата...

Но ще мога да разбера накъде се е отправил Рицаря.

ГЛАВА 81

— Промяна в плановете — всички да се екипират! — извика ръководителят на смяната към половин дузината агенти на Сикрет Сървис в костюми и вратовръзки, които се изсипаха в командния пункт, разположен точно под Овалния кабинет.

Седнал на една от пейките в ъгъла на съблекалнята, Ей Джей наблюдаваше как колегите му агенти се пръсват около него, развързват вратовръзките си и изритват обувките си. Графикът на всеки президент се определя седмици напред. Да се направи дори незначителна промяна, означаваше разместване на персонал, охрана, преса, челни екипи, комуникационни системи, а за събития навън — като днешното в Мемориала на Линкълн — на въздушната и наземна защита. Така че щом службата правеше всички тези промени в последния момент в Деня на президента, явно ставаше нещо голямо.

— Пак ли се е скарал със съпругата? — попита агент с черна коса и масивен златен пръстен от гимназия в Охайо.

— Не, това е от централата — отговори друг агент, свали си вратовръзката и я закачи в шкафчето си.

В този момент Ей Джей разбра, че слухът все още не е стигнал до момчетата на терен. Но несъмнено бе подаден сигнал за тревога. Така трябваше. Щом по високите етажи бяха чули, че е убит трети пастор, а старец е прострелян в тила като Джон Кенеди — щяха да бъдат предприети действия. Охраняваният обект трябваше да бъде преместен.

Естествено, Уолъс пак настояваше да спази програмата си. Искаше му се да не отменя присъствието си на събитието в Мемориала на Линкълн и обяда след това в кафе „Милано“. Но както обясни директорът на Сикрет Сървис, имаше си причина президентът да не е отговорен за собствената си защита.

— Чух, че е от клас 3 — извика друг агент, позовавайки се на кодовото име на службата за психически нестабилен нападател.

Друг агент кимна. Като се имаше предвид накъде се отправяха към едно от малкото места, по-сигурни от Белия дом — някой

определено се опитваше да се добере до стареца.

Дори и да беше така, агентите заставаха пред своите индивидуални шкафчета, без да се паникьосват, да крещят, или да се суетят наоколо. Не вадеха пистолети, пушки или бронирани жилетки. Купища въоръжение ги очакваха на местоназначението им. Всъщност, в момента, когато металните шкафчета се отвориха с дрънчене, агентите започнаха да вземат само дрехи, в които да се преоблекат. Костюмите и вратовръзките бяха заменени с панталони в цвят как и всекидневни ризи, за да съответстват на начина на обличане там, където отиваха най-безопасното място да се скрие лидерът на свободния свят, същото място, където бяха крили Джордж У. Буш през дните след 11 септември и безброй други президенти по време на евентуални нападения — личната президентска резиденция, известна като Кемп Дейвид.

Ей Джей гледаше как неофициално облечените членове на екипа излизат от помещението. Сикрет Сървис си вършеше работата. А сега и Ей Джей — все още с костюм и вратовръзка, когато се отправи нагоре към Овалния кабинет — беше готов да свърши своята.

ГЛАВА 82

Нико си мисли, че е умен.

И наистина е.

Достатъчно умен е, за да заблуди лекарите и сестрите в „Света Елизабет“ и по някакъв начин да предава тайни съобщения — явно и някои съвети — на Рицаря, който убива пастори и имитира убийци от миналото. И е достатъчно умен, за да разбира, че ако иска да запази тези тайни съобщения — тайни, трябва да ги крие в нещо, което никой не би погледнал втори път, като картата за игра, използвана от него за разделител.

Седя на кухненската маса у дома, вирам се в леко омачканото асо спатия, оглеждам предната и задната му страна и правя всичко възможно да изтласкам Тот от мислите си. Чес каза, че все още е в хирургията. Каза, че не трябва да отивам в болницата, че най-добрият начин да му помогна е този — с картата — особено като помисля за кожената книга, в която я криеше Нико.

Видях я за първи път, когато той я остави на масата от стъкло в залата за свиждания. Не беше историческа книга. Беше роман от началото на ХХ век — бестселър със заглавие „Поглед назад“. В него млад бостънец на име Джулиан Уест заспива през 1887 г. и се събужда в утопичната 2000 г. Но единствената причина книгата да ми е известна — или някой все още си я спомня — е защото, както разбрах снощи, когато проучвах третото покушение, това е бил любимият роман на убиеца Леон Чолгош. „Поглед назад“ е книгата, която той чел и препрочитал осем години, докато го вдъхновила да убие президента Маккинли.

Изучавам надрасканото и поизмачкано асо спатия и единственото нещо, за което наистина ме е грижа, е за какво съобщение би трябвало да повярвам, че е скрито някъде в него. Когато за първи път се срещнах с Нико, той ми каза, че е превъплъщение на Джордж Вашингтон. Това беше неговият начин да ми покаже колко е специален. Но стана и мой начин да разбере как мисли Нико.

По време на Войната за независимост никой не е умеел по-добре от Джордж Вашингтон да изпраща тайна кореспонденция. Като лидер на Кръга Кулпър, той помогнал да се измислят цифрови кодове, които били толкова неразбиваеми, че техни версии все още се употребяват от ЦРУ и до днес. Използват маски с форма на пясъчен часовник, които, поставени върху ръкописното писмо, закривали определени участъци от текста, за да се види скритото съобщение.

Но любимият фокус на Джордж Вашингтон си оставало невидимото мастило. Както научих, когато се присъединих към Кръга Кулпър, невидимото мастило датира отпреди хиляди години, от Египет и Китай, където се използвали органични течности като сок от праз или лимон. И както всяко дете узнава на научните панаири, всичко, което трябва да направиш, е да загрееш хартията и готово — виждаш скритите писания. Но както Вашингтон разбира, тайната не остава скрита, ако всичко, което ти трябва, за да я разгадаеш, е най-близката свещ.

Затова Вашингтон и първите членове на Кръга Кулпър се отказват от процеса на затопляне и го заменят с химичен процес. Вашингтон пише с невидимо мастило, наречено агент. А когато получателят приложи друг химикал, наречен реагент, разкрива скритото послание. Ако англичаните не разполагали с реагента, не можели да разбият кода.

Докато бързах да се прибера вкъщи. Честния измамник ми каза, че трябва да поля със сок от лайм или лимон, или с какъвто сок успея да намеря, предната страна на асото спатия. Но той пропуска нещо.

Без съмнение Нико не прави всичко това сам. Независимо от това дали Маршъл е Рицаря, или не, Нико би трябвало да получава помощ от някого в болницата. Някой внася тайно тези карти за него или поне внася книги с нови карти, пъхнати в тях. Но това не означава, че Нико може да разполага с течността или сока, от които се нуждае, в момента, в който му потрябват. Не, за да може наистина да общува с Рицаря, той се нуждае от реагент, който е винаги на разположение. И тогава ми хрумва нещо. Забравете лимоновия сок, сока от лайм и дори ябълковия сок — даже и в лудница съществува само една течност, до която Нико винаги има достъп.

Грабвам първата попаднала ми пластмасова кутия, хуквам към тоалетната и си разкопчавам панталона. След кратко, но изключително

удовлетворяващо изпишкване кутията е пълна с топла урина, която се плиска леко, докато внимателно пристъпвам обратно към кухнята.

Застанал над мивката, потапям асото спатия в кутията. Нищо не се случва. Нищичко. Но после...

Бледолилавите букви разцъфтяват и се издигат нагоре като азбучно фиде във врящ бульон.

Няма зашифровано предупреждение. Няма специални инструкции. Само две думи, които ме карат да се чувствам сякаш някой е забил юмрук в стомаха ми.

Прочитам ги отново и отново. Не знам дали Нико ги праща на Рицаря или, по-вероятно, Рицаря се хвали на Нико, но знам, че тези две думи е трябвало да бъдат видени само от Нико и Рицаря — мястото, където Рицаря планира да влезе в последната си битка.

Кемп Дейвид.

ГЛАВА 83

Ей Джей наблюдаваше цялата свада.

Разбира се, президентът не участваше в спора. Седеше на бюрото си и подписваше писма с наведена глава. Не, за големите караници със Сикрет Сървис Уолъс си имаше персонал, който да вади кестените от огъня.

Тези служители моментално се вбесиха. Шефовете на Сикрет Сървис не бяха изненадани. Помощниците се ядосваха винаги, когато чуеха, че президентът на Съединените щати няма да бъде там, където те искат.

Но както напомни началникът на кабинета, не ставаше дума само за безопасността на Уолъс. Ставаше дума за цялата страна. Както всички знаеха, графикът на президента се публикуваше всеки ден и целият свят можеше да го види. Така че, ако медиите изведнъж забележеха военни от охраната на Белия дом, излезли на Южната морава, да разгъват три гигантски кръга с огромни Х-ове върху тях... после хеликоптер „Блек Хоук“, въоръжен с ракети и средства за защита, да се спуска, да отнася президента и семейството му оттам и така да преобръща споменатия график без предизвестие... нямаше човек на тази планета, който да не разбере, че нещо сериозно не е наред.

— Но нещо не е наред — заяви шефът на Сикрет Сървис. — Налице е активна заплаха — затова ни е нужна спешна евакуация — обясни той пристигането на хеликоптера.

— Добре, но ако тръгвате за Кемп Дейвид при необявена спешна евакуация, знаеш ли за какво ще се разкрещят медиите? Терористична атака — възрази шефът на кабинета. — И ще настъпи срив на финансовите пазари, паника сред хората, а инвеститорите ще започнат да купуват акции от фирми за боеприпаси и производители на чували за трупове.

— Ако искаш, можеш да пуснеш изтичане на подробности за заплахата за покушение.

— О, това е много по-добре. И целият свят да си помисли, че президентът е побягнал като уплашено хлапе?

В този момент президентът Уолъс вдигна поглед от писмото, което подписваше. Без да каже и дума, караницата приключи.

Двадесет минути по-късно Ей Джей стоеше във на Южната морава на Белия дом и гледаше как Първата дама и синът на президента се качват на очакващия ги хеликоптер. Като компромис, беше стандартният им хеликоптер, вместо въоръжения „Блекхоук“, което означаваше, че медиите щяха видят обикновен административен полет вместо извънреден.

А обявената причина за пътуването? Това беше далеч по-фин компромис. На медиите беше казано, че синът на Уолъс се чувства под натиск в училище, затова молеха репортерите да го пазят в тайна, за да се защити неприкосновеността на личния живот на момчето. Разбира се, репортерите нямаше да пазят нищо в тайна. Вече не. Но сега Уолъс изглеждаше като идеалния баща, който водеше семейството си в Кемп Дейвид, за да помогне на детето си да преживее трудния момент. Както шефът на кабинета знаеше, когато всичко се объркаше, нямаше по-добро прикритие от семейството.

Перките на хеликоптера се завъртяха с приглушено бумтене, а колелата му се отлепиха от Южната морава. В обикновен ден репортерите можеха да наблюдават от оградена с въже зона за медиите. Днес, още преди дори и един представител на медиите да съобрази какво става, всички бяха на борда на президентския хеликоптер.

Наклонил глава назад и присвил очи заради внезапния порив на вятъра, Ей Джей гледаше как „Марин Уан“ се издига в сивото небе. Виждаше през прозореца в задната част на хеликоптера как малкият син на Уолъс притиска челото си в бронирани стъкла и гледа надолу към пожарния автомобил, който винаги паркираше до Южната морава, когато хеликоптерът излиташе.

Ей Джей знаеше защо пожарната е там: беше заредена с пяна в случай на внезапна катастрофа.

Винаги можеше да стане катастрофа.

Ей Джей не можеше да не се съгласи.

И много скоро разбра, че истинската катастрофа е на път да се случи.

ГЛАВА 84

— Чес, той ще убие Уолъс в Кемп Дейвид!

— Бийчър, трябва да ме изслушаш — настоява роботизираният глас на Честния измамник в телефона ми.

— Не, ти не разбираш — казвам и използвам мобилния си телефон, за да снимам асото спатия, което плува в пластмасовата кутия. — Рицаря...

— Искаш да кажеш Маршъл.

— Престани да го повтаряш... Не знаеш дали е той.

— Знам го. Точно както и Тот го знаеше. Всъщност, единственият човек, който изглежда не го знае, си ти.

Ръката ми затреперва точно когато камерата прави щрак и снимката на картата за игра се размазва. Само при споменаването на името на Тот целия изтръпвам. Господи, ако той не е добре...

— Разбирам те, Бийчър, каквото и да си сторил на Маршъл преди години... каквото и да е станало... не искаш това да бъде старият ти приятел. Но е време да бъдем реалисти. След всичко, което се случи...

— Тот се случи! И Кемп Дейвид се случва! Открих съобщението!

— Аз също — отвърща Чес. — Ще натиснат спусъка по обед. Камерата на мобилния ми телефон изщраква пак и правя нова снимка.

— За какво говориш? — питам.

— Това е часът на убийството. В дванайсет.

— Не разбирам. Как успя да...?

— Неговите медицински доклади. Проучвах онези видеоклипове с котенца, които Нико гледа в Ютюб. Сестрите пишат доклади за пациентите след всяка смяна, а тези доклади се подават онлайн, което означава...

— Хакнал си докладите.

— Използват стеганография. Знаеш ли какво е това?

— Скрити текстове.

— Точно така. Но знаеш ли какво в днешния свят е още по-трудно да се проследи от скритите текстове? Скритото видео. Само си помисли — за да се засекаат имейлите, които си разменят терористите, нашето правителство проследява определени думи в интернет: *Бомба. Материали за бомба. Как да си направим бомба*. АНС разполага с най-добрия софтуер в света за проследяване на думи. Но във видеото няма думи, които да се проследят.

— Не могат ли да видят какво има във видеото?

— А, сега вече си по-близо. Знаеш ли кой е Майк Макконъл?

— Ръководеше АНС. После беше директор на националното разузнаване.

— Точно така. По време на Пустинна буря Макконъл бил толкова зает, че дъщеря му все казвала: „Виждам те само по телевизията, трябва да ми кажеш, че ме обичаш, по време някоя от пресконференциите ти“. Макконъл отговарял, че не може. Тогава дъщерята му казала да постъпи като Карол Бърнет в нейното шоу: „Дръпни меката част на ухото си, така Бърнет тайно е показвала на баба си, че я обича“. И Макконъл започнал да го прави. По време на пресконференции... в предаването „60 минути“... по време на Пустинна буря и през цялата си кариера си подръпвал ухото, а дъщеря му получавала тайното послание. Единственото послание, което и най-добрият софтуер на АНС не може да разбие.

— Значи, трябва да направим същото с Нико?

— Проверих другите видеоклипове, които Нико е гледал, и ако отбелязаното в докладите време е точно, Нико си е пускат видео с коте на име Сладурчето Лестър, преди да бъде убит втория пастор.

— Сладурчето Лестър?

— Знам, че е глупаво име, Бийчър. Но докато котето се търкаля напред-назад, на задния план във видеото стопанинът му потропва с крак по килима точно девет пъти... после бързо потропва с пета двайсет и пет пъти.

— Вторият пастор беше прострелян точно в 9:25 часа.

— А на вчерашното видео кракът му потропва само девет пъти.

— Девет часа — казвам и си припомням часа на стрелбата в болницата тази сутрин. Стомахът ми пак се свива, когато поглеждам асото спатия с думите Кемп Дейвид на него. — Чес, намерил си друг видеоклип, нали?

— Качен е преди двадесет минути. Този път собственикът на котето тропа с крак дванадесет пъти, Бийчър. Днес по пладне. А когато проверих пак официалния график на президента да, променили са го след стрелбата — точно по това време, Уолъс е трябвало да излезе с дъщеря си от...

— Кафе „Милано“ — казвам, като си мисля, че това е ресторантът, където заварих Маршъл да дебне вчера. Онзи, където той каза, че ще пререже гърлото на президента с ножа за пържоли.

— Знам, че разбираш. Бийчър. Затова Маршъл е бил в ресторанта. Подбирал е най-добрия ъгъл, за да вкара куршум в мозъка на президента. Единственият въпрос сега, след като графикът е променен, е дали президентът ще иде в ресторанта...

— Кемп Дейвид — избъбрям. — Отвеждат президента в Кемп Дейвид.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм — отговарям, докато пак чета думите на картата за игра и си представям тънката усмивчица на лицето на Маршъл. Усмивчица на човек, който знае нещо. Усмивка, която ме кара да се замисля, дати, още откакто всичко започна, това не е било мястото, където Маршъл е планирал то да завърши. Вдигни достатъчно голяма тревога, тогава винаги изпращат президента в Кемп Дейвид.

Поглеждам телефона си, за да проверя часа. Наближава десет. Остават само два часа.

— Чес, ако това е вярно — трябва да кажем на хората!

— На кои хора? Тот е в болницата.

— Тогава се обади на другите агенти! Обади се на всеки член на Кръга Кулпър, когото можеш да намериш!

При тези думи Честния измамник замълчала.

— Какво? Какво не е наред? — питам.

— Бийчър, колко мислиш са членовете на Кръга Кулпър?

— Не знам. Много.

— Колко според теб е много?

— Петдесет?

Той не отговаря.

— По-малко от петдесет? — питам.

Отново не реагира.

— По-малко от четиридесет? — добавям.

— Какво ти е казал Тот? — пита Чес, а роботизираният му глас е по-провлечен от всякога.

— Чес, не е смешно. Колко членове има?

В телефона се чува силно прищракване, както при изключване на радио. Вместо роботизирания глас на Чес, женски глас — на възрастна жена — произнася:

— Бийчър, казвам се Грейс Бентам. Трябва да се махнеш от къщата си.

— К-какво...? Кой, по дяволите, е това?

— Аз съм Чес — отвърща старата жена и осъзнавам, че чувам истинския глас на Честния измамник. — Казвам се Грейс. Опитвам се да ти спася живота.

ГЛАВА 85

*Един час по-рано
Болници „Света Елизабет“
Вашингтон, окръг Колумбия*

Нико не осъзна, че охранителите са там, докато не го сграбчиха отзад, не го стиснаха за врата и не започнаха да се опитват да го съборят на чакъла, застилащ паркинга.

— Вие го пускате! Не го пускайте! — изпищя Нико, като продължаваше да рита бясно.

Бийчър натисна газта, гумите забуксуваха и във въздуха се разхвърчаха камъчета.

— Той е чудовището! Не съм аз! — виеше Нико, докато колата се изстрелваше от паркинга на зигзаг.

— Нико, успокой се! — изкрещя санитарят Рупърт. Той и охранителят надделяха с общото си тегло. Нико рухна назад като отсечено дърво.

Раменете му се стовариха с гръм и трясък върху замръзналия чакъл. Камъчета и прахоляк се разхвърчаха във въздуха. Това не му попречи да продължи да се мята, опитвайки се да измъкне ръцете си, краката си, всичко, за да се освободи.

— Момчета! Помогнете! — извика Рупърт.

За секунди още двама пазачи се хвърлиха върху тях и се присъединиха към мелето. Обучени на разни хватки за обездвижване, те не удряха и не ритяха Нико. Стиснаха го за китките, търсейки точките за натиск.

Почти ослепен от надигналия се прах, Нико виждаше само някаква кална мъгла, но в далечината се чу нов глас... познат глас... някой тичаше към него.

— Не го наранявайте! — изкрещя д-р Гослинг с обичайния си южняшки акцент. — Той не се съпротивлява!

Гослинг беше прав. Борбата беше свършила. Дори и за Нико четирима срещу един бе твърде много.

— Нико, чуй ме — той си отиде — каза Рупърт, застанал на колене, хванал Нико за рамото, като се опитваше с все сила да запази гласа си спокоен. Това беше единственият начин да се говори с Нико. — Който и да беше... когото и да гонеше... вече го няма. Виж...

Рупърт хвана Нико за ухото, повдигна главата му и му показа главния път. Нико примижа силно, за да погледне. Нямахше как да пропусне. Колата на Бийчър профуча през охраняваната порта и напусна територията на болницата.

Нико изсумтя за последен път и отпусна глава, която тупна на чакъла. Тялото му омекна.

Другите от групата разхлабиха хватката.

— Екшънът свърши! Да го вкараме вътре! — подкани Рупърт.

С мърморене и ругатни охранителите започнаха бавно и ядосано да се измъкват от купчината.

— Нико, ти си като цирей на задника ми — каза един от тях и случайно го настъпи по пръстите.

Нико не извика и не се оплака. Както лежеше на чакъла, все още треперещ от адреналина, чу зад себе си шума от отлепването на самозалепваща лента. Бяха донесли носилката. Онази с ремъците. Нико знаеше какви са последствията при сбиване, точно както знаеше какво друго се задаваше.

В бедрото го жила болка като от ухапване на комар. В канцеларията на сестрите го наричаха „Б-52“ — коктейл от „Халдол“, „Агиван“ и още няколко антипсихотици, които те приспиваха за следващите осемнайсет часа.

— Разберете кой беше това! — извика охранител от едната му страна.

— Не ме интересува колко опасна е работата! — изкрещя д-р Гослинг от другата, по-ядосан от всякога. — Знаете правилата никакво хващане с ръце на пациентите!

По близостта на гласа му Нико разбра, че Гослинг му е поставил инжекцията.

— Закрепи ли другата му ръка? — попита Рупърт, все още коленичил до него.

Самозалепващата лента стегна здраво китката на Нико. Той се втренчи в сивото небе, в очакване да го залее мъглата на прималяването, което идваше с упойката.

То така и не дойде.

— Нико, затвори очи — каза д-р Гослинг и сърдечно потупа по гърдите най-известния си пациент.

Нико направи каквото му бе казано. Затвори очи. Но въпреки това, когато носилката се наклони напред, после назад, докато я вдигаха във въздуха, и санитарите го понесоха обратно към сградата, Нико бе изненадан, че вместо да се чувства зашеметен, се чувстваше напълно буден. И по-добре от всякога.

ГЛАВА 86

Сега

— Но как ти...? Как така...? — запъвам се, притиснал телефона към ухото си и оглеждам кухнята си, сякаш я виждам за първи път. — Ти си жена?

— Входната врата, Бийчър. Взимай си нещата и излизай — казва жената, която от два месеца са представя като Честния измамник. В начина, по който произнася името ми — *Бийч-аах* — се прокрадва намек за стар бостънски акцент. За някакво скъпо частно училище.

Втурвам се към кухненската маса, надвесвам се над лаптопа си и въвеждам името ѝ в „Гугъл“. Грейс Бентам. Добавям компютърен експерт, за да огранича търсенето.

— Не ме търси в „Гугъл“, Бийчър.

— Чакай... ти? Хакнала си и моя компютър?

— Не. Чувам тракането на клавиатурата ти. Не съм глуха — отговаря тя.

Казва още нещо, но съм твърде затънал в един онлайн профил от „Бостън Хералд“. Според него Грейс Бентам е...

— На седемдесет и две години съм — добавя тя. — Срецнах Тот по време на службата си във флота.

Продължавам да чета. Седемдесет и две годишен бивш офицер от флота. Контраадмирал. Била е голяма клечка. Продължавам да преглеждам статията, в която се казва, че е пионер в областта на компютрите... един от първите програмисти на компютъра „Харвард Марк I“, каквото и да представлява той. Спечелва си прякора Изумителна благодат. Всъщност, според статията, тя измислила термина „дебъгване“, когато намерила истински молец в компютъра „Харвард Марк II“ и го извадила. Но ако такива хора се грижат за мен — куп седемдесет-осемдесет годишни...

— Колко са хората в Кръга Кулпър? — питам я.

— Бийчър, по-добре да оставим този разговор за...

— Колко са!? — настоявам.

Тя замълчава. Но не за дълго.

— Седем.

— Седем!?

— Седем. Заедно с теб. Това са всички, които останаха.

Което означава, че са били повече.

— Случило ли се е нещо с останалите?

Както и преди, Изумителна благодат не отговаря.

— Какво се е случило с тях, Грейс?

Отново никакъв отговор.

— Грейс, някой избива ли членовете на Кръга Кулпър? За това ли става дума?

— Бийчър, не забравяй, че едно от основните предимства на Кръга е бил малкият брой на членовете му. При Джордж Вашингтон са били само половин дузина членове. След това, с течение на времето, сме станали десетки, почти сто в разцвета ни. Но не виждаш ли? Затова те избра Тот. Преследваха ни, но Тот беше твърдо решен да възроди Кръга.

Болка пронизва гърлото ми като игла само при споменаването на името на Тот и на всичко, което той направи за мен. Няма начин делото му да спре дотук.

— Вие сте четирима: Тот, ти, Хирурга, онзи, когото наричат Дядо Коледа... с мен ставаме петима. Кой са другите? — настоявам.

— Слушай, знам, че си разстроен.

— Не, човек се разстройва, когато го глобят за превишена скорост или приятелката му го напусне. А аз рискувах живота си! Рискувах живота си, смятайки, че съм защитен от екип като в „Мисията невъзможна“! Вместо това се оказвам на сбирка на Клуба на пенсионерите!

— Бийчър, не ни подценявай. Нямах представа какви битки сме водили. И печелили. Чух всяка дума, която ми каза, но моля те... Сега най-важното е да ти осигурим безопасност. Ако искаш да водим този спор, вземи си нещата, изтичай през входната врата и тръгвай за тайното жилище, което ти показва Тот. В пощенската служба. Нека да продължим да спорим, когато си на сигурно място в колата си.

— Но ти току-що каза... днес по обед... Тогава Рицаря...

— Маршъл. Рицаря е Маршъл.

— ... Тогава Маршъл ще убие президента Уолъс — добавям, произнасяйки думите за първи път. И най-накрая им вярвам.

— И така, какво предлагаш да направим? — пита Грейс.

— Аз ли? Нямам представа. Но най-малкото, трябва да съобщим. Обади се на Сикрет Сървис. Кажим им какво се случва.

— Мислиш, че това ще помогне? — възразява тя. — Бийчър, ако се обадиш на Сикрет Сървис и им кажеш, че предстои покушение, ти гарантирам само едно нещо: още преди да затвориш телефона, куп агенти на Сикрет Сървис ще пътуват към дома ти и ти ще бъдеш заподозрян номер едно. А след два часа, когато най-накрая Рицаря дръпне спусъка и прогнозата ти се сбъдне, ти — Бийчър Уайт — ще бъдеш първият, чисто име се свързва с това нападение.

— Не е вярно.

— Вярно е. А нали знаеш какво ще го направи още по-вярно? Когато намерят записите от охранителните камери — за които знаеш, че съществуват — как душиш около онзи ресторант в Джорджтаун вчера. Казах на Тот да не ти позволява да доближаваш Маршъл — но ти не можеше да се удържиш, нали? Проследи Маршъл до кафе „Милано“, а той искаше точно това. Да те има — на запис — точно на вероятното място на убийството в деня преди президентът по график да бъде там. Примамил те е там по същата причина, поради която те е пуснал в апартаментата си... и ти е позволил толкова удобно да намериш маската на Ейбрахам Линкълн и да си оставиш отпечатъците върху нея. А после, когато събереш всичко това заедно — видеото, отпечатъците, маската на Линкълн, плюс телефонното обаждане, което си на път да направиш — знаеш ли как ще нарекат всичко това в съда? Веществено доказателство А. Веществено доказателство Б. Веществено доказателство В. Веществено доказателство Г.

Понечвам да кажа нещо, но и двамата знаем, че няма какво да се каже.

— Тот смята, че си умен човек — и добър човек, Бийчър. Трябва да повярвам, че е прав. Но от момента, в който е започнало всичко, независимо дали от чувство за вина или просто съжаление — каквото и да се е случило с Маршъл, когато сте били малки... каквото и да си променил в живота му — ти не можеш да видиш как изгражда паяжина около теб. И колкото повече се дърпаш, толкова повече тя ще те задушаваш.

— Значи така? Да тичам в защитеното жилище и просто да зарежем всичко?

— Понякога става като с кислородната маска в самолета — най-напред трябва да сложиш маската на собствената си уста и да се спасиш, преди да можеш да спасиш някого другото.

— Ами ти? Ти си магьосница с компютрите. Не можеш ли да направиш нещо? Да хакнеш нещо? Да предупредиш Сикрет Сървис анонимно?

— Кой мислиш им изпрати докладите за последните атаки? Изпратих им името на Маршъл и снимката му. Ние си вършим нашата работа, Бийчър. Време е да оставим Сикрет Сървис да свърши своята.

Мисля си пак за казаното от Нико, когато бях в „Света Елизабет“: че аз съм Слугата. Че щом се стигне непосредствено до това, няма да ми пука особено дали ще спася президента. Но помня и какво казах на Тот. Ние трябва да бъдем добрите. Винаги.

— Трябва да направим нещо повече — настоявам и посягам да взема зимното си палто.

— Бийчър...

— Убеден съм, Грейс. Държиш се, сякаш ръцете ни са вързани. Ние самите трябва да им кажем.

— И как смяташ да го направиш, Бийчър? Мислиш ли, че може просто да отидеш в Кемп Дейвид?

— Не знам. Не съм... — замълчавам, спомнил си пак за случилото се преди години в мазето на Маршъл. Бездействието си има си цена. Няма да я платя отново. — Знаем само едно: няма смисъл да седим тук и да не правим нищо, щом знаем точно къде и кога ще дръпне спусъка — казвам, изваждам асото спатия от кутията с урина и го изплаквам под силна струя вода. Думите Кемп Дейвид започват да избледняват, но все още могат да се прочетат на картата. — Нали чу историята, която разказваше Тот, как Маршъл проникнал във военната база. Сикрет Сървис няма шанс срещу него. Не и когато не знаят срещу кого са изправени.

— Тогава нека да споделя следния факт с теб — ако се появиш някъде близо до президента, до Белия дом или Кемп Дейвид, ще извадят всички оръжия, които имат, и ще ги насочат в главата ти.

— Добре, но знаеш ли какво още ще се случи? Ще грабнат президента и ще го заведат в някое убежище, така че поне ще бъде в безопасност. Помисли за това, Грейс. Ако можеше да се върнеш във времето и знаеше за Лий Харви Осуалд, щеше ли да се задоволиш

само да изпратиш телеграма на Сикрет Сървис, или щеше да отидеш до склада за учебници и да направиш всичко по силите си, за да предотвратиш убийството?

Захлопвам лаптопа си, пъхам го под мишница, вземам ключовете от колата, прелитам през всекидневната и се втурвам към входната врата.

— Бийчър — умолява тя, а бостънският ѝ акцент се засилва, струва ми се, че не си обмислил всичко достатъчно. Ами ако правиш точно това, което Маршъл иска да направиш?

— Тогава, предполагам, ще съм...

Отварям рязко входната врата и застивам. Пътят ми е препречен от висок мъж с боядисана черна коса и най-уморените очи, които някога съм виждал. Навежда брадичка сякаш ще се извърне, но успява само да привлече вниманието ми към розовия белег на врата си. Онзи, с който се сдоби в деня, когато го видях да умира.

— Просто ме изслушай — казва д-р Стюарт Палмиоти. — Имам предложение за теб.

ГЛАВА 87

Най-напред грабнаха капелана.

Парамедиците и сестрите разбраха, че е мъртва, в момента, в който я видяха. Кожата на капелан Стаутън вече не беше розова. Беше пепелява и тъмносива. Никой не се оправя след подобно нещо. Но те все пак се втурнаха, вдигнаха мъртвешки натежалото ѝ тяло върху носилката.

Затичаха се, като същевременно разрязваха окървавената ѝ блуза и се понесоха от болничния параклис по коридора и към спешното отделение. Капелан Стаутън все пак беше член на персонала на болницата. Как можеше да не я грабнат първа?

Един по-млад лекар — православен нефролог, който беше дошъл да се помоли за болната си племенница — се бе оказал първи на местопрестъплението. Влезе в параклиса и видя локвата кръв на светлия кремав мокет.

Тук все пак беше болница. Само след секунди хвърчаха носилки на колела, слагаха се венозни системи, персоналят на спешното отделение беше мобилизиран и се тълпеше в трите съседни стаи, опитвайки се да върне един от своите към живота. Но нямаха никакъв шанс.

В първата стая сестрата от травматологията обяви точния час на смъртта на капелан Стаутън. Във втората един общопрактикуващ лекар и шепа медицински сестри буквално удържаха черепа на Тот сглобен. Когато лекарят погледна в широко отворените очи на Тот, само едното от тях реагираше на светлината. Зеницата му сякаш се бе пръснала, а мозъкът му отичаше и се изместваше към другата страна на черепа му. Започнаха да го подготвят за операция, но вече знаеха резултата. А в третата стая пастор Фрик — пасторът, който бе прострелян вчера и просто бе отишъл да си вземе довиждане с капелан Стаутън все още беше в шок и очите му играеха, докато лекарите и медицинските сестри го засипваха с въпроси.

— Сър, добре ли сте!? Чувате ли ме!? — изкрещя някой.

— Той ме пощади... каза, че не ми е дошло времето — шепнеше пастор Фрик отново и отново. Кракът му тропаше по пода, а цифровият брояч на крачки, закрепен на обувката му, отвърщаше с щракане.

— Успяхте ли да го огледате добре? Видяхте ли нещо?

Пастор Фрик кимна, тънка струйка кръв се стичаше диагонално по носа му.

— Видяхте ли стрелеца!? Как изглеждаше!?

Фрик вдигна поглед с разтреперана брадичка. Едва успя да произнесе думите.

— Като Ейбрахам Линкълн.

ГЛАВА 88

— Бийчър — умолява Палмиоти — преди да кажеш каквото и да е...

Удрям го с все сили.

Ударът ми е бърз. И брутален. Абсолютно гаднярски удар, който улучва бившия лекар на президента точно над веждата и изпраща вълна от болка обратно към юмрука и надолу към лакътя ми.

Тъглчето на телефона ми закача бузата на Палмиоти, сблъсъкът го избива от ръката ми и го запраща с трясък на земята. Палмиоти залита назад, хванал се за лицето.

— Оу! Това беше... Оу! — извиква, повече раздразнен, отколкото наранен. Но след като примигва, за да се отърси от болката, започва да кима. В началото бавно, след това по-бързо.

— Добре, заслужавах си го, Бийчър. Съгласен съм.

— По дяволите, стой далеч от мен — предупреждавам го.

— Знам, че ме мразиш, Бийчър. Не те упреквам за това. Но ако само чуеш...

— Какво да чуя? Още един вагон лъжи и глупости!? Ти си убиец, Палмиоти! И двамата знаем, че си убиец! Всъщност, ти толкова си затънал в лайна, че дори не можеш да умреш достойно!

— Добре казано, Бийчър. Но мислех, че ще бъдеш малко по-изненадан да видиш, че съм още жив.

— Да не мислиш, че Клементин не ми каза? Тя ти вярва дори по-малко от мен. Знаех си, че е само въпрос на време да се появиш с някаква нова заплаха. Е, каква ще е тя? Още си бесен, че Клементин те простреля в пещерата? Или сега, когато твоето приятелче президентът те върна от мъртвите, имаш някакво ново послание за нас?

Преди да успее да отговори, излизам на площадката и посягам да вдигна телефона си. Струва ми се, че връзката с *Изумителна благодат* още не се е разпаднала. Извъртам го, за да не може Палмиоти да види какво има на екрана. По-добре някой да подслушва, отколкото да съм тук сам.

— Бийчър, въпреки това, което си мислиш, Орсън Уолъс не ми е приятел. Вече не е.

Поглеждам го втренчено.

— Колкото и да се гневиш, запита ли се защо всъщност съм дошъл тук? Не е, за да те заплашвам, Бийчър. След случилото се... след това, на което бях свидетел. Разбирам какви са ползите да видим президента мъртъв.

— За какво говориш?

— Мислиш ли, че Уолъс не знае за убийствата на пасторите — или за твоя приятел Тот? Може да не знае кой е, но разбира, че някой се опитва да го убие.

— Но ти току-що каза...

— Не, ти го каза, Бийчър. Че Уолъс ме е върнат от мъртвите. И е така. Но това не означава, че ми е върнал живота. Всъщност той още го държи, поклаща го под носа ми, докато се опитва да ме използва в своя изгода. Сега разбирам. Вече знам що за човек е.

Усещам как кожата ми става крехка, сякаш направена от яйчени черупки.

— Значи сега трябва да повярвам, че ти си този, който се опитва да го убие?

— Аз? Не, аз не искам Уолъс мъртъв. Но след всичко, което извърши — което ми отне... — Палмиоти навежда брадичка и тя притиска белега на врата му. — Не ме интересува каква титла носи. Орсън Уолъс трябва да отговаря за действията си.

Вдигам вежди скептично.

— Добре, макар да мисля, че си лъжлив боклук, ще трябва да повярвам в това внезапно преобразяване и във факта, че искаш да тръгнеш срещу прези...

— Той ми отне живота, Бийчър! Не само семейството ми! Не само любовта ми! Взе ми живота! — избухва Палмиоти, а гласът му отеква из пресечката.

— Само защото си му позволил.

Той стиска зъби. Гърдите му се издигат и спадат след избухването.

— Прав си. Оставих го да направи много неща казва най-накрая. Но има още толкова много, за което нямаш представа, Бийчър. Освен случилото се преди години... освен нападенията и всичко, което

причинихме на Ейтбол. Каквото и да мислиш за мен — каквото и да искаш да вярваш — нека ти покажа доказателството. Имам всичко, което ни трябва.

— Всичко, за какво? Още не съм сигурен защо си тук. Ако имаш доказателство и знаеш какво е извършил... защо просто не го повалиш сам?

Палмиоти поклаща глава и изтръгва от себе си нервен смях, който замръзва като валма памук в студения утринен въздух.

— Знам, че не си глупав, Бийчър. Хората обичат да дават за пример Удуърд и Бърнстейн^[1], но те просто имаха късмет, че Никсън беше такъв самонадеян и мързелив задник. В наши дни само глупак може да се опита да се справи сам с президента на Съединените щати — особено с този президент.

— Дори да допуснем, че ти повярвам, защо си мислиш, че аз съм решението?

— Не. Мисля, че е вашата група — отново замълчава, за да се увери, че го чувам. — Знам за Кръга Кулпър, Бийчър. Президентът ми каза. Така че, ако ви помогна, ако ви кажа това, което знам за Уолъс, и ви дам възможност да извадите истината наяве, ще имам нужда от такава помощ, каквато само Кръга може да ми даде.

— Палмиоти, осъзнаваш, че живеем в ХХІ век, нали? Ако искаш да извадиш истината наяве, ти трябва само връзка с интернет.

— Не разбираш. Не ми трябва помощ, за да натисна бутона за публикуване. А след като натисна бутона — обяснява той със заглъхващ глас. Ще имам нужда някой да ме защити.

Поглеждам надолу към телефона си и виждам, че още съм свързан с *Изумителна благодат*. Думите ѝ продължават да отекуват в ума ми. Седем члена. С простреляния Тот, оставаме шест.

— Док, не съм сигурен, че кръга е такова решение, каквото си мислиш.

— Знам, че не можеш да говориш от тяхно име, Бийчър. Знам как стават нещата. Но аз съм виждал лично работата им. Знам на какво са способни.

— Не ме слушаш.

— Не, Бийчър, ти не ме слушаш. Предлагам да ти помогна. С това, което съм виждал... Мога да те вкарам в Кемп Дейвид.

Поглеждам го, но не казвам и дума.

— Там се опитваш да попаднеш нали? — настоява той. — Смяташ, че твоят приятел Маршъл ще удари там следващия път. Мислиш ли, че не знаем за него? Или Клементин още не ти е казала? Не беше ли тя с теб, Бийчър? Защо тя не е на твоя страна? За твое сведение, тя е там в момента.

Той посочва надолу към затворения ми лаптоп. Не, не към лаптопа. Към картата за игра, която е останала в дланта ми, когато съм взел лаптопа. Към асото спатия, на което е лесно да се прочетат светло лилавите думи: Кемп Дейвид.

Озъртам се през рамо, пак оглеждам инстинктивно пустата улица за Клементин. Дори Нико я попита дали тя е Рицаря. Разбира се, тя отрече. Но Палмиоти е прав за едно нещо — нямам представа къде е тя.

— Стига се чуди, Бийчър. Бях там миналата Коледа, после, когато президентът се възстановяваше след операцията, а дори и в нощта, когато Уолъс организира празненство изненада за Първата дама. Изборът е прост, наистина. Можеш да си стоиш тук и да оставиш президентът да бъде застрелян или да се опиташ да спасиш живота му и да се увериш, че ще бъде наказан както му се полага за всичко, което е извършил. Там ще можеш да разбереш кой си, Бийчър. Никой не може да те доведе по-близо. Е, искаш ли да отидеш в Кемп Дейвид, или не?

[1] Журналистите, разкрили аферата Уотъргейт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 89

Нико остана със затворени очи. Близо час.

Държа ги затворени, докато го носеха от паркинга към новата сграда.

Държа ги затворени, докато го опипваха и изнизваха връзките на обувките му, и дори докато проверяваха устата, ректума и под ноктите му.

Слушаше внимателно какво говорят за него. „Зачестяващи прояви на антисоциално поведение напоследък... счупи пръста на Кари... трябва да го усмирим веднъж завинаги...“ Остана със затворени очи, когато разкопчаха ремъците със самозалепваща лента и го претърколиха от носилката върху тънкия матрак.

Оттам, след като санитарите напуснаха стаята и заключиха вратата, вече не можеше да чуе нищо. Дори и ехото от отдалечаването им по коридора.

На Нико това не му харесваше. Заради острия си слух не беше свикнал на такава пълна тишина. Но поне сега знаеше къде се намира. Каквато и да беше стаята, в която го бяха вкарали, тя беше звукоизолирана.

И все пак, за да бъде в безопасност, Нико остана със затворени очи.

— Мисля, че вече е чисто, каза накрая мъртвата Първа дама. Нико се огледа, примижвайки предпазливо. Стаята беше тясна, но боядисана с вкус в същия успокояващ светлозелен цвят като приемната, през която бяха влезли вчера. Лежеше на тънък син матрак направо на пода. Нямахше нито мебели, нито телевизор, нищо, с което би могъл да се нарани. Стената вдясно от него, на която беше вратата, бе изработена от масивно, дебело стъкло, гледаше към празен коридор и позволяваше на лекарите и сестрите да надничат. А на Нико да гледа навън.

Преди десетилетия щяха да сложат на Нико усмирителна риза и да го хвърлят в тапицирана стая. Но в днешните модерни институции не се гледаше с добро око на връзването, а тапицирани стаи вече не

съществуваха. Сега ги наричаха „Стаи за уединение“ или „Тихи стаи“ — места, където пациентите могат да намерят спокойствие и „да си помогнат сами“.

— Значи, лекарствата, които ти дават... Не действат ли? — попита Първата дама.

Нико поклати глава и бавно седна. Пръстите му се бяха схванали, а тялото го болеше от боричкането. Когато се вгледа в празния коридор, там нямаше никого. Не се изненада.

От седмици знаеше, че сигурно някой се грижи за него. Рицаря се бе появил веднъж, преди месеци. А после беше твърде умен, за да се върне в „Света Елизабет“. Но Нико си мислеше за всички съобщения, които Рицаря бе успял да изпрати — с невидимото мастило на картите, пъхнати в старите книги — тези съобщения не се доставяха от само себе си. Някой вътре в болницата помагаше на Рицаря да общува с него. Някой беше на негова страна.

— Мислиш, че е онзи, който ти сложи инжекцията, нали? — попита Първата дама.

— Рицаря ми каза... Каза ми, че ще осигури..., че няма да бъдем сами — отговори Нико като си припомняше последните няколко дни и се замисли за един човек, който сякаш се появяваше отново и отново.

— Знам за кого си мислиш — каза първата дама. Но въпреки това трябва да бъдеш внимателен.

Нико беше внимателен. Затова се взираше в задния ъгъл на стаята, където камерата за наблюдение беше поставена в осмоъгълен метален кожух с устойчиво на надраскване стъкло. Несъмнено обхващаше всеки сантиметър от стаята. Наблюдаваше Нико. Но за негова изненада, за разлика от всяка друга камера в новото здание, малката червена лампичка върху тази не светеше.

— Възможно ли е да се изключи само една камера? — попита Първата дама.

— Рицаря каза, че ще се погрижи за нас. Че ще осигури... — продължи Нико и бавно се изправи на крака. Все още беше нащрек, но започваше да се вълнува. Всичко, което Рицаря беше казал... всичко се сбъдваше. Предопределение.

Нико притисна лице и пръсти към стъклото и огледа тъмния коридор. Светлините бяха изключени, нямаше медицински сестри. Нито санитарии. Никого.

— Изглежда, бог се грижи за теб, Нико.

— Не само бог — каза Нико и посегна към вратата. — Рицаря също се грижи за нас. Рицаря осигурява.

Нико дръпна дръжката на вратата като очакваше обикновеното метално изщракване на езичето. Вместо това вратата се завъртя към него без никакъв звук.

Отключено.

Той се поколеба за миг. Но не за дълго. Рицаря определено се грижеше за него. Но също и някой друг.

Нико излезе в коридора и тръгна.

ГЛАВА 90

— Според теб кой му помага? — пита Палмиоти и ме поглежда от седалката на пътника.

— Да помагат на Нико? Не съм сигурен — отговарям, стиснал здраво волана.

— Всъщност, не говорех за Нико. Аз... — Палмиоти замълчава. — Смяташ, че нещата опират до Нико?

Мълча, приковал поглед в тесния път с две платна, известен като МД 77. Тази игра продължава близо час — подхвърля ми дребни детайли и се опитва да изсмуче от мен информация. Но той не е единственият, който я играе.

— За кого говориш ти тогава? Смяташ, че президентът получава помощ? — питам.

Сега е ред на Палмиоти да мълчи. От двете ни страни крайградските търговски центрове, които се редяха край И-270, са отстъпили място на обширните заснежени поля на северен Мериленд и на надигащата се планина Катоктин точно пред нас. Наоколо не се забелязва жива душа, но Палмиоти продължава да се взира в огледалото за обратно виждане.

— Как може някой да помага на президента? — добавям. — Мислех, че тук Уолъс е жертвата.

— Той е жертва. Но трябва да разбереш, че когато си президент... дори само за да общуваш с външния свят... Не може да стане без чужда помощ.

— Какъв вид помощ?

— Помощ от някой близък.

— Като стария приятел от гимназията, който случайно е лекар в Белия дом.

— Или доверен агент от Сикрет Сървис — обяснява Палмиоти. — Което означава, че трябва да търсим Ей Джей Енис. Намерим ли го, ще намерим и президента.

— Тогава защо просто не се обадиш на Ей Джей?

Палмиоти се извърща от огледалото за обратно виждане и ми хвърля поглед.

— Нали ти казах, Бийчър. Моята пряка линия не е толкова пряка, каквато беше някога.

Замълчава за миг, сякаш иска да каже още нещо, но така и не продължава. Виждам чувството на загуба в очите му. И то ме кара да мисля за Тот и за всичко, което му дължа, за всичко, което направи. Грейс каза, че той ме е избрал, за да помогна за възстановяването на Кръга Кулпър... да му помогна да направи онова, което е правилно. Само това е достатъчно, за да ме накара да продължавам напред.

— Значи, президентът те е заменил с този Ей Джей?

Палмиоти не отговаря.

— Мислиш ли, че Ей Джей е замесен? — добавям. — Искам да кажа, ако той е толкова близо до Уолъс, значи е в идеална позиция да нанесе удара.

Преди той да успее да отговори, зървам жълт пътен знак с форма на ромб: внимание, залежавания на моста.

Това предупреждение ми стига. Гърдите ми се свиват, притискат вътрешностите ми. Точно отпред е, няма как да го пропусна — малък сводест мост с две платна, който минава над плитко дере.

Металният мост е стар, късчета лед блестят по ръждясалата арка — но изглежда съвсем безопасен. Въпреки това, само при вида му, пръстите ми се вкопчват във волана.

— Бийчър, добре ли си? — пита Палмиоти.

Кимам и задържам дъха си.

— Не обичам мостове. Баща ми умря на мост. — Но когато приближаваме и гумите издумкват на някакъв ръб пред него...

Вече не съм сигурен, че тази версия за смъртта на баща ми е вярна.

До мен Палмиоти говори нещо за президента Уолъс и как не вярва на Ей Джей.

Едва го чувам.

Всъщност докато гумите на колата шумолят по грапавата метална решетка на моста, единственото нещо, което се върти в ума ми, е писмото от снощи...

Писмото, което ми показва Клементин. Предсмъртната записка на баща ми.

Опитвам се с все сили да се вирам право напред, но с периферното си зрение все още виждам заснежените скали, които се спускат към замръзвания поток под нас.

Доколкото мога да си спомня, бяха ми казали, че баща ми е умрял на точно такъв мост. Незначителен мост. Незначително градче. Незначителна смърт, забравена лесно.

Но като всеки син, аз, разбира се, не забравих никога. От десетилетия насам си представях всяка версия за смъртта на баща ми: колата му пада заради приближаващ камион, колата му пада, защото е получил инфаркт, колата му пада, защото е извил, за да спаси някакво старо куче. Виждах баща си да умира при всеки вариант. Но, когато прочетох тази записка... и видях неговия почерк... и особено когато видях датата на това писмо — една седмица след предполагаемата му гибел...

По средата на моста Палмиоти все още говори, а аз все още сдържам дъха си. Дробовете ми се свиват от липсата на кислород. Кръвта се втурва към лицето ми, което сякаш е на път да се пръсне. Но когато минаваме връхната точка и извитите метални арки на моста започват да се спускат, аз... аз...

Оглеждам се наоколо предпазливо. Колелата продължават да шумолят по металната решетка на моста. Все още държа здраво волана. Но не толкова здраво, както преди.

— Бийчър, чу ли какво казах?

— Аха... не... говореше за президента. Че не е човекът, за който си го мислел.

— Въобще не слушаше, нали? Казвах, че... когато бяхме в седми клас, Уолъс се кандидатира за ковчезник на ученическия комитет. Дори не за председател. За ковчезник. И беше победен. Позорно. Тогава децата го мразеха. Разбираш ли какво означава това?

— Означава, че всеки може да бъде победен.

— Не. Означава, че хората могат да се променят, Бийчър. Възприятията могат да се променят. За лошо — или дори за добро — не всеки е такъв, какъвто е бил някога. Само защото нещо се случило в миналото ти, това не означава, че то определя бъдещето ти.

Той ме оставя да осъзная думите му, а аз мисля за баща си, за Клементин и, разбира се, за президента и Палмиоти, но мисля също и

за Маршъл и за всичко, което му причиних. Толкова много, че никога не може да бъде заличено.

Колелата на автомобила напускат металния мост с последно изтропване и той се смалява зад нас.

— Но ти си прав — казва Палмиоти, все още загледан в огледалото за обратно виждане. — Всеки може да бъде победен. Особено ако знаеш кое е слабото му място.

Пътят се вие през малкото градче Търмънт, Мериленд, излиза пак на открито и лекият наклон ми подсказва, че започваме да се изкачваме в планината. Следващата табела, която виждаме, е дървена, на Националната паркова служба.

Добре дошли в Планински парк Катоктин.

Ако се отправим надясно, на изток, ще срещнем обществени площадки за лагеруване, пешеходни пътеки, както и живописни планински гледки. Вместо това, завивам наляво, на запад, където пътят се стеснява още повече — до две тесни ленти.

Насам няма широки поля. Няма малки градчета. Напредваме нагоре и бавно се изкачваме в планината, вече ни заобикалят стръмни сипеи, скалисти склонове, редуващи се с гъсти гори от високи дъбове, тополи, хикории и кленове. Видимостта във всички посоки е само няколко метра.

И все пак, и двамата знаем какво ни очаква напред, скрито в дълбините на парка. Поглеждам цифровия часовник на колата. Разполагаме с още половин час.

— Ще стигнем — казва Палмиоти. — Но каквото и да се случи оттук нататък, не се самообвинявай повече. Важното е, че си опитал, нали?

Разбира се, че е прав. Но тъкмо затова не мога да спра да мисля за онази нощ в мазето. Знам какъв беше Маршъл. Знам какво му причиних. А след по-малко от половин час ще се изправя лице в лице с онзи, в когото го превърнах.

ГЛАВА 91

Осемнадесет години по-рано

Сагамор, Уисконсин

Там долу е тъмно.

— Той ще се справи — заяви Тимъти Лъск от инвалидната си количка, като се придвижи до ръба на стъпалата и се вгледа надолу, в мрачното мазе. — Ще се справиш, нали, Марш?

Стиснал дръжките на инвалидна количка на баща си и надничаш през рамото му, малкият Маршъл също погледна към изчезващата стълба с ръждясали метални перила. Черният под на мазето сякаш се полюшваше и местеше, заживял свой собствен живот.

— Мога да ви дам фенерче — каза жената на пастор Рийс, която всички наричаха Щурчето.

— Ако искате, мога аз да отида добави пастор Рийс.

— Той ще се оправи — каза бащата на Маршъл. — Това е просто вода.

Маршъл намести очилата си и отстъпи назад, което изпрати малка, висока няколко сантиметра приливна вълна обратно през кухнята. Това наистина беше просто вода. И благодарение на спуканата тръба от миялната машина на пастора, беше текла през целия уикенд, докато ги нямаше, и беше заляла всичко — кухнята... всекидневната... и, с малко помощ от гравитацията, мазето, което сега приличаше на тъмна помийна яма. Когато Маршъл и баща му дойдоха, пастор Рийс каза, че долу стига до коленете му. Това означаваше, че за Маршъл е още по-дълбоко.

— Ето... ето фенерче — каза съпругата на пастора и го подаде на Маршъл, който насочи лъча му надолу по стълбите, макар че едва проникваше в мрака.

— Не се притеснявай, ние ще бъдем тук — каза баща му, завъртя инвалидната си количка и махна на Маршъл да мине отпред.

Преди Маршъл да успее да възрази, блесна светкавица и „Полароидът“ на баща му избръмча и изплю моментална снимка.

— Не забравяй, това ще ти трябва — каза баща му и подаде на Маршъл фотоапарата. — Снимай всичко.

Маршъл кимна. Вече шест месеца, откакто баща му беше нает като застрахователен инспектор, работата му беше такава — да прави снимки, да документира щетите, да пише доклади.

Разбира се, Маршъл знаеше, че баща му получи работата като услуга, защото дори и застрахователните компании се чувстват зле при вида на безработен мъж в инвалидна количка. Но в компанията бързо разбраха, също както и ищците, че е трудно да се оплакваш какви тежки щети си понесъл, когато говориш с човек с двойна ампутация, който никога повече няма да ходи.

— Казах му да не пуска съдомиялната машина, преди да тръгнем. Не ти ли казах, скъпи? — попита съпругата на пастора и тупна Рийс по рамото. Бързо се овладя, погледна гостите и добави: — Съжалявам, не исках да се сопвам на мъжа си така.

— Наричаш това сопване? — засмя се Тимъти и махна на сина си да се приближи до ръба на стълбата. — Трябва да дойдат у дома, нали, Марш?

Взрян в мрака, Маршъл дори не чу въпроса. През последните шест месеца нямаше нищо против, баща му да го взима със себе си. Всъщност му харесваше. Имаше нещо хубаво в това да си сам в колата с баща си, радиото да свири, а вятърът да развява косите ти. Освен това, когато имаше места, където баща му не можеше да стигне — когато произшествието беше станало на втория етаж на къщата, но нямаше асансьор, например — Маршъл беше идеалният помощник. Грабваше „Полароида“ и като използваше катераческите си умения, придобити в къщичката на дървото, се добираше до таванските помещения или дори до покривите. Тогава не просто се чувстваше добре. Чувстваше се полезен. Специален.

Но дори и дванадесетгодишните знаеха... таваните и покривите са нещо много различно от тъмно мазе.

— Ако го е страх, наистина мога да отида аз — каза пастор Рийс за четвърти път.

— Не го е страх. Той обича тъмното, нали, Марш? — настоя баща му, придвижи инвалидната си количка напред и използва празната стъпенка, за да даде на Маршъл последен тласък.

Насочил фенерчето към стълбите, Маршъл направи първата си крачка надолу.

— Ето. Казах ви, че харесва тъмното — добави баща му.

За Маршъл това бе нещо много повече от тъмнина. Отдавна чуваше слухове за пастор Рийс. Преди две години Боби Макнамара ходеше на частните уроци по Библия, които Рийс провеждаше в мазето. Скоро след това Боби изведнъж замина, без да се сбогува и за него не се чу нищо повече. Всяко дете в седми клас знаеше: *Не слизай в мазето на пастора.*

Просто бъди внимателен — извика съпругата на пастора и Маршъл направи още няколко крачки надолу, а влажният въздух задръстваше носа му. Изглежда водата стигаше високо, поне на пет стъпки от дъното. Стисна фенерчето под мишница, вдигна фотоапарата над главата си, насочи го и снима. Светкавицата блесна и моменталната снимка изскочи. Той дори не си направи труда да я погледне.

Направи още една крачка надолу и кракът му бе погълнат от ледената вода, която изпълни маратонките и се просмука в чорапите му. При следващата крачка водата стигна над глезените му, след това до прасците, до коленете, до бедрата. Когато стигна до последното стъпало, вдигнал фотоапарата още по-високо над главата си като прекосяващ река пехотинец, водата обхвана бедрата му, докосна тестисите му. Беше ледена, но Маршъл се потеше.

— Увери се, че си снимал всичко! Трябва да се вижда колко е зле! — извика баща му, но Маршъл си мислеше само за Боби Макнамара, за когото бе чул, че е изпратен в психиатрия, макар никой да не можеше да потвърди.

Докато газеше във водата, която стягаше краката му и го забавяше, Маршъл не очакваше да намери човешки кости или вериги, висящи от стената. Но като се оглеждаше наоколо, не можеше да не се пита какво ли още бе погребано под цялата тази вода.

Навсякъде наоколо плуваха листове хартия, капаци от картонени кутии за документи, пластмасово кошче за боклук и дори и една стара чанта се носеше из помещението, в което оставаше свободно пространство, високо едва около метър, заради ниския таван на мазето и лабиринта от тръби. Бяха изминали само десет секунди, а Маршъл вече дишаше трудно. Знаеше, че главният водопровод е изключен, но

това не го спираше да си представя какво би станало, ако водата се покачи още малко. С поглед към тавана, все така вдигнал фотоапарата над главата си и лъч на фенерчето, подскачащ насам-натам в някакво собствено безумно светлинно шоу, той усещаше как потта му се стича, а очилата се плъзгат надолу по носа му.

Вляво от него голям черен бръмбар с тяло на паяк и крака на щурец скочи от парапета и цопна във водата. Маршъл ги наричаше бръмбар-паяци, имаше ги във всяко мазе тук, включително и в тяхното.

Доколкото успя да забележи, когато огледа наоколо, мазето беше разделено на две помещения. Тук в предното бяха всички уреди. Светкавицата блесна и той снима потопения наполовина бойлер вляво от себе си. Блесна отново и той хвана в кадър още един котел, стар метален звяр от 20-те, който едва се подаваше над повърхността на водата.

— Да снимаш бойлера и котела! — добави баща му, докато Маршъл газеше през отвора без врата към съседното помещение, което по някаква причина беше по-добре осветено. Погледна вдясно и разбра защо. Под тавана имаше малко прозорче, не по-голямо от отдушник на климатик, което гледаше към задния двор, но бе покрито с толкова много прах, че светлината едва пробиваше през него. Самата стая не изглеждаше по-различно — много плуващи листове и отломки — но вместо уреди и тръби, тук имаше висок до гърдите вграден шкаф за книги на стената в дъното.

Водата вече се бе надигнала, колкото да съсипе половината от книгите. Но когато Маршъл щракна и „Полароидът“ изплю още една снимка, той видя на най-горния рафт голяма фотография в рамка, подпряна диагонално на стената.

— Марш, как се справяш!? — извика баща му.

— Почти съм готов! — отвърна Маршъл, все още вдигнал фотоапарата над главата си, а очилата му се плъзнаха още по-надолу по носа му. — Намерих една голяма снимка в рамка!

— Тя е от сватбата на родителите ми! Моля те, не ми казвай, че е под водата! — обади се съпругата на пастора.

— Не, няма й нищо! Ще я донеса! — отвърна Маршъл и взе да газе към библиотеката, а студената вода парна тестисите му. Когато остави фотоапарата и светкавицата на най-горния рафт, три бръмбар-

паяка подскочиха във въздуха и се плъзнаха по водата като оставяха след себе си лека следа.

Маршъл се надигна на пръсти и посегна към позлатената рамка, в която имаше стара черно-бяла снимка на елегантен млад мъж в смокинг, позиращ със своята булка. Както на повечето стари снимки, и двамата не се усмихваха, просто се взираха, стиснали устни така, че изглеждаха като баби и дядовци, макар да бяха младоженци. Но когато Маршъл хвана долния ъгъл на рамката и я отмести, пръстите му се натъкнаха на... нещо.

Имаше нещо зад нея.

Избута встрани рамката и видя подредена купчина списания, но едва им обърна внимание. Поне докато не видя...

Цици. Там имаше цици. Големи, принадлежащи на дългокрака брюнетка със стърчаща, разрошена коса и червена лента за глава. Коленичила върху билиардна маса, тя се навеждаше към обектива, но гледаше назад през рамо, където мускулест, гол до кръста мъж я държеше за хълбоците, сякаш... О, боже.

Маршъл погледна заглавието. „Крака шоу“. Прелисти го и видя, че снимките вътре разкриваха доста повече от крака. Много повече, включително някои безумно откровени снимки на жената от корицата и на онова, с което се занимаваха на масата за билиард тя и онзи тип.

Маршъл се вцепени, усетил нещо да се надига в панталоните му. Порно. Пастор Рийс имаше порно. Много.

Бързо прерови купчината и намери още половин дузина списания със заглавия като „Рейтинг“, „Висше общество“ и дори едно, наречено „Порочни вещици“. Маршъл се засмя. Ако Бийчър можеше да види това...

— Хайде, Марш, защо се бавиш толкова!? — извика баща му.

Пресегна се като още си представяше реакцията на Бийчър, грабна купчината списания и ги напъха отпред в панталоните си. Беше се изпотил толкова силно, че те залепваха за мекия му корем, докато се опитваше да ги затъкне добре.

— Почти съм готов! Само да взема снимката! — извика на баща си. Но докато покриваше списанията с ризата си...

— Може би трябва да ти помогна? — попита един глас зад него.

Стресна се така, че очилата едва не хвъркнаха от лицето му. Посегна към голямата позлатена рамка на снимката, после се обърна и

откри пастор Рийс да стои там, нагазил до колене във водата.

Един бръмбар-паяк скочи във въздуха.

— Т-тъкмо идвах — каза Маршъл, понесъл голямата рамка.

— Ами фенерчето? И твоя фотоапарат? — попита Рийс и посочи над рамото на Маршъл. Те все още лежах на най-горния рафт.

Маршъл замръзна за миг. Можеше да подаде рамката на пастора. Но точно сега тя беше единственото нещо, което пречеше на пастор Рийс да види добре очертанията на списанията под ризата на Маршъл.

— Да. Разбира се. Заповядай — каза Маршъл и наведе рамката към пастора, който я хвана бързо, за да я предпази от водата. С бързо завъртане Маршъл се обърна към шкафа за книги и като внимаваше да е с гръб към пастора взе „Полароида“ и фенерчето.

— Знаеш ли, някои от нещата тук — заговори пастор Рийс, — някои от тях са тук от години.

— Нали мазетата са затова?

— Разбира се. Но в църквата... Няма да повярваш какво са ми давали хората през годините. И какво се е налагало да конфискувам.

Десетилетие по-късно, порасналият Маршъл би намерил подобаващ отговор. Но тогава, в онова наводнено, мухлясало мазе, на мътната светлина, идваща от тесния прозорец, малкият Маршъл просто се вирише, смразен и ужасен, в пастора, когото бе познавал през целия си живот.

— Татко ме чака — изтърси той и намести очилата на носа си като насочи лъча на фенерчето в лицето на пастора без дори да осъзнава, че така Рийс не можеше да види нищо.

— Скъпи, водопроводчикът дойде с помпата! — извика съпругата на пастора. Хайде, не искам да се разболееш там долу!

И това беше всичко.

Горе пасторът захлупи снимката в рамка върху кухненската маса, точно когато влязоха водопроводчикът и помощникът му. Зад тях съпругата на пастора уви Маршъл с раирана плажна кърпа и той я използва, за да скрие правоъгълната издутината на гърдите си.

— Марш, какво, по дяволите, е това? — попита баща му като прелисти полароидните снимки и се размърда гневно в инвалидната си количка. — Не си ги оставил да изсъхнат! Всички снимки са залепнали!

Може би друг път Маршъл щеше да се извини и да предложи да се върне долу. Но днес, когато стоеше треперещ в кухнята с половин дузина порно списания залепнали за гърдите му, на лицето му се прокрадваше хитра усмивка и само една мисъл изпълваше съзнанието му.

Чакай Бийчър да види това.

ГЛАВА 92

Наши дни

Болници „Света Елизабет“

— Нико, не постъпваш умно, — предупреди мъртвата Първа дама.

Нико примигна няколко пъти, забързан по лъскавия нов коридор. От момента, в който излезе от „Тихата стая“. Първата дама беше нервна. Мислеше, че това е капан.

Нико знаеше, че тя греша. След всичко случило се — инжекцията, която не съдържаше опиат... отключената врата на „Тихата стая“... Не, не беше капан. Беше съобщение — обикновено, добре планирано съобщение, което се открояваше като ярка червена нишка и се виеше пред него по светлия коридор. Нико бе разбрал, че трябва да следва нишката. Точно както бе разбрал, че само някой от болницата можеше да го е оставил. Всъщност, докато следваше нишката по коридора, съобрази, че това можеше да бъде само един човек.

— Нико, чуваш ли? — попита Първата дама.

Отпред и вляво, зад ъгъла, минаваха двама санитарни и се оплакваха колко бавни са асансьорите в новата сграда.

— Нико, ако те видят...

Нико не забави ход, продължи да крачи напред, без да го е грижа. Да, санитарите бяха близо. Но Нико бе уверен, че нямаше да се отклонят от главния коридор. Как биха могли? Сега, когато всичко бе задействано... Бог би ли го довел дотук, за да бъде спрял от нещо толкова банално?

Естествено, санитарите изчезнаха толкова бързо, колко се бяха приближили, а гласовете им заглъхнаха като далечно ехо.

— Чисто е, давай бързо! — каза Първата дама и му посочи главния коридор.

Този път, обаче, Нико спря.

— Нико, какво чакаш? Знаеш ли къде се намираме?

Нико знаеше точно къде са. От два дни, откакто се бяха преместили, изучаваше новата сграда. Вчера, когато отиваха към лабиринта, си отбеляза въртящите се камери и подсилените врати на всички канцеларии на медицинските сестри. На връщане от библиотеката запомни за кои входи се изискваше само да плъзнеш карта и за кои бяха нужни карта и ключове. Докато отиваше да се срещне с Бийчър тази сутрин, преброи трима охранители на главната рецепция, но само двама на входа за гости.

Нико дори прекара допълнително двама минути в ЦТУ, преструвайки се, че се учи как да използва пералнята и сушилнята, и успя да подслуша как сестрите хвалеха трите обръча на сигурност, обхващащи задната част на сградата и всички отделения за пациенти. Първият обръч — на външните противопожарни врати — беше тиха аларма, така че никой от другите пациенти да не разбере, че нещо не е наред. Вторият обръч беше оградата с тънък проводник, минаващ хоризонтално над земята. Да, изглеждаше лесно да се прескочи, но щом някой го докоснеше, скритият оптичен проводник усещаше промяната в теглото и изпращаше сигнал към всички близки камери да се завъртят натам. А ако някой случайно минеше през нея, третият и последен обръч беше шестметровата невъзможна за изкачване ограда от ситна мрежа, която бе изплетена толкова гъсто, че в дупките не можеха да се мушнат човешки пръсти. Навремето в армията Нико се беше научил да преодолява такива огради: вземаш две отвертки, забиваш ги в оградата и се катериш нагоре. Но както знаеше много добре, защо да рискуваш да прескачаш оградата, когато можеше да минеш направо през страничната врата?

Напред коридорът завиваше надясно и разкриваше П-образен чисто нов плот и хвърчащи двойни врати, от които се излизахе на товарната рампа. Беше идвал тук вчера. Но днес една от двойните врати беше отворена и подпряна с кошче за боклук.

— Нико, какво чакаш? — попита Първата дама. Ето откъде ще излезем!

Както и преди, Нико остана на място.

— Чувам дишането ти обяви Нико.

Първата дама се огледа.

— Нико, какво говориш?

— Знам, че си тук — добави Нико. — Чувам те. Нали знаеш, че чувам всичко.

В другия край на залата, зад П-образния плот, някакъв силует се размърда на прага на нещо, което приличаше на баня, но всъщност беше душ-кабина за обезпаразитяване на пациентите. Нико знаеше кой се крие вътре. Приятелят, който беше оставил яркочервената нишка... който винаги се бе грижил за него.

— Д-р Гослинг, искам да излезете веднага — каза Нико.

Без да се чуе и дума, сянката пак се размърда и в коридора излезе санитарят Рупърт.

Нико примигна бързо и вирна глава, объркан.

— Ти не си д-р Гослинг — каза Нико.

— Нико, моля те, не прави нещата по-трудни, отколкото са — помоли го Рупърт. — Е, искаш ли да избягаш или не?

ГЛАВА 93

— Трябва да побързаме — настоя Рупърт.

— Но как може...? Това даже... — Нико се опитваше да каже нещо, втренчил поглед в Рупърт. — Д-р Гослинг ми подаде книгите и беше в моята стая...

— Време е да тръгваме — каза Рупърт.

— Но аз видях как Гослинг заби иглата в бедрото ми. Той ми сложи инжекцията!

Рупърт наведе брадичка и го погледна мрачно, а дневната светлина се отразяваше в пластмасовата рамка на очилата му. — И кой мислиш приготви спринцовката, Нико?

Дебелите като гъсеници вежди на Нико се събраха.

— Значи ти служиш на Рицаря?

— Ако обичаш, не говори като във „Властелинът на пръстените“. И не го наричай с глупавото име Рицар. Той...

— Наричай го Рицаря. Ти работиш за Рицаря!

— Той ми плати да свърша определена работа. И аз я върша. Това е всичко. Нико. Сега, ако обичаш, ми докажи, че си постигнал напредък тук. Знам, че не си убиец. Вече не си. Недей да ми доказваш, че греша.

— Но, да рискуваш така работата си...

— Нико, преди два месеца, за безумно малка сума пари, която мислех, че ще помогне на племенника ми, измъкнах петстотин милиграма метилфенидат от аптеката на болницата. Излишно е да казвам, че за това разбраха неподходящи хора, включително и твоят така наречен Рицар. И вече не става дума за работата ми. А как да не вляза в затвора.

Нико примигва. Огледа се, търсейки Първата дама, но сега... не можа да я открие. Вместо това, видя само Клементин с килната руса перука на главата. Затвори очи, разбрал, че съдбата му се променя дори и в този момент. Забрави Рицаря. Забрави Уолъс. Забрави всичко. След толкова години и някой друг го чакаше извън болничната ограда — дъщеря му. Клементин. За Нико нямаше по-голяма награда.

— Последен шанс, Нико. Искаш ли свобода, или не?

Нико се обърна към подпряната отворена врата, която водеше към бетонната товарна рампа. Да, вратата беше отворена, но отвъд прага, зад бетонната рампа, външната повдигаща се врата на гаража все още бе затворена. В стената беше вградена електронна клавиатура. За да излезе наистина навън, за да отвори вратата на гаража, му трябваше карта.

Нико погледна пак към Рупърт и забеляза картата пропуск, която висеше на врата му.

— Направи каквото трябва — каза Рупърт и махна към покрития с пластмаса П-образен плот. Върху пластмасовата плоскост лежеше един-единствен молив. Току-що подострен.

Нико се поколеба. Но не за дълго.

Посегна бавно към молива. Като лекар, който избира любимия си скалпел.

Рупърт присви очи и се стегна.

— Искам само една услуга — направи го да изглежда сякаш съм се борил здраво, нали?

С бързо движение Нико сграбчи китката на Рупърт и заби молива в ръката му. Той прониза окосмената част на предмишницата и се показа от другата страна, подобно на фалшивите стрели, които се продават в магазините за фокуси. Струя кръв пръсна към гърдите на Нико, а последните капчици полепнаха като малки точки по брадичката му.

— Оооох! — изпищя Рупърт и се дръпна бясно, но коленете му се подкосиха.

Нико задържа здраво Рупърт за китката, за да го застави да остане на място, и разгледа отблизо раната. Максимално количество кръв, без да е засегната никоя основна артерия, орган или кръвоносен съд.

— Не го вади. Ще кърви повече — предупреди Нико и постави Рупърт да седне на близкия стол.

— Онова момиче, с което говори тази сутрин... тя ти е дъщеря, нали? — попита Рупърт със замиращ глас. — Заради това ли е всичко?

Нико погледна надолу към Рупърт, осъзнавайки, че той не знае нищо за президента или какво предстоеше да се случи. С бързо дръпване Нико свали картата от врата на Рупърт, после прерови

джобовете му и намери връзка ключове. Сега имаше с какво да удари по тила охранителя на главния вход на болницата.

Тръгна към отворената врата на товарната рампа.

Рупърт притискаше прободената си ръка, все още с молива в нея, към гърдите си.

— Знаеш ли, Нико... даже след всичко това, има само едно нещо, за което никога не съм те лъгал: още си трън в задника ми — извика той и изтръгна от себе си насилен смях.

Нико плъзна картата през електронната клавиатура. Когато повдигащата се врата на гаража бавно раззина паст, над товарната рампа се изви порив на студен вятър. Нико излезе навън и слънчевата светлина го заслепи. Нямахше значение. Беше стиснал между пръстите си един от ключовете и знаеше точно къде отива.

ГЛАВА 94

Един час по-късно

— Тук завий надясно — казва Палмиоти.

— Сигурен ли си? — питам, втренчил се с присвити очи през предното стъкло към поредната неотбелязана отбивка.

— Да. Сигурен съм. Тук е — настоява Палмиоти.

Завъртам волана с всички сили, но едва не я пропускам. Непрестанно откривам, че в този парк е лесно да пропуснеш всичко. Пътят продължава да криволичи нагоре в планината, а няма нито предупредителни знаци, нито указателни табели, дори от онези с форма на ромб, на които се чете „Само за упълномощен персонал“. Всъщност, ако говорим за тайните на Кемп Дейвид, най-простичката тайна е, че ако не знаете къде е, нямате шанс да го намерите.

— Сега пак надясно — казва Палмиоти и завиваме по друг тесен път, който е също толкова идеално павиран като предишния. В чиста, права линия, всичият сняг е грижливо избутан настрани. Несъмнено Палмиоти знае накъде отива.

Първоначално построен през 1938 г. като летен лагер за федерални служители, Кемп Дейвид за първи път се появява в президентския радар, когато лекарите на Франклин Делано Рузвелт заявяват, че в Белия дом е твърде горещо за него и президентът се нуждае от убежище с по-хладен климат. Оглеждат се и разбират, че в лагера, разположен високо в планината, винаги е с десет градуса по-студено, отколкото долу, във Вашингтон. Служителите веднага загубили своя лагер, а Рузвелт получил своя „Шангри Ла“, както го наричал, по името на планинското царство в един от любимите си романи.

Никой не се изненадал, че когато Айзенхауер поел президентството, харесал резиденцията. Но мразел името и я прекръстил на внука си Дейвид. Днес Кемп Дейвид се е превърнал в нещо много повече от президентски дом за уикендите. В днешния свят това е едно от малкото места, където президентът на САЩ можеше наистина да се измъкне от хаоса в живота си.

След откриването на Кемп Дейвид, Рузвелт го посещава двадесет и два пъти. Роналд Рейгън идва сто осемдесет и седем пъти — и то не само защото е по-лесно да се пътува с хеликоптер, или защото тук има собствено голф игрище, ранчо за езда, кино, плувен басейн и зала за боулинг. За всеки президент главното предимство на Кемп Дейвид е следното — не се допускат медии.

Когато Бил Клинтън встъпва в длъжност, заявява, че заради алергиите си не може да посещава Кемп Дейвид. Но като чува, че достъпът на медии в резиденцията не е позволен, алергиите му се оказват излекувани. Същото е и с Барак Обама, или Джордж У. Буш, който прекарва общо повече от година там, далеч от погледите на всички.

Е, на почти всички.

Пустият път пред нас става прав. Но с приближаването на гора от особено високи дървета, слънцето потъва сред върховете им и над нас се спуска дълга сянка. Само за секунди ушите ми замръзват така, че започват да ме болят. Но едва когато поглеждам наляво, се смръзвам наистина.

Забелязвам я веднага — в гората, веднага след първия ред дървета — висока метална ограда. Мрежеста. Боядисана в кафяво, така че се слива с гората.

Удрям спирачки, за да я огледам по-добре. Според Палмиоти три различни огради обграждат сто и осемдесетте акра гора на Кемп Дейвид — плюс охрана от морски пехотинци, охранителите от Парковата служба и, разбира се, Сикрет Сървис. Така че щом виждаме тази първа ограда...

— Близко сме, нали? — питам Палмиоти.

Той не отговаря.

Поглеждам часовника. Остават ни двадесет и пет минути.

Когато се обръщам към Палмиоти, той отново се визира назад в огледалото. Но от начина, по който се смръщават веждите му... Той определено вижда...

Силно почукване по стъклото от моята страна ме кара да подскоча на седалката. Зървам още някого в огледалото за обратно виждане.

Те са зад нас. И от двете ни страни. Само за секунди. Двама мъже в тъмнозелени шуби и еднакви тъмни очила. На емблемите на

гърдите им пише „Национална паркова служба“, но никога не съм виждал момчета от парковата служба с пистолети на кръста.

— Мога ли да ви помогна? — пита служителят пред прозореца с тон, в който прозира заплаха. Сваля очилата си и разкрива белезите от акне в основата на носа си.

— Тук сме, за да се видим с президента — казвам.

Той сякаш се ядосва повече. Хвърля поглед към партньора си, после пак към мен.

— Искам да видя документи за самоличност. Веднага.

— Всъщност, полицай, мисля, че трябва да видите само него — казвам и соча седалката на пътника.

До мен Палмиоти се привежда напред, за да може служителят да го огледа добре. Лицето му с белези от акне пребледнява, той отстъпва крачка назад. Ако охранявате Кемп Дейвид или Белия дом, ви карат да запомните снимките на всички важни личности. Дори охранителите на периметъра могат да познаят мъртвия най-добър приятел на президента, когато го видят.

— Настъпи моментът, в който се обаждаш на шефа си — казва Палмиоти.

Служителят кимва и вдига радиостанцията си.

ГЛАВА 95

Преди осемнадесет години

Сагамор, Уисконсин

— И бяха негови? — попита Бийчър.

— Бяха негови — каза Маршъл, който седеше на ръба на разгъващото се легло в къщичката на дървото и прелистваше страниците на списание, наречено „Ескорт“. — Сега са наши.

— Значи твърдиш, че пастор Рийс обича да разглежда това — някаква жена с фалшиви цици, която играе тенис без горнище? — попита Бийчър с дълбока бръчка на челото. Беше седнал до Маршъл и сочеше снимката на жена, която притискаше гърдите си към кордите на тенис ракета.

— Бийчър, моля те, не ми разваляй удоволствието. Ние сме дванадесетгодишни момчета, а аз открих скривалище с цял куп порно. Искам да го разглеждам, дока го ослепея.

— Така си е, но... — Бийчър се приведе леко, когато Маршъл обърна страницата... на снимка, където тенисистката вече беше напълно гола. — Виж, разбирам, защо човек си сваля фланелката, за да играе тенис, но какъв е смисълът да си събуеш гащите? — Може да е било горещо.

— Може. Но гащите...? Има нещо, което... не знам дали само на мен ми се струва, но не ми изглежда много хигиенично.

— Не, съгласен съм. Особено, когато... виж... кортът е с пясък.

Двамата се наведоха, присвили очи, за да видят по-добре.

— Определено е пясък — съгласи се Бийчър, макар че бръчката все още се очертаваше на челото му. — Марш, нека да ти кажа — радвам се, че си намерил толкова безплатни голи снимки, но трябва да сме по-умни и да се отървем от тях.

— Какво говориш?

— Казвам, ако Пастор Рийс се досети, че са у нас...

— Тогава какво? Какво ще направи? Ще дойде да ги вземе? Не може да направи нищо, Бийчър! Не и без да се издаде, че най-напред са били негови. Гарантирам ти, че никак не му се иска!

— Може би. Но ти казвам направо — нищо добро няма да излезе от това, че държим колекцията от порно на пастора.

— Защо не спреш да се притесняваш? Никой не знае, че е у нас.

Силен трясък разтърси къщичката на дървото, когато Винсънт Палини отвори със замах вратата от шперплат и нахълта вътре.

— Ей, Маршмалоу, чувам, че си имал порно — извика Палини, повдигайки рошавите си вежди.

Водеше след себе си още три деца — двете бяха с една година по-големи. Бийчър си помисли за миг, че Палини може би е дошъл да задигне списанията.

— И-искаш ли да ги разгледаш? — предложи Маршъл и му подаде брой на „Крака шоу“.

За миг Палини остана неподвижен, преценявайки дали да бъде приятел или враг.

На Маршъл и Бийчър мигът им се стори като цял час мълчание.

— Е, защо не, по дяволите? — отговори накрая Палини и се плъосна на един от пуфовете, а тримата му приятели също грабнаха по един брой.

След двадесет минути къщичката на дървото отново беше претъпкана, пълна с повече тийнейджъри, отколкото когато беше построена преди почти година. Добрите вести се разнасят бързо. А новина за порно през пубертета? Хвърчи със скоростта на светлината.

— Маршмалоу, ти си бил откачено копеле! — възкликна най-добрият приятел на Палини, кльоцаво червенокосо момче на име Пол Макълс, докато прелистваше брой на „Виеше общество“. Макълс му проговаряше за първи път от дванадесет години.

ГЛАВА 96

Днес

Кемп Дейвид

Агентът с малките уши не ни казва нито дума.

Само ми дава знак да разперя ръце, после прокарва ръчния метален детектор отзад по краката ми и по гърба ми. Той е вторият охранител, който ме сканира.

Първият беше на портите на Кемп Дейвид. Онези охранители също не ни казаха нито дума, дори когато ги предупредих, че след двамайсет минути някой ще се опита да убие президента. Втренчиха се в Палмиоти, а после се спогледаха. Когато проблемите станат толкова големи, решенията се вземат другаде.

После агентът с малките уши ни качва на мини количка за голф с гуми за пресечен терен и ни прекарва между дърветата по чакъления път, водещ до целта ни — скромна къща в стил ранчо с прясно боядисани капаци. На входната врата вместо номер на сградата има резбована дървена табела, на която пише „Бряст“.

Знам къде сме. Почти всяко бунгало в Кемп Дейвид е кръстено на дърво: „Лавър“, „Хикория“, „Бреза“, „Дрян“. В „Бряст“ се намира командният пункт на Сикрет Сървис. Това означава, че...

Поглеждам през рамото. Навсякъде наоколо се виждат още бунгала в стил ранчо. Цялото място прилича на скаутски лагер. Но точно отсреща, оттатък заснеженото поле, се различава отлично една по-голяма постройка — провинциално, но елегантно бунгало в калифорнийски стил с нисък триъгълен покрив, висок тухлен комин и широки бронирани прозорци. Дори и без четиримата агенти в зимни палта, стоящи по протежение на предните стъпала, няма съмнение, че виждам бунгалото, известно като „Аспен“. Къщата на президента.

— Ще се опитат да убият Уолъс. След седемнадесет минути — казвам на агента по пуловер, който гледа Палмиоти.

— Стюи, кажи му да си държи устата затворена — предупреждава агентът с малките уши и прекарва металния детектор по предната част на краката и гърдите ми.

— Бийчър, нека да си свършат работата. Ще ни заведат при оня, когото трябва да видим — настоява Палмиоти, докато Малките уши ме хваща за рамото и ме завърта с лице към него и с гръб към бунгалото на президента.

При гърдите ми детекторът реагира: бип-бип-бип. Другият агент, висок мюсюлманин, изважда пистолета си и го насочва към сърцето ми. В далечината, зад голите клони, сякаш от нищото се появяват двама снайперисти — единият на покрива на друго бунгало, вторият на едно дърво.

— А, не, не... това е ключ. Просто ключ — казвам им и изваждам стария шперц, който нося около врата си. Агентът мюсюлманин сваля пистолета си. Но никой не се отпуска. Снайперистите остават, където са.

Детекторът избучава, когато минава около врата ми и стига до брадичката. Сканирането е завършено.

— Трябва да претърсите и него — настоявам и соча Палмиоти. Не искам да оставям нищо на случайността. Той помогна да стигнем дотук, но това не означава, че му вярвам.

Палмиоти вдига ръце, знаейки, че агентите мислят същото. Но едва когато агентът пристъпва към Палмиоти и отмества бръмчащия скенер от ушите ми, осъзнавам колко тихо е тук. И колко сами сме.

Пристъпвам от крак на крак и чувам как камъчетата хрущят под подметките ми. Носи се някакво остро жужене, както винаги около лагерите, някъде далеч изкрясква птица. Оглеждам се наоколо, но не виждам служители, нито шефове, няма дори и някоя количка за голф... Мястото изглежда като призрачен град. Всъщност, като се оглеждам наоколо и проверявам всяка сграда, забелязвам, че лампите навсякъде са изгасени... освен в бунгалото на Уолъс. От неговия тухлен комин се вие струйка дим. Тук са само той и семейството му.

И четиримата агенти пред къщата на президента, отгъб заснежената моравка, се взират само в мен.

Оглеждам лицата им едно по едно. Всички са облечени в зимни палта и панталони. Никой от тях не съответства на описанието на Ей Джей. Това означава, че Ей Джей е вътре, близо до президента. Но за първи път се питам дали това е добре или...

— Чист е — извиква зад мен агентът с малките уши, завършил сканирането на Палмиоти.

Откъм верандата вляво над нас се чува тихо метално изщракване. Като при отключване на банков трезор.

В горния край на бетонното стълбище се отваря входната врата на бунгалото „Бряст“ и виждам агент от Сикрет Сървис с оредяла къдрава коса, посивяла на слепоочията. Не е по пуловер и панталон цвят каки. Носи костюм и вратовръзка. Придвижваме се нагоре по командната верига.

— Рийд, преди да кажеш нещо... — умолява Палмиоти.

Рийд го стрелва с поглед, който обикновено е запазен за пияни роднини.

— Вкарайте ги вътре — нарежда на агентите си, които застават зад нас и ни избутват в бунгалото. Цели тридесет секунди си мисля, че всичко върви идеално.

ГЛАВА 97

Отвътре къщата на Сикрет Сървис не се различава от всяка извънградска вила. Дървени подове. Дървена ламперия на стените. Има дори желязна поставка за чадъри в ъгъла. Но когато поглеждам наляво, където би трябвало да е всекидневната, виждам две долепени бюра. И двете са покрити с множество високотехнологични радио конзоли и телевизионни монитори. По картината от птичи поглед на мониторите съдя, че това са емисиите на стотиците охранителни камери из целия Кемп Дейвид.

— Насам — казва Рийд и ни повежда извън стаята за наблюдение.

Агент на Сикрет Сървис седи на бюрото с мониторите. Другото бюро — с още радио оборудване и изглед към президентския хеликоптер, се обслужва от двама униформени морски пехотинци. Единият е със слушалки и вероятно сканира честотите на морската пехота. Забравете за трите външни огради. Ето защо Палмиоти каза, че Кемп Дейвид е по-сигурен от Белия дом. Дори да допуснем, че преминете през Парковата служба... дори и да си проправите път през Сикрет Сървис... пак ви остава да се справите с морската пехота.

— Готови ли са за нас? — извиква Рийд, когато го последваме в стаята вдясно. Чел съм за стаи като тази — стая за отдих на Сикрет Сървис. Пълна е със стари дивани, сгъваеми столове и малък телевизор. Тук агентите си почиват и разпускат, когато не са на пост. Но онова, което привлича погледа ми, се намира в дъното на стаята: тежка стоманена врата с процеп за електронна карта, а до него, стар сив телефон, вграден в стената.

Напомня ми за ПСИД, помещенията за секретен информационен достъп, които имаме в Архива — бомбоустойчивите обезопасени стаи, където се четат най-секретните документи. И тази е старомодна като нашата — освен с прокарването на карта, трябва да те допуснат и ръчно.

Както се полага, агент Рийд прекарва картата си през скенера и поглежда към тавана. Малка охранителна камера, като онези в Белия

дом, се вира надолу към нас.

— Вив, слизаме долу — обявява той.

Долу?

Прозвучава плътно избумтяване — ушите ми заглъхват — и херметически затворената стоманена врата се отваря към нас. Силен полъх на... не мога да определя миризмата, но е ужасна..., изпълва стаята.

Озъртам се към Палмиоти, който кима, че всичко е наред.

Преди да успея да променя мнението си, агент Рийд ме стиска за рамото и ме бута не особено любезно. Когато доближавам прага, най-после разпознавам миризмата. Изгорена коса.

При първата ни стъпка през вратата светва автоматично осветление. Нова вълна хладен въздух ни облъхва отдолу. Индустриални метални стълби се спускат най-малко на два етажа дълбочина.

Това не е обезопасена стая. Нито ПСИД. Нито мазе.

Това е мястото, където са довели президента Буш след 11 септември. Едно от най-сигурните места в целите Съединени щати. Истинският таен тунел под Кемп Дейвид.

ГЛАВА 98

Преди осемнадесет години

Сагамор, Уисконсин

Вече всичко вървеше като по часовник.

Училищният звънец биеше в 3 следобед и в следващите пет минути повечето деца изхвърчаха на двора. Разбира се, винаги имаше малко търчане из училищния двор... бърза игра на топка или гоненица... после още мотаене, докато си тръгнат всички, които имаха ангажменти след училище, домашни или уроци по пиано.

Към 3:20, групата беше събрана. Понякога имаше някои промени, но като във всяка квартална кръчма, редовните бяха на линия — Маршъл, Бийчър, Палини, Лий Розенбърг, Пол Маклис и останалите. Всеки ден те се струпваха около Маршъл, пристъпваха нетърпеливо на място, докато не достигнеха критична маса и не се втурнеха през шест пресечки, в осемминутен пробег до крайната им цел: къщичката на дървото на Маршъл. Няма лъжа, няма измама, Наблюдателната кула най-сетне заслужаваше името си.

— Заплювам си пуфа! — извикваше Палини.

— За мен е другият! — добавяше Пол Маклис, а останалите от групата се пръсваха и сядаха на разгъващите се легла и на пода, а Лий Розенбърг (с неговите дънки „Лий“) както винаги седеше сам на една щайга от мляко.

Иначе, докато Маршъл вадеше порното от скривалищата — кутията от „Лъки Чармс“ под дюшеците на сгъваемите легла — нямаше караници. Той раздаваше броевете и всички знаеха реда. Списанията бяха общо седем, така че групата мирно, без суетене, мълчаливо се разделяше на седем по-малки части. Палини обикновено бе сам. Също и Маклис и някои други от по-големите. Останалите си споделяха списанията.

До този момент, след почти две седмици с тяхната контрабанда с червена точка, всеки член на групата беше разгледал снимките стотици пъти. Но това не означаваше, че са привършили. Подобно на пубертетни лешояди, каквито бяха, те преравяха всяка страница за

нещо ново, нещо незабелязано. Препрочитаха статиите, рекламите, интервютата, дори страницата с читателски писма, с надеждата, че ще открият някакво ново късче забранена информация.

Този ден Еди Уилямс забеляза, че в „Шик“, под всяко „Писмо до Сексперта“, отпечатваха пълното име и адрес на подателя, което накара Палини да се чуди какво би станало, ако напишеха писмо до Коко Бийн.

— Трябва да ѝ кажем, че сме високи. Тя обича високи мъже — каза Пол Маклис.

— Да не си неграмотен? — попита Палини със смях. — Тя обича големите мъже. Когато казва голям, няма предвид висок.

— Тогава какво...? А-а-а. Да бе — каза Макълс, а цялата група се разхили и смехът им изпълни къщичката. Обикновено, точно в 5:15, майката на Маршъл се прибираше от работа в църквата и извикваше към къщичката на дървото, че е време всички да си тръгват.

Но тази вечер майката на Маршъл щеше да работи до късно. Така че на каквото и да се смееха, продължиха и когато се стъмни. Бийчър се смееше. Палини се смееше. Дори Лий Розенбърг, все още с дънките си „Лий“, все още седнал сам на щайгата от млякото в ъгъла, се смееше.

За дванадесет години повечето от тях не бяха споделяли нищо общо, но тази вечер бяха едно цяло. А в центъра на всичко, най-сетне като повелител на манежа, Маршъл се наслаждаваше на всяка секунда. Дори Бийчър не можеше да спори с неудържимата радост, която озаряваше пълничкото лице на приятеля му.

Имаха порно, имаха приятели, имаха смях.

До утре вечер всичко това щеше да е изчезнало.

ГЛАВА 99

Наши дни

Кемп Дейвид

Докато се спускаме по металната стълба, дрънци силно, сякаш сме в подводница.

Агент Рийд води, следван от мен и Палмиоти. Зад нас се чува още едно мощно избумтяване, когато агентът с малките уши затръшва стоманената врата и запечатва тук долу нас четиримата, отпратили се към скритите тунели в дълбините.

Чувал съм слухове, че съществуват. В Архива пазим повечето строителни планове на Кемп Дейвид. Според някои тунелите са част от подземно убежище, което е свързано с президентското бунгало и разполага със собствен таен вход, изграден в дрешника до спалнята на президента. При спешен случай Сикрет Сървис могат да изскочат от дрешника и да го грабнат моментално.

— Значи оттук ще стигнем до Уолъс? — питам.

Рийд не отговаря.

Нямам нищо против мълчанието. Имам против миризмата, която е по-силна от всякога. Стомахът ми се преобръща при всеки полъх от нея.

Изгорена коса.

„Добре ли си?“, пита Палмиоти с поглед.

Кимам, опитвайки се да вървя в крак, но знам, че нещо не е наред.

С промишления дизайн на стълбището, стените от газобетонени блокчета и бръмчащото луминесцентно осветление, мястото изглежда като бомбоубежище от 60-те. Но не липсват и по-нови допълнения — детектори за движение в ъглите... химическият сензор, който забелязах, когато влязохме... и тънката пластмасова обвивка — като мухоловка — с която са облечени металните перила. Дори не искам да мисля за какво служи. Онова, което наистина има значение е, че ако светът отиде по дяволите, възстановяването ще започне оттук.

Когато стигаме до първата площадка, отворена врата разкрива тесен коридор, като в стара болница, край който се редят врати от двете страни. Агент Рийд продължава да слиза надолу към следващото ниво. Ушите ми отново заглъхват и изпукват. По моите сметки сме най-малко два или три етажа под земята, а всичко, за което успявам да си помисля е, че когато секретарката на Ричард Никсън, Роуз Мари Уудс е транскрибирала записите на Никсън^[1] и сензационно е изгубила осемнайсет минути и половина, това е станало в Кемп Дейвид, където никой не би могъл да види престъплението.

С едно последно издумкване Рийд преодолява крайното стъпало и кракът му се натъква на бетон. Ние сме на дъното или най-малкото, там, където свършва стълбището.

Рийд не намалява темпото. Последвам го по коридора, край който се редят затворени врати, таванът се снижава, но флуоресцентното осветление остава ярко.

— Тук, влизаме тук — казва Рийд и ни води в първата стая вляво. Както на стълбището, стените са бетонни и голи. Вътре няма много мебели: казармено метално легло, подобен казионен шкаф, а в ъгъла — още един агент на Сикрет Сървис — бледен мъж с остър нос, с вид на ирландец, който седи зад дървено бюро и гледа нещо по телевизията. Но помещението не ми прилича на наблюдателен пункт. Доколкото мога да кажа, сме в района на спалните.

— Всичко е готово, сър — казва ирландецът агент и се изправя, когато влизаме. — Той идва.

Поколебавам се, дръпвам се назад към вратата, все още несигурен какво всъщност става. Но знам какво означава *той*. Той винаги е президентът.

— Отпусни се. Поеми си дъх, Бийчър — казва Рийд, а гласът му вече звучи топло и приятелски. — Справи се добре.

Усмивва ми се леко, а аз не успявам да се сдържа и също му се усмихвам в отговор, почувствал се странно спокоен, когато пристъпвам в стаята.

— Значи Уолъс е в безопасност? — питам. — Успял съм да го предпазя?

— Няма от какво да се притесняваш — казва Рийд. — Президентът никога не е бил в по-голяма безопасност.

Зад него, на телевизора, зървам да се развява американското знаме. Но когато камерата се отдръпва, виждам, че това е едно от малките знаменца на личната лимузина на президента, черния кадилак, известен като Звяра. Начинът, по който се клати преносимата камера... това са кадри на живо от наблюдението на Сикрет Сървис.

Вратата на колата се отваря, президентът Уолъс излиза, следван от малката си дъщеря. Те не махат и не се оглеждат. Тръгват направо към целта си. Но по фона, по черната настилка, където са спрели...

— Президентът и дъщеря му на нейната училищна екскурзия — обявява един от агентите.

Училищна екскурзия? Но не беше ли...? Зяпвам към телевизора, объркан. Мислех, че са отменили училищната екскурзия. Уолъс е тръгнал с хеликоптер за тук. Тогава как...? Не разбирам.

— Уолъс е довел училищната екскурзия тук?

Рийд поглежда към Палмиоти, после пак към мен.

— Съжалявам, Бийчър.

Отзад агентът ирландец извива ръката ми като почти изважда рамото ми. Със силно изщракване нещо захапва китката ми. Белезници. После още едно изщракване и стържене на метал. Поглеждам надолу... прикован съм с белезници за металния крак на леглото.

— Какво правите...? Свалете ги! — крещя, дърпам се и се опитвам да се освободя. Белезниците се впиват по-дълбоко в китката ми. Леглото е завинтено за пода.

— Не ме слушаш, Бийчър. Можеш да изчакаш тук, докато той приключи — казва Рийд. — Нашата работа е да му осигурим безопасност.

— Безопасност!? Току-що ви казах, че някой ще се опита да го убие тук през следващите десет минути! Защо изведнъж го оставяте да се разхожда из Кемп Дейвид!?

— Кемп Дейвид? — пита Рийд и устните му се извиват в лека усмивка. — Наистина ли си мислиш, че щяхме да ти позволим да минеш през портите, ако президентът беше още в Кемп Дейвид?

На екрана камерата се отдръпва и показва в по-общ план познатите мраморни колони и широките стъпала, които водят към тях. Тази сграда е известна на всички.

— Извънредна новина — дразни ме агентът пред телевизора. — Президентът Уолъс изненадва дъщеря си при Мемориала на Линкълн.

Втрещвам се силно, за да се уверя, че виждам добре. Уолъс държи за ръка дъщеря си и двамата вървят, изглежда, към задната страна на Мемориала на Линкълн. Но това събитие... тази обиколка на мемориала... казаха, че е отменена. Медните съобщиха, че отива в Кемп Дейвид. Видях кадри как всички се качват на борда на хеликоп...

Не, видях жена му да се качва на борда. И сина му. После хеликоптерът излетя. Което означава...

— Президентът Уолъс никога не е бил на този хеликоптер, нали? — питам и се опитвам да пристъпя към него, но белезниците ме задържат. — Никога не сте имали намерение да доведете президента тук!

— Имаме смъртта на четири човека, наподобяващи четири различни убийства — обяснява Рийд. — Наистина ли мислиш, че ще седим със скръстени ръце и ще допуснем тук да стане петото?

— Но ако вие...

— Нали ти казах, Бийчър, нашата работа е да запазим президента в безопасност. И знаеш ли кой е най-добрият начин да го направим? Като го отведем на място, където никой не знае, че ще отиде. Или поне... добре... където повечето хора не знаят, че ще отиде — добавя той, и хвърля бърз благодарствен поглед на Палмиоти, който се ухилва в отговор и преглъща като жаба, лапнала муха.

Кръвта затуптява в ушите ми. Китката ми се подува от захапката на белезниците. Той е знаел. Знаел е през цялото време. Ето защо ме доведе тук — знаел е, че Уолъс е някъде другаде.

Палмиоти се взира в телевизора, отказвайки да погледне към мен.

— Ти защитаваш твоите приятели, аз защитавам моите — казва той.

— Мислиш, че Уолъс ти е приятел? Колко пъти трябва да те съсипе и да те измами, преди да осъзнаеш, че не му дължиш нищо?

— Мисли каквото искаш за мен, Бийчър. Но Уолъс и аз сме преживели... Когато умря баща ми и трябваше да разпозная тялото, той стоеше до мен. В завещанието му аз бях определен да се грижа за децата му, в случай че той почине. Същото пишеше в моето за него.

Когато такъв човек напусне живота ти, имаш ли представа колко много ти се иска да се върне?

Когато произнася тези думи, единственото, което си представям, е картината на Тот в болницата, който лежи там с куршум в главата. Без мозъчна дейност. Гневът ме залива толкова бързо, че едва не си прехапвам езика.

— Ти, безгръбначен подмазвач! Знаеш ли колко мъка причини!? — изкрещявам, изстрелвам свободната си ръка и го стискам за врата. Впивам пръсти в белега му. Не пускам. Пръстите ми се забиват по-дълбоко. Белегът му става лилав, докато натискам все по-силно. Усещам, че кожата му е на път да се разцепи...

Дуум.

Ударът се стоварва по тила ми и ме събаря на земята. Хората от Сикрет Сървис се хвърлят върху мен.

— Махнете се от мен! — крещя, мятам се бясно и ритам, а от устата ми хвърчат пръски.

Агентът ирландец затиска свободната ми ръка. Малки уши затиска краката ми. Боря се упорито, отказвайки да отстъпя, но...

Нямам шанс. Те са от Сикрет Сървис. Обучават се за това всеки ден. Без да каже и дума — без дори да изсумти — агентът ирландец притиска с дебелия си ръка врата ми. Докато се мъча да си поема въздух, те ме притискат към студения бетон на пода, а ръката ми с белезниците остава закачена за леглото, вдигната над главата ми, като на дете в началните класове, което иска да зададе въпрос на учителя.

— Приключи ли, Бийчър? — пита Рийд, надвесен над мен, докато приковават и другата ми ръка към леглото.

Гърдите ми се надигат и спадат, но не успявам да произнеса нито дума. Показвам, че съм се успокоил достатъчно и агентът ирландец отпуска гърлото ми и въздухът се връща в дробовете ми.

— Мммм, ммммм — изпъшквам и се мъча да си поема дъх.

Палмиоти се държи за врата, ядосан от болката.

— Време е да спреш да лъжеш, Бийчър — добавя агент Рийд, още надвесен над мен. — Знаем кой те праща. Точно както знаем кой ти даде асото спатия с надписа Кемп Дейвид върху него. Стига глупости, синко. Кажи ни защо помагаш на Рицаря и защо работиш с Нико.

[1] Става дума за разговорите на Никсън, които доказват, че е знаел за аферата „Уотъргейт“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 100

Осемнадесет години по-рано

Сагамор, Уисконсин

— Може да си ги преместил. Премести ли ги? — прошепна Бийчър, като внимаваше да говори тихо.

Коленичил в къщичката на дървото, Маршъл му отвърна с тревожен поглед и разклати кутията от закуска „Лъки Чармс“. Вътре нямаше нищо. Даже рекламите на сутиени бяха изчезнали.

— Може би някой ги е взел — тросна се Палини.

— Никой не ги е взел — настоя Маршъл, намести си очилата, хвърли се към сгъваемото легло и прокара ръка под матрака. И там нямаше нищо.

— Явно някой ги е взел — каза Палини и из къщичката се разнесе епидемия от стонове.

В тази мързелива съботна сутрин всички те бяха тук по една и съща причина. А сега тази причина бе изчезнала.

— Казах ти, че трябва да сложим ключалка на това място. На бас, че Клаудио се е промъкнал и ги е взел — каза Палини, имайки предвид седмокласника, с когото дори той избягваше да си има работа.

Маршъл хвърли поглед на Бийчър. Клаудио не ги е вземал.

— Момчета, оставете ни за секунда — каза Бийчър на групата. Издърпа Маршъл настрана, притисна го до плексигласовия прозорец на къщичката и му прошепна:

— Какви ги говориш?

— Не крия списанията тук — отвърна Маршъл шепнешком. През нощта, когато всички си отидат, порното се връща в стаята ми.

— В твоята стая? Защо ще...? — Бийчър се спря. — Не ми отговаряй. Не искам да знам.

— Я престани? Постъпвам умно. Тези списания са златни. Не е ли глупаво да ги оставяме тук незащитени? В стаята ми поне са в безопасност.

— Но сега не са в стаята ти?

— Мислех, че са там. Мога да се закълна, че ги занесох там, но когато проверих...

— Дали не ги е взела майка ти?

— Майка ми?

— Не се обиждай, но виждаш каква стана, откакто започна работа в църквата. Като втори пастор е. Ако е намерила порното, мислиш ли наистина, че ще ти позволи да го задържиш?

Бийчър надникна над рамото на Маршъл и видя, че Палини и останалите стават все по-неспокойни.

— Момчета, дайте ни две минути, мисля, че знам къде са — добави Бийчър, излезе от къщичката и започна да се спуска по стъпалата, заковани на дървото.

Маршъл скочи от последното стъпало и хукна след Бийчър.

— Какво ще...?

— Ще проверя пак в стаята ти — каза Бийчър и двамата отвориха мрежестата врата, изтичаха в къщата и се втурнаха нагоре по стълбите.

Както във всяка детска стая, нямаше много за претърсване. Бюро, легло, скрин.

— Казах ти, че не са тук — отговори Маршъл и посегна към енциклопедиите, които изпълваха два рафта от библиотечката в ъгъла. Издърпа няколко енциклопедии от горната лавица и посочи зад томовете. Нищо.

— Виждаш ли? Всичко е изчезнало.

— Там ли ги криеше? Зад енциклопедиите?

— Какво толкова. Поне си използвах енциклопедиите.

— Да, за скривалище.

— При това сигурно. Криех ги зад П. Схващаш ли? Приятели. Получавам.

— Схванах — каза Бийчър и последва след Маршъл, който излезе в коридора. Но ако някой е влизал в стаята ти...

— Момчета, всичко наред ли е? — извика женски глас.

Майката на Маршъл стоеше вляво от тях наред коридора, застлан с износения мокет, по който минаваха две успоредни бразди, оставени от колелата на инвалидна количка. Беше облечена в току-що изгладена черна пола, с бели ръкавици и любимото си лимонено жълто сако. Тоалет за църква, а отскоро и работно облекло.

— Обеща да си останеш вкъщи днес. Събота е — каза Маршъл.

— Само за два-три часа. Колкото да приготвя всичко за утре — обясни тя. — О, и скъпи, трябваше да ти предам нещо. Когато баща ти се върне, иска да отидеш с него до къщата на д-р Полак. Там има гнездо мъртви плъхове на тавана и той се нуждае от теб, за да се качиш горе и да направиш снимки.

Маршъл кимна, а Бийчър го побутна отзад.

— Мамо, преди да тръгнеш — някой да е влизал в моята стая?

— В стаята ти? — попита тя, очевидно объркана.

— Или в къщата? Не знам, може би снощи... или тази сутрин... Някой приятел да е идвал на гости?

Майката на Маршъл започна да почуква с пръст върха на носа си и се замисли.

— Не, никой. Искам да кажа, с изключение на пастор Рийс.

Маршъл застана нащрек.

— Пасторът е бил тук?

— Само за две минути. Мисля, че ти беше в банята. Остави ми черновата на проповедта си, искаше да я погледна.

Бийчър хвърли поглед на приятеля си, на когото не му беше нужно да чува нищо повече.

— Нещо нередно ли казах? — попита майката на Маршъл.

— Не, всичко е страхотно. Благодаря, г-жо Лъск — отговори Бийчър, хвана Маршъл за преднището на ризата и го задърпа надолу по стълбите.

Никой от тях не каза нито дума, докато не стигнаха до кухнята.

— Гадното копеле... Откраднал ми е краденото порно! — изсъска Маршъл.

— По-гадно ми е, че е влизал в стаята ти.

— Плюс това е влизал в стаята ми! Плюс това ми е ровил в нещата! Не е ли достатъчно гадно, че се опитва да изучука майка ми?

— Стига, Марш. Това даже не е смешно.

— Аз не съм глух, Бийчър. Чувам какво говорят хората. Видя ли как беше облечена днес? Колко църковни секретарки получават лични посещения у дома от пастора?

Бийчър не възрази, само отвори мрежестата врата и последва Маршъл в двора. Беше чул същите слухове. Но за първи път през цялото време, прекарано заедно, чуваше Маршъл да засяга темата.

— Същинският въпрос е, щом няма порно, какво ще кажем на тях? — добави Маршъл и махна към Палини и всички останали в къщичката.

— Всъщност, не мисля, че това вече е проблем.

Маршъл проследи погледа на Бийчър, косо нагоре към къщичката на дървото. От този ъгъл, между плексигласовия прозорец и отворената врата на къщичката, можеха да видят вътрешността ѝ. Беше празна. Палини, Маклис, дори Лий Розенбърг. Всички техни новооткрити приятели си бяха отишли.

Очите на Маршъл се разшириха и той започнал да се поклаща, загледан в къщичката, сякаш му се искаше да изпълзи от собственото си тяло.

— Знаеш ли кое е най-тъжното? — каза накрая. — Даже нямах нищо против, че ни използват заради порното. Беше по-добре, отколкото да сме сами.

— Ще се върнат.

— Няма, Бийчър.

— Ще се върнат. Особено, ако ние... ако ние... — думите на Бийчър увиснаха във въздуха, изпълнени с опасна смесица от обещание и отчаяние. — Ами ако пак ги откраднем от него?

— Какво?

Бийчър замълча, а детайлите на плана започнаха да се навързват. След няколко часа, когато пак се замислеше за него, щеше да си каже, че просто е реагирал... че не е искал да вижда приятеля си толкова самотен и съкрушен. Но дори и сега, когато думите напускаха устните му, Бийчър знаеше, че не го прави само заради Маршъл. Бийчър го правеше заради себе си.

— Ако порното е у пастор Рийс... Знаеш къде му е скривалището, нали? Така че, какво ни спира да го измъкнем пак?

— Ами ако ни свари? Ако ни заклеши? И каже на родителите ни?

— Марш, няма да каже на никого. Ти самият го каза — последното нещо, което ще иска някой пастор, е неговото паство да разбере, че крие порно в мазето си. Дори ако знае, че ние сме се промъкнали и сме го взели, не може да направи нищо. Не бяха ли твои тези думи? Не може да направи нищо.

Само по израза на лицето му — и по ускоряващото се поклащане на Маршъл Бийчър разбра, че е на път да се съгласи.

— Ти наистина харесваш порно, нали? — попита Маршъл най-накрая.

— Стига, знаеш, че не става въпрос само за порното. Видя какво направиха тези списания за нас през последните седмици. Бяха... Бяха като пропуск към по-готини версии на самите нас.

— Вече преувеличаваш.

— Нищо не преувеличавам. Ние не сме популярни, Марш. Не сме добри в спорта. Приеми фактите — без тези списания, няма начин Палини и останалите да се върнат. Така че или ще се сдобием пак със списанията, или ще се върнем към стария си живот. И не се обиждай, но аз не искам да се връщам.

Застанал в собствения си заден двор, Маршъл ровеше с крак в калта, привел глава така, че двойната му брадичка ставаше тройна.

— Наистина ли мислиш, че можем да го направим? — попита накрая.

— Изглеждам ли ти уплашен? — отговори Бийчър, вече започващ да изпитва възбуда.

— Говоря сериозно, Бийчър. Може в главата ти да звучи песен от „Джеймс Бонд“, но няма да влезе там сам.

— Може ли поне веднъж да не се тревожиш? Обещавам ти, Марш. Ще бъда там с теб.

ГЛАВА 101

Наши дни

Кемп Дейвид

— Сериозно ли? — питам. — Мислиш, че аз работя с Нико?

— Бийчър, видяхме го да ти предава картата за игра! — казва Палмиоти.

— Какво говориш? — питам и се надигам, макар двете ми ръце още да са приковани към леглото. — Не ми е предавал нищо!

— Имаме го на видео — намесва се агент Рийд с равния си глас. — Да не си мислил, че след всички тези убийства — и след като Рицаря копира старите покушения на Нико — няма да прегледаме записите от охранителните камери в „Света Елизабет“? Видяхме те там тази сутрин, Бийчър. Видяхме те да довеждаш Клементин там и видяхме как Нико ти предава картата за игра в старата си книга.

— Не, видели сте ме да крада картата за игра! Взех я от Нико и... — замълчавам и отново превъртам в ума си онзи момент. Нико изпусна книгата си. Аз я взех. Реших, че съм много хитър. Но като си помислям за асото спатия... за посланието, скрито в него... в нея... Онази карта стана единствената причина да се втурна насам, към Кемп Дейвид. Но ако президентът Уолъс всъщност е някъде другаде...

На екрана на малкия телевизор Уолъс и дъщеря му все още се държат за ръка, черната коса на дъщеря му е поръсена от лек снежец. Не минават по главното стълбище за посетители. Заради заплахата за безопасността се придържат към задната част на мемориала, където вероятно има някакъв скрит ВИП вход. Когато изчезват, камерата се спира в близък план на евентуалната им цел — огромната скулптура на Ейбрахам Линкълн, седящ на своя...

О, боже.

— Нико е знаел — шепна.

— Бийчър, не се опитвай да прехвърлиш вината на...

— Колко е часът? Трябва да знам колко е часът! — питам и започвам пак да дърпам белезниците и да се опитвам да се приближа

до телевизора. В ъгъла на екрана е изписано 11:57. Остават само три минути...

— Бийчър, искам отговор — повтаря Рийд. — Кажни ни къде е Клементин! Кажни ни защо помагаш на Нико!

— Не виждаш ли? На Нико не му трябва помощта ми. Той не се нуждае от помощ. Знаел е през цялото време — настоявам.

Виж видеото. Не изпуска книгата случайно — изпуска я нарочно. Знае, че ще открадна картата и че ще... — стаята започва да се върти, но спира също толкова бързо.

— Не виждате ли? Искал е да дойдем тук, за да не бъдем там! — добавям, като дърпам още по-силно белезниците и соча към телевизора. На екрана камерата се завърта към високите колони пред мемориала. Ако Маршъл е там... — Трябва да изведете Уолъс оттам.

— Няма нищо по-безопасно от необявеното движение.

— Според теб Маршъл и Нико не могат да предвидят, че Уолъс ще настоява да не се отменя обедното събитие за Деня на президента с дъщеря му и нейния клас? Рийд, неговият живот е в опасност. Не можеш ли просто...?

— Свършихме, Бийчър. И с тебе е свършено — казва Рийд. — Президентът е в безопасност там, където е. Ние сме се погрижили за това.

— Ами ако не си прав? — възразявам, но се обръщам единствено към Палмиоти. — Той е твой приятел. Не си ли струва да задържите Уолъс в някоя задна стая, докато не разберете истината?

Но телевизията, камерата показва как съучениците от пети клас на дъщерята на Уолъс се събират в подножието на статуята на Линкълн.

— Ей Джей тук в Кемп Дейвид ли е, или с президента? — питам. Палмиоти се взира в телевизора. Ей Джей е с президента.

— Стюи, нали знаеш, че Бийчър се опитва да те манипулира — обръща се Рийд към Палмиоти.

— Не е вярно. Аз... — замълчавам, когато виждам какво има на екрана. Камерата бавно се отдръпва от единадесетгодишните и разкрива по-широка гледка към статуята на Ейбрахам Линкълн. Устата ми зяпва.

— Не. Не, не...

— Какво? Какво има? — пита Палмиоти.

— Чуйте ме, трябва да изведете президента оттам — настоявам аз.

— Бийчър, това не е...

— Казвам ви — Маршъл не идва към Кемп Дейвид. В момента чака президента вътре в Мемориала на Линкълн!

— Какво говориш? — пита Палмиоти.

— Погледнете покушенията. Вижте къде стават. Църквата „Свети Йоан“... Църквата „Фаундри“... дори параклиса в болницата.

— Ясно — казва Рийд. — Всичките са места за поклонение.

— Точно така. А знаеш ли каква е тази сграда? — питам и соча към телевизора и общия план на статуята на Линкълн. Петокласниците се вълнуват, започват да подскачат на място. Уолъс е близо. Разполагам с по-малко от една минута, за да успея.

— Хората не се покланят на Ейбрахам Линкълн — казва Рийд.

— Не забрави Линкълн! Виж сградата! Когато замислят Мемориала на Линкълн, знаеш ли какво са искали да построят? — питам, а камерата се завърта наляво. В долната част на екрана се изписва: *Президентът пристига.* — Храм! — казвам му. — Проектират го по подобие на гигантски гръцки...

Изправям се и ледено спокойствие сковава лицето ми.

Знам кой го прави.

— Знам кой е Рицаря — избъбрям.

До мен Рийд накланя глава, притиснал с пръст ухото си. Същото правят и агентът ирландец, и оня с малките уши. Току-що са чули нещо в слушалките, но от начина, по който се споглеждат...

— Какво? Какво не е наред? — пита Палмиоти.

— Изстрели — казва Рийд. — При Мемориала на Линкълн.

ГЛАВА 102

Преди осемнадесет години

Сагамор, Уисконсин

Изчакаха, докато се стъмни. Не чак до полунощ. Още бяха дванадесетгодишни и имаше ограничение до колко късно можеха да останат навън, преди родителите им да започнат да въртят телефоните. Но в 8:45 беше достатъчно тъмно, затова Бийчър и Маршъл се криеха зад тънкия дрян в предния двор на Дарлийн Синьорели и се вираха по диагонал към скромната къща в ретро стил с нисък скат на покрива на отсрещната страна на улицата.

Във фенерите от кована мед на верандата пред входната врата светеха жълти крушки, които обливаха къщата от 30-те години в златисто сияние. В далечината се чуваше слабото равномерно бръмчене на косачка. Всички в града знаеха, че Том Сабъл коси моравата си само през нощта, защото смята, че е по-полезно за тревата. Но единственото, което сега имаше значение, бе къщата отсреща. Домът на Пастор Рийс.

— Сигурен ли си, че ще успееш да минеш оттам? — попита Бийчър, загледан през алеята, към малкото правоъгълно прозорче на мазето, точно на края на моравата.

— По-голямо е, отколкото изглежда — отговори Маршъл, който се бе навел зад Бийчър и надничаше през рамото му.

— Ей, гейчета, натискате ли се там? — извика познат глас. Бийчър подскочи и тилът му се блъсна в челюстта на Маршъл. Вдясно от тях, на средата на пресечката, стоеше Винсънт Палини с щръкналите си рунтави вежди и се смееше с онзи негов смях, който пробождаше като тъпа отвертка.

— Не е смешно! — извика му Бийчър. — Какво търсиш тук?

— Освен че живея тук ли? — отвърна Палини и издърпа прибиращата се каишка на малко пухкаво куче — кафяв бишон — което излая предизвикателно.

— Мърфи, не! Седни! — заповяда Палини, но кучето заподскача лудо и отново излая. Много е развълнувана, мрази всички — обясни

Палини, грабна кучето на ръце и остави Мърфи да оближе лицето и устните му, като ѝ отвърщаше с картечни откоси от целувчици.

За миг Бийчър беше забравил. Семейство Палини живееха зад ъгъла.

— Значи това е твоето куче? — попита Маршъл.

— Не, откраднах го. Разбира се, че е моето куче, тъпако. А вие двамата кого зпате как се съблича? — попита Палини, все още гушнал кучето си.

Бийчър сведе поглед към тротоара. Но Маршъл продължаваше да се озърта по диагонал през улицата.

— Неее — ахна Палини. — Съпругата на пастор Рийс? Знаеш ли колко болен мозък трябва да си, за да я гледаш гола?

— Може ли да говориш по-тихо? — помоли го Бийчър. — Не се опитваме да я видим гола.

— Дойдохме да си приберем списанията — каза Маршъл.

„Марш, не!“ — опита се да го спре Бийчър с укорителен поглед. Прекалено късно. Палини вече се хилеше с онази усмивка, сякаш имаше перушина в устата.

— Вашите списания...? — Той погледна през улицата. Къщата вече беше тъмна, само с една светлинка отзад, в кухнята.

— Той ли ви взе порното? Пастор Рийс? — Палини се разсмя с глас и добави — Я да позная: майката на Маршмалоу му ги е дала...

В ума си Маршъл искаше да се нахвърли на Палини. Искаше да изкрещи: „Не говори за майка ми!“ И искаше да блъсне Палини в гърдите и да го събори на задника му.

Вместо това, просто стоеше там в тъмното, забил златистия си поглед в земята.

— Разбирате ли въобще колко се изхвърляте? — разсмя се Палини.

— Грещиш — изтърси Бийчър. — Марш вече се е вмъквал там веднъж.

Палини се обърна, развълнуван от предизвикателството.

— Какво каза?

— В мазето на Рийс. Малоу е влизал там. Питай го.

Палини погледна Маршъл.

— Влизах — заяви Маршъл.

— И кога точно стана тази фантазия?

— Преди две седмици.

— Същия ден, когато започна да посещаваш нашата къщичка на дървото — добави Бийчър и на свой ред се усмихна, сякаш устата му беше пълна с перушина.

Дори и на Палини не му отне много време да пресметне.

— Чакай. Значи... — Очите на Палини станаха кръгли. — „Крака шоу“! Мамка му! Не ми казвайте, че си взел всичкото порно оттам!

— Добре, няма да ти казвам — подразни го Бийчър.

— Говоря сериозно, Бийч. Да не очакваш да повярвам, че пастор Рийс държи мръсотии в тайно скривалище?

— Не само че ги държи, а Марш ги открадна. И освен ако не искаш да продължаваш да ни губиш времето с тъпи въпроси, ще го оставиш на мира, за да ги открадне пак, защото той смята да се промъкне обратно за втори рунд. Не е ли така, Малоу?

Маршъл кимна колебливо, но хвърли на Бийчър поглед. „Мислех, че ще влезем двамата. Няма ли да дойдеш?“

„Не съм ти нужен. Ще се справиш страхотно“, отвърна Бийчър също с бърз поглед и наистина мислеше така.

От другата страна на улицата, светлината в кухнята на пастор Рийс угасна, а във всекидневната започна да примигва приглушено зад спуснатите пластмасови щори. Горният етаж все още беше тъмен. Както и прозорчето на мазето.

— Мисля, че гледа телевизия. Хайде — прошепна Бийчър, задърпа Маршъл за ризата и го поведе през тъмната улица. — Да те пращаме там. Ако си легне, ще стане много тихо.

— Ти сериозно ли? Наистина ще го направите? — попита Палини, когато тръгнаха без него. За няколко дълги секунди остана сам в тъмното, все още гушнало кучето си. Хорът на щурците запя в хармония с далечното бръмчене на косачката на Том Сабъл. Палини се огледа. Нямаше начин да пропусне нещо такова.

Настигна ги по тротоара, а кучето му пак изскимтя високо.

— Маршмалоу, трябва да кажа, че дори и само защото искаш да го направиш, официално си петдесет пъти по-шантав, отколкото си мислех — добави Палини и потупа Маршъл по гърба с една ръка, все още носещ кучето си с другата.

Но все пак не това гръмки потупване даде на Маршъл начален тласък за внезапния прилив на увереност. Разбира се, натискът на

приятелите беше мощен социален стимулатор. Но, както всеки седмокласник знаеше — особено, щом идваше от Палини — нищо не окуражаваше тийнейджъра повече от простото възхищение.

— Марш, след такова нещо ще бъдеш герой на града — добави Бийчър, когато стигнаха алеята на Рийс, където единствената светлина идваше от лампите на верандата. Отново се огледаха, провериха улицата, тротоарите, дори близките прозорци. Не се виждаше никой.

— Той е прав — каза Палини с новооткрито възхищение в гласа. — Ако го направиш, ще има парад на победата. Ще ти издигнат статуя. Ще бъдеш истински Хю Хефнър на седми клас.

— Знам, че го казваш само, за да ме накараш да вляза — обади се Маршъл.

— Мисли, каквото си искаш — изстреля в отговор Палини. — Явно не си чак такъв мухльо, за какъвто те мислех.

Застанал в тъмното, Маршъл не помръдна.

— Това е комплимент, задник — добави Палини.

Маршъл намести очилата на носа си и се усмихна. Погледна назад към Бийчър, давайки на своя приятел последен шанс да дойде.

Бийчър остана на мястото си. До Палини.

— Е, ще се видим скоро — каза Маршъл, но думите му прозвучаха като въпрос.

— Ще бъда тук — успокои го Бийчър и му кимна за последен път да тръгва.

— Чу го първо от мен: Хю Хефнър на седми клас! — прошепна високо Палини, когато Маршъл тръгна по алеята, приведен като клатушкаш се нинджа.

Маршъл беше пълничък и не беше голям бегач.

— Ще успее ли да се промуши през прозорчето? — попита Палини.

— Каза, че е по-широко, отколкото изглежда.

Около тридесет секунди Бийчър и Палини останаха мълчаливи в тъмното, загледани как закръгленият силует на Маршъл потъва в черните сенки на неподрязаните храсти.

Бийчър провери двойно и тройно във всички посоки, отново огледа къщата, безлюдния тротоар, всички близки прозорци. След малко някаква кола избръмча по пресечката, но отмина без

произшествия. Дори в събота вечер, в Сагамор нямаше много нощен живот.

В края на алеята Маршъл коленичи, извади швейцарското ножче, което му беше подарил един от клиентите на баща му, и го пъкна в процепа в основата на прозореца. Старите панти изпищяха, когато дръпна към себе си ниския прозорец и го повдигна.

— Мисля, че той... Вътре е — прошепна Бийчър, когато Маршъл изчезна в заешката дупка, а прозорецът се хлопна обратно на мястото си като багажник на кола.

До Бийчър, в тъмното, Палини се ухили и издаде едва доловим кикот.

— Какво? Какво ти е смешно? — попита Бийчър, също усмихнат, но разпознал онзи израз на лицето на Палини. Нещо не беше наред.

— Шегуваш се, нали? Не я ли видя?

— Какво да видя?

С още по-широка усмивка Палини вдигна кученцето си и пак го целуна по главата.

— Вини, ако знаеш нещо...

— Казвам само да не бъдеш толкова сигурен, че Маршъл е единственият посетител на пастора тази вечер — той пристъпи към тротоара и посочи бежовата „Хонда“, паркирана на улицата — достатъчно далеч, за да не изглежда, че е спряла пред къщата на пастор Рийс.

Бийчър го заболяха зъбите щом я видя. Бежовата „Хонда“. Познаваше тази кола.

Това беше колата на майката на Маршъл.

Бийчър се обърна пак към къщата на пастора и огледа слабо осветения прозорец на всекидневната и сенките, които трептяха в полумрака.

— О, боже. Ако майката на Маршъл... ако тя беше вътре...

— Откога е там колата? — изтърси Бийчър.

— Да не съм ти контрольор по паркирането? Мислех, че и ти си я видял. Реших, че не искаш той да се шубелиса или...

— И го остави да влезе? Какво ти става!? Ако пастор Рийс... ако те са насаме... — Бийчър едва произнасяше думите. — Как можеш да причиниш такова нещо на някого?

— Искам порното — заяви Палини сухо, със студен поглед и отдавна изчезнала усмивка. — Освен това, ако всичко се обърка, можеш ли да си представиш? Марш влиза и заварва майка си надупена? Бийч, ще стане панаир!

Бийчър поклати глава и огледа затворения прозорец на мазето в края на алеята. Ако порното беше там, където си мислеха, че е, Маршъл щеше да излезе всеки миг. Само след миг, каза си Бийчър, чувствайки се сякаш зъбите му са на път да изпадат от устата му. Прозорецът не помръдваше.

— Трябва да го предупредим! — каза Бийчър и се отправи към къщата. Палини го сграбчи за ръката и го задържа.

— Какво ще му кажем? Че майка му си е събула гащите във всекидневната? Той вече е вътре. Ще приключи всеки момент.

— Ами ако не успее?

— Бийчър, огледай се. Има само две възможности. Или Маршмалоу спасява порното и излиза... или пастор Рийс го хваща и нашето момче получава най-големия шок в живота си. Но ти обещавам, ако се втурнеш натам, ако вдигнеш шум и се опиташ да го предупредиш, ще си гарантираш, че ще се случи вторият вариант. И още по-лошо, ще те хванат заедно с него.

Бийчър не отговори, пристъпвайки от крак на крак, съсредоточил се върху далечното бръмчене на косачката на Сабъл. Ако искаше, можеше да отиде и да помогне на Маршъл в мазето. Можеше да се вмъкне през прозореца и да застане там, редом с Маршъл.

Дори и всичко да се объркаше и пастор Рийс да ги спипаше, поне щяха да бъдат заедно и Маршъл нямаше да е сам.

Така би постъпил един истински приятел.

Поклащайки се там в тъмното, Бийчър виждаше в съзнанието си колко по-добре би било за Маршъл поне да има приятел до себе си.

Но взрян в прозорчето на мазето — докато бръмченето на косачката се чуваше все по силно — Бийчър просто остана на място. И не направи нищо.

Това беше решение, за което щеше да съжалява през останалата част от живота си.

ГЛАВА 103

Един час по-рано

Вашингтон, окръг Колумбия

Рицаря знаеше как ще свърши всичко.

Днес беше идеален ден да убие президента. И след по-малко от час, докато финият снежен пращец се сипеше от небето, този ден щеше да настъпи.

Рицаря се вгледа с присвити очи в сребристочервения туристически автобус в края на пресечката и тогава разбра, че президентът не бе единственият, който щеше да умре днес. Не. Днес беше денят, в който щеше да умре и Рицаря.

Нямаше спор за това. Джон Уилкс Бут, Чарлз Гито, Леон Чолгош, Лий Харви Осуалд, четиримата мъже, които бяха успели да убият президент на Съединените щати — всички те бяха мъже с кауза. А когато задачата им бе изпълнена, и четиримата — всеки от тях Рицар на Златния кръг — бяха загубили живота си.

Отначало Рицаря си мислеше, че ще намери начин да избегне това. Че някак си той ще бъде онзи, който ще съобрази как да се измъкне. Но колкото повече проучваше своите предшественици, толкова повече му се изясняваше божията воля. Всяко братство си имаше свои ритуали. И изпитания за посвещаване. Всъщност ако Нико бе успял да убие президента, сега и той щеше да е мъртъв. Нямаше друг избор. За да се присъединиш към това братство, цената за приемането беше самият ти живот. А наградата? Както бяха казали други: само кръвта движи колелото на историята.

Нагоре по улицата млада двойка вървеше право към него, ръка за ръка, и двамата загледани в мобилните си телефони. Като всеки от неговите предшественици, Рицаря беше внимателен и предпазлив. Носеше кариран каскет. На лицето му бе залепена фалшива сива брада. Беше сложил в обувката си камъче, за да накуцва убедително и реалистично. Това беше стар трик на ЦРУ. Промяната на лицето те прави труден за забелязване, а смяната на походката те превръща в изцяло нов човек.

Рицаря отстъпи встрани, за да избегне двойката и продължи по пресечката като оглеждаше всяка пейка наблизко, всяко дърво, всяка паркирана кола. Нямахме Сикрет Сървис. Нямахме агенти под прикритие. И доколкото можеше да прецени, нямаше и следа от Бийчър или от някого от персонала на Уолъс.

Вече го чувстваше. Нямахме да чака още дълго посвещаването му да завърши.

В продължение на седмици Рицаря бе сънувал този момент — беше го сънувал като истински. Гледаше туристическия автобус в далечината и се питаше дали президентът Уолъс е имал подобни сънища. Уолъс нямаше да е първият. През целия си живот Ейбрахам Линкълн бил обсебен от собствените си сънища. А в деня, когато бил застрелян, на оказалото се последно заседание на правителството, Линкълн казал на членовете на кабинета си, че един и същ сън предшества „почти всяко голямо и важно събитие от войната“. Бил сън, свързан с вода.

В него, разказал Линкълн, той бил в някакъв особен и неописуем съд, който плавал бързо към неизвестен бряг. Казал на кабинета си, че е сънувал същия сън и тази нощ, а това означавало, че скоро ще научат голяма новина. След няколко часа Джон Уилкс Бут влязъл в театър „Форд“. Голямата новина идвала. Точно както щеше да дойде днес.

В края на пресечката се чу силно механично оригване, сребристочервеният туристически автобус отвори предната си врата и изплю на тротоара тълпа от холандски туристи. Рицаря го прие за знак, наведе глава и се шмугна в потока на групата. Те пресякоха по диагонал улицата и минаха покрай униформения служител на Парковата полиция, който стоеше на пост на ъгъла, близо до входа на Мемориала на ветераните от Виетнам.

Когато Рицаря видя вдясно внушителното мраморно стълбище на Мемориала на Линкълн, кожата му настръхна. Опипа в джоба на самото си чисто новия пистолет, който бе купил за случая. В другия му джоб бяха ловджийският нож, колодата стари карти за игра, и гипсовата маска на Линкълн, която вече приемаше за свой тотем.

Оглеждайки тълпата и плътния поток от туристи. Рицаря забеляза още двама служители на Парковата полиция, но все още не виждаше агенти от Сикрет Сървис. За момент се притесни, че може да

е преценил погрешно президента, но, както винаги, се довери на своите предшественици.

Когато третият Рицар, Леон Чолгош, бил още момче, ходел на лов с брат си. Леон винаги носел пушката. Но брат му, въоръжен само с тояга и чувал от зебло, се оказват по-умел. Щом откриели заешка дупка, брат му палел малък огън пред отвора в единия край и покривал другия изход с чувала от зебло. Щом започнел да излиза дим, като по часовник, заекът побягвал и попадал право в чувала. Най-хубавото било, че нямало кръв. До по-късно.

Рицаря не забравяше този урок. От няколко дни, от убийството в църквата „Свети Йоан“ до тази сутрин в болницата, всички мислеха, че това са престъпления на имитатор или някаква тъжна почит към ранните дни на Нико. Но за Рицаря всяко нападение бе просто малък пожар.

В този момент бе изпратил Бийчър да се втурне в една заешка дупка, а президента в друга. Всичко, което трябваше да направи Рицаря, беше да държи здраво чувала от зебло.

— U ziet de architectuur — обяви водачът на холандците като поведе групата през главния площад и им сочеше Водното огледало от лявата им страна. Пред тях турист със сак за тенис се оглеждаше, преструвайки се, че се наслаждава на гледката. Агент на Сикрет Сървис под прикритие, разбра Рицаря. В саковете за тенис криеха пушките М-4.

Холандската група се събра в основана на прочутите стъпала и се запъти към отворената врата в далечната лява страна на монумента.

Отпред на малка табела имаше пиктограми за мъжките и дамските тоалетни и ярка бяла стрелка, сочеща право напред. През отворената врата, зад тоалетните, се стигаше до малка музейна сбирка и асансьор с достъп за инвалидни колички за онези, които не можеха да изкачат стъпалата до залата със статуята. Но онова, което табелата не казваше, бе, че имаше машинно и електрическо отделение, което се простираше под целия монумент и излизаше в задната част, което го правеше най-удобния частен вход за един президент, който иска да направи изненадващо необявено посещение.

Усещайки кожата си по-настръхнала от всякога, Рицаря затвори очи за миг и се замисли за първия Рицар — Свещения рицар, известен като Виньол. В продължение на векове му бе приписвана заслугата за

създаването на боите, които все още виждаме на съвременните карти за игра. Пики, купи, спатии, кари, всяка от тях символизираща част от средновековното общество. Но онова, което бе изгубено в хода на историята, беше фактът, че в началото боите не са били само четири. Били са пет.

Рицаря отвори очи, все още усещащ болезнено татуировките с бяло мастило, които бе избол по собственото си тяло. Четири символа — на четиримата му предшественици — бележеха гърба, бедрата, лявата му ръка. Беше нанесъл последните тази сутрин. Всички бяха невидими с просто око. Но сега, когато извади лявата си ръка от джоба и погледна надолу към отворената си длан, видя плътното черно мастило (вече нямаше защо да го крие) на последния символ — тайния символ: малък полумесец. Да, четирите бои символизираха прослойки от обществото, но Луната символизираше последната част, частта, която правеше кръга завършен: Просветените.

— Да продължаваме нататък! — извика служителят на Парковата полиция и подкани с жест опашката да пристъпва напред.

Когато холандската група започна да преминава през отворената врата. Рицарят застана точно пред входа и изчака търпеливо да влезе вътре. Погледна диагонално нагоре, към самия връх на грандиозните мраморни стъпала, но не можеше да види статуята на Ейбрахам Линкълн. От този ъгъл беше скрита от йонийските колони. Но Рицаря знаеше какво е изсечено в мраморната стена, точно над главата на Линкълн:

*В този храм
и в сърцата на хората, за които спаси съюза,
паметта за Ейбрахам Линкълн
е запечатана завинаги*

Рицаря обели един карамелов бонбон, метна го в устата си и влезе вътре.

Знаеше как ще свърши всичко.

В храм. Точно както трябваше да бъде.

ЧАСТ V

ПЕТОТО УБИЙСТВО

— Не сте ли чували какво е написала кралица Виктория на дъщеря си?

„Струва си да те прострелят — за да разбереш колко точно те обичат“ — беше се пошегувал президентът Орсън Уолъс две минути преди изстрела.

ГЛАВА 104

Осем минути по-рано

Скоро всички те щяха да пицят.

Винаги се започваше с писъци — после идваха тичането и суетенето, последвани от неизбежното паническо бягство, което Сикрет Сървис нямаше начин да овладее.

Но точно сега, когато тежката бронирана врата на джипа му се отвори и леката снежна мъгла нахлу в колата, президентът Орсън Уолъс излезе широко усмихнат.

Доброто му настроение нямаше нищо общо със сегашното му местоположение или с факта, че според всички той все още беше в Кемп Дейвид. Имаше общо с това с кого беше.

Следваше го единадесетгодишната му дъщеря Ванеса, която подаде глава от джипа и се огледа инстинктивно. Колата им беше спряла край пътя откъм вашингтонската страна на Мемориъл Бридж. Но за нейна изненада, не ги очакваше тълпа, никой не аплодираше, не бляскаха светкавици на мобилни телефони. Бяха използвали същия трик при изненадващото посещение на Обама в Ирак на Коледа... и за да вмъкнат президента Буш на вечерната репетиция преди сватбата на дъщеря му. Вместо кортеж, даваха на президента чифт дънки, кожено яке, каквото никога не би носил, и черна бейзболна шапка без надпис — после го качваха в джип, който никой не би погледнал два пъти.

По-далеч вляво, под едно дърво на тревата беше спряла линейка, а зад друго се криеше черен микробус. Сикрет Сървис бяха разположили предварително някои ресурси, но всички бяха достатъчно далеч и бащата и дъщерята разполагаха с нещо, което никога не успяваха да получат: тишина и спокойствие.

— Ще бъдем само ние — беше обещал Уолъс и целта наистина беше такава.

Президентът беше решен да не пропуска този ден. Беше пропуснал вече толкова много. Не големите, разбира се. Рождените дни на Неси, дипломирането в началното училище, дори пролетният клавирен рецитал — беше лесно те да бъдат запазени в календара му.

По малките, всекидневните събития като Нощта на изкуствата в пети клас или мача по софтбоул, където ѝ дадоха шанс да играе като питчър и тя извади двама хитъри! — тези дни не можеха да се върнат никога.

Когато Уолъс зае поста, чу разни истории — как Челси Клинтън се научила да кара кола с нейните агенти от Сикрет Сървис във военновъздушната база „Андрюс“. Уолъс се закле, че ще се справи по-добре. Но както разбра още през първите дни на работното си място, ако искаш да бъдеш лидер на свободния свят, понякога екскурзиите на петокласниците трябва да минават без теб.

Но невинаги.

— Е, вълнуваш ли се? — попита президентът, като се опитваше да не звучи толкова като собствения си свръх ентузиазизиран баща.

Неси не отговори, само му хвърли онзи поглед на невръстна дъщеря, от който не може да те предпази дори и Сикрет Сървис. Но все пак, когато Уолъс подаде ръка, за да ѝ помогне да излезе от джипа, Неси се пресегна, хвана дланта на баща си и я задържа в своята.

Само след няколко минути Неси щеше да ридае неудържимо, докато агентът от Сикрет Сървис я носеше, притиснал я до гърлите си. Но точно сега, докато вървяха ръка за ръка — нейните тънки пръсти преплетени с неговите — Денят на президента не би могъл да стане по-добър.

— Сър... госпожице Неси, насам, моля извика Ей Джей и ги насочи към тясната пътека, която минаваше през обширното, покрито със сняг пространство зад паметника на Линкълн.

— Изгледът не е толкова хубав, колкото отпред, нали? — попита Уолъс.

— Тук отзад ми харесва повече — каза дъщеря му, загледана към огромните симетрични колони, подредени на гърба на мемориала. — По-спокойно е, сякаш сме само ние.

Ммм изрази президентът без думи обхваналата го чиста радост просто да бъде сам с дъщеря си. Или поне толкова сам, колкото можеше да бъде един президент. Пред тях цивилен агент от Сикрет Сървис и облечен по подобен начин военен помощник — и двамата с бейзболни шапки без надписи — вървяха най-малко на двадесет метра напред, така че да не изглеждат като телохранители. Зад тях. Ей Джей пазеше тила на подобно разстояние. За цели две минути, под падащия сняг, бащата и дъщерята бяха просто двама туристи, разглеждащи

столицата на страната. Когато приближиха гърба на монумента. Ей Джей прошепна нещо в микрофона на китката си. Президентът не можа да се удържи и погледна през рамо. Ей Джей му кимна многозначително.

Уолъс знаеше какво означава това: Палмиоти беше сложил мръвката в капана за мечки, който най-сетне беше щракнат. Имаха всичко необходимо в Кемп Дейвид. Скоро щяха да получат и останалото: Бийчър, Нико, Маршъл... Президентът все още не беше сигурен как и защо, но знаеше, че всички те бяха свързани. А сега, каквото и да замисляха, един по един, всички щяха да бъдат повалени.

— Сър, насам, ако обичате — извика водещият агент, когато той и военният помощник стигнаха до гърба на Мемориала и спряха само на няколко крачки от гранитния постамент. Веднага от земята се разхвърча сняг на парцали, два метални капака се отвориха и отдолу се надигна ръждясалата стара платформа на товарен подежник. Когато през 20-те години бяха строили Мемориала на Линкълн, с подежника бяха сваляли до подземното ниво електрическото, механичното и санитарното оборудване. В наши дни с него се спускаха президенти и гостуващи видни личности.

— Твоята колесница — пошегува се президентът и посочи на дъщеря си стоманената платформа с парапет от трите страни. Не беше достатъчно голяма, за да побере всички. Водещият агент и военният помощник тръгнаха първи, за да се уверят, че е безопасно.

— Значи мислиш, че твоите приятели ще се радват да ме видят? — попита президентът, когато подежникът със скърцане и сумтене погълна първите двама членове от екипа им.

— Татко, не искам да те разочаровам, но приятелите ми не са гласували за теб.

— Само защото са на единадесет — отвърна Уолъс, докато празната платформа се издигаше с потракване. Когато спря, президентът и Неси стъпиха върху нея. Присъединявайки се към тях. Ей Джей се озърна наоколо, за да направи обичайния си оглед.

— Голиат и Пламък тръгват — каза в микрофона на китката си Ей Джей и се намести до Неси. Натисна бутона, платформата избуча и тримата, сякаш изяждани, бавно потънаха под земята.

ГЛАВА 105

Преди осемнадесет години

Сагамор, Уисконсин

Беше по-дълбоко, отколкото си мислеше.

Той беше по корем, спускаше се с краката напред през прозореца на мазето. Докато горната половина на тялото му удържаше тежестта му, краката му ритяха във всички посоки, търсейки нещо, на което да стъпят. Столове. Куфари. Каквото и да е, за да спре падането си.

Макар да не намираше нищо, Маршъл не изпадна в паника. Дори и да беше два метра... три метра... таванът на мазето не бе толкова висок. Падането не можеше да бъде толкова лошо. Той бързо се избута и се плъзна надолу по корем, като дете на стръмна пързалка. Но набра скорост, а подът все не идваше... Оказа се по-далеч, отколкото очакваше.

Загубил равновесие, Маршъл се стовари на задника си върху бетона и усети в тъмното, че той е покрит с тънък слой фин прах, последните остатъци от цялата мръсотия, отмита от потопа, предизвикан от съдомиялната машина.

Преди две седмици тази стая беше пълна с вода. Днес бе суха, но миришеше на мокри книги... и на още нещо. На нещо старо.

Той се изправи на крака, намести очилата си, после бръкна в джоба си и извади малко фенерче, като се стараяше да не си представя как пастор Рийс е забавлявал младия Боби Макнамара тук. Маршъл вече се потеше, но не обръщаше особено внимание. Маршъл винаги се потеше.

— Влизаш, излизаш — прошепна си той, спомнил си правилата на Бийчър, и се насочи към библиотеката. Когато лъчът на фенерчето прониза мрака, паяци-бръмбари заподскачаха във всички посоки. Миналия път имаше три или четири. Сега бяха десетки, търчаха от пода по стените и обратно. Но след като примигна бързо, за да се приспособят очите му, единственото, което интересуваше Маршъл, беше вграденият шкаф за книги, където видя...

Нищо.

Книгите бяха изчезнали. Шкафът беше изпразнен. Забрави за порното, дори рафтовете бяха извадени.

Същото беше и с останалата част от стаята. Кутиите за папки, сгъваемите столове, багажът, метлите, парцалите, шишетата от мляко всичко складирано в помещението, беше изнесено заради големите щети от водата. Ето защо спускането от прозореца беше толкова... О, господи.

Прозорецът.

Маршъл се извърна и погледна към малкия правоъгълен прозорец, откъдето току-що се бе промъкнал. Не само беше затворен. Беше високо. Много над главата му.

Паникьосан, той се огледа за нещо, на което да стъпи. Стаята беше празна. Пресегна се, но прозорчето бе кацнало точно под тавана на мазето, твърде високо. Когато подскочи, пръстите му докоснаха перваза, но не достатъчно, за да се хване. Опита да се затича към стената и да скочи нагоре... Уфф.

Гърдите му се блъснаха в бетон, а резултатът беше същият. Прозорецът бе твърде високо.

— Бийчър...! — прошепна, изсъска. Изчака малко.

— Бийчър, заседнах! — прошепна отново.

Но още докато произнасяше думите, вдигнал поглед към затвореното прозорче, сякаш се молеше на самия господ, знаеше, че няма да има отговор.

Маршъл вече се потеше обилно и най-накрая да започваше да го забелязва. Пак се завъртя. От лявата му страна беше отворът, който водеше към основното помещение на мазето. Там. Може би там щеше да има нещо, на което да стъпи.

Без да губи време, той се втурна нататък, огледа се за стълба, въже, кофа, каквото и да е, за да се покатери. Но когато поднесе и спря, още един рояк от паяци-бръмбари се разбягаха към стените и той видя, че и тук е същото. С изключение на котела и бойлера, помещението беше опразнено. Дори стълбите... Пак спря, погледна ги отново.

Стълбите.

Ето го. Неговият изход.

„Не, не бъди глупав“ — каза си Маршъл, знаейки, че не бива да поема такъв риск. Последното, което му трябваше, беше пасторът да го спипа в кухнята.

Маршъл се втурна обратно в другата стая и пак тръгна към високото прозорче.

— Бийчър, моля те! — извика като се надигна на пръсти и размаха фенерчето като запалка на рок концерт.

Единственият отговор беше трополене край краката му.

Сянката премина бързо и изчезна в ъгъла. Маршъл подскочи при звука, насочи фенерчето и го зърна едва-едва. Но нямаше как да сбърка почукването и стърженето на миниатюрни нокти по бетона. Каквото и да бе, беше много по-голямо от паяк-бръмбар. Беше ясно едно — той не бе единственият в мазето.

И това беше всичко.

— Аааах! — изкрещя Маршъл, започна да търка кожата си и хукна към стълбите с все сили.

Не се качи по тях. Застана на първото стъпало, нетърпелив да се озове на различно равнище от онази твар, която току-що бе прекосила помещението. Но когато погледна нагоре — и светлината от фенерчето му се отрази в металните перила — видя в горния край на стълбите, под вратата към кухнята, че лампите са загасени. Там нямаше никого.

Няма значение. Остани, където си, каза си той и изключи фенерчето, за да не може и пасторът да го види.

Но колкото повече стоеше в тъмното, толкова повече осъзнаваше каква е реалността. Бийчър нямаше да дойде. Нито Палини. Освен това, не след дълго майка му щеше да започна да се притеснява и да се чуди защо го няма вкъщи. Ако не планираше да спи с паяците-бръмбари и онова животно, което тичаше наоколо тук долу, възможностите пред него бяха изчерпани.

Загледан към горния край на стълбите, Маршъл чуваше собственото си учестено дишане. Потта се стичаше по гърдите му и ризата залепваше за стомаха му.

Искаше му се да има и друг начин. Но нямаше.

Бавно и внимателно пренесе тежестта си на второто стъпало, но старата дъска издаде силно скърцане. Маршъл се закова на място, вперил поглед в пролуката под вратата на кухнята. Още беше тъмно. Нямаше никого.

Пое си дъх и пристъпи леко на третото стъпало, после на четвъртото.

Стъпка по стъпка се заизкачва бавно в тъмното, заслушан за някакъв признак за нечие присъствие горе. Стигна до предпоследното стъпало и със свито сърце хвана дървената дръжка на вратата. Ами ако беше заключена? Ами ако беше...?

Щрак.

Бравата поддаде лесно, езичето излезе от гнездото и позволи на вратата да се отвори. Леко... внимателно... Маршъл я разтвори, притиснал лицето си толкова близо до прага, че крайчето на очилата му остърга рамката на вратата.

Най-напред го лъхна миризмата на пресен хляб. В краката му самотен паяк-бръмбар изскочи на износения линолеум.

Иначе, кухнята беше тъмна и празна. Единственият звук беше...

— О, боже... О, господи...

Беше женски глас — слаб — и идваше от една от предните стаи. Отначало на Маршъл му се стори, че е молитва... че някой е наранен.

Честно казано, на Маршъл не му пукаше. Тръгна много бързо, вече загледан в задната врата, готов да я отвори и да побегне през двора. Но когато направи първите си крачки, нещо го накара да се обърне. Този глас...

Познаваше този глас.

Спря на линолеума и хвърли поглед през рамо, назад към всекидневната.

Звучеше също като майка му.

ГЛАВА 106

Шест минути по-рано

Вашингтон, окръг Колумбия

„Добре ли си?“ — попита президентът дъщеря си само с поглед.

Неси кимна, но продължи да стиска здраво парапета на подежника. Платформата се спускаше под земята, под Мемориала на Линкълн, и сякаш тъмна сянка се надигаше и ги обгръщаше.

— Какво е това място? — попита Неси, присвила очи, за да се приспособи, докато ярката белота на снежния ден отстъпваше място на влажното, слабо осветено подземие, където миришеше на тиня, дъждовна вода и смазка. С последно изтракване платформата се закова на място, а капаците на тавана се захлопнаха и откраднаха сивото небе.

— Машинната зала — обясни Ей Джей и посочи помещението, изпълнено с огромно индустриално оборудване. — Това са генераторите, които осветяват Линкълн и прочутите му колони. Освен това са нужни бойлер, охладител и резервоар за вода в случай на пожар или друга авария. Под всяка туристическа атракция в света от Айфеловата кула до пирамидите в Египет — има нещо такова — добави той, опитвайки се да звучи успокояващо.

Неси още не пускаше парапета.

— Не се бой, там няма паяци — каза най-накрая баща ѝ. Обърна се към Ей Джей и добави: — Тя не се страхува от тъмното. Мрази паяци. От малка.

Неси слезе от платформата и ги последва, без да възрази. Беше твърде заета да оглежда олющения таван, пукнатините в бетонната стена, имаше даже някакви стари графити. Машините бяха относително нови, но помещението не беше обновявано почти един век.

— Неси, обещавам ти, че ако видим някой паяк, ще накарам Ей Джей да го застреля — каза президентът.

На Неси не ѝ се стори забавно и пусна ръката му.

— Само за твоя информация, татко, един от другите ни придружители... Бащата на Емили Дойчман... тя каза, че и баща ѝ не е

гласувал за теб.

Уолъс се ухили с президентската си усмивка.

— Искаш да кажеш, че трябва да включа чара си?

— Не, аз... — Неси замълча, познавайки баща си твърде добре. — Татко, говоря сериозно. Ако ти... Въобще не разговаряй с него, чу ли? — настоя тя и последва водещия агент и военния помощник по основния проход през помещението. Зад тях Ей Джей покриваше тила.

С криволичещите тръби и огромните машини, плюс естествения мрак на подземие, залата беше истински метален лабиринт. Военният помощник отстъпи надясно при гигантския резервоар за вода и спря в очакване президентът да мине, а Ей Джей да излезе напред. Сега Ей Джей и водещият агент бяха отпред, а военният помощник беше отзад. Формация обърнат триъгълник.

На всяка извивка или завой триъгълникът отново се разместваше, така че някой винаги да бъде на пост, когато президентът завива зад тъмен ъгъл. Те все още нямаха представа колко скоро щяха да започнат писъците.

— Значи бащата на това момиче Емили, не беше ли онзи, с когото се видях на родителската среща... с тънките руси коси? — попита президентът.

— Татко, не се шегувам. Ако кажеш нещо...

— Ей Джей, ти чу ли я? Неси току-що ме заплаши.

Без да обръщат внимание на шегата, достигнали до дъното на залата. Ей Джей и водещият агент изкачиха няколкото напукани бетонни стъпала към дебелия метална врата с надпис „Партер“. Президентът беше идвал по този път и преди, на концерта за встъпването му в длъжност. Оттук се излизаше при малката музейна експозиция и асансьора, водещ до залата със статуята. Ей Джей изчезна през вратата, за да провери коридора.

— Знаеш ли, наистина трябва да бъдеш мила с мен — смъмри президентът дъщеря си. — Днес е Денят на президента.

— Той е само за мъртвите президенти — подразни го Неси. — И за добрите президенти... като Линкълн и Вашингтон.

— Шегуваш се, нали? Имаш ли представа колко много хора искат да ме видят мъртъв?

При тези думи Неси сведе брадичката си надолу и се отдръпна.

— Татко, това не е смешно.

— Какво говориш? Не си ли чувала какво е написала кралица Виктория на дъщеря си? — и добави в скороговорка с британски акцент: *Струва си да те прострелят — за да разбереш колко точно те обичат.*

— Сър, всичко е чисто — извика водещият агент от горния край на стълбите и отвори вратата малко по-широко. Флуоресцентните лампи в коридора осветяваха лявата половина на лицето му. — Насам.

Президентът тръгна по бетонните стъпала с военния помощник зад него, като постави ръка на кръста на дъщеря си и я побутна пред себе си. На върха на стълбите отворената врата водеше към къс перпендикулярен коридор. От Сикрет Сървис го бяха блокирали, вероятно с нещо простичко като табела „Мокър под“. Но от далечния ляв край на коридора се носеше глъчката на туристите, които влизаха и излизаха от тоалетните и изложбата.

— Подготвихме асансьора. Веднага надясно, сър — прошепна водещият агент на президента, когато той се приближи. Както и преди, при отворената врата, водещият агент остана на позиция и пропусна Уолъс, Неси и военния помощник да го отминат и триъгълникът отново се размести.

С бързи, почти танцови движения — като същевременно държеше главата си наведена и криеше лицето си с помощта на бейзболната шапка — президентът на Съединените щати последва дъщеря си в коридора, като я държеше за раменете и я насочваше надясно. Те завиха бързо, като оставиха отляво — там в далечината бяха туристите — място, колкото военният помощник да ги последва в коридора, където блокира с тялото си всякаква ясна видимост към президента.

— Ще му хванеш цаката, Неси — каза Ей Джей, когато те се присъединиха към него в изчакващия ги асансьор, последвани от военния помощник и водещия агент. Когато вратите започнаха да се затварят, Уолъс и дъщеря му бяха в дъното на асансьора. Но президентът не се удържа и вдигна поглед към празния коридор — и към перпендикулярния в далечния край. Точно когато Уолъс повдигна шапката си, чернокожа жена в черно зимно палто се обърна към него. Погледите им се срещнаха, докато вратите се затваряха.

— Тя те видя — засмя се Неси.

— Не, не можа. Не и с моята страхотна бейзболна шапка. Това нещо защитава и от сателитно наблюдение.

И петимата се усмихваха, докато асансьорът тихо се издигаше към залата със статуята. След по-малко от минута съучениците на Неси щяха да спрат и да се обърнат като я направят истинския център на вниманието и завистта на всяко дете там. Неси никога нямаше да го признае, но това бе един от онези моменти, когато беше щастлива — истински щастлива — че баща ѝ е най-могъщият човек в света.

Заразен от вълнението на дъщеря си, президентът благодари с бързо кимване на Ей Джей — защото се бе погрижил за всичко с Бийчър.

След трийсет секунди писъците щяха да започнат.

— Знаеш ли какво да говориш? — предизвика го Неси.

— Сега ще видиш какъв екскурзовод съм! Направих проучвания — отговори Уолъс и потупа джоба на сакото си, където беше страничката, подготвена предварително от екипа му. — Знаеш ли, че статуята на Линкълн е изсечена от 28 блока мрамор от Джорджия? Или че облегалката на креслото му е драпирана със знамето на САЩ? Или че главата му е наведена надолу, така че погледът му да среща твоя? Повярвай ми, президентът знае всичко за Деня на президента — каза той и усмивката на Неси стана още по-широка.

Асансьорът забави и спря, поклащайки се. Ей Джей и водещият агент пристъпиха напред. Щяха да излязат първи и да огледат тълпата. При такива изненадващи посещения като това на околните им отнемаше най-малко четири минути да разберат какво се случва, а дори и тогава не можеха да повярват. С бейзболната шапка и навалицата от деца около него, можеше да е нужно и по-дълго време. Никой не се оглежда на училищна екскурзия.

В този момент на очакване, когато асансьорът беше спрял, но вратите все още не бяха се отворили, Уолъс нагласи усмивката на лицето си. Чуваше през вратите тълпата отвън, ехтящите гласове в облицованата е варовик зала.

— Татко, само ми обещавай... за бащата на Емили — каза Неси и го задърпа за ръката.

Той наведе глава и я стрелна с игрив поглед, поглед, който тя познаваше добре. Нямаше нужда да го казва. Никога не би направил нещо — за нищо на света, — което би могло да нарани дъщеря му.

Вратите на асансьора се отвориха с дрънчене. Президентът нахлупи шапката си, отново сложи ръце на раменете на дъщеря си и я насочи да върви зад Ей Джей. Когато излязоха навън, студеният вятър лъхна приятно лицата им и те се промушиха покрай малкото хора, които чакаха да се качат на асансьора. Никой от тях не забеляза, че мъжът с нахлупена бейзболна шапка беше президентът на Съединените щати.

От другата страна на залата един агент под прикритие от Сикрет Сървис седеше на мраморната пейка и се преструваше, че чете вестник. Друг стоеше в ъгъла, а трети от дясната страна на статуята, като и двамата носеха сакове за тенис. От лявата страна на статуята, но най-малко на десет крачки от нея, се тълпяха група единадесетгодишни хлапета, точно на мястото, където им бяха казали да чакат.

Изведнъж няколко деца тръгнаха да се извързват. Едно от тях — една от приятелките на Неси — започна да сочи, когато разбра кой идва.

— Неси! — извика друго момиче, а усмивката на Неси разцъфтя по-широка от всякога. Те крещяха нейното име. Не на баща ѝ. Едно по едно и останалите деца започнаха да се обръщат... започнаха да се оглеждат... започнаха да се усмихват.

Но когато Уолъс закри през залата, той не гледаше децата. Нито скритите агенти. Нито дори някого от десетките туристи, правещи снимки във всички посоки. Не, в този момент, с вдигната нагоре глава, с двамата агенти пред него и военния помощник зад него, единственото нещо, към което гледаше президентът на Съединените щати, беше извисяващата се 175-тонна статуя от бял мрамор на Ейбрахам Линкълн, стиснал подлакътниците на креслото си.

Той дори не забеляза брадатия старец с кариран каскет, който стоеше отстрани на асансьора.

Докато Уолъс минаваше покрай него, човекът се наведе напред, сякаш искаше да кихне. Но Уолъс и неговите агенти не забелязаха, че когато се изправи, беше с гипсова маска.

— Татко, виж — каза Неси и посочи назад през рамо. Този човек... той е облечен като Ейбра...

Президентът Орсън Уолъс се обърна. Същото направи и военният помощник.

Никой от тях не беше достатъчно бърз.
Рицаря бръкна в джоба си.
Чу се тихо *пффф*. Като приглушен изстрел.
После избликна кръв.
А после нямаше нищо, освен писъци.

ГЛАВА 107

Осемнадесет години по-рано

Сагамор, Уисконсин

Маршъл не трябваше никога да завива зад ъгъла.

Той също го знаеше. Знаеше го от момента, в който чу онзи шум, идващ от всекидневната. Знаеше го от момента, в който излезе от кухнята. Всъщност, докато се приближаваше на пръсти по коридора с окачените снимки от ваканциите на пастора и жена му, той усещаше как Вселената го тласка назад, предупреждава го да стои далече оттам. Проблемът беше, че той познаваше този глас.

Всяко дете познава гласа на майка си. Точно както познава кихането на майка си. И дори звука, който тя издаваше сега — неясен стон, звучащ сякаш пъшкеше в съня си или се превиваше от болка.

Часове по-късно, когато приливната вълна на клюките щеше да залее града, всички щяха да говорят, че Маршъл е знаел... че е отишъл там, защото е бил вбесен и е подозирал майка си и пастор Рийс. Но точно сега, когато пълничкото дванайсетгодишно хлапе беше стигнато до края на коридора и се канеше да пристъпи в слабо осветената всекидневна, където трептеше сияние като от телевизор, на лицето на Маршъл не бе изписан гняв. Не, докато преглъщаше трудно, сякаш езикът му бе заседнал в гърлото, Маршъл беше разтревожен. Беше объркан. Звукът, който майка му издаваше.

Той просто искаше да се увери, че тя е добре.

— Мамо, ти...?

Когато Маршъл зави зад ъгъла, устата му остана зяпнала, наред сричката. Първото нещо, което мозъкът му регистрира, бяха две свещи, една до друга, които горяха с трептящи пламъци на страничната масичка край дивана на цветя. Ето защо в стаята цареше полумрак.

Но когато Маршъл влезе в стаята, видя не само страничната масичка. Видя дивана. И кой беше върху него.

Маршъл замръзна. Най-напред видя голия й гръб... и бенката точно под лявата плешка. Беше без сутиен. Но онова, което го обърка

напълно, бяха двете ръце, увити около врата на майка му. Някой я прегръщаше. Някой с прясно боядисани розови нокти. И бледи гърди.

— Госпожо Рийс...? — Маршъл заекна, взирайки се в жената, която всички наричаха Щурчето.

— Черийз, отмести се...! — възкликна съпругата на пастора и избута майката на Маршъл настрана.

— Мамо... Какво пра...? Какво става?

Майка му се извърна към него, като се опитваше да покрие голите си гърди с ръце. Погледите им се срещнаха — на майка и син — а очите и на двамата бяха разширени от ужас, който бавно преминаваше в...

— Какво правиш тук!? Махай се! — избухна майка му като се препъваше, въртеше се, грабеше дрехи, за да се покрие. Беше гола. Гола със съпругата на пастор Рийс.

— Не си видял нищо! Чуваш ли ме!? Не си видял нищо! — извика майка му с тон, който Маршъл не бе чувал никога преди.

— Махни го оттук! — изпищя съпругата на пастора и грабна възглавниците на дивана, за да се покрие.

Маршъл се опита да се обърне и да избяга. Но краката му бяха парализирани, сякаш приковани към килима. Очите му се изпълниха със сълзи.

— О, Господи, ние сме мъртви... — прошепна съпругата на пастора и се разплака.

— Не си видял нищо! — продължи да крещи майка му и се втурна към него. Притискаше блузата към гърдите си с една ръка. С другата несръчно наместваше полата си.

В другия край на стаята Маршъл просто стоеше, ужасен от тъмния проблясък на пубиса на майка си.

— Ще ни нарекат мръсници. Ние сме мръсници — изхлипа съпругата на пастора.

— Баща ти ли те изпрати тук!? — извика майка му, навлече блузата си и грабна сутиена и лимонено жълтото сако от пода.

— Не, аз...

— Няма нищо. Всичко ще се оправи — настоя майка му с помек, но все още треперещ глас. — Ще се приберем вкъщи и всичко ще се оправи.

Тя хвана Маршъл за врата, завъртя го и го забута обратно по коридора към входната врата.

— Не си видял нищо! — добави тя, все още притиснала сутиена към гърдите си. — Ако не си видял нищо, ако баща ти не знае, всичко ще е наред.

— Татко не е направил нищо! — извика Маршъл разплакан, залитащ, едва задържайки се на крака. Сакото на майка му падна на пода. Тя не спря, за да го вдигне.

Когато стигнаха до входната врата, майка му пусна сина си за трите секунди, които ѝ отне да се пребори с дръжката на вратата.

— Не бягай. Ела тук — каза тя и го стисна отново. — Всичко ще бъде наред...

Още му крещеше, когато вратата се отвори и ги обля жълтата светлина на фенера отпред. Но когато се втурнаха по предното стълбище навън в топлата нощ, майката на Маршъл вървеше толкова бързо... държеше дебелия врат на Маршъл толкова здраво... и все още стискаше сутиена си в ръка...

... Тя дори не забеляза, че Бийчър и Палини стояха там и наблюдаваха всичко от алеята.

ГЛАВА 108

Две минути по-рано
Вашингтон, окръг Колумбия
Рицаря не бързаше.

Стоя търпеливо, с наведена глава, преструвайки се, че поглежда часовника си, докато вратите на асансьора се отваряха бавно.

Президентът излезе спокойно, без суматоха, като пристъпи извън асансьора и си проби път през малката група, която чакаше да се качи. Дори когато той отмина тълпата и стигна до средата на залата. Рицаря още не поглеждаше нагоре. Видя всичко с крайчеца на окото и преброи трима агенти плюс дъщерята на Уолъс.

Кожата на Рицаря изтръпна. Нямахше нужда да се доближава до президента. Както беше застанал, Уолъс се приближаваше към него.

Рицаря се бе готвил за този момент. Беше се молил за него. Подобно на своите предшественици, беше огледал всеки детайл. Всяка подробност, включително поставянето на маската. Цели часове, дори цели дни. Рицаря беше вземал маската и я беше нахлузвал, беше я свалял и нахлузвал, отново и отново, докато не се научи да го прави с едно бързо движение.

Като видя да му доставят президента Уолъс по този начин, Рицаря разбра, че е на път да получи отговор на молитвите си.

Президент тъкмо минаваше покрай него. Рицаря се наведе напред, бръкна в джоба си и напипа ръба на гипсовата маска. Само с докосването ѝ, щом пръстите му срещнаха тебеширената ѝ повърхност, мускулната памет се пробуди. Времето замръзна. Животът потече на забавен каданс, двамата агенти пред президента сякаш заплуваха като парадни платформи в естествен размер. На две крачки зад тях, докато Рицаря вадеше маската от джоба си, президентът и дъщеря му също се носеха покрай него. Също и военният помощник зад тях. Когато го отминаваха, Рицаря не успя да удържи усмивката си. Вече беше по диагонал зад всички тях. Никой от тях дори не бе го забелязал.

Бяха насочили цялото си внимание към целта си — групата деца в другия край на залата. Когато президентът се приближи, няколко

деца започнаха да се обръщат. Едно от тях, момиче с пълни бузи и грозни скоби на зъбите, вдигна ръка и започна да сочи, разбрало кой идва. Друго започна да вика дъщерята на президента по име. Едно по едно и останалите деца започнаха да се въртят... да се оглеждат... да се усмихват. Гипсовата маска на Линкълн се крепеше здраво на лицето на Рицаря.

— Татко, виж — каза Неси и посочи назад към Рицаря... — Този човек... той май е облечен като Ейбра...

Президентът Орсън Уолъс се обърна. Същото направи и военният помощник.

Рицаря бръкна в джоба на якето, където револверът му...

Не. Револверът му беше изчезнал. Как беше възмож...?

Пффф.

Нещо ухапа с нажежени зъби Рицаря в долната част на гърба.

Посегна назад да сграбчи болката и пръстът му се натъкна на дупка. В гърба му. Имаше дупка в долната част на гърба.

Погледна надолу към корема си. Беше подгизнал... и червен. Кръв. Собствената му кръв бликаше и се стичаше към слабините му.

Беше прострелян. Някой... някой...

— Защо? — изръмжа дрезгав глас плътно зад него.

Рицаря се олюля и се извъртя, за да види стрелеца, който държеше неговия револвер. Яркочервен шал скриваше долната половина на лицето му. Но под шала... Нещо не бе наред с кожата на стрелеца. Сякаш беше стопена.

Главата на Рицаря клюмна и пред очите му всичко се замъгли, но след това се проясни отново. Познаваше този човек, човека със стопена кожа, който току-що го бе прострелял и бе спасил живота на президента — беше Маршъл.

— Защо уби пастор Рийс!? — попита Маршъл и посегна към маската на Рицаря.

Отговор така и не дойде.

Хората пицяха и се разпръскваха във всички посоки.

— Изстрели! Изстрели! — изкрещя някой.

В суматохата агентите под прикритие се хвърлиха върху Маршъл и Рицаря. И двамата мъже се отпуснаха, главите им се отметнаха настрани и назад, когато ги повалиха като борцови манекени. Но даже и докато Маршъл падаше — Рицаря успя да види лицето му — той

беше спокоен, дори равнодушен. Това го правеше толкова опасен. Той не се страхуваше за себе си.

Когато Рицаря се стовари долу с лице към пода, маската му се разби. Половината парчета се пръснаха настрани, а другата половина се впи в лицето на Рицаря, отлепвайки фалшивата брада, разкървави го и разкри мъж с трапчинка на брадичката и нос на боксьор.

Коленичил до него, Маршъл го позна веднага от стрелбата в църквата „Фаундри“ — беше пасторът. Пасторът, който беше прострелян... който лежеше на килима... и който бе оцелял. Същият пастор, който се бе снимат на Коледа с равина и ходжата... който беше в болничния параклис, когато капеланът и Тот бяха нападнати.

— Не съм направил нищо! — изкрещя пастор Фрик, докато пребъркваха джобовете му. — Той ме простреля!

— Нож! — извика един агент от групата, която затискаше пастор Фрик. Извади от джоба му ловджийски нож с резбована дръжка от бреза.

— Давай, давай — движение! — извика агент през залата.

В далечината група от агенти образува човешка стена около президента, стиснаха го за лактите, отлепиха краката му от земята и го понесоха бързо към предварително подготвеното обезопасено помещение. В дъното на залата със статуята има ще врата, която водеше към стаята за отдых на Парковата полиция. Ей Джей притисна дъщерята на Уолъс в прегръдките си и се втурна след тях.

— Баща ти е добре. Той е добре — шепнеше Ей Джей, следвайки групата към безопасното помещение, а тя разтреперана хлипаше на гърдите му.

Все още прикован с лицето надолу, пастор Фрик нададе безсловесен вой, когато агентите на Сикрет Сървис забиха колене в долната част на гърба му — в раната и стегнаха с белезници китките му. Не ги беше грижа, че е прострелян — че не си усещаше краката — или че за разлика от раната, която толкова внимателно си бе нанесъл сам в кабинета си, едва ли щеше да преживее тази. Маршъл бе улучил жизненоважни органи.

Срещу него, под своя собствена купчина и също с ръце, приковани с белезници зад гърба, Маршъл не се съпротивляваше... не казваше нито дума. Допрял брадичка до пода, просто се бе втренчил в

пастор Фрик, а в златистите му очи гореше онзи първи въпрос, който му бе задал: *Защо уби пастор Рийс?*

Все още на земята, с окървавена буза, притисната в отломките от маската му, Фрик не можеше да види почти нищо. Светът все още беше размазан, по границите на зрителното му поле минаваше червен кръг, който започваше да се свива и затяга, а всичко около него почерняваше. Фрик се опита да отговори... погледна Маршъл и произнесе:

— Нико ми каза да го направя. Нико ми каза! — повтори той.

Но от устата му излизаше само мокро хриптене. Издигаше се от гърдите на Фрик, по гърлото му, през тракащите зъби.

И докато червеният кръг продължаваше да се смалва, а мракът завладяваше периферното му зрение, последните мисли на пастор Фрик бяха за простия факт, че през цялото това време, беше виждал всичко напълно погрешно.

Фрик от години бе дочувал недомлъвки и слухове за Рицарите и Джон Уилкс Бут. Но едва преди четири месеца, когато църквата повиши помощник-пастора Фрик и го прати тук — точно в храма на Ейбрахам Линкълн — той започна да разбира божиято послание. Със сигурност, това беше неговото предопределение.

А после получи обаждане, че президентът Уолъс идва на посещение. Фрик знаеше, че президентът не е от онези, които се черкуват редовно. Уолъс идваше на Великден, на празници... само когато наоколо имаше камери. Но сега, когато президентът щеше да дойде, ето че се случваше. Всеки живот си имаше причина. Това щеше да бъде шансът на Фрик да даде вяра на милиони.

А и онова, което направи Уолъс на Коледа — използва църквата на Фрик и самия Фрик, доведе равина и ходжата, показва ги тримата заедно като евтини взаимозаменими играчки, сякаш една мярка ставаше за всички. За милионите, които гледаха, както и за самия Фрик, това беше богохулство.

През тези дни Фрик разбра истинската причина бог да го изпрати в църквата на Линкълн. Тук, в окръг Колумбия, той можеше да почувства как най-голямата заплаха за Църквата отново надига глава. Всеки президент има власт; така е и с Църквата. Но за Фрик сега ставаше ясно защо балансът между тях се измества. Вместо да очаква

от Църквата морални напътствия, светът видя как президентът омаловажава името Христово и всичко, за което той се беше борил.

Беше ли тогава чудно, че конгрегациите се топяха и членовете им се отдръпваха, или че някои съвсем се отказваха от вярата? Днешната църква беше сведена до социален център, където хората бяха подкупвани с Вечери за запознанства и плодови шейкове. Беше време замърсяването да спре, на светотатството да се сложи край, и чистата църква с първоначалното си предназначение да се завърне.

Президентът дори не криеше целта си. Изрече я право в лицето на Фрик щял да събере и трите гласа... християни, евреи, мюсюлмани... президентът щял да направи всичко по силите си, за да донесе на страната единство. Като Линкълн! Като Джон Кенеди! Като всеки крал, чието нарастващо влияние го кара да оспори властта на Църквата. Напоследък тя бе загубила толкова много. Не можеше да си позволи да загуби още.

Фрик знаеше, че ще се нуждае от помощ. Знаеше, че не може да успее сам. Това го накара да потърси някого с опит и го вдъхнови да се свърже с Нико. А после научи, че един човек от неговото паство — Рупърт, че Рупърт работи с Нико. И чу историите на Нико и всичко, което се бе случило преди...

Преди векове Виньол бе създал Рицарите, за да защити името господне. Но дори Виньол е знаел, че всъщност защитава властта на Църквата. Когато тази власт преминала към държавата, Рицари като Бут, Гито, Чолгош и Осуалд се заемали да възстановят правилното равновесие. Сега беше ред на Фрик. Някой трябваше да спре тази гражданска война и да сложи край на това богохулство.

С помощта на Нико видя всичко толкова ясно. Как можеше това да не стане мисия на Фрик? Мислеше си, че е избран! Фрик беше последният Рицар! Но както го виждаше сега, когато се оглеждаше и забелязваше отломките, които бяха останали... Не, сега Фрик разбираше — той никога не е бил Избрания. Разбрал е всичко погрешно от самото начало. Избраният винаги е бил...

Нико.

Нико беше последният Рицар. И неговата мисия едва започваше.

Тази последна мисъл — за Нико и все още предстоящата му мисия се разпиля из мозъка на Фрик, когато червеният кръг се сви в

малка дупчица и светът потъна в мрак. Това и фактът, че се бе оказал прав за едно нещо — нямаше да оцелее след този ден.

ГЛАВА 109

Осемнадесет години по-рано

Сагамор, Уисконсин

Беше скромно погребение. Не защото така искаха.

В бдителен и религиозен град като Сагамор осъждането се разпространяваше дори по-бързо от клюките. Особено клюки като тази.

В края на погребението призоваха Маршъл да бъде един от носачите. Баща му също. Но тъй като на дванайсетгодишно момче и на мъж с двойна ампутация не може да се разчита да вдигнат нещо тежко, той и баща му просто поставиха отворени длани на капака на ковчега, понесен от металната количка към катафалката.

Това се случи тази сутрин.

Вече беше тъмно, почти десет часа. И все пак за Маршъл, който седеше сам на мокета в къщичката на дървото, осветена слабо от малко фенерче, и гледаше надолу през прозореца от плексиглас как последните няколко гости напускат къщата им, това дори не беше най-трудният момент. Погребението вече му се губеше в мъгла. Беше изминала почти седмица, откакто майка му се бе сгушила в дрешника, бе се помолила с броеницата си, а след това беше сложила револвера в устата си и бе натиснала спусъка. Оттогава, изпълнен с толкова много мъка и гняв, той просто искаше всички да спрат да му казват, че всичко ще бъде наред. Дори дванайсетгодишните разбират, когато ги лъжат.

— Чук, чук, Марш — там ли си? — извика баща му, придвижил инвалидната количка до къщичката, когато всички най-после си отидоха.

Маршъл не отговори.

— Добре ли си, приятел? Стоиш там цяла вечер — добави баща му.

Пак не получи отговор. Но за разлика от последните няколко нощи, когато Маршъл държеше да спи в къщичката на дървото, баща му не настоя. Плюс това, както Маршъл знаеше, дори и да го направеше, нямаше как да се качи горе и да го свали.

Поради тази причина, двадесет минути по-късно Маршъл седна по-изправен на своя пуф, когато чу някой да се изкачва по стъпалата, приковани към дървото.

— Който и да си, чувам те — предупреди Маршъл.

Никой не отговори.

— Бийчър, ако си ти, махай се — добави Маршъл, макар да знаеше, че майката на Бийчър му бе разрешила да присъства на погребението, но му беше забранено да посещава повече къщичката на дървото. Същото беше и с Палини. И с останалите. Никой не му го каза директно, но след като седя самичък на пуфа цяла седмица, Маршъл се досети.

— Приемаш ли посетители? — попита познат глас.

От стълбата пастор Рийс надничаше над дъските на пода, а обикновено гладко сресаната му коса изглеждаше немита и неподстригана в мъждивата светлина.

— Вървете си — каза Маршъл, отвлечен.

— Беше тежък ден. Дойдох да видя как се справяш.

— Не трябва да сте тук.

— Кой го казва? — попита пасторът.

Маршъл се размърда на пуфа си и се замисли. Нямаше отговор.

— Чух, че погребението било... уфф... чух, че е било красиво — каза пасторът, набра се нагоре и се изкатери в къщичката.

— Никой не дойде — каза Маршъл, отказвайки да вдигне поглед. Буквално нямаше жива душа.

Чух. И съжалявам, че не можех да бъда там. Наистина го исках.

Маршъл завъртя очи, но отказа да се обърне и да го погледне, а се загледа в износения и мръсен мокет.

— Маршъл, знаеш, че не можех да дойда, без значение колко ме боли. И те уверявам, че наистина ме боли.

Доловил потрепване в гласа на пастора, Маршъл вдигна поглед. Не беше от загриженост. Или от съчувствие. Маршъл бе повредена стока и очите му бяха изпълнени с мрак, породен от сблъсъка с онова, което в крайна сметка животът предлага на всички нас. Когато пастор Рийс видя тези очи, разбра, че Маршъл щеше винаги да носи този мрак в себе си.

Рийс седна на близката щайга от мляко. Когато беше на амвона, пасторът изглеждаше висок и енергичен. Днес изглеждаше с десет

години по-стар, приведен напред, докато си играеше с разлицил се конец на ръкава на пуловера си.

— Чух, че са ви уволнили от църквата — изрече най-накрая Маршъл.

— Нямаха избор.

Маршъл кимна, макар да не разбираше. Какво бе видял Палини, когато избяга вкъщи и мълвата тръгна... Беше казал на родителите си, че са били пастор Рийс и майката на Маршъл. Но пасторът дори не беше там. Жената на Рийс беше тази, която... Маршъл затвори очи.

— Защо не им казахте истината? — попита.

— Тя ми е съпруга, Маршъл.

— Но тя беше...

— Тя ми е съпруга. Дадена ми е от Господ. Да се грижа и да я защитавам — настоя той с онзи глас, който можеше да накара целия град да го слуша притихнал в продължение на часове. — Нищо нямаше да се промени, ако хората бяха чули истината. За никого от нас. — Замълча за момент, после добави: — Включително и за майка ти.

Маршъл впи пръсти в пуфа и го стиска, докато не започна да усеща само топче дунапрен между палеца и показалеца си.

— Знам, че си мислиш нещо, Маршъл. Просто го кажи.

Маршъл стисна топчето от дунапрен още по-силно.

— Искаш да знаеш за жена ми, нали? И какво тя и майка ти...

— Не говорете за майка ми — изръмжа Маршъл.

— Тогава ми кажи какво си мислиш. Кажи ми нещо.

Маршъл усети как в ума му се извива вихрушка от въпроси. Искаше да знае за съпругата на пастора. Искаше да разбере колко време е продължило, колко сериозно е било, дали някой друг е знаел. Но повече от всичко друго искаше да знае дали собствената му майка... онова, което беше направила с револвера... Искаше да знае дали е била влюбена или просто е мразела да се грижи за него и баща му?

Но не каза нищо, само стисна топчето дунапрен толкова силно, че то се сплеска между пръстите му.

— Маршъл, не мога да твърдя, че познавах майка ти много добре — каза накрая пастор Рийс. — Но знам едно. Тя те обичаше. И

въпреки онова, което изпитваш толкова силно, тя обичаше семейството си.

— Това означава, че не знаете отговора.

— Не. Това означава, че всичко е сложно. Никой няма отговори на всички въпроси.

Беше най-вярното твърдение, което пастор Рийс някога бе изричал, но това не значеше, че бе помогнало на Маршъл, който продължаваше да гледа надолу към килима.

— Позволи ми да те попитам, Маршъл. Когато удари торнадо, кое е по-добре — да се чудиш защо е отнесло къщата ти или да планираш как да я възстановиш?

— Произнесохте тази проповед миналия Великден. На това място се очаква да кажа, че трябва да я построя наново.

— Не си ли съгласен?

— Ако не разбереш защо къщата ти се е сринала, как ще можеш да я възстановиш достатъчно здрава, за да не се случи отново?

— Пропускаш нещо, Маршъл. Дори и най-здравата къща може да бъде повалена от достатъчно силно торнадо. А най-силните? Няма как да предскажем пътя им или да се опитаме да го разберем, още по-малко да ги контролираме.

— Значи твърдите, че майка ми е торнадо?

— Не, твърдя, че вече имаш всички необходими инструменти, за да построиш къщата си. И те уверявам в едно — ще бъде страхотна.

Маршъл не отговори.

— Намерих си нова енория. Малка — каза накрая пасторът. — В Толедо.

Маршъл кимна.

— Чух, че се местите в Мичиган — добави Рийс.

— При сестрата на баща ми. Каза, че ако останем при нея, ще помага за татко.

— Семейството е важно — съгласи се пасторът.

Маршъл пак се размърда на пуфа, бавно вдигна глава и погледна към пастора.

— Знаете ли, че онзи път, когато мазето ви се наводни започна Маршъл, — откраднах купчина списания, които бяха там.

— Знам. Видях те — каза пастор Рийс. — Не бяха мои. Конфискуваме ги през няколко месеца и просто ги трупаме там.

Щурчето винаги се притесняваше хората да не ги видят в боклука на църквата.

— Не ме слушате — настоя Маршъл като изричаше думите все по-бързо — Когато се върнах миналата седмица... в мазето ви... беше, защото си помислих, че сте се промъкнал в стаята ми...

— Маршъл, аз никога не бих...

— Знам. Вече знам — заекна Маршъл, усещайки как сълзите напират в очите му, но отказвайки да им позволи да рукнат. — Намерих ги преди няколко дни в гардероба на баща ми... когато му помагах да разтреби. Той ги е взел от стаята ми. Но ако не бях се върнал в къщата ви... в мазето... Ако не бях видял майка ми и госпожа Рийс...

Той започна да се задъхва, борейки се със сълзите, и се опитваше да си поеме дъх, когато ужасите от цялата седмица разкъсаха бента в гърдите му и се изляха навън.

— О, боже, не виждате ли какво направих!? Аз убих майка си!

— Маршъл, вината не е твоя. Майка ти се самоуби. Ти не си отговорен.

— Не, не е вярно! Това е божие наказание. За онова, което направих...! Толкова съжалявам...! — каза той през плач като се поклащаше.

Пастор Рийс коленичи до пуфа и прегърна Маршъл.

— Бог не постъпва така, Маршъл. Чуваш ли ме? Бог не постъпва така — каза Рийс, а Маршъл се притисна към гърдите му.

В продължение на няколко минути Маршъл хлипаше и подсмърчаше отново и отново. Накрая бурята утихна. Той беше напълно изтощен.

— Но мога да кажа, струва ми се, че ми съсипа пуловера — пошегува се пастор Рийс, сочейки сопола, който беше капнал на гърдите му.

Дори Маршъл се засмя, отдръпна се, повдигна очилата си и избърса очите си с длан.

— Аз... аз съжалявам, че ви причиних толкова много болка.

— Не ми дължиш извинения — каза пасторът. — Изпълненият с опит живот е много по-удовлетворяващ от блажения и невинен живот. Знаеш ли кой го е казал?

— Исус.

— Не, не е Исус. Уилям Блейк. Той също е доста добър.

Маршъл се усмихна на тези думи.

— Но това не променя факта, че майка ми вече я няма. Провалих живота си.

Пастор Рийс седна пак на щайгата от мляко, рязко дръпна конца на китката си и го откъсна от пуловера.

— Маршъл, чувал ли си за Хари Худини?

— Разбира се. Писах доклад за него миналата година, най-великият фокусник.

— И майстор на бягствата. Фокусник и майстор на бягствата. А знаеш ли, че е от Уисконсин? Не много далеч оттук.

— От Епълтън... Знаем. Бях го включил в доклада.

— Тогава сигурно знаеш, че след смъртта на баща му, майка му искала той да започне работа във фабрика, за да подпомага семейството си. Вместо това, Худини последвал сърцето си, постъпил в цирка и така станал най-известният изпълнител на своето време. Каква страхотна история, нали? Но сред всичките му постижения, знаеш ли кое е най-голямото бягство на Худини?

— Онова, когато остава в ковчег на дъното на басейн в продължение на час и половина?

— Това е номерът, който го е убил. Не е най-добрият му.

— Ами онзи с водното мъчение, в който го връзват и го потапят в аквариум?

— Не.

— Не знам... Онзи, в който скача от моста... или когато го натъпкват в бидон за мляко... Всичките са велики.

— Прав си. Всички са велики. Но знаеш ли кое бягство е най-сполучливото му, Маршъл? Когато Худини напуска Уисконсин. И продължава живота си.

Обръщайки се към пастора, Маршъл подсмръкна силно, засмука всичко навътре. Погледна надолу през прозореца от плексиглас, към покрива на тяхната къща. Старата му къща.

— Пастор Рийс, мога ли да ви задам един глупав въпрос? Колко далеч е Толедо от Мичиган?

— Няма и час. Защо?

— Не, просто така. Само си мислех, ако някога сте отегчен или нещо подобно, не знам... Може би бихте могли да ни посетите. Такова

нещо...

Седнал на щайгата от мляко, пастор Рийс опря лакти на коленете си и се усмихна само с очи.

— Бих искал. А дори и да не съм отегчен, ако имаш нужда да поговориш с някого, или искаш да ме чуеш как крада цитати от старите си проповеди, само ми кажи и аз ще дойда.

Беше искрен.

През следващите десетина години пастор Рийс щеше да поддържа връзка с Маршъл, да го съветва, да посещава Мичиган и (макар че никога не каза на Маршъл) да помага финансово, когато бащата на Маршъл се разболя и сметките за лечение отново започнаха да се трупат. Дори когато бащата на Маршъл се подобри, а тийнейджърът Маршъл беше арестуван след онзи инцидент в Ийст Лансинг, после арестуван отново през двадесетте си години, пастор Рийс продължаваше да се интересува от него, да му пише и да се старае да държи Маршъл далеч от неприятностите, които сякаш постоянно го преследваха.

Всъщност, тъкмо Рийс беше предложил на Маршъл да се запише в армията, тъй като самият Рийс беше бивш военен. Това бе решение, което щеше да промени завинаги Маршъл.

Така че, преди три седмици, когато чу за смъртта на пастор Рийс и разбра, че някой го бе прострелял в гърдите с някакъв странен стар пищов, Маршъл се бе закълел, че ще изкърти портите на ада от пантите им, но ще намери отговорния за това.

— Може би ще успеем да планираме нещо за коледните празници. Или дори по-рано — предложи пастор Рийс, ставайки от щайгата от мляко, принуден да се приведе леко в къщичката на дървото.

— Разбира се — каза Маршъл, загледан как пастор Рийс слиза по дървените стъпала, без всъщност да вярва, че някога ще види пастора отново.

ГЛАВА 110

Наши дни

Кемп Дейвид

Китките ме болят.

Гърбът също.

Загубил съм представа за времето. Струва ми се, че е седем или осем вечерта, но тъй като в убежището няма прозорци, е трудно да се разбере със сигурност. Още седя превит на ръба на леглото, ръцете ми още са приковани с белезници към металната табла.

През първите няколко часа не спираха да ми задават въпроси — за Маршъл, за Рицаря, какво съм знаел или не за осуетеното покушение срещу президента. Видях повечето от него на монитора, включително Фрик и Маршъл. Когато хората от Сикрет Сървис най-после си тръгнаха, смятах, че не са приключили. Но когато мина един час и никой не се върна, вече не виждах смисъла. После мина и вторият час. След това трети, което ме кара да се чудя дали не са забравили за мен. Нощта вече почти е настъпила.

Навеждам се към металната врата, ослушвам се, опитвам се да разбера дали някой не идва. Проблемът е, че из цялото убежище се носи странно метално бучене, най-вероятно от някакви генератори. Затварям очи, съсредоточавам се по-силно, вслушвам се през шума. От въздуховодите над мен духа струя топъл въздух. През определени периоди от време, се чува *трак-трак*, когато някой минава по коридора. Но ако се съди по тихото боботене на гласове, идващи от стаята отгатък коридора, поне половин дузина агенти все още са събрани на едно място.

Докато вече не са.

Тътнежът се ускорява, минава по коридора, към металната стълба. Те се движат бързо, целенасочено.

— Вив, остани тук — нарежда агент Рийд, докато тропотът на стъпките им се издига нагоре. След секунди вратата като на подводница се затръшва, настъпва тишина, а аз все още съм сам, прикован е белезници към леглото.

Искушен съм да се развикам някой да ме пусне. Но в подземното убежище под Кемп Дейвид, Сикрет Сървис се разточват по този начин само заради един човек.

През цялото това време си мислех, че ме заблуждават. Че онова, което целят всъщност, е да ме накарат да чакам.

Него.

Над мен вратата на подводницата отново се отваря със силно избумтяване. Този път няма паническо тичане, само самотното *дзън-дзън* на стъпки, които отекват по металните стъпала. Не са подкованите боти, които носят повечето от агентите. Звукът е по-мек, като от официални обувки.

Следва продължителна тишина. Привеждам се към вратата, опитвам се да чуя нещо, но сърцето ми бие твърде шумно.

Бравата се отключва с тихо изщракване и металната врата на стаята се отваря, разкривайки мъж с черно кожено яке, понесъл чаша за чай от фин костен порцелан. Той поглежда към мен с най-известните сиви очи в света.

Президентът Орсън Уолъс.

— Сър, ако имате нужда от нас... — казва агент Рийд като наднича вътре и се уверява, че още съм прикован е белезниците към леглото.

— Той ще се оправи — настоява по-млад агент, който отговаря на описанието на Ей Джей. Когато президентът пристъпва в стаята, Ей Джей остава в коридора. Каквото и да предстои да се случи, ще се случи докато сме насаме.

Ей Джей хвърля последен поглед на президента и затваря вратата, но не я заключва отвън. Схващам посланието. Ако нещо се обърка, ще бъдат вътре за секунди.

Уолъс отпива глътка чай и оставя мълчанието да натези, неразгадаем както винаги. Тръгва към средата на стаята и тогава за първи път осъзнавам, че през цялото време държи другата си ръка в джоба.

— Знаеш ли, повечето хора стават, когато аз вляза в стаята — казва президентът.

Оставам там, където съм, окован в седнало положение, в подножието на леглото.

— Това беше шега, Бийчър поклаща глава той. Искаш ли да им кажа да ти донесат чай? — добавя президентът. — Оолонг „Червен халат“. Китайците винаги ми го носят за подарък. Доста е добър.

Дръпвам белезниците си достатъчно силно, за да разбере какво мисля за неговия оолонг.

Президентът забелязва металния стол до леглото, но остава където е и отпива пак от чая, надвесен над мен.

— Какво искате от мен, Уолъс?

— Искам да разбереш, че не съм ти враг, Бийчър.

Оставам безмълвен.

— Разбирам, че искаш да се окажа лошия, но не аз съм лошият тук. Не и този път.

Оглеждам лицето му, а после отклонявам поглед.

— Всъщност, дойдох да ти благодаря — продължава той. — Че се опита да спасиш живота ми. И живота на дъщеря ми.

Отпива последна глътка и оставя чашата си на ръба на металния стол.

— Каквото и да мислиш за мен, Бийчър, знам, че това е причината да тръгнеш към Кемп Дейвид. За да опазиш мен и моето семейство в безопасност.

Размърдвам се на място. Това е единственият въпрос, по който не мога да споря с него.

— Предполагам също, че имаш нещо общо с изпращането на Маршъл там — казва президентът. — Той ти е стар приятел, нали?

Когато не отговарям, добавя:

— Задължен съм ти, Бийчър. Нямах да съм тук без теб.

Продължавам да гледам в пода, отказвайки да вдигна очи към него.

— Казаха, че този пастор Фрик... Че си разбрал, че той е Рицаря продължава президентът. Когато пак не го поглеждам, добавя: — Тялото е при Сикрет Сървис. Когато прекараха черна светлина над него, се оказа, че е покрит с татуировки с бяло мастило, включително една на ръката му с инициалите Д.У.Б., Джон Уилкс Бут.

Кимам, като че ли е разбираемо.

— Ти си умен човек, Бийчър. И знам, че не ти е било лесно. Казаха ми за приятеля ти, за Тот. Вече се обадох на лекарите в болницата. Ще получи най-добрата възможна помощ.

— Той не се нуждае от вашата помощ. И ние не я искаме.

— Сигурен ли си в това?

Поглеждам нагоре, различил нов тон в гласа му. Не е заплаха. Наистина е загрижен.

— Знам колко здраво се бориш за тази страна, Бийчър. И колко много изгуби Кръга Кулпър — казва той. — Но ако ми позволиш да ти помогна... Ако обединим усилия... това е нашият шанс да го изградим отново. По-силен от всякога.

— Сериозно? Искате да помогнете за възстановяването на Кръга Кулпър?

— По-силен от всякога — казва той, премества чашата на пода, сяда срещу мен и кръстосва крак. — Няма да се намесвам, Бийчър. Продължавай да правиш всичко, което смяташ за необходимо. Но ако попаднеш в беда или се нуждаеш от помощ, имаш ли въобще представа какви ресурси мога да привлека? Всъщност, точно днес, когато Нико избяга...

— Нико е избягал?

Той седи изправен, наслаждавайки се на лекото предимство, което идва с това да си една крачка напред.

— Минал е през товарната рампа на „Света Елизабет“. Намушкал е един нещастен санитар, за да го направи. Изглежда, някой, който приличат на дъщеря му Клементин, също е бил забелязан там — казва той, напомняйки ми, че все още нямам представа къде е Клементин и какво прави. Но когато проверили списъка на посетителите, знаеш ли кой се оказал последният официален посетител на Нико? Ти, Бийчър. Така пишеше в компютъра. Допреди около един час — добавя той и отправя към мен усмивката, която убеди шестдесет и осем милиона души да гласуват за него. Знаем, че е президент на Съединените щати, но понякога забравям колко очарователен може да бъде. Но това не може да заличи какво открих преди месеци — че докато се е изкачвал по стъпалата на властта, той и Палмиоти са участвали в едно безмилостно нападение и в поне две скорошни убийства.

— Е, какво ще кажеш, Бийчър? По-силни от всякога?

— Това е щедро предложение, господин президент. И съм ви благодарен за вашата загриженост за мен. Но когато става въпрос за Кръга Кулпър, мисля, че ще е по-добре той да си остане независим.

— Сега говориш като политик. Предлагам ти шанс да се помогне на Кръга Кулпър да достигне истинския си потенциал. Не го ли е създал Джордж Вашингтон тъкмо заради това? За да осигури на президента бойна сила, приближаването на която никой друг няма да види?

— Така звучите сякаш сме някакво оръжие.

— А ти звучиш сякаш смяташ, че ти командваш — казва Уолъс и усмивката му е изчезнала. — Или сякаш ти искам разрешение. — Връща усмивката обратно на мястото ѝ, с надеждата, че ще ме уплаши. Миналия път това подейства. Но този път не е като миналия път.

— Сър, онова, което казахте за Джордж Вашингтон. Грешите... — продължавам като се опитвам да звуча уверено. — Той не е създал Кръга Кулпър, за да защитава президента. Създал го е, за да защитава президентството. Особено от онези, които биха могли да го използват, за да причинят зло.

— Мислиш ли, че това е умно, Бийчър? Позволи ми да ти го кажа възможно най-ясно в момента ти протягам ръка. Ако откажеш това предложение, тази възможност, която ти давам в момента... никога няма да се повтори.

— Оценявам го, сър. Оценявам също, че не сте свикнали с хора, които ви казват „не“. Но ми позволете да ви напомня — навеждам се напред, така че да сме само на няколко крачки един от друг, — знам кой сте. Знаем какво сте направили. И за да се разберем наистина. Кръга Кулпър не работи с убийци.

— Тогава трябва да поговориш с твоя приятел Тот — отвърща президентът с твърд глас, все така кръстосал крака за пиенето на чай. Забравил съм как умее да се сражава. Без значение колко силно е ударен, никога не губи самообладание. Просто продължава да се държи сякаш той владее положението. Докато го владее.

— Току-що измислихте това за Тот, за да ме объркате.

— Продължавай да си го казваш, Бийчър. Но не бъди толкова сигурен, че знаеш с кого всъщност работиш.

— Тот не е убиец.

— Щом казваш — добавя той, положил длани върху кръстосаните си колене. — Наистина съжалявам, че няма да работим заедно.

Спокойно посяга към пода, вдига чашата си и ми хвърля една последна фалшива усмивка.

— Е, приключихме тук, нали?

— Знаете ли, казахте ми същото и преди два месеца. Че сме приключили. Но не сме, господин президент. Все още не. Всъщност помните ли какво друго ми казахте миналия път? Казахте, че това е като бой за титлата. И доколкото мога да съдя, току-що завършихме втория рунд.

— Както го виждам аз, ти загуби втория рунд.

— Може и да е така. Но следващия път, когато ви видя, господин президент... — дръпвам силно веригите и ги опъвам към мен от таблата на леглото — няма да бъда с белезници.

— Е, добра новина за мен. Защото следващия път, когато те видя, Бийчър, определено няма да ти предложи чай — казва той и вдига като за тост чаената чаша към мен. Става от мястото си, отправя се към вратата и добавя: — Не забравяй да поздравиш Тот от мен. А ако бях на твое място, щях да отида там възможно най-бързо.

ГЛАВА 111

Три часа по-късно гледам затворените врати с квадратчета от матирано стъкло, врязани в тях.

— Съжалявам, часовете за посещение изтекоха за днес — казва ми сестрата, чийто глас идва през домофона, монтиран до вратите. Дали не е Анджелика?

— Анджелика, казвам се е Бийчър Уайт. Посъветвах ме да питам за теб.

Следва пауза. Без повече разговори затворените врати на Спешното отделение се отварят. Вече е почти полунощ, но когато влизам, чувам хор от пиукания и звукови сигнали да жужи като рояк нападащи стършели.

От стаята на сестрите зад рецепцията, Анджелика не казва нито дума. Подобно на повечето медицински сестри, тя познава емоционалния риск от зрителния контакт, а и знае какво се е случило днес тук. Двама души бяха убити. Капеланът на болницата им бе убит. С наведена глава Анджелика ми сочи наляво и аз започвам да чета номерата на стаите.

Там, по средата на коридора е стая 214 — домът на последната жертва на Рицаря. И най-добрият ми приятел.

Все още замислен за предупреждението на президента, забавям крачка, стомахът ми се сгърчва от ужаса, който ме обхваща винаги при посещение в болница. Стаята е запечатана с плъзгащи се стъклени панели, матирани в долната част и прозрачни нагоре.

Когато поглеждам през стъклото, осветлението вътре е приглушено и виждам да блещукат множество червени и бели точки. Бяха ме предупредили, преди да дойда, че ще има много апарати... и че се е наложило да му обръснат главата заради операцията... но да го видя така... Буцата в гърлото ми пречи да си поема дъх.

Плъзвам стъклената врата настрани и буцата набъбва. Брадата му... Обръснали са брадата му, окастрили са я, за да може гофрираната кислородна тръба да влезе в трахеята му, където петна засъхнала кръв отбелязват входната точка. Очите му са затворени, кожата му е сива,

като на труп, и така грубият тъмен белег на главата му се откроява още повече. Шевовете и възлите на белега са дебели и черни, той се спуска надолу отстрани на главата му на зигзаг, като влакче в увеселителен парк, което опира в превръзката от марля, покриваща голяма част от ухото му.

Но най-страшна е другата страна на главата му, където сребърно бялата му коса си е останала дълга. Обръснали са половината глава и така Тот изглежда като топка за бейзбол с кичури сива вълна, стърчащи от нея. Устата му виси отворена като писоар. Дланите му са обърнати нагоре към тавана сякаш се моли за смърт.

— Искаше ми се да не му бяха обръснали брадата — шепне тих женски глас.

Обръщам се по посока на звука. В подножието на леглото, на болничен стол от пластмаса и дърво, седи възрастна жена с широк нос, уши без дупки за обеци и очила с рогови рамки, които са били старомодни още през 50-те. Бялата ѝ коса е подстригана на каре, кичурите докосват брадичката ѝ, а двете ѝ китки са стегнати с накитници с лепенки. Разбира се. Тя седи на компютъра по цял ден. Честния измамник.

— Грейс — казвам, но прозвучава повече като въпрос.

Тя кимва и примигва, личи, че е плакала. И макар че едва изпълва черния пуловер, който носи, в нея няма нищо крехко.

— Не изглежда добре — казвам.

Тя се опитва да отговори, но не успява да издаде нито звук и ме залива онова чувство, изпитвано на погребение, когато страхът се надига от опечалените, поглъщайки всички наоколо. Но онова, което всъщност виждам, е облекчение.

— Казаха, че ще се справи. Казаха, че е силен — изрича Грейс като кимва и се опитва да се усмихне.

— Значи, лекарите...?

— Стараят се. Мобилизираха половината болница заради него. Изглежда президент Уолъс им се е обадил лично — отговаря тя, а аз си го представям как вдига към мен за тост чашата за чай. — Казаха, че когато Тот е бил прострелян, куршумът се е ударил в костта зад ухото му. Тя е спряла куршума, преди да проникне в мозъка. Наричат го чудо. Казаха, че когато отокът спадне, ще проверят и останалите му функции.

— Но той ще се справи?

Тя кимва, а цялото ѝ тяло трепери.

— Надяват се... Така смятат.

Затварям очи и бързо прошепвам благодарности. Когато ги отварям, виждам зяпналата уста на Тот и как той не може да помръдне. Повтарям си думите на Грейс: *Той ще се справи.*

— По-силен е, отколкото си мислят — настоявам.

— Нямах представа колко.

Става от стола, приглажда полата си и се приближава до леглото. Нагласява една от лепенките на китките си.

— Колко време те задържаха Сикрет Сървис за разпит? — пита.

— Откъде...?

Тя сочи червените белези на китките ми, оставени от белезниците.

— Искана да се срещна с Уолъс — отговарям.

— И срещна ли се?

Кимам.

— А той те засипа със завоалирани заплахи?

Поклащам глава.

— Това е в неговия стил. Никога няма да се промени. Ето защо, тогава в дома ти, ти казах да не отиваш с Палмиоти.

— Не ми каза нищо.

— Казах ти. Но ти спря да слушаш. Щом той произнесе думите Кемп Дейвид, ти вече беше излязъл през вратата и...

— Грейс, наистина ли това е най-добрият начин да си използваме времето точно сега? Като злорадстваш, че си била права за Палмиоти?

— Не злорадствам, Бийчър. Но бях права за Палмиоти.

— Но грешеше за Маршъл. Тот също.

Поглеждам пак към леглото. От този ъгъл, както главата на Тот е отметната със зинала уста, виждам, че той няма зъби. Извадили са протезите му. Но поне ще оцелее.

— Не ми се струва голяма победа — казвам с пресекващ глас.

— Победа? — възразява Грейс. — Мислиш, че това е победа? Огледай се наоколо, Бийчър: Загубихме! Кръга Кулпър загуби! Не спряхме Рицаря, Нико избяга и е бог знае къде. И най-лошото от всичко, президентът, за когото ние всички знаем, че е чудовище, в момента прави победна обиколка и е по-обичан от всякога,

благодарение на оцеляването си при опита за покушение. Единствената добра новина е, че Тот няма да използва памперси и подлоги през останалата част от живота си.

— Но все пак разбрахме за Палмиоти. Можем да докажем, че е жив.

— И какво ще постигнем с това?

— Ще се види какъв лъжец е Уолъс. Не беше ли това истинската цел? Тот ми каза, че от години се опитва да разобличи Уолъс. Чрез Палмиоти това най-накрая може да стане.

— Пак питам, какво ще постигнем с това? Те или ще отрекат и хората ще им повярват, или ще минат с някакво извинение и никого няма да го е грижа. Така или иначе, Палмиоти само ни отдалечава от целта. За да събориш президента, трябва да се добереш до президента, а не до приятелчето му от детинство.

— Но, ако останалите от Кръга...

— Кръга е съсипан, Бийчър. Виждаш в момента тук повечето от него.

— Но не виждам целия, нали? Каза, че Тот започва да се възстановява.

Този път Грейс замълчава. Посяга и хваща отворената длан на Тот, задържа я между двете си ръце.

— Грейс, Уолъс започна да преследва и да избива Кръга Кулпър, нали?

Тази жена се занимава с това, откакто Кенеди е бил президент. Не е новак. Но като гледам как държи ръката на Тот, а пръстът ѝ нежно описва кръгове по дланта му... Не знам от колко отдавна е това, но нещо ми подсказва, че когато жената на Тот е била жива, не е била фен номер едно на Грейс.

— Значи сме дотук? Просто ще си седим тук и ще чакаме Тот да се оправи? — питам.

— Бийчър, чувал ли си някога онзи цитат от Уинстън Чърчил, в който се казва: „Никога не се предавайте никога, никога, никога, никога; нито за големи, нито за малки неща; нито за значими, нито за незначителни; никога не се предавайте, освен на убежденията си за чест и здрав разум“^[1].

— Какво за него?

— Сега е моментът за здрав разум.

Все още хванала за ръка Тот, Грейс се обръща към мен, а тъмните ѝ очи изглеждат още по-малки зад дебелия стъкло на очилата с рогови рамки. — Кръгът Кулпър не съществува толкова дълго, защото ние сме най-силните, Бийчър. Съществува толкова дълго, защото сме най-умните.

— Но ако спрем да се борим сега...

— ... Ще оцелеем. И ще се прегрупираме. И ще се опитаме да разберем какво, по дяволите ни удари. Така ще се възстановим. Правили сме го преди и ще го направим отново. Съжалявам, Бийчър, знам, че не е толкова удовлетворяващо като да удариш някого в лицето и да изкрешиш ефективна фраза, но тази глава свършва така.

Застанал от отсрещната страна на леглото, не казвам нито дума.

— Не ме гледай така, Бийчър. Нямаме избор. Битката свърши. Не остана никой, когото да изпратим на ринга.

— Може би — казвам и надничам през стъклената плъзгаща се врата в празния коридор. — А може би не.

— Бийчър, чакай...! Къде отиваш?

[1] Превод Станимир Йотов. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 112

Когато се прибирам у дома, целият адреналин се е разпръснал. Близо 1 часа през нощта е, китките ме болят още повече, пръстите на краката ми са замръзнали, а температурата на тялото ми пада стремглаво от изтощение и глад.

Отключвам входната врата, светвам лампите и се потапям в спокойната, позната миризма на моята градска къща. Оглеждам се наоколо, на дивана още са разхвърляни завивки, забелязвам на килима няколко изпаднали кичура от русата перука на Клементин, но всичко е непокътнато. Няма нищо разместено.

— Маршъл, знам, че си тук — извиквам.

Вратата на кухнята се отваря и виждам най-добрия си приятел от детството.

— Как разбра? — пита Маршъл с дрезгавия си глас и идва във всекидневната, все още облечен със своето вълнено яке.

— Не съм. Но те познавам.

Понечва да каже нещо, но по някаква причина се отказва. Приближава се, върви съвсем изправен, но лицето му пак е леко наведено и извърнато. Не обича да го гледат.

— Да ти донеса ли нещо за пиене или друго...?

— Съжалявам за китките ти — казва той и сочи зачервените белези от белезниците. Винаги е нащрек като вълк и не пропуска и най-малката подробност.

— Защо си дошъл тук, Маршъл?

— Ти ми звъня три пъти през последния половин час.

— Можеше просто да вдигнеш. Защо дойде тук?

Поема дълбоко въздух през обезобразения си нос, но не мога да преценя дали е ядосан или просто разстроен.

— Искях да разбера дали са те убили.

— Какво?

Като се прави, че разглежда трите черно-бели снимки, които висят над дивана, той стиска устни, провисналата му кожа се събира в голяма гънка.

— Те ще те убият, Бийчър. Обадох се на приятел в Сикрет Сървис, който е изпратен в Кемп Дейвид. Знаят кой си. Вече е просто въпрос на време.

Оставя думите си да натежат и добавя:

— Така че, кажи ми, Бийчър, защо ми се обади три пъти през последния половин час?

— Защото ние се нуждаем от твоята помощ.

— Ние?

— Групата, с която работя.

— Кръга Кулпър?

Стрелвам го с поглед. Разбира се, че знае името им.

— Те са ти дали тракера, който постави в колата ми — заключава той.

— Те са добри хора, Маршъл. И умни. И си мислех... с твоите умения... плюс техните ресурси...

— Не ме карай да стана част от вашата група, Бийчър.

— Но ако ние...

— Няма ние. Аз не съм за продан. Не съм някаква евтина граната, която да запратиш по враговете си.

Замълчавам за момент. Очаквам, че ще си тръгне, но вместо това той остава където е, все още загледан в рамкираните снимки.

— Това е Саги, нали? — пита, като има предвид родния ни град.

— През 20-те години — обяснявам, а той пристъпва по-близо до трите подредени една до друга фотокартички, изобразяващи мъже, жени и дена, които развяват американски знамена и маршируват по улицата пред Канел Парк. — Те са от някогашен парад на пожарните, който се е провеждал в града.

— Хубави са — отбелязва той.

— Да, когато ги закачих, си казах, че ще ми напомнят всеки ден къде ще се върна, ако прецакам нещата тук. Но си мисля дали не е време най-после да си призная, че ги харесвам просто защото ми напомнят за родното място.

Маршъл ме поглежда.

— Родното място е ужасяващо за някои хора.

— Може да бъде и напомняне за това откъде си дошъл. И колко далеч си стигнал.

Той се обръща пак към снимките.

— Още си сантиментален, а, Бийчър?

Засмивам се на коментара му, вглеждам се в моя стар приятел и за пореден път се опитвам да различа неговата стара пълничка, очилата версия. Според Тот моят проблем е, че не мога да спра да си спомням. Може да е прав. Но някои неща си струват да не бъдат забравяни.

— Марш, съжалявам за дето си помислих, че ти си убил онези пастори.

Той не отговаря, все още загледан в снимките.

— Беше, защото видях при тебе онази маска на Линкълн и старите карти за игра, плюс историята ти с пастор Рийс...

— Ти разследваше случая, Бийчър. Правеше всичко, което трябва.

— Това въобще не е вярно. Нико ме заблуди. Не можах да спася Тот. Паднах във всеки възможен капан, заложен за мен от Рицаря. Ако не беше ти, в момента щяхме да гледаме погребението на президента.

— Значи мислиш, че си загубил?

— Да не би да твърдиш, че не съм?

Маршъл се извързва от снимките и се вглежда в мен.

— Бийчър, откъде знаеше, че пастор Фрик е Рицаря?

— Моля?

— Моят приятел в Сикрет Сървис. Каза, че ти си го разбрал точно преди да прозвучат изстрелите.

Поемам си дъх, вирам се в килима и преживявам отново момента.

— Истинските покушения. Когато започна всичко, казах на Тот, че когато прострелват президента Гарфийлд, той е трябвало да оживее. Убило го е погрешното лечение, не куршумът. Реших, че затова пастор Фрик е оставен жив. Но когато започнах да си мисля колко щателен е Рицаря — винаги убива в храмове, използва стари оръжия — това ми напомни, че Гарфийлд всъщност е умрял. Така че пастор Фрик да остане жив и да обикаля наоколо... да се окаже в същата болница при третото и четвъртото покушение... Това беше. Но все пак не ми помогна да съм достатъчно бърз, за да спася президента. Без теб сега Уолъс щеше да е мъртъв.

— Грещиш.

— Маршъл, оценявам, че се опитваш да ме окуражиш, но...

— Имаш ли някаква представа защо отидох в Мемориала на Линкълн? — възразява той.

Поклащам глава.

— Защото ти ме изпрати там, Бийчър.

— Какво говориш?

— От самото начало се опитвах да намеря човека, който уби пастор Рийс. Затова, когато първият свещеник беше убит в църквата „Свети Йоан“, единственият модел, който видях, беше, че някой убива пастори. Така беше, докато ти не се намеси и не откри всички тези връзки с Джон Уилкс Бут дупката за наблюдение в стената и летвата в поставката за чадъри. Веднъж ви чух как го обсъждате с Тот...

— Чакай. Сложил си ми бръмбар?

— В портфейла ти. Веднага след като ти сложи в колата ми — отвръща Маршъл. — Но това не променя факта, че ако не беше забелязал първоначалната връзка с Ейбрахам Линкълн, аз никога нямаше да откроя модела с мъртвите президенти. Това започнах да следя Уолъс, програмата му, всички места, където би трябвало да отиде.

Оставам неподвижен трийсетина секунди, опитвайки се да осмисля думите му.

— Все още не схващам как разбра, че Рицаря ще бъде в Мемориала на Линкълн.

— Не съм. Всъщност, мислех, че Ей Джей извършва убийствата. Затова, когато се стигна до Мемориала, прецених, че шансът ми е петдесет на петдесет. А дори и да не бях прав, ти беше в Кемп Дейвид — казва той, а гласът му се затопля, колкото въобще може някога да се затопли. — Разбираш ли какво казвам, Бийчър? Може аз да съм му отнел оръжието и да съм застрелял Рицаря, но ако си говорим направо, всъщност ти спаси президента Уолъс. Такава беше задачата, нали? Ти направи всичко, което Кръга Кулпър не можа. Тъкмо затова са те избрали.

Вглеждам се в Маршъл, който за първи път не отклонява поглед. Чувствам как усмивката разтяга бузите ми, въпреки че се опитвам да се боря с нея.

— Бийчър, наистина не виждам никакъв смисъл, нали знаеш? — добавя Маршъл ядосано. — Мислех, че мразиш Уолъс.

— Да, мразя го.

— Значи предпочете да спасиш живота му сега с надеждата да го свалиш честно и почтено по-късно?

— Има правилен и грешен начин да се вършат нещата, Маршъл.

— Сигурен ли си в това? Защото, когато бях до онази огромна статуя на Линкълн и Рицаря започна да посяга към револвера си... Господи, изпитах радост, когато натиснах спусъка. Истинска радост — прочел изражението на лицето ми, той добавя: — Не гледай толкова стъписано. Знаеш ли колко много хора можеше да убие той, ако не бях стрелял? Знаеш ли колко деца имаше там?

— Но не заради това стреля, нали?

— Какво говориш?

— Ти не беше в Мемориала на Линкълн, за да защитиш Уолъс, нито за да спасиш един куп деца. Току-що го каза. Преследваше Рицаря, защото той уби пастор Рийс.

— Какво искаш да кажеш, Бийчър?

— Не съм... аз само... — млъквам, като още се чудя дали да се докосна до темата, която и двамата сме избягвали толкова дълго време. — Винаги се стига до онази нощ, нали? С Палини и мазето... когато ние... когато аз... — гласът ми пресеква. Мъча се да си поема дъх, все още ужасен, че думите, които съм чакал толкова дълго да произнеса, никога няма да излекуват тази болка. — Марш, съжалявам, че те пратих там. През онази нощ се оказах страхливец. Изобщо не трябваше да те пускам да влизаш сам.

— Бийчър...

— Не. Трябва да го кажа, а ти трябва да го чуеш. Съжалявам за болката, която ти причиних. Съжалявам, че не бях достатъчно силен, за да я спра.

— Бийчър, не би могъл да спреш нищо.

— Не е вярно. Ако не беше отишъл там долу... ако никога не беше видял майка си с пастор Рийс...

— Не обвинявай Рийс. Не беше той.

— Как можеш да го кажеш?

— Не беше той.

— Но нали той...

— Слушай какво ти казвам, Бийчър. Не. Беше. Той.

Мъчейки се да разгадая Маршъл, отново превъртам в ума си нощта. Все още мога да видя жълтеникавия отблясък от лампите на

верандата. Все още виждам гледката от алеята за коли. И още виждам как входната врата се отваря със замах и майката на Маршъл, стиснала сутиена си в ръка, издърпва Маршмалоу навън.

— Пастор Рийс дори не беше там — настоява Маршъл.

Чувам думите му, но те нямат смисъл. Майката на Маршъл беше наполовина разсъблечена. Беше била с някого. Но ако пастор Рийс не е бил там...

О.

Пред мен жълтите светлини от верандата избледняват и ме оставят взрян отново в златистите очи на Маршъл, които ме пронизват в моята всекидневна.

— Госпожа Рийс? — избъбрям.

Маршъл не помръдва, но усещам, че кима.

Кимам в отговор, умът ми още се опитва да го осъзнае.

— Но дори и така... ако ние... Ако не бях те пратил там долу...

— Бийчър, знаеш ли как попаднах в дома ти тази вечер? Отключих и трите ти брави. Лесно. А когато бях в армията и завършвах обучението, където ме научиха как да го правя, като заключителен изпит командирът на моя взвод ни даде една последна брава, която трябваше да отворим. Затваряше те в ъгъла на стаята в една от онези клетки за водолази, каквито могат да се видят по време на Седмицата на акулите. Пускаше ти в джоба извито парче метал, посочваше ти ръждясалата стара ключалка и ти казваше, че трябва да се освободиш най-много за три минути. „Давай“, казваше, затръшваше вратата и пускаше хронометъра.

— През първите няколко минути ключалката не се помръдна и разбрах, че съм в беда. Когато минаха десет минути, започнах да се потя. На тридесетата минута бях в паника и още не успях да отворя вратата. Накрая, след като един час се опитвах да отключа тази ключалка... напълно отчаян, рухнах върху вратата, която се отвори. Командирът на взвода ми се ухили.

— Вратата е била отключена през цялото време — казвам.

— Напълно отключена. Но в съзнанието ми беше заключена и това бе достатъчно, за да ми попречи да отворя тази врата и да се измъкна.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Не ти пъкна револвера в устата на майка ми, Бийчър. Нито пък натисна спусъка. Време е да излезеш от твоята клетка.

Загледан в моя стар приятел, аз се опитвам да преглътна, но в гърлото ми набъбва топка с размерите на грейпфрут. До точно този миг нямах представа, че съм чакал осемнайсет години да чуя тези думи.

— Марш...

— Не ми благодари, Бийчър. И не плачи — казва той, сериозен, както винаги. — Ако плачеш, ще ти забия ножа.

— Да... не... Не плача — казвам, като се мъча да не се разсмея. — Но знаеш ли какво е забавното? Май си спомням, че пастор Рийс разказваше същата история в една от проповедите си. Но при него в клетката беше Хари Худини.

Маршъл пак ме поглежда и стиска устни, неразгадаем, както винаги.

— Пак си е добра история — казва.

— Съгласен съм.

Кимам на себе си, изумен колко много ме кара това да мисля за все още липсващата Клементин.

Маршъл хвърля крадешком един последен поглед към черно-белите снимки, обръща се към вратата и бръква в джоба си.

— Между другото, това е за теб... казва и ми подхвърля малък черен предмет.

— Какво е това? — питам като хващам старомодния разгъващ се мобилен телефон.

— Това е телефон.

— Виждам, че е телефон.

— Да, но е клонинг на оня, който използва Палмиоти, за да се обажда на Ей Джей. Щом телефонът на Палмиоти звънне, ще звъни и този.

— Откъде го взе?

— Казах ти. Моят приятел в Сикрет Сървис. Не всички там са отрепки. Както и да е, ако слушаш достатъчно дълго, може да чуеш нещо интересно.

Поглеждам телефона, после Маршъл, който е почти на вратата.

— Но ти никога няма да се присъединиш към Кръга Кулпър, така ли? — питам го.

— Не обичам тирани, Бийчър. Особено когато са президенти.

— Приемам това за „да“!

Маршъл излиза в нощта с приведена глава, без да отговори.

ГЛАВА 113

Три часа по-рано

Вашингтон, окръг Колумбия

Най-напред тъмносинята кола само обикаляше квартала, отново и отново, забавяше, докато караше по Пенсилвания авеню, после пак ускоряваше, когато се приближеше до ъгъла, и правеше рязък завой по 6-та улица.

Шофьорът още веднъж и още веднъж, но не прекалено дълго. Няма нищо подозрително да даваш вид, че търсиш място за паркиране. Но толкова близо до Белия дом, който е едва на десет пресечки, само глупак би си помислил, че може да обикаля квартала толкова често, без да бъде забелязан.

Като спря спокойно на освободило се място на 6-а улица, шофьорът изключи двигателя, огледа се и забеляза двама-трима пешеходци наблизко.

Нищо засега. Беше почти време, но шофьорът разбираше, че е най-добре да прояви търпение.

Единственият проблем бе, че шофьорът мразеше Вашингтон, окръг Колумбия — и по-специално този район, по диагонал от Националния архив. Твърде много лоши спомени.

След половин час колата се изтегли от мястото и започна да кръжи отново — обиколка около квартала, бавно движение по Пенсилвания авеню и ускоряване на ъгъла с 6-та улица.

В наши дни на североизточния ъгъл на 6-та и Пенсилвания се издигаше модерна сграда със стъклена фасада, дом на „Нюзеум“, музея, посветен на новините и медиите. Но онова, което всъщност интересуваше шофьора — освен двамата униформени охранители, които стояха точно зад стъклените врати на музея, бе това, което някога се беше намирало тук. Преди години. Преди близо сто и петдесет години, за да бъдем точни, когато хотел „Национал“ бе заемал точно този ъгъл.

Построен през 1827 г., „Национал“ бил толкова популярен, че действащите президенти от Андрю Джаксън до Ейбрахам Линкълн

често напускали Белия дом и прекарвали нощта там, наслаждавайки се на ястия от костенурка и редки отлежали вина. Всъщност, Линкълн дори направил там банкета след встъпването си в длъжност. През 1852 г. Хенри Клей починал в стая 116. Но от всички велики тайни, съхранени в неговите стаи, нямало по-велика от онази, която се мътела на втория стаж, в стая 228, където отседнал Джон Уилкс Бут, докато планирал убийството на президента Линкълн.

Шофьорът погледна цифровия часовник на автомобила, натисна спирачките и отново започна да оглежда тротоара, докато колата се движеше бавно по Пенсилвания авеню. Млада жена с енергична походка и пропуск от Министерството на правосъдието крачеше приведена напред срещу вятъра, образуващ се в каньона от високи сгради от двете страни на пресечката. В обратната посока вървеше двойка на средна възраст, хванали се за ръце и тръгнали към метрото.

Но когато колата стигна до края на Пенсилвания авеню, погледът на шофьора бе привлечен от бездомника, който приближаваше ъгъла на 6-та улица. Не се различаваше от повечето бездомни хора на улицата тази вечер. Плетената му шапка беше стара и прокъсана, избягваше контакта с очи, а омачканото му яке и скъсаните панталони изглеждаха като извадени от боклука. Но когато стигна североизточния ъгъл на 6-та и Пенсилвания — точно когато кракът му докосна ръба на тротоара, където някога се бе намирал хотел „Национал“, шофьорът нямаше как да не забележи часа — 22:11.

Точният момент, в който Джон Уилкс Бут бе дръпнал спусъка срещу Линкълн.

Шофьорът натисна спирачките на ъгъла на 6-та улица и се люшна напред, когато колата ѝ подскочи при спирането. Бездомникът не вдигна поглед.

— Ти не си сам — извика шофьорът като свали стъклото от страната на пътника.

— Клементин? — попита бездомникът и се вгледа в жената зад волана.

Клементин кимна, втренчена в така наречения бездомник. В Нико, нейния баща.

— Нико, трябва да се качиш — добави Клементин и отключи вратите.

Нико се извърна настрани и промърмори нещо като че говореше на някого до себе си. На своята въображаема приятелка.

— Нико...

Изрече бърза молитва, вдигна благодарен поглед към господ и промълви беззвучно амин. Дръпна вратата на колата и се плъзна на предната седалка, миришец на риба и мокър боклук.

Свила пръсти около волана. Клементин не можеше да откъсне очи от него, поразена от това как се чувстваше едновременно невръстна и стара всеки път, когато попадеше в орбитата на баща си.

— Как разбра, че ще бъда тук? — изтърси Нико като я пробуждаше с поглед, сякаш се опитваше да я разложи на съставните ѝ молекули.

— Аз съм твоя дъщеря — поясни Клементин.

Нико понечи да се извърне. Но не го направи.

— Мислех, че ще бъдеш с Бийчър — каза накрая.

— Не съм.

— Той ще ме търси. Всички ще ме търсят.

— Разбирам — настоя тя. — Но съм ти дъщеря.

Нико изтрака с предните си зъби и усети как бузите му се разтягат в крива усмивка.

— Имам нужда от бръснач — настоя той.

— Ще намерим по-късно — отговори тя, натисна газта, завъртя волана и колата се изстреля по 6-та улица.

— Трябва ми сега. Имам нужда от бръснач точно сега — каза той, загледан в редящите се витрини и улични лампи. Беше минало много време откакто за последен път се бе оказал извън болницата.

Десет минути по-късно, след бързо минаване през близката дрогерия, докато Нико чакаше в колата, Клементин подаде на баща си флакон пяна за бръснене, пакетче еднократни пластмасови самобръсначки и бутилка с вода.

— Не е нужно да го правиш в момента — каза тя и ускори колата по улицата. До нея Нико отвори пяната за бръснене и пръсна от нея на ръката си.

С бързо движение разтри пяната по черната си коса и разкъса със зъби пликчето със самобръсначки.

— Трябва да използваш водата — каза му тя.

Нико не ѝ обърна внимание. Като започна отзад на врата си, той притисна острието към кожата и го прокара нагоре, отстрани ивица черна коса и остави тънка резка...

— Кървиш — каза Клементин, зави бързо и отби към тиха уличка, където щяха да бъдат скрити по-добре. — Моля те... това не може ли да почака?

Но не можеше. Дори и да го болеше, Нико не го показваше. Изплакна острието с вода от бутилката и започна отново да го прокара нагоре.

Клементин изгаси двигателя и го загледа ужасена, разбрала, че е притеснен да не бъде забелязан или разпознат. Снимката му вече беше във всички новини. По докато кичурите косата падаха, забеляза, че на тила му имаше и нещо друго, освен ивици пяна за бръснене и струйки кръв. Отначало се виждаше само крайчеца му — тънка линия. Беше размазана и бледозелена.

— Татуировка ли е? — попита Клементин, загледана като хипнотизирана във виещите се линии. Нико бавно прекарваше самобръсначката нагоре и бръснеше собствената си глава.

— Не — отговори той. — Това е символ.

Металното острие отдели с рязко движение последния кичур черна коса от почти голия му череп, който бе обръснат до върха сякаш косачка за трева бе прокарала назъбена линия през черния гъсталак. Но едва когато Нико свали самобръсначката и се обърна към прозореца, за Клементин се разкри пълен изглед към онова, което той бе крил отдолу в продължение на десетилетия. Последната тайна, която Нико Адриан беше запазил от всички тях, дори и от Рицаря — малка татуировка, датираща от епохата на Възраждането, петата и последна боя в някои колоди карти: полумесецът.

Последната боя на последния Рицар. И ясен знак, че — мили боже, нямаше друг избор, освен вече да го признае — тази мисия винаги е била негова.

Тялото му се тресеше, мъчейки се да сдържи сълзите, които напиреха отвътре. В този момент целият му живот придоби смисъл. Затова беше избран. Съдбата го бе отвела на толкова много места, а сега отново го беше довела тук. Беше го върнала при първоначалната мисия. Подобно на своите предшественици, на колегите си Рицари, той беше предопределен да убие президента на Съединените щати.

Рицарите на Златния кръг щяха да живеят отново.

С лице към тила на баща си, Клементин изучаваше отражението му в страничния прозорец.

— Знаеш, че не е нужно да го правиш — каза тя.

Нико вдигна близко разположените си очи и се взря в нея.

— Така и изобщо не го разбра. Аз нямам избор.

Знаейки, че няма смисъл да спори, чудейки се дали пък всъщност не е прав, Клементин продължи да изучава отражението на баща си. Колкото повече коса сваляше от главата си, толкова повече заприличваше на Клементин без перука.

— Истината ли каза по-рано? — попита Нико и прокара самобръсначката отстрани по главата си. — Носиш ли моя рак в тялото си?

Клементин кимна и усети как русата перука се размества върху черепа ѝ. Но когато запали двигателя, не искаше да говори за рак, за убийства или за каквото и да било. За първи път в живота си Клементин искаше просто да се наслади на тиха вечер с баща си.

ГЛАВА 114

Една седмица по-късно

Кемп Дейвид

— Какво ще кажеш за кюфтета. Нали обичаш кюфтета? — попита президентът.

— Знаеш, че обичам кюфтета — отговори осемгодишният Андрю, който следваше баща си през всекидневната в стил рустик на бунгалото.

— А харесваш ли хамбургери?

— Може би.

— Не казвай може би — посъветва Уолъс малкия си син, насочи се към спалнята, към гардероба си и извади дебел пуловер с президентския герб на него. — Това е правило за цял живот. Когато някой ти зададе въпрос, отговаряй с да или не. Заеми позиция. Е, харесваш ли хамбургери?

— Да — отговори уверено Андрю.

— А харесваш ли тако с месо?

— Може... Обикновено — каза момчето.

— Обикновено се брои за „да“ — заключи президентът, пъкна ръце в пуловера и го нахлузи. Когато главата му изскочи през отвора, косата на Уолъс все още стоеше идеално на място. — Значи трябва да харесваш и пържоли. Кюфтета, хамбургери, тако с месо... всичките са като пържола, просто в различна форма.

— Но е по-трудна за дъвчене — възрази момчето.

Президентът на Съединените щати, който беше тръгнал обратно към входната врата на бунгалото, спря и погледна през рамо към сина си.

— Май наистина ще станеш политик, когато пораснеш, а?

— Щом нещо не ми харесва, значи не ми харесва — каза Андрю.

— Много добре. Кажи тогава на Сюзан да ти приготви спагети.

И кажи на майка си, че няма да имаме повече деца.

Ухилен заради победата, Андрю изтича към кухнята.

— Ще се върна — извика президентът, все още изумен колко бързо животът можеше да влезе в релси след неотдавнашния ужас.

Сикрет Сървис ги задържаха вече почти седмица в Кемп Дейвид, не само за да помогнат на Уолъс да си отдъхне, но и за да позволят на страната да си поеме дъх след стрелбата. Без медии, които да го притесняват, без почти никакъв персонал, Уолъс играеше въздушен хокей със сина си, учеше дъщеря си как да изпълнява правилно наказателни удари и прекарваше вечерите си в гледане на филми в частния кинотеатър или в четене пред каменната камина със съпругата си. Дори когато просто се хранеха заедно, семейството му отново се държеше като истинско семейство.

Все пак, това не означаваше, че не може да вмъкне и няколко делови срещи.

Отпуснат на едно коляно, той завърза връзките на маратонките си. Когато дръпна входната врата, мразовитият въздух вледени бузите му и му напомни колко безмилостни можеха да са планинските ветрове. И колко ободряващи.

— Разгря ли се? — извика той.

Ако сега Уолъс беше в Белия дом, щеше да го чака малка армия от сътрудници плюс половин дузина униформени и цивилни агенти от Сикрет Сървис.

Днес, в подножието на верандата, сред тополите и хикориите на Кемп Дейвид, имаше само един. Млад агент в избелял суичър на университета „Дюк“.

— Напълно съм готов, господин президент — отговори Ей Джей.

Без да каже пито дума, президентът Уолъс се затича, отначало бавно, давайки на Ей Джей шанс да се включи. След малко те вече бягаха рамо до рамо и се отдалечаваха от бунгалото, наричано „Аспен“, и от командния пост на Сикрет Сървис.

Докато дъхът им се кълбеше във въздуха, те поеха по основния път, а след това по по-тясната пътека, която се отклоняваше от него. Теренът беше труден в студа, но не им отне много време да навлязат в южната част на Планинския парк Катоктин, където тръгнаха по пътеката, известна като Хог Рок Лууп.

Когато президент бил Джордж У. Буш, обичал да бяга през Хог Рок местност, пълна с красиви потоци и с хубав голям хълм, който подлага на изпитание прасците и бедрата. И до днес в Сикрет Сървис

се шегуват, че всеки път, когато Буш стигал на половината път до върха, казвал едно и също, на който и агент да го придружавал: „В началото изглеждаше добра идея“.

В началото била добра идея.

Точно както беше за Уолъс и Ей Джей днес.

Президентът чувстваше, че теренът става по-стръмен и дробовете му се стягат, но все още имаше половин стъпка преднина. Знаеше, че Ей Джей не се напруга, а му позволява той да определя темпото. Продължиха така, докато не забелязаха стара, разкривена пейка за излет под извисяващо се дърво тулело. Ей Джей ускори и, оглеждайки се през рамо, изпревари президента, спусна се рязко наляво, встрани от пътеката, като изхвърли с пета туфа мокри листа. Уолъс го последва в гората.

Двамата мъже продължиха да тичат надолу почти половин миля рамо до рамо, като лавираха между дърветата, без да произнесат нито дума. За разлика от предимно павираната пътека, земята тук беше покрита със сняг, което я правеше много по-хлъзгава. На всеки няколко метра Ей Джей оглеждаше околностите — отляво надясно, после нагоре и надолу, за да се увери, че са сами, както искаха...

Ето там.

Отпред, скрит от гъстите планински лаврови храсти, които бяха достатъчно издръжливи, за да остават зелени и през зимата, стоеше висок мъж в тъмно палто. Президентът забави и се загледа в боядисаната с черна боя коса на мъжа. Но дори и ако косата му беше розова, Уолъс пак щеше да познае стария си приятел от километри.

— Никакво пухтене и пъшкане, а? И тенът ти е по-добър — каза д-р Палмиоти.

— Знаеш ли, че още мразя косата ти да е такава — подразни го президентът и се приведе, за да си поеме дъх.

— И аз се радвам да ви видя, сър — отговори Палмиоти с широка усмивка, разкриваща колко е щастлив да се върне в играта. Още по-добре, вече цяла седмица името му още не беше се появило в медиите. Поне тази тайна беше запазена.

— Да приема ли, че нещата вървят по-добре? — попита президентът.

Палмиоти знаеше за какво говори приятелят му. За Лидия.

— Оценявам това, което направи. Тя ти изпраща поздрави.

— Просто си щастлив, че отново можеш да правиш секс — закачи го Уолъс.

— Сър, наистина трябва да действаме бързо — прекъсна ги Ей Джей, като говореше на президента, но стрелна с укоряващ поглед Палмиоти. Не бяха на светско събиране.

— Значи сме пак на пистата? — попита президентът.

— Защо не питаш самия човек? — отговори Палмиоти, отстъпи в страни и махна към гъсталака планински лавър зад него.

Изад храстите излезе човек с тънки, обгорели устни, а копията на слънчевите лъчи пронизваха короните на дърветата и се забиваха в неговата восъчна кожа.

— Ето го невъзпятият герой на Америка — каза президентът и предложи на Маршъл усмивка, разкриваща всичките му зъби.

Маршъл не се усмихна в отговор, а златистите му очи оглеждаха безлюдната гора.

— Сигурен ли си, че тук няма камери?

— Няма камери — увери Ей Джей.

Това не накара Маршъл да се почувства по-добре.

— Какво не е наред, синко? — попита президентът. — Изглеждаш по-нещастен от обикновено.

— Не обичам да ме набеждават — каза Маршъл.

— Моля? — попита президентът.

— Казахте, че ми имате доверие.

— Наистина ти вярвам.

— Но си мислехте, че аз съм Рицаря, нали? — упрекна го Маршъл. — Че аз съм убил онези пастори.

— Маршъл...

— Не ме обиждайте, като го отричате. Палмиоти и Ей Джей казаха достатъчно.

— Какво очакваше да си помислим? — попита Палмиоти. — Първо те залавят на мястото на престъплението, а след това полицията намира името на Бийчър в джоба ти...

— Стюи, замълчи — скара му се президентът. Без да сваля очи от Маршъл, той сложи успокояващо ръка на рамото му и започна да го разтрива със същата обнадеждаваща увереност, която бе убедила Сирия да подпише миналогодишното мирно споразумение. —

Маршъл, този лунатик, с когото се борим... този Рицар, който се опита да ме убие... Съжалявам, че уби приятеля ти.

— Пастор Рийс не беше приятел. Беше ми като баща.

— Знам колко безценни са бащите. Наистина. Моят почина, когато бях тийнейджър. Майка ми все още целува снимката му всяка вечер преди лягане. Но ние те избрахме с определена цел, Маршъл. Наех те да изпълниш една задача, а не да се впускаш в собствено разследване.

— Е, в такъв случай, получавате две на цената на едно — отвърна Маршъл.

— Внимавай какъв тон държиш — предупреди Палмиоти.

— Тогава използвайте мозъка си — продължи Маршъл. — Наистина ли мислите, че Бийчър щеше да се хване, ако просто се бях появил и казал: „Много ми липсваше, стари приятелю?“ Този номер може да беше подействал веднъж, но нямаше да се получи отново. Бийчър трябваше да се почувства сякаш той е намерил мен. И се получи. Всъщност, както аз го виждам, вие получихте каквото искахте и все още сте жив. Така че, простете ми, ако съм леко затруднен да разбера защо още се оплаквате.

Палмиоти понечи да каже нещо, но президентът го прекъсна с поглед. Също и Ей Джей. В ден като днешния нямаше време за спречквания.

— Знаеш ли, един от моите агенти, когато съборил теб и Рицаря на земята — подхвана президентът, отново с ръка на рамото Маршъл — не го е написал в доклада си, но каза, че си говорил на Фрик, питал си го защо е убил пастор Рийс.

— Е, и какво от това? — попита Маршъл.

— Той каза, че Фрик е умрял, без да ти отговори. Така и не си получил отговор на въпроса си.

— Пак питам, какво от това? — повтори Маршъл.

— Само казвам, че ако си чел вестниците, или най-малкото блоговете...

— Не чета блогове.

— Много умно от твоя страна, Маршъл. Но дори и в традиционната преса, ами... засега това е просто предположение, но като се има предвид начинът, по който Рицаря се свързвал с него, както

и неотдавнашното му бягство от „Света Елизабет“, а и връзките му с родния ти град...

— Да не се опитвате да ми кажете, че Нико е изпратил Рицаря да убие пастор Рийс?

— Синко, как бих могъл да твърдя такова нещо? Единственият човек, който го знае, е самият Нико.

— Не съм сигурен, че разбирам какво целите, сър.

— Всичко, което мога да кажа е, че който хване Нико пръв — дали Сикрет Сървис или някой друг от правоохранителните органи... Е, не бих се изненадал, ако Нико отвърне на удара с такава ярост, че да получи куршум в тила и, подобно на Джон Уилкс Бут или дори Лий Харви Осуалд, никога да не стигне до съд.

Маршъл се вгледа продължително в президента, който беше с цяла глава по-висок от него.

— Оценявам това, господин президент. Но кога ще получа онова, за което говорихме?

— Когато приключиш — отговори Палмиоти.

Нищо не се бе променило, откакто беше влязъл във връзка с Маршъл преди две седмици. В замяна на помощта на Маршъл за Бийчър, щяха да му дадат всички подробности за случилото се преди години в армията с бащата на Маршъл.

— Как е баща ти напоследък? — попита президентът.

— Умира — отвърна Маршъл, спомняйки си лъжата, която бе казал на Бийчър.

— Щом е така, предполагам, че ще трябва да действаш бързо — каза президентът на Съединените щати и на свой ред се вгледа в лицето на Маршъл. — Е, това е, нали? Мислиш ли, че сме в добра форма?

Маршъл кимна. Когато Палмиоти за първи път се свърза с Маршъл, президентът поиска имената и самоличността на всеки един от членове на Кръга Кулпър. А сега, благодарение на Бийчър, Маршъл щеше да стане най-новото им попълнение.

— Искам да ви напомня само едно нещо — каза Маршъл. — Знаем какви са чувствата ви към Бийчър, но...

— Не знаеш нищо за мен и Бийчър — прекъсна го президентът.

— Знаем, че ви е спасил живота. Така че трябва да разберете още нещо, сър. Без неговия ум никога нямаше да се озова в Мемориала на

Линкълн, а дъщеря ви още щеше да вади късчета от черепа ви от косата си.

— Значи сега трябва да се плаша от Бийчър? — отвърна президентът. — Говориш за човека, който се остави да го заключим в Кемп Дейвид.

— То е, защото е новак. Но ви казвам, че се учи по-бързо, отколкото някога съм виждал. Учи се и в момента. Ето защо, ако си помислите, че ще бъде лесно, или ако го изпуснете от поглед, това ще бъде най-голямата грешка, която някога се правили.

Уолъс хапеше късче обелила се кожа на устната си и не отговори.

— Значи е добре, че имаме теб — каза най-накрая президентът, погледна нагоре към върха и се обърна към пътеката, която щеше да го отведе обратно в Кемп Дейвид. — Но оценявам предупреждението.

Следвайки собствените си стъпки в снега нагоре по склона, президентът се затича, отначало бавно, после по-бързо, с Ей Джей до себе си, но винаги точно с половин крачка напред. Когато стигнаха билото и тръгнаха по Хог Рок Лууп, президентът погледна назад през рамо. В ниското Палмиоти все още стоеше до храстите от планински лавър. Маршъл вече беше изчезнал.

На лицето на Уолъс се прокрадна полуусмивка.

Вече повече от седмица, докато постепенно изтичаха подробности, медиите бяха обсебени от колодата старинни карти за игра, намерени в джоба на Рицаря. Президентът вдигна темпото и продължи обратно към Кемп Дейвид, като си мислеше, че когато става дума за крале, кралици, рицари и останалите — и особено когато става дума за Бийчър и Кръга Кулпър — нищо не можеше да бие жокера.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Работих над тази книга почти четири години. Това означава, че съм прекарал четири години заобиколен от смъртта на президенти. Да, смъртта на президент не би трябвало да е по-завладяваща от смъртта на всеки друг, но когато чуя, че Джон Уилкс Бут е използвал загадъчна карта, за да проникне в театър „Форд“, веждата ми започва да играе и се чувствам обсебен.

И така, нека да отговоря на въпрос номер едно, който читателите ми задават, когато завършат четенето: каква част от всичко това е истина? Въпросът придобива много форми. Наистина ли Джон Уилкс Бут е имал страховита татуировка? А вторият убиец? Имал ли е също татуировка? А картите за игра?

Обичам да проучвам и да включвам в моите книги колкото е възможно повече истинска история (дори и това да ме изтощава). С тази цел, сцените със смъртта на президентите са толкова точни, колкото е възможно. Онзи музей, в който има парчета от черепа на Линкълн и кости на Джон Уилкс Бут? Мястото си е съвсем истинско и съхранява още по-готини неща, които нямаше как да вмести. А тунелите под Кемп Дейвид? Промених някои подробности от съображения за сигурност, но да, и те са дяволски истински.

Но както знаете, това все пак е художествено произведение. Така че, да, Джон Уилкс Бут наистина е имал татуирано Д.У.Б. на ръката си, но не и асо пика. Подробностите за картите за игра дойдоха от татуировката върху обработено парче кожа, което намерих в стар музеен сандък. В сандъка имаше много артефакти, за които се предполага, че са принадлежали на президентския убиец Чарлз Гитò, включително костите на неговия показалец. Както се казва в романа, тези кости са били откраднати от музея, а после върнати. Когато се връщат, парчето кожа е с тях (и да, татуировката е точно такава, каквата я описях, включително орела и червеното каро на камата). И до днес никой не знае откъде се е взела кожата, дали е на Гитò, или не, но в момента, в който хората от музея я сложиха в ръцете ми, лампичката

светна и започнах да проучвам картите за игра (и да, Джордж Вашингтон наистина е поръчвал карти за игра с дузини).

Ако искате да знаете повече за останалите исторически подробности — или да зададете въпрос за нещо друго, ви каня на BradMeltzer.com. Там ще видите отговорите на тонове въпроси, включително и за тайния шифър, който скрих в страниците на „Вътрешен кръг“. Разгадайте шифъра и той ще ви отведе до скрито „съкровище“ (никой не го е намерил още). Дори хората от *Decoded* не са го открили.

Освен това, позволете ми да кажа най-важното от всичко: Благодаря ви, че прочетохте до края (или поне прескочихте до края и съсипахте всички хубави части).

Ще се видим в Архива.

Издание:

Автор: Брад Мелцър

Заглавие: Петият убиец

Преводач: Гриша Атанасов

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Сиела Норма АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Алианс Принт

Излязла от печат: юни 2016

Отговорен редактор: Мирослав Александров

Редактор: Надя Златкова

Художник: Живко Петров

Коректор: Нора Величкова

ISBN: 978-954-28-2080-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8048>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.